MINETTE WALTERS

ZILELE LUI CAIN

The Breaker

by Minette Walters

Minette Walters

ZILELE LUI CAIN

Traducere: Mihnea Columbeanu

ISBN 973-95064-3-7

Prolog

Extras din: *„Mintea unui violator“* de Helen Barry.

„Cea mai răspîndită opinie este aceea că violul ar fi un exercițiu de dominație masculină, o afirmare patologică a puterii, de obicei înfăptuită din furie contra întregului sex opus sau din frustrare față de o anumită persoană.

Forțînd o femeie să accepte penetrarea, bărbatul își demonstrează nu numai puterea superioară, ci și dreptul de a-și planta sămînța oriunde și oricînd vrea el.

Această idee l-a înălțat pe violator la statura unei ființe de proporții legendare – demonic, periculos, prădalnic – iar faptul că puțini violatori merită asemenea etichetări are o importanță secundară pe lîngă teama pe care o inspiră legenda.

Într-un mare procentaj de cazuri (inclusiv vio-

luri casnice, la întîlniri şi în grup), violatorul este un individ inadecvat, care caută să-şi remedieze proasta părere despre sine însuşi atacînd o persoană pe care o percepe ca fiind mai slabă decît el.

E un om cu o inteligenţă redusă, puţine aptitudini sociale şi un profund simţ al propriei sale inferiorităţi în relaţiile cu restul societăţii.

Frica de femei adînc înrădăcinată îi este mai comună violatorului decît sentimentul de superioritate, originea ei putînd subzista în eşecurile trecute de a lega cu succes relaţii.

Pentru o asemenea persoană, pornografia devine mijlocul de a-şi realiza un scop, întrucît masturbarea îi e la fel de necesară ca doza regulată unui dependent de heroină.

Fără orgasm, omul cu fixaţii sexuale nu rezolvă nimic.

Totuşi, natura lui obsesivă, cuplată cu nerealizarea, va face din el un partener neatrăgător pentru genul de femeie pe care o solicită complexul său de inferioritate, şi anume, o femeie care să atragă bărbaţi realizaţi.

Dacă are totuşi o relaţie, partenera va fi o femeie care a fost folosită şi agresată de alţi bărbaţi, ceea ce nu face decît să-i exacerbeze sentimentele de inadecvare şi inferioritate.

Se poate argumenta că violatorul, un om cu inteligenţă limitată, senzorialitate limitată şi capacitate limitată de funcţionare, este mai demn de milă decît de teamă, deoarece pentru el pericolul se găseşte în ascendentul uşor pe care i l-a conferit societatea asupra aşa-numitului sex slab.

De fiecare dată cînd judecătorii şi presa îl demonizează ca pe un primejdios animal de pradă, nu fac decît să întărească ideea că penisul e un simbol al puterii..."

Capitolul 1

Femeia zăcea pe spate, pe plaja pietroasă de la poalele Falezei Houns-tout, privind cerul fără nori de deasupra, cu părul blond spălăcit uscîndu-se într-o claie de bucle scurte sub soarele fierbinte.

O dîră de nisip peste abdomen dădea impresia unui material subțire, dar cercurile cafenii ale sfîrcurilor şi părul zburlit dintre picioare anunțau pe oricine ar fi binevoit să se uite că era goală.

Un braț se arcuia languros peste cap, în timp ce celălalt zăcea cu palma în sus pe pietre, încîrligîndu-şi degetele prin micile valuri care se rostogoleau peste ele odată cu creşterea fluxului; picioarele, desfăcute cu neruşinare într-o poziție relaxată, păreau a invita căldura soarelui să-i pătrundă direct în trup.

Deasupra ei se înălța panta de marnă închisă a Falezei Houns-tout, brăzdată neregulat cu ve-

getaţia curajoasă ce se agăţa de cornişele sale. Atît de des învăluită în ceaţă şi ploaie toamna şi iarna, în lumina strălucitoare a soarelui de vară avea o înfăţişare benignă.

La un kilometru şi jumătate către vest, pe Drumul de Coastă Dorset care îmbrăţişa crestele falezelor dinspre Weymouth, un grup de excursionişti se apropiau agale, oprindu-se din cînd în cînd să se uite la cormoranii şi bîtlanii care se prăvăleau în picaj asupra mării ca nişte mici rachete ghidate.

La est, pe drumul spre Swanage, un singur drumeţ trecea prin dreptul capelei normande de pe Capul St Alban's, în drum către creuzetul de piatră al Golfului lui Chapman, ale cărui ape albastre formau un loc atractiv de ancoraj cînd vîntul sufla uşor, spre larg.

Din cauza colinelor abrupte care-i înconjurau, vizitatorii pedeştri ai plajelor erau rari, dar în weekend-urile frumoase, la ora prînzului, mai mult de zece ambarcaţiuni veneau să ancoreze, săltînd în formaţii răzleţe, după cum treceau la rînd pe sub toate valurile blînde.

O singură navă, o Princess de unsprezece metri, pătrunsese deja prin canalul de la intrare, iar zăngănitul lanţului de ancoră peste motorul în ralenti răsuna limpede prin văzduh. Nu departe în urma sa, prova unui Fairline Squadron tăia valurile dincolo de St Alban's Head, lăsîndu-le spaţiu larg iahturilor ce se legănau leneşe în vîntul uşor, pe cînd se îndrepta către golf.

Era ora zece şi un sfert a uneia dintre cele mai călduroase duminici din an, dar la adăpost

de ochii oamenilor, dincolo de Capul Egmont, femeia goală de pe plajă părea nepăsătoare atît față de unduirile aerului încins, cît şi față de probabilitatea crescîndă de a avea vizitatori.

Frații Spender, Paul şi Daniel, o zăriseră pe nudistă în timp ce ocoleau Capul cu undițele, iar acum stăteau cocoțați pe o cornişă instabilă, la vreo treizeci de metri deasupra ei, în dreapta.

O priveau pe rînd prin binoclul scump al tatălui lor, pe care-l şterpeliseră din vila închiriată pentru vacanță, într-o legătură de tricouri, undițe şi echipamente.

Era weekend-ul din mijlocul vacanței lor de două săptămîni şi, în ceea ce-l privea pe fratele mai mare, pescuitul nu fusese decît un pretext.

Acea parte îndepărtată a Insulei Purbeck nu prea prezenta puncte de atracție pentru un adolescent în curs de deşteptare, avînd puțini locuitori, şi mai puține distracții şi nici o plajă nisipoasă.

Intenția lui fusese dintotdeauna aceea de a le spiona pe femeile în bikini întinse pe punțile scumpelor iahturi cu motor din Chapman's Poole.

– Mama a spus că n-avem voie să ne cățărăm pe faleze fiindcă-s periculoase, şopti Danny, virtuosul băiat de zece ani, mai puțin preocupat decît fratele său de priveliştea pieilor goale.

– Gura.

– O să ne-omoare dacă află că ne-am uitat la o nudistă.

– Ți-e frică doar fiindcă n-ai mai văzut niciodată una.

– Nici tu, bombăni indignat fratele mai mic.

Oricum, e o neruşinată. Pariez c-o pot vedea o mulțime de oameni.

Paul, mai mare cu doi ani, trată acest comentariu cu dispreţul pe care-l merita – nu întîlniseră nici ţipenie de om, pe drumul care ocolea Chapman's Poole. În schimb, se concentră asupra trupului de jos, minunat de accesibil.

Nu vedea prea bine faţa femeii, fiindcă stătea cu picioarele spre ei, dar lentilele aveau o putere atît de mare încît îi distingea clar toate celelalte detalii.

Era prea necunoscător cu privire la formele trupului feminin pentru a se întreba ce-o fi fost cu vînătăile care-i marcau pielea, dar după aceea avea să ştie că oricum nu s-ar fi întrebat, chiar dacă ştia ce însemnau. Îşi făcuse fantezii despre o asemenea întîmplare – descoperirea unei femei liniştite şi nemişcate, care-l lăsa s-o exploreze în voie, fie şi numai prin binoclu.

Găsea insuportabil de erotic relieful moale al sînilor şi stărui îndelung asupra sfîrcurilor, întrebîndu-se cum ar fi fost să le atingă şi ce s-ar fi întîmplat dacă o făcea. Străbătu drăgăstos lungimea taliei, oprindu-se pe adîncitura ombilicului, înainte de a reveni la ceea ce-l interesa cel mai mult, picioarele desfăcute şi locul dintre ele. Se tîrî înainte pe coate, foindu-şi trupul.

– Ce faci? întrebă Danny bănuitor, tîrîndu-se lîngă el. Eşti neruşinat?

– Normal că nu, îi dădu Paul un pumn furios în braţ. Numai la asta te gîndeşti nu? La neruşinări. Ia vezi, cap-de-penis, c-acuş te spun lui tata.

În inevitabila ciocnire care urmă – o încăierare cu mormăieli, chipuri înroşite, braţe încîrligate şi şuturi – binoclul Zeiss scăpă din mîna fratelui mai mare şi se rostogoli pe pantă, dislocînd o avalanşă de şisturi argiloase.

Băieţii, uniţi în groaza gîndului la ceea ce avea să spună tatăl lor, abandonară lupta pentru a se retrage de pe margine, privind deznădăjduiţi după binoclu.

– Dacă s-a spart, tu eşti de vină, şuieră băiatul de zece ani. Tu l-ai scăpat.

Dar, de data asta, fratele său nu mai muşcă momeala. Mai mult îl interesa nemişcarea continuă a trupului de jos. Cu un îngrozitor sentiment de interdicţie, înţelese că se masturbase în contul unei moarte.

Capitolul 2

Apele limpezi din Chapman's Poole se rostogoleau unduitoare pentru a se sparge în şiraguri de spumă pe plaja pietroasă a golfului. Între timp, în golf ancoraseră trei nave – două arborînd pavilionul roşu – *Lady Rose*, modelul Princess, şi *Gregory's Girl*, Fairline Squadron-ul; al treilea vas, *Mirage,* un Beneteau francez, arbora tricolorul.

Numai pe *Gregory's Girl* se vedeau semne de activitate reală, un bărbat şi o femeie chinuindu-se să lanseze la apă o barcă pneumatică ale cărei corzi se încurcaseră în mecanismul gruielor. La bordul lui *Lady Rose*, un cuplu echipat sumar făcea plajă pe dunetă, cu trupurile sclipind de ulei şi ochii închişi sub razele soarelui, în vreme ce, pe *Mirage*, o adolescentă ţinea la ochi o cameră video şi panorama încet peste panta abruptă cu iarbă de pe West Hill, căutînd orice subiect demn de a fi filmat.

Nimeni nu observă goana nebunească a fraţilor Spender în jurul golfului, deşi franţuzoaica transfocă totuşi spre plimbăreţul singuratic care cobora versantul spre ei.

Privind numai prin tunelul vizual al camerei, nu-l observa decît pe tînărul cel chipeş din obiectiv, iar inima ei amorezată făcu un mic salt de emoţie la gîndul unei noi întîlniri întîmplătoare cu frumosul englez.

Îl cunoscuse cu două zile în urmă, la Berthon Marina, în Lymington, cînd tînărul, cu un zîmbet strălucitor, îi spusese codul de computer al toaletelor, şi nu-i venea să-şi creadă norocului că era aici... azi... în această izolare plicticoasă, pe care părinţii ei o descriau ca pe una dintre nestematele Angliei.

Pentru imaginaţia ei flămîndă, arăta ca un echivalent pletos al lui Jean-Claude Van Damme, în tricoul fără mîneci şi şortul strîns pe fund – bronzat, musculos, cu părul brunet şi lucios pieptănat înapoi din jurul feţei, ochii căprui zîmbitori, bărbia cu ţepi aspri – iar în povestea narativă a vieţii ei, romanţată, înfrumuseţată, incredibil de inocentă, se imagina pe sine însăşi leşinînd în braţele lui puternice şi capturîndu-i inima.

Prin intimitatea imaginii mărite, îi privi muşchii unduindu-se în timp ce-şi lăsa rucsacul pe pămînt, numai pentru ca obiectivul să se umple brusc cu mişcările frenetice ale fraţilor Spender. Cu un geamăt sonor, fata opri aparatul şi-i privi neîncrezătoare pe copiii zburdalnici care, de la distanţă, păreau să manifeste o încîntare entuziastă.

Cu siguranță, e prea tînăr ca să fie tatăl unuia dintre ei?

Dar... O ridicare din umeri galică...

Cine poate şti, cu englezii ăştia?

În spatele corciturii care mergea energic în zig-zag, căutînd un miros, calul îşi croia drum cu grijă pe drumul care cobora din Hill Bottom pînă în Poole.

Pe alocuri se vedea asfalt, arătînd că drumul fusese cîndva o şosea, iar vreo două contururi de fundații prin vegetația crescută în neorînduială pe alături aminteau de clădirile abandonate şi demolate de mult.

Maggie Jenner îşi trăise aproape toată viața în acea regiune, dar nu ştiuse niciodată de ce puținii locuitori ai acelui colț din Insula Purbeck plecaseră, lăsîndu-şi casele pradă ravagiilor timpului.

Cineva îi spusese odată că *chapman* era un arhaism pentru negustor sau comerciant, dar ce s-o fi putut vinde şi cumpăra în acel fund de lume, nu putea să-şi imagineze.

Poate că, mult mai simplu, în golf se înecase vreun negutător ambulant, lăsîndu-şi moartea moştenire posterității. Ori de cîte ori mergea pe acel drum, îşi reamintea ce trebuia să afle, dar cînd pornea înapoi spre casă uita de fiecare dată.

Grădinile cultivate care înfloriseră cîndva acolo lăsaseră în urma lor trandafiri, nalbe şi hortensii printre ierburi şi buruieni, iar Maggie îşi spuse cît de plăcut ar fi fost să aibă o casă în sălbăticia

aceea multicoloră, cu fața spre canal, la sud-vest, şi numai cîinele şi caii ca să-i țină de urît. Din cauza amenințării falezelor care alunecau mereu, accesul la Chapman's Pool era oprit pentru traficul motorizat, cu ajutorul porților încuiate de la Hill Bottom şi Kingston, iar atracția unei asemenea linişti era foarte puternică.

Dar, în fond, izolarea şi singurătatea care o însoțeau deveneau o adevărată obsesie pentru ea şi, uneori, o îngrijorau.

Chiar cînd prin cap îi trecu acest gînd, auzi sunetul unui vehicul care se apropia, scrîşnind în viteza întîi peste hopurile şi gropile din urma ei, şi fluieră surprinsă pentru a-l aduce pe Bertie în linie cu Sir Jasper.

Se răsuci în şa, presupunînd că era un tractor, şi se încruntă la vederea Range Rover-ului de poliție care se apropia. Cînd ajunse în dreptul ei încetini, iar Maggie îl recunoscu la volan pe Nick Ingram, înainte ca acesta, cu un scurt zîmbet de salut, să treacă înainte, lăsînd-o să-şi continue drumul prin praful pe care-l stîrnise.

Serviciile de urgență se repeziseră să treacă la acțiune în urma unui apel la numărul nouă-nouă-nouă al poliței, de la un telefon mobil. Fusese primit la orele 10:43 a.m.

Apelantul se prezentase Steven Harding, explicînd că întîlnise doi băieți care susțineau că pe plaja de la Egmont Bight zăcea un cadavru. Detaliile erau confuze, băieții omițînd să precizeze că femeia era goală, iar tulburarea lor vizibilă le îngreunase vorbirea, dîndu-i lui Harding impresia

că „doamna de pe plajă“ era mama lor şi o văzuseră pe faleză în timp ce se uitau cu binoclul.

Prin urmare, poliția şi paza de coastă acționaseră pornind de la premisa că încă mai era în viață. Din cauza dificultății de a ridica o persoană grav rănită de pe plajă, paza de coastă expediase un elicopter Search and Rescue de la Portland, ca s-o preia la bord.

Între timp, comisarul de poliție Nick Ingram, deviat de la anchetarea unei spargeri, se apropia pe drumul care ocolea Colina Vestică, atît de nepotrivit numită, de pe malul estic al Golfului lui Chapman.

Trebuise să folosească foarfecele de tăiat metalul pentru a scoate lanțul de pe poarta din Hill Bottom şi, în timp ce-şi lăsa Range Rover-ul pe suprafața dură de lîngă cherhanalele pescarilor, spera fierbinte ca nelipsiții curioşi să nu profite de ocazie pentru a-l urmări. Nu avea chef să facă ordine printre nişte gură-cască irascibili.

Singura cale de acces de la cherhanale pînă pe plaja unde zăcea femeia era aceeaşi pe care o urmaseră şi băieții – pe jos în jurul golfului, apoi peste stîncile de la Egmont Point.

Pentru un om în uniformă, era o activitate călduroasă şi plină de transpirație, iar Nick Ingram, care avea peste un metru nouăzeci şi cîntărea aproape o sută de kilograme, era scăldat în sudoare cînd ajunse la trupul neînsuflețit.

Se aplecă înainte, cu mîinile pe genunchi, pentru a-şi recăpăta respirația, ascultînd zgomotul asurzitor al elicopterului S.A.R. şi simțindu-i curentul de aer pe cămaşa umedă.

I se părea o intruziune hidoasă într-un loc care aparţinea vădit morţii. În pofida căldurii soarelui, pielea femeii era rece la atingere, iar ochii larg deschişi începuseră să se tulbure.

Fu frapat să vadă cît părea de mică, zăcînd singură la poala falezei, şi cît de tristă arăta mîna ei miniaturală legănată în spuma valurilor.

Nuditatea ei îl surprindea, cu atît mai mult cu cît fu nevoie doar de o scurtă privire pe plajă pentru a dezvălui lipsa completă a prosoapelor, hainelor, încălţămintei sau a altor lucruri.

Îi observă vînătăile de pe braţe, gît şi piept, dar se potriveau mai mult cu rostogolirea peste stînci, în valuri, decît cu o cădere de pe faleză. Se aplecă din nou deasupra cadavrului, căutînd orice lucru care ar fi indicat în ce fel ajunsese acolo, apoi se retrase rapid cînd targa pe cablu coborî în spirală, periculos de aproape de capul lui.

Zgomotul elicopterului şi glasul amplificat al operatorului macaralei care-i striga instrucţiuni celui de jos atrăseseră amatori de distracţii.

Grupul de plimbăreţi se strînseseră pe faleză, pentru a urmări spectacolul, în timp ce ocupanţii iahturilor din Chapman's Poole ieşiră din golf cu bărcile pneumatice să facă acelaşi lucru.

Se răspîndise un spirit petrecăreţ, fiindcă toţi presupuneau că operaţiunea de salvare n-ar fi avut loc dacă femeia nu era încă vie, iar cînd targa se ridică din nou răsunară cîteva urale.

Cei mai mulţi credeau că victima căzuse de pe faleză; puţini bănuiau că putea să fi ieşit cu o saltea pneumatică din Chapman's Poole, dînd apoi

de dificultăți. Nimănui nu-i trecea prin minte că fusese asasinată.

Decît, poate, lui Nick Ingram, care transferă pe targă trupul mic şi în curs de înțepenire, simțind că-l ardea pe dinăuntru o îngrozitoare furie pentru că Moartea furase demnitatea unei femei drăguțe. Ca întotdeauna, victoria îi aparținea hoțului, nu păbugaşului.

Aşa cum îi ceruse operatoarea de la nouă-nouă-nouă, Steven Harding îi mînă pe băieți în josul colinei, spre maşina de poliție parcată lîngă cherhanale, pînă cînd apăru ocupantul acesteia.

Frații, pe care-i cuprinsese o tăcere extenuată după goana nebunească în jurul Golfului lui Chapman, voiau să plece, dar erau intimidați de însoțitorul lor, un actor în vîrstă de douăzeci şi patru de ani, care-şi lua în serios responsabilitățile de *in loco parentis.*

Harding îi privea cu ochi atent pe necomunicativii copii dați în grija lui (prea şocați ca să vorbească, îşi spuse el), încercînd să-i înveselească printr-un comentariu continuu al salvării, atît cît o vedea.

Îşi presăra conversația cu expresii ca: *Sînteți doi eroi... Mămica voastră o să fie foarte mîndră de voi... E o cucoană foarte norocoasă că are doi fii aşa de înțelepți...* În sfîrşit, cînd elicopterul îşi luă zborul spre Poole se întoarse spre ei cu un zîmbet încurajator, spunîndu-le:

– Gata, acum puteți să nu vă mai faceți griji. Mămica e pe mîini sigure.

Abia acum, cei doi îşi dădură seama de gre-

şeala lui. Nici unuia nu-i trecuse prin minte că remarcile lui generale despre mama lor se refereau la „doamna de pe plajă“.

– Nu e mămica noastră, spuse Paul, cu glas surd.

– Mămica noastră o să se supere *foarte* rău, adăugă Danny, cu tremolourile lui subţiri, încurajat de dispoziţia fratelui său de a abandona tăcerea prelungită. A zis că dacă întîrziem la masă o să ne ţină cu pîine şi apă o săptămînă. (Era un copil inventiv.) Şi-o să se-nfurie şi mai tare cînd o să-i spun că Paul voia să se uite la o nudistă.

– Gura, îl repezi fratele său.

– *Şi* m-a pus să mă urc pe faleză ca să vadă mai bine. Îl omoară tata că i-a făcut praf binoclul.

– Tacă-ţi *gura.*

– Mhm, ce să zic, e vina ta. Nu trebuia să-l scapi. Cap-de-*penis!* adăugă făţarnic Danny, ştiind că însoţitorul lor avea să-l apere.

Harding văzu lacrimi de umilinţă ivindu-se în ochii băiatului mai mare.

Nu era nevoie de o prea mare analiză a referirilor la „nudistă“, „să vadă mai bine“, „binoclu“ şi „cap-de-penis“ ca să ajungă la o reconstituire aproximativă a faptelor.

– Sper că a meritat osteneala, spuse el, nepăsător. Prima femeie goală pe care-am văzut-o eu în viaţa mea era aşa de babă şi urîtă, încît au trecut trei ani pîn-am mai vrut să văd una. Locuia în casa de lîngă noi şi era grasă şi zbîrcită ca un elefant.

– Următoarea cum arăta? întrebă Danny, cu logica secvenţială a unui copil de zece ani.

Harding schimbă o privire cu fratele mai mare.

– Avea țîțe mişto, îi făcu el cu ochiul lui Paul.

– Şi asta la fel, preciză îndatoritor Danny.

– Decît că era moartă, adăugă fratele lui.

– S-ar putea să nu fi fost, să ştiți. Nu întotdeauna e uşor să-ți dai seama cînd cineva e mort.

– Era, insistă Paul, abătut. Eu şi Danny am coborît să luăm binoclul.

Îşi desfăcu tricoul strîns ghem, pentru a arăta un binoclu Zeiss zgîriat rău.

– Am... în fine, am verificat ca să fiu sigur. Cred că s-a înecat şi-au adus-o aici valurile.

Şi reveni la tăcerea nefericită dinainte.

– Voia să-i facă gură la gură, relată Danny, dar ochii-i arătau nasol aşa că nu i-a făcut.

Harding mai aruncă o privire spre cei doi frați, de astă dată cu compasiune.

– Poliția va trebui s-o identifice, spuse el într-o doară, deci probabil vă vor cere s-o descrieți.

Ciufuli părul lui Danny.

– Poate-ar fi mai bine ca atunci să nu pomeniți de ochii nasoi sau țîțele mişto.

Danny se retrase:

– N-o să zic.

– Bravo, băiețaş, dădu din cap tînărul; luă binoclul de la Paul şi examină cu atenție lentilele, înainte de a le îndrepta spre Beneteau-ul din Chapman's Pool. Ați recunoscut-o de undeva?

– Nu, spuse stînjenit Paul.

– Era bătrînă?

– Nu.

– Drăguță?

Paul ridică din umeri:

– Cred că da.

– Va să zică, nu era grasă?

– Nu. Era foarte scundă şi avea păr blond.

Harding focaliză pe iaht.

– Sînt clădite ca tancurile, chestiile-astea, murmură el, traversînd cu binoclul peste golf. Okay, carcasa e cam zgîriată dar lentilele n-au nimic. Tatăl vostru n-o să se înfurie chiar aşa de rău.

Maggie Jenner nu s-ar fi implicat niciodată, dacă Bertie îi răspundea la fluierat, dar acesta, ca toți cîinii, era cam surd cînd aşa avea el chef. Descălecase, cînd zgomotul elicopterului alarmă calul, iar o curiozitate firească o făcu să-l mîne de căpăstru în josul pantei, pe cînd salvarea era în curs de desfăşurare.

Toți trei ocoliră împreună cherhanalele şi Bertie, surescitat de toată agitația, se repezi drept spre pubisul lui Paul Spender, înfundîndu-şi nasul în pantalonii scurți ai băiatului şi inspirînd cu un entuziasm inimos.

Maggie fluieră şi nu fu luată în seamă.

– Bertie! strigă ea. Aici, băiatu'!

Cîinele era o brută enormă şi înfricoşătoare, rezultatul unei nopți de vîjîială cu o cățea irlandeză de vînătoare, iar saliva i se prelingea în franjuri mari şi albi de pe fălci. Smucindu-şi capul păros, împroşcă scuipat peste pantalonii lui Paul, făcîndu-l pe copilul îngrozit să înlemnească.

– BERTIE!

– N-are nimic, spuse Harding, apucînd cîinele

de zgardă şi trăgîndu-l înapoi, e prietenos doar.

Îl scărpină între urechi:

– Nu-i aşa, băiatule?

Neconvinşi, fraţii se retraseră rapid de cealaltă parte a maşinii de poliţie.

– Au avut o dimineaţă grea, explică Harding, ţistuind din limbă încurajator, în timp ce-l conducea pe Bertie înapoi la stăpîna lui. Stă pe loc dacă-i dau drumul?

– Cînd e în starea asta, nu, răspunse Maggie, scoţînd o lesă din buzunarul de la spate al pantalonilor şi prinzîndu-i un capăt de zgardă, înainte de a-l agăţa pe celălalt de cea mai apropiată scară a şeii. Cei doi băieţi ai fratelui meu îl adoră şi nu înţeleg că restul lumii nu-l vede chiar la fel, zîmbi ea. Fie aveţi şi dumneavoastră cîini, fie sînteţi foarte curajos. Cei mai mulţi fug cale de-o poştă.

– Em crescut la o fermă, răspunse Harding, mîngîind nasul lui Sir Jasper, în timp ce o studia cu admiraţie sinceră.

Avea cu zece ani mai mult decît el, înaltă şi sveltă, cu păr brunet lung pînă la umeri şi ochi căprui adînci, care se îngustară bănuitori sub privirea lui estimativă. Depistă exact genul cu care avea de-a face, cînd Harding îi privi cu subînţeles mîna stîngă, în căutarea verighetei care nu exista.

– Ei, mulţumesc pentru ajutor, spuse ea, destul de repezit. De-acum, mă descurc singură.

Harding se retrase imediat:

– Atunci, succès. Mi-a făcut plăcere să te cunosc.

Era pe deplin conştientă că neîncrederea ei faţă de bărbaţi ajunsese la proporţii patologice şi se întrebă vinovată dacă nu cumva se repezise să tragă o concluzie greşită.

– Sper că băieţii dumitale nu s-au speriat prea rău, spuse ea, cu mai multă căldură.

– Nu sînt ai mei, rîse nepăsător Harding. Am doar grijă de ei pînă se întoarce poliţia. Au găsit o femeie moartă pe plajă, aşa că-s cam zguduiţi, bieţii băieţi. Le-ai face o mare favoare dacă i-ai convinge că Bertie nu este decît o cergă care-a crescut prea mare. Nu-s convins că adăugarea canofobiei pe lîngă necrofobie, în aceeaşi dimineaţă, prinde foarte bine la psihic.

Maggie privi nehotărîtă spre maşina poliţiei. Băieţii arătau într-adevăr speriaţi, îşi spuse ea, şi nu-şi prea dorea responsabilitatea de a le inspira o frică de cîini pentru toată viaţa.

– Ce-ar fi să-i invităm şi să-i lăsăm să-l mîngîie cît timp e sub control? N-ar dura decît un minut, două.

– În regulă, acceptă ea, cam cu jumătate de gură, dacă crezi că-i va ajuta.

În sinea ei, însă, era de altă părere. Avea sentimentul că, din nou, era atrasă într-o situaţie pe care n-avea s-o poată controla.

Trecuse de amiază, cînd comisarul de poliţie Ingram reveni la maşină, pentru a-i găsi pe Maggie Jenner, Steven Harding şi fraţii Spender aşteptîndu-l.

Sir Jasper şi Bertie stăteau la distanţă, legaţi la umbra unui copac, iar estetul din Nick Ingram

nu putu decît să admire modul cum se prezenta femeia.

Uneori, îşi spunea că nici n-avea idee cît de atrăgătoare era; alteori, ca acum, cînd stătea alături de frumuseţea naturală, ecvestră şi umană, cerînd o comparaţie, bănuia că poziţia era deliberată.

Îşi şterse fruntea cu o batistă mare şi albă, întrebîndu-se iritat cine era Chippendale-ul şi cum reuşeau el şi Maggie să arate atît de răcoriţi în insuportabila căldură a acelei dimineţi de duminică.

Îl priveau rîzînd, iar Ingram bănuia, în eternul mod al firii omeneşti, că rîdeau de el.

– Bună dimineaţa, Miss Jenner, salută el, cu o politeţe exagerată.

– Nick, răspunse ea, cu o mică înclinare a capului.

Se întoarse întrebător spre Harding:

– Vă pot ajuta cu ceva, domnule?

– N-aş crede, spuse tînărul, cu un zîmbet fermecător. Cred că eu ar trebui să vă ajut.

Ingram era născut şi crescut în Dorsetshire şi n-avea timp pentru hahalere în şorturi jerpelite, afişînd bronzuri artificiale.

– În ce fel? întrebă el, cu o undă de sarcasm care o făcu pe Maggie Jenner să se încrunte.

– Cînd am dat telefonul de urgenţă, mi s-a cerut să-i aduc pe aceşti băieţi la maşina poliţiei. Ei sînt cei care au găsit-o pe femeia moartă.

Îi cuprinse cu mîinile pe după umeri.

– Sînt doi eroi. Maggie şi cu mine tocmai le spuneam că merită nişte medalii.

Acest „Maggie“ nu-i scăpă lui Ingram, deşi îi punea la îndoială entuziasmul de a-şi spune pe numele de botez cu un zîmbet prefăcut atît de vădit. Avea gusturi mai bune, după părerea lui. Greoi, îşi mută atenţia spre Paul şi Danny Spender.

Mesajul pe care-l primise nici n-ar fi putut să fie mai clar. Doi băieţi anunţaseră că o văzuseră pe mama lor căzînd de pe o faleză, în timp ce priveau prin binoclu.

Ştiuse de cum văzuse cadavrul – cu insuficiente vînătăi – că nu putea să fi căzut, iar acum, privindu-i pe copii – prea relaxaţi – se îndoia şi de restul informaţiilor.

– O cunoşteaţi pe femeie? îi întrebă el.

Clătinară din capete.

Ingram descuie portiera maşinii şi luă de pe fotoliul din stînga un carnet şi un creion.

– Ce vă face să credeţi că era moartă, domnule? îl întrebă el pe Harding.

– Mi-au spus bieţii.

– Aşa? îl examină el curios pe tînăr, apoi îşi linse cu deliberare vîrful creionului, ştiind că avea s-o enerveze pe Maggie. Îmi puteţi da numele şi adresa, vă rog, plus numele patronului, dacă aveţi unul?

– Steven Harding. Sînt actor.

Îi dădu o adresă din Londra.

– Acolo locuiesc în timpul săptămînii, dar dacă nu mă găsiţi, vă puteţi adresa oricînd agentului meu, Graham Barlow, de la Agenţia Barlow.

Mai dădu încă o adresă londoneză.

– Graham îmi ţine agenda, încheie el.

Carne de tun pentru Graham, îşi spuse acru Ingram, străduindu-se să-şi suprime prejudecățile dezlănțuite împotriva băieților drăguți...

Chippendale... londonezi... actori...

Adresa lui Harding era în Highbury, iar Ingram era gata să parieze că misul ipocrit se dădea drept fan al echipei Arsenal, nu fiindcă ar fi fost vreodată la un meci, ci pentru că citise *Fever Pitch* sau văzuse filmul.

– Şi ce-l aduce pe un actor în pustietatea asta, domnule Harding?

Harding îl lămuri că venise la Poole în weekend şi în ziua aceea plănuise o plimbare pe jos pînă la Luloworth Cove şi înapoi.

Bătu cu palma telefonul mobil pe care-l avea agățat cu o clemă la centură, spunînd că era bine că-l *luase,* altfel băieții ar fi trebuit să alerge pînă la Worth Matravers după ajutor.

– Călătoriți cu puțin bagaj, spuse Ingram, privind telefonul. Nu vă temeți de deshidratare? Drumul pînă în Lulowrth e lung.

Tînărul ridică din umeri.

– M-am răzgîndit. După asta, mă întorc. Nu-mi dădusem seama cît e de departe.

Ingram le ceru băieților numele şi adresa, împreună cu o scurtă descriere a celor întîmplate. Îi spuseră că văzuseră femeia pe plajă la ora zece, cînd trecuseră pe lîngă Egmont Point.

– Şi pe urmă? îi întrebă el. Ați verificat să vedeți dacă murise şi v-ați dus după ajutor?

Dădură din cap.

– Nu v-ați prea grăbit, nu-i aşa?

– Au fugit mîncînd pămîntul, interveni Hard-

ing, luîndu-le apărarea. I-am văzut eu.

– Din cîte-mi amintesc, domnule, telefonul dumneavoastră a fost dat la orele 10:43, iar doi băieți sănătoşi nu au nevoie de trei sferturi de oră ca să ocolească în fugă Chapman's Poole, îl măsură el cu privirea. Şi, dacă tot veni vorba de informații false, poate binevoiți să-mi explicați de ce am primit un mesaj care spunea că doi băieți îşi văzuseră mama căzînd de pe faleză, după ce privise prin binoclu?

Maggie făcu o mişcare, ca pentru a spune ceva în sprijinul băieților, dar privirea autoritară a lui Ingram în direcția ei o făcu să se răzgîndească.

– Okay, mă rog, a fost o neînțelegere, răspunse Harding, aruncîndu-şi părul brunet şi des din ochi, cu o smucitură a capului. Amicii ăştia doi – puse el un braț prietenos peste umerii lui Paul – au urcat în fugă panta, strigînd ca din gură de şarpe despre o femeie de pe plajă, dincolo de Cap, şi de un binoclu care căzuse, iar eu, ca prostul, am adunat doi şi cu doi şi mi-a dat cinci. Adevărul e că toți eram cam buimăciți. *Ei* erau îngrijorați din cauza binoclului, iar *eu* am crezut că vorbeau despre mama lor.

Luă Zeiss-ul din mîinile lui Paul şi i-l întinse lui Ingram.

– Ăsta-i al tatălui lor. Băieții l-au scăpat involuntar, cînd au văzut femeia. Sînt foarte îngrijorați de felul cum va reacționa tatăl lor cînd va vedea stricăciunile, dar Maggie şi cu mine i-am convins că n-o să se supere, mai ales cînd va auzi ce faptă bună au făcut.

– Îl cunoaşteți pe tatăl băieților? întrebă Ingram, examinînd binoclul.

– Nu, fireşte că nu. Abia i-am cunoscut puțin pe ei.

– Atunci, aveți numai cuvîntul lor că acesta îi aparține lui?

– Păi, da, aşa cred, privi Harding nesigur la Paul, pentru a vedea panica reapărîndu-i în ochi. Ei, haideți, spuse el dintr-o dată. Altfel, de unde să-l aibă?

– De pe plajă. Ați spus că ați văzut femeia cînd ați trecut de Egmont Point, le reaminti el lui Paul şi lui Danny.

Cei doi dădură din cap, împietriți.

– Atunci de ce binoclul ăsta arată ca şi cum ar fi căzut de pe faleză? L-ați găsit lîngă femeie şi v-ați hotărît să-l luați?

Băieții se înroşiră la față, vinovați, de teamă că trăseseră cu ochiul pe furiş. Nici unul nu răspunse.

– Ascultați, să nu ne mai prefacem, spuse nepăsător Harding. A fost puțină distracție, atîta tot. Femeia era goală, aşa că s-au cățărat ca s-o vadă mai bine. Nu şi-au dat seama că era moartă, pînă n-au scăpat binoclul şi au coborît să-l ia.

– Ați văzut toate astea cu ochii dumneavoastră, domnule?

– Nu, recunoscu el. V-am mai spus deja că veneam dinspre St Alban's Head.

Ingram se întoarse spre dreapta, pentru a privi promontoriul îndepărtat, cu capela mică normandă, închinată Sfîntului Alban.

– De-acolo se vede foarte bine pînă în Egmont Bight, spuse el alene, mai ales într-o zi frumoasă ca asta.

– Numai cu binoclul, replică Harding.

Ingram zîmbi, măsurîndu-l cu privirea de sus şi pînă jos.

– Adevărat, încuviinţă el. Şi, deci, unde v-aţi întîlnit cu băieţii?

Harding gesticulă către drumul de coastă.

– Au început să strige la mine cînd erau la jumătatea înălţimii pe Emmetts Hill, aşa că am coborît să le ies în întîmpinare.

– Cunoaşteţi bine zona, se pare.

– Într-adevăr.

– Cum se face, cînd locuiţi la Londra?

– Petrec mult timp aici. Londra poate fi aproape infernală, vara.

Ingram aruncă o privire în susul coastei abrupte.

– Aceasta se numeşte West Hill, remarcă el. Emmetts Hill e următoarea.

Harding ridică din umeri, amabil:

– Okay, n-o cunosc chiar *atît* de bine, dar în mod normal vin cu iahtul, iar pe hărţile Amiralităţii nu figurează nici o West Hill. Toată faleza asta e indicată ca Emmetts Hill. Băieţii şi cu mine ne-am întîlnit aproximativ acolo, arătă el spre un loc de pe versantul verde, deasupra lor.

Cu coada ochiului, Ingram îl observă pe Paul Spender încruntîndu-se în semn de dezacord, dar nu comentă.

– Unde vă e iahtul acum, domnule Harding?

– În Poole. Am venit aseară tîrziu, dar cum

vîntul e aproape inexistent şi aveam chef de puţină mişcare, îl învrednici el pe Nick Ingram cu un zîmbet băieţesc, mi-am luat picioarele la spinare.

– Cum se numeşte iahtul dumneavoastră, domnule Harding?

– *Crazy Daze*.

Zîmbetul poliţistului înalt era oricum, numai copilăresc nu.

– Unde are portul de reşedinţă?

– La Lymington.

– Şi ieri aţi venit de la Lymington?

– Da.

– Singur?

Harding avu o infimă ezitare.

– Da.

Ingram îi susţinu un moment privirea.

– La noapte plecaţi înapoi?

– Ăsta-i planul, deşi probabil va trebui să dau drumul la motor, dacă vîntul nu-şi revine.

Comisarul dădu din cap, cu vizibilă satisfacţie.

– Ei bine, vă mulţumesc foarte mult, domnule Harding. Nu cred c-am să vă mai reţin. Îi duc pe băieţi acasă şi verific povestea cu binoclul.

Harding îi simţi pe Paul şi Danny ascunzîndu-se la spatele lui.

– Veţi sublinia ce faptă bună au făcut, nu-i aşa? insistă el. Vreau să spun, dacă nu erau ei doi, biata femeie ar fi putut să fie luată de fluxul următor şi niciodată n-aţi mai fi aflat că a fost acolo. Merită o medalie, nu o săpuneală de la tatăl lor.

– Sînteţi foarte bine informat, domnule.

– Aveţi încredere în mine. Cunosc coasta

asta. Există un curent continuu care curge pe direcția sud-sud-est, spre St Alban's Head, şi dacă o absorbea, şansele de a mai ieşi la suprafață ar fi fost nule. Are pe parcurs un vîrtej al dracului. Cred că s-ar fi făcut bucăți pe fund.

Ingram zîmbi:

– Voiam să spun că sînteți bine informat despre femeie, domnule Harding. Oricine ar crede că ați văzut-o cu ochii dumneavoastră.

Capitolul 3

– De ce-ai fost aşa de dur cu el? îl întrebă Maggie pe un ton critic, în timp ce poliţistul îi închidea pe băieţi în compartimentul din spate al Range Rover-ului, privind cu ochii îngustaţi în soare cum Harding urca colina. Ingram era atît de înalt şi solid clădit, încît o punea în umbră şi la propriu şi la figurat, şi ar fi călcat-o pe nervi mai puţin, îşi spunea ea adesea, dacă măcar din cînd în cînd ar fi recunoscut acest lucru.

Nu se simţea comod în prezenţa lui decît cînd îl privea din şaua calului, dar acele ocazii erau prea rare pentru ca respectul ei de sine însăşi să aibă de cîştigat de pe urma lor. Cînd el nu-i răspunse, Maggie privi nervoasă spre fraţii de pe bancheta din spate.

– Şi cu copiii ai fost destul de aspru. Pariez c-au să stea pe gînduri înainte de a mai ajuta din nou poliţia.

Harding dispăru după o cotitură, iar Ingram se întoarse spre ea, cu un zîmbet leneş.

– În ce fel am fost dur cu el, Miss Jenner?

– Ei, haide! Aproape l-ai acuzat că mințea.

– *Chiar* mințea.

– În legătură cu ce?

– Încă nu-s sigur. Dar, cînd ai cîteva anchete la activ, îți dai seama.

– E o chestie masculină? întrebă ea, cu o voce devenită mătăsoasă de pe urma zîzaniilor îndelung acumulate. Nick Ingram era polițistul circumscripției de cinci ani, iar Maggie avea multe motive de nemulțumire. În momentele de adîncă depresie, îl acuza pentru toate. Alteori, era destul de cinstită ca să admită că nu-şi făcea decît datoria.

– Probabil.

Îi simțea mirosul de grajd din haine, o aromă mucegăită de fîn, praf şi bălegar, care pe jumătate îi plăcea, pe jumătate îl dezgusta.

– Atunci, n-ar fi fost mai simplu doar să-ți scoți voința la bătaie şi să-l provoci la un concurs de măsurare a puterii pumnilor? îl întrebă ea, sarcastică.

– Ar fi pierdut.

– Cu siguranță.

Zîmbetul lui Ingram se lăți.

– Deci, ai observat?

– Nici nu prea puteam evita. Nu purta pantalonii ăia scurți ca să ascundă ceva. Portofelul, poate. Pentru altceva, nu mai prea era loc.

– Nu. confirmă el. Şi nu ți s-a părut interesant?

Îl privi bănuitoare, întrebîndu-se dacă-şi rîdea de ea.

– În ce sens?

– Numai un idiot porneşte din Poole spre Lulworth fără bani şi fără lichide.

– Poate plănuia să ceară apă din trecere sau să-i telefoneze vreunui prieten să vină după el. De ce e important? N-a făcut decît să se poarte ca bunul samaritean cu copiii ăştia.

– Cred că mințea în legătură cu ceea ce făcea aici. A dat vreo altă explicație?

– Am vorbit despre cîini şi cai. Le povestea băieților despre ferma unde a crescut, în Cornwall.

Ingram întinse mîna spre clanța portierei de lîngă volan.

– Atunci, poate sînt doar eu bănuitor față de oamenii care poartă telefoane mobile.

– Toată lumea le are, în zilele noastre, inclusiv eu.

Îi petrecu cu un ochi amuzat silueta sveltă, în bluza de bumbac şi pantalonii supraelastici.

– Dar tu nu ți-l iei în plimbări prin sălbăticie, cîtă vreme tînărul ăsta, da. Se pare că a lăsat totul în urmă, cu excepția telefonului.

– Ar trebui să-i fii recunoscător, replică ea cu ostilitate. Dacă nu era el, n-aveai nici o şansă să ajungi la femeia aia atît de repede.

– De acord, răspunse Ingram, fără ranchiună. Domnul Harding a fost în locul potrivit, la momentul potrivit, cu echipamentul potrivit, pentru a anunța prezența unui cadavru pe o plajă, şi ar fi o mojicie să întreb de ce.

Deschise portiera şi-şi înghesui făptura masivă la volan.

– La revedere, Miss Jenner, salută el politicos. Complimente mamei dumitale.

Închise portiera şi porni motorul.

Fraţii Spender erau nehotărîţi cui să-i mulţumească pentru întoarcerea acasă. Actorului, fiindcă apelurile lui la toleranţă dăduseră rezultate? Sau poliţistului, fiindcă la urma urmei era un tip de treabă?

Pe drumul spre vila închiriată, vorbise foarte puţin în afară de a-i avertiza că falezele erau periculoase şi era o prostie să le escaladeze, oricît de tentant ar fi fost motivul.

Părinţilor lor le prezentă o versiune scurtă, cenzurată, a celor întîmplate, sfîrşind cu propunerea că, întrucît pescuitul băieţilor fusese întrerupt de evenimentele din timpul dimineţii, i-ar fi luat cu plăcere într-o seară cu barca lui.

– Nu are motor, îi preveni el, e doar o bărcuţă de pescuit, dar în perioada asta din an marea se retrage mult şi dacă avem noroc putem prinde cîte ceva.

Nu-i cuprinse cu braţele pe după umeri, nici nu-i numi eroi, dar le oferi un lucru pe care să-l aştepte cu nerăbdare.

Următoarea pe agenda lui Ingram era o fermă izolată, ai cărei locatari vîrstnici reclamaseră furtul a trei tablouri valoroase în timpul nopţii.

Se afla pe drumul într-acolo, cînd fusese deviat spre Chapman's Poole. Bănuia că-şi pierdea

timpul, deşi pentru activitate poliţienească de circumscripţie era plătit.

– O, Doamne!, Nick, îmi pare atît de rău, spuse hărţuita noră a perechii care, şi ea, sărise binişor de şaptezeci. Crede-mă, *ştiau* că tablourile erau scoase la licitaţie. Peter le-a vorbit despre asta timp de douăsprezece luni încheiate, dar sînt atît de uituci, încît de fiecare dată trebuie s-o reia de la zero. Are puterea avocatului, aşa că totul e legal, dar cinstit, era să *mor* cînd Winnie mi-a spus că-ţi telefonase. Şi, pe deasupra, *duminica.* Vin în fiecare dimineaţă ca să mă asigur că e totul în ordine, dar *uneori...*

Îşi dădu ochii peste cap, exprimîndu-şi fără a avea nevoie de cuvinte părerea clară despre socrii ei de nouăzeci şi cinci de ani.

– Pentru asta mă aflu aici, Jane, răspunse el, bătînd-o încurajator pe umăr.

– Nu-i adevărat. Ar trebui să prinzi criminali, spuse ea, repetînd cuvintele oamenilor din toată ţara care vedeau în poliţişti numai nişte prinzători de hoţi; oftă adînc. Problema e că fac nişte cheltuieli mult peste nivelul veniturilor şi sînt incapabili să înţeleagă. *Numai* ajutorul la domiciliu costă peste zece mii de lire sterline pe an. Peter a trebuit să vîndă argintăria familiei, ca să ajungă banii. Aiuriţii ăştia bătrîni cred că mai trăiesc în anii 1920, cînd o servitoare costa cinci gologani pe săptămînă. Mă scot din minţi, zău aşa. Ar trebui să stea la azil, dar Peter e prea bleg ca să-i bage acolo. *Nu* că şi-ar putea permite. Vreau să zic, nici *noi* nu ne-am permite-o, şi-atunci cum ar putea ei? Totul ar fi fost altfel, dacă Celia Jen-

ner nu ne convingea să mizăm totul pe bestia aia de soț al lui Maggie, dar...

Se întrerupse, ridicînd din umeri.

– Uneori, m-apucă aşa o furie că-mi vine să urlu şi singurul lucru care mă opreşte e teama că urletul ar continua o veşnicie.

– Nimic nu durează o veşnicie, replică Ingram.

– Ştiu, spuse ea pe un ton rebel, dar din cînd în cînd mă gîndesc să-i dau eternității o mînă de ajutor. Mare păcat că nu se mai poate cumpăra arsenic. Pe vremuri, era aşa de uşor.

– Ia povesteşte-mi.

Femeia rîse:

– Ştii tu ce vreau să spun.

– Să comand o autopsie, cînd părinții lui Peter vor trece în sfîrşit în rîndul drepților?

– Probabil ar ieşi curată. În ritmul ăsta, eu am să mor cu mult înaintea lor.

Polițistul cel înalt zîmbi şi-şi luă rămas bun. Nu voia să audă vorbindu-se despre moarte. *Încă mai simțea atingerea cărnii acelei femei pe mîinile lui...* Avea nevoie de un duş, îşi spuse, pornind înapoi spre maşină.

Fetița blondă mergea cu paşi hotărîți pe un trotuar din zona Lilliput a oraşului Poole, punîndu-şi picioarele durdulii unul în fața altuia. Era ora 10:30, duminică dimineața, aşa că nimeni nu se deranja să afle de ce era singură. Cînd cîțiva martori aveau să se prezinte ulterior la poliție, pentru a recunoaşte că o văzuseră, scuzele lor urmau să difere. *„Părea să ştie unde mergea."*

„La vreo douăzeci de iarzi în urma ei venea o femeie şi am crezut că era maică-sa.“ „Am crezut c-avea s-o oprească altcineva.“ „Eram grăbită.“ „Sînt un bou. Eram gata oricînd să-i fac un cadou unei fetițe.“

Pînă la urmă, un cuplu vîrstnic, domnul şi doamna Green, au avut minte, timp şi curaj să intervină. Se întorceau cu maşina de la biserică şi, ca în fiecare săptămînă, făceau un ocol prin Lilliput pentru a admira clădirile art deco care supravieţuiseră într-un fel sau altul maniei post-belice de demolare în masă a tot ceea ce era ieşit din comun, pentru a construi blocuri de beton armat şi cutii de cărămidă roşie. Cartierul Lilliput se întindea de-a lungul curburii răsăritene a Golfului Poole şi, printre drojdiile arhitecturale care se găseau peste tot, erau vile elegante în grădini îngrijite şi case art deco cu ferestrele ca nişte hublouri. Soții Green le adorau. Le aminteau de tinerețea lor.

Tocmai dădeau solțul spre Salterns Marina, cînd doamna Green o observă pe fetiță.

– Ia te uită, spuse ea, pe un ton dezaprobator. Ce fel de mamă lasă un copil de vîrsta asta s-o ia atît de departe înaintea ei? O dată să se-mpiedice, şi-a şi ajuns sub o maşină.

Domnul Green încetini.

– Unde i-o fi mama? întrebă el.

Soția lui se răsuci în scaun.

– Ştii, nu-s sigură. Credeam că e femeia aia din spatele ei, dar văd că se uită în vitrină.

Domnul Green era sergent major în retragere.

– Ar trebui să facem ceva, spuse el ferm,

frînînd şi băgînd maşina în marşarier; îi arătă pumnul unui şofer care clacsona feroce, după ce scăpase ca prin urechile acului fără să-i ciocnească bara din spate. Şoferi de duminică afurisiţi, spuse el, n-ar trebui să li se dea voie pe stradă.

– Ai perfectă dreptate, dragul meu, răspunse doamna Green, deschizînd portiera.

O culese în braţe pe biata gîgîlice şi o aşeză comod pe genunchi, în timp ce soţul ei în vîrstă de optzeci de ani pornea spre secţia de poliţie din Poole. Era un drum întortocheat, fiindcă viteza lui preferată era de treizeci de kilometri pe oră, ceea ce provoca haos în sensul giratoriu al pieţei de la Centrul Civic.

Fetiţa părea complet relaxată în maşină, privind pe fereastră cu un zîmbet încîntat, dar cînd ajunseră în secţia de poliţie, se dovedi că era imposibil s-o mai desprindă de salvatoarea ei. Îşi încleştă braţele pe după gîtul bătrînei, ascunzîndu-şi faţa pe umărul acesteia şi ţinîndu-se de buna femeie la fel de tenace ca o scoică de o stîncă. Aflînd că nimeni nu anunţase dispariţia vreunui copil, domnul şi doamna Green se aşezară cu o răbdare lăudabilă, pregătindu-se pentru o lungă aşteptare.

– Nu înţeleg cum de mama ei n-a observat că a dispărut, spuse doamna Green. Eu nu-mi scăpam copiii din ochi nici un minut.

– Poate e la serviciu, spuse femeia comisar de poliţie care fusese însărcinată cu ancheta.

– Ei bine, n-ar trebui să fie, replică domnul Green cu reproş. Un copil de vîrsta asta are nevoie de mama sa alături.

Făcu o mutră înțeleaptă în direcția comisarei Griffiths, care se defini printr-o serie de ciudate spasme faciale.

– Ar trebui să aduceți un medic, s-o examineze. Înțelegeți ce vreau să spun? În zilele noastre sînt tot felul de oameni ciudați. Oameni care ar trebui să aibă mai multă minte. Ați prins ideea?

Pronunță pe litere:

– P-E-DO-*fili*. Criminali S-E-X-uali. Înțelegeți ce vreau să spun?

– Da, domnule, înțeleg perfect ce vreți să spuneți şi nu vă faceți griji, bătu polițista cu pixul în hîrtia din fața ei, medicul e în capul listei. Dar, dacă nu vă supărați, vom proceda încet. Am avut multe situații de acest gen şi am descoperit că cea mai bună metodă e aceea de a nu ne repezi.

Se întoarse spre femeie, cu un zîmbet încurajator:

– V-a spus cum o cheamă?

Domnişoara Grenn clătină din cap.

– N-a scos o vorbă, dragă. Sinceră să fiu, nici nu ştiu dacă poate.

– Ce vîrstă credeți că are?

– Un an şi jumătate, doi cel mult.

Ridică tivul rochiței de bombac a fetei, pentru a arăta o pereche de chiloți de unică folosință.

– E încă în scutece, sărăcuța.

Comisara considera că vîrsta de doi ani era o subestimare şi mai adăugă un an, în scopuri birocratice. Femeile ca doamna Green îşi crescuseră copiii pe prosoape de pluş şi, din cauza spălăturilor necesare, îi instruiseră de timpuriu să folo-

sească oliţa. Ideea că o fată de trei ani putea încă să poarte scutece era de neînţeles pentru ei. Nu că ar fi contat cu ceva, în ceea ce o privea pe fetiţă. Indiferent dacă avea un an şi şase luni, doi ani sau trei, era clar că nu vorbea.

Fără nici o altă ocupaţie pentru după-amiaza de duminică, fata franţuzoaică de pe Beneteau, care observase plină de interes conversaţiile lui Harding cu fraţii Spender, Maggie Jenner şi comisarul Ingram prin teleobiectivul camerei video, vîsli pînă la mal şi urcă panta abruptă de pe West Hill, încercînd să descopere singură care fusese tot misterul. Nu-i fu greu să ghicească faptul că cei doi băieţi o găsiseră pe persoana care fusese ridicată de pe plajă cu elicopterul, nici că englezul cel chipeş anunţase poliţia din partea lor, dar era curioasă în legătură cu motivul pentru care apăruse din nou pe pantă la o jumătate de oră după plecarea maşinii de poliţie, pentru a lua rucsacul pe care-l abandonase acolo. Îl văzuse scoţînd un binoclu şi scrutînd golful şi falezele, înainte de a coborî pe plajă, între cherhanale. Îl filmase cîteva minute, privind marea, dar ajungînd în acest loc înălţat deasupra Golfului lui Chapman nu descoperise nimic în plus şi, complet plictisită, abandonase enigma.

Aveau să treacă cinci zile înainte ca tatăl ei să găsească banda şi s-o umilească în faţa poliţiei engleze...

La orele şase ale acelei seri, iahtul Fairline Squadron ridică ancora şi porni încet din Chap-

man's Poole, spre St Alban's Head. Două fete moleşite stăteau aşezate pe punte, de-o parte şi cealaltă a tatălui lor, în timp ce amanta sa cea mai recentă rămăsese, singură şi exclusă, pe scaunul din spate. După ce ieşi din apele puțin adînci de la gura golfului, motorul se ambală la putere maximă, pentru a porni cu douăzeci şi cinci de noduri spre Poole, lăsînd un siaj în formă de V pe marea netedă din urmă.

Căldura şi alcoolul îi adormiseră pe toți, mai ales pe tată, care se suprasolicitase în eforturile sale de a le încînta pe fete, şi după ce puse în funcțiune pilotul automat, o numi de cart pe fata cea mai vîrstnică şi închise ochii. Simți cuțitele furiei amantei sale în spate şi, cu un oftat înăbuşit, îşi dori să fi avut atîta minte încît s-o lase în urmă. Era cea mai recentă dintr-un şir întreg de „pițipoance“, cum le numeau fiicele lui care, ca de obicei, se apucaseră să strivească fragilele mlădițe ale noii relații. Mare parşivă mai era viața, îşi spuse el cu duşmănie...

– Atenție, tată! strigă fiica lui, alarmîndu-se brusc. Mergem drept spre o stîncă.

Cu inima bubuindu-i în piept, omul trase violent de timonă, cîrmind iahtul spre tribord, iar obiectul pe care fiica lui îl crezuse stîncă lunecă pe lîngă babord, spre a dansa în siajul tumultuos.

– Sînt prea bătrîn pentru aşa ceva, spuse el cu glas zguduit, cîrmindu-şi iahtul de o sută cincizeci de tone înapoi pe direcție şi verificînd în minte situația actuală a asigurării. Ce naiba era? Stîncă nu putea să fi fost. Aici nu sînt stînci.

Cel două tinere, cu ochii înlăcrimați, mijiră

pleoapele în soarele arzător, pentru a distinge forma neagră care sălta în urma lor.

– Arată ca un rezervor de benzină din-alea mari, spuse cea mai vîrstnică.

– Doamne fereşte, mîrîi taică-său. Cine aruncă asemenea gunoaie peste bord ar merita să fie împuşcat. Putea să ne spargă bordajul, dacă ne ciocneam.

Iubita lui, care încă stătea răsucită privind înapoi, îşi spuse că semăna mai mult ca o geamandură întoars cu fundul în sus, dar evită să-şi exprime opinia, de teamă să nu atragă noi batjocuri crude din partea fiicelor. Înghițise deja o porție zdravănă în ziua aceea şi-şi dorea din toată inima să nu fi acceptat nici în ruptul capului să vină.

– Azi-dimineață, am dat nas în nas cu Nick Ingram, spuse Maggie, în timp ce pregătea un ibric de ceai în bucătăria mamei sale de la Broxton House.

Cîndva, fusese o încăpere frumoasă, mărginită cu bufete vechi de stejar, toate pline cu tigăi de aramă şi veselă ornamentată, în mijloc cu o masă lungă de doi metri şi jumătate, de cantină mănăstirească din secolul al şaptesprezecelea. Acum, nu era decît vetustă.

Tot ceea ce valora un ban fusese vîndut. Piese albe şi ieftine, pentru pereți şi duşumea, înlocuiseră mobilierul de lemn, iar în locul unde domnise cu glorie masa călugărilor stătea o excrescență de plastic. N-ar fi fost atît de rău, îşi spunea Maggie adesea, dacă în bucătărie s-ar

mai fi făcut din cînd în cînd şi curăţenie, dar artrita mamei sale şi propria ei extenuare totală după încercările de a cîştiga bani cu ajutorul cailor însemnau că de mult timp curăţenia o luase pe calea celor drepţi. Dacă exista un Dumnezeu în cer şi totul era în regulă cu lumea, atunci în materie de Broxton House avea o pată oarbă aparte. Maggie şi-ar fi încheiat socotelile şi s-ar fi mutat de mult, dacă şi mama ei ar fi fost de acord să facă acelaşi lucru.

Vinovăţia o înrobea. Acum, locuia într-un apartament deasupra grajdurilor din latura opusă a grădinii şi nu mai făcea decît vizite intermitente în casă. Goliciunea îngrozitoare a acesteia era un memento prea vizibil al faptului că de sărăcia mamei sale era ea însăşi vinovată.

– L-am dus pe Jasper la Chapman's Pool. O femeie s-a înecat în Egmont Bight, iar Nick a trebuit să dirijeze elicopterul ca să ridice cadavrul.

– O turistă, probabil?

– Aşa se pare, răspunse Maggie, dîndu-i o ceaşcă. Nick ar fi spus, dacă era localnică.

– Tipic! pufni arţăgoasă Celia. Deci, Dorset-ul va achita nota pentru elicpter, fiindcă nu ştiu ce fiinţă ineptă dintr-un alt comitat n-a fost în stare să-nveţe ca lumea înotul. Mă gîndesc serios să nu mai plătesc impozitele.

– Ca de obicei, spuse Maggie, gîndindu-se la ultimele amintiri care mai umpleau biroul din salon.

Mama ei ignoră remarca.

– Ce face Nick?

– Transpiră, răspunse fiica sa, amintindu-şi cît de roşu în obraji fusese cînd se înapoiase la maşină, şi nu e prea bine dispus.

Privi în ceai, adunîndu-şi curajul pentru a aborda problema spinoasă a banilor – sau, mai bine zis, a lipsei de bani – care intrau în afacerile cu călărie şi întreţinerea cailor pe care le efectua din grajdul Casei Broxton.

– Trebuie să discutăm despre grajduri, spuse ea cu bruscheţe.

Celia refuză să se lase atrasă.

– Nici tu n-ai fi fost bine dispusă, dacă tocmai ai fi văzut un înecat.

Tonul îi deveni colocvial, ca preludiu al unei serii de anectode.

– Ţin minte că am văzut unul plutind pe Gange, cînd stăteam cu părinţii mei în India. Era în vacanţa de vară. Cred că aveam cam cincisprezece ani. A fost ceva îngrozitor, săptămîni de zile am avut coşmaruri. Mama mea spunea...

Maggie încetă să mai asculte, concentrîndu-se în schimb asupra unui fir lung de păr negru crescut din bărbia mamei sale, care trebuia smuls.

Se mişca agresiv în timp ce vorbea, ca o mustaţă de-a lui Bertie, dar niciodată nu avuseseră între ele o relaţie de genul care să-i dea posibilitatea de a-i vorbi despre el.

Celia, la şaizeci şi trei de ani, arăta încă bine, cu acelaşi păr brunet închis ca al fiicei sale, atins din cînd în cînd de vopsele Harmony, dar grijile condiţiilor strîmtorate de viaţă îşi spuseseră cuvîntul în ridurile adînci din jurul gurii şi al ochilor.

Cînd în sfîrşit îşi trase răsuflarea Maggie reveni imediat la subiectul grajdurilor.

– Am calculat chitanțele de luna trecută, spuse ea, şi avem cam cu două sute de lire sterline mai puțin. Iarăşi ai lăsat-o pe Mary Spencer-Graham să te amîne cu plata?

Gura Celiei se subție.

– Dacă am făcut-o, e treaba mea.

– Ba nu e, Ma, oftă Maggie. Nu ne putem permite acte de caritate. Dacă Mary nu plăteşte, nu-i putem îngriji calul. Nimic mai simplu. Nu m-ar deranja atît de mult, dacă n-am taxa-o deja cu tariful absolut minim, dar banii abia acoperă nutrețul lui Moondust. Zău că trebuie să fii puțin mai severă cu ea.

– Cum aş putea? O duce aproape la fel de prost ca noi, şi e din vina noastră.

Maggie clătină din cap:

– Asta nu-i adevărat. A pierdut zece mii de lire, un mizilic în comparație cu ce am pierdut noi, dar ştie că nu e nevoie decît să dea apă la şoareci o secundă şi tu te înmoi de fiecare dată.

Gesticulă nervoasă spre hol şi salon:

– Nu putem achita facturile dacă nu încasăm banii, ceea ce înseamnă că fie ne hotărîm să-i predăm totul acum lui Matthew şi să ne mutăm într-un apartament al primăriei, fie să te duci tu la el, cu căciula în mînă, şi să-i mai cerşeşti puțină îngăduință.

Ridică din umeri, cu gîndul la fratele ei.

– Dacă aş crede că ar avea rost să încerc, aş face-o, dar ştim amîndouă că mie mi-ar trînti uşa în față.

Celia rîse fără chef.

– Ce te face să crezi că s-ar purta altfel cu mine? Nevastă-sa aia nu poate să mă sufere. Niciodată n-ar accepta să-şi ţină soacra şi cumnata în puf, cum preferă ea să zică, atunci cînd adevărata ei plăcere în viaţă ar fi să ne vadă căzute în mizerie.

– Ştiu, spuse Maggie cu vinovăţie, şi aşa ne trebuie. N-ar fi trebuit să fim grosolane în legătură cu rochia ei de mireasă.

– Cam greu, replică scurt Celia. Vicarul a fost cît pe ce să facă atac de cord cînd a văzut-o.

Ochii fiicei sale se umplură de veselie.

– Păduchele-de-flori a fost cauza. Dacă nu era o invazie de gînganii în anul nunţii lor, şi nu s-ar fi adunat pe voalul ăla nenorocit toate, de pe o rază de douăzeci de mile, în timp ce mergea de la biserică la masă... Cum ai numit-o? Era ceva în legătură cu camuflajul.

– N-am numit-o nicicum, răspunse cu demnitate Celia. Am felicitat-o pentru că se contopea atît de bine cu peisajul.

Maggie rîse:

– Exact, acum îmi amintesc. Doamne, dură ai mai fost.

– Atunci ţi s-a părut nostim, îi aminti mama ei, potrivindu-şi şoldul vătămat pe scaun. Am să vorbesc cu Mary, promise ea. Cred că pot suporta umilinţa de a-mi jupui prietenele mai uşor decît pe cea de a le cerşi lui Matthew şi Ava.

Capitolul 4

Evaluare psiho/fiziologică a copilului neidentificat: „Baby Smith“

Fizic: Starea generală de sănătate a copilului e excelentă. Este bine hrănită şi îngrijită, şi nu suferă de nici o boală sau afecţiune.

Analizele sangvine indică urme minuscule de benzodiazepină (probabil mogadon) şi urme clare de paracetamol în organism.

Nu prezintă nici un semn de violenţe trecute sau recente, sexuale sau fizice, deşi există unele indicii (vezi mai jos) că a suferit traume trecute, continue sau recente.

Probele fizice sugerează că a fost despărţită de părinte/tutore cu 3-4 ore înainte de a fi fost găsită – cel mai notabil, prin curăţenia de ansamblu şi faptul că nu s-a scăpat pe ea.

În plus, nu prezintă semne de deshidratare,

hipotermie, foame sau epuizare, care ar fi fost de aşteptat din partea unui copil abandonat de o perioadă de timp mai prelungită.

Psihic: Comportamentul şi aptitudinile sociale ale copilului sînt tipice pentru vîrsta de doi ani, deşi mărimea şi greutatea sugerează o vîrstă mai înaintată. Prezintă semne de autism moderat, deşi pentru a confirma un diagnostic sînt necesare cunoştinţe din istoricul personal. Este predominant pasivă, preferînd să stea şi să observe, în loc de a explora mediul ambiant.

Este nefiresc de retrasă şi nu face nici o încercare de a comunica verbal, deşi foloseşte limbajul semnelor pentru a obţine ceea ce vrea. Are auzul nevătămat şi ascultă tot ce i se spune, totuşi, e selectivă cu privire la instrucţiunile pe care hotărăşte să le aplice. Ca exemplu simplu, arată cu plăcere un cub albastru cînd i se cere, dar refuză să-l ia în mînă.

Deşi incapabilă sau nedispusă să folosească limbajul articulat pentru a comunica, recurge foarte rapid la urlete şi crize cînd dorinţele nu i se împlinesc sau cînd se simte stressată.

Acest lucru se manifestă îndeosebi cînd în încăpere intră străini, sau cînd glasurile se ridică deasupra unui nivel monoton. Refuză invariabil orice fel de contact fizic la prima întîlnire, dar întinde mîinile să fie luată în braţe la a doua. Acest lucru ar indica bune capacitţi de recunoaştere, deşi manifestă o puternică teamă de bărbaţi şi ţipă îngrozită cînd aceştia pătrund în spaţiul ei.

În absenţa oricăror semne de agresiuni se-

xuale sau fizice, această frică poate proveni din: nefamiliarizarea cu bărbații, în urma creşterii într-n mediu izolat, exclusiv feminin; asistarea la agresiuni masculine contra altei persoane – de ex., mama sau o soră sau frate.

Concluzii: Avînd în vedere dezvoltarea înapoiată a copilului şi vizibilele dezordini legate de stress, nu trebuie să fie înapoiată familiei/tutorilor fără a se face investigații exhaustive cu privire la natura mediului. Este de asemenea imperios necesar să fie înscrisă în registrul „de risc", pentru a se permite continuarea monitorizării pe viitor a bunăstării ei. Sînt preocupată serios cu privire la urmele de benzodiazepină şi paracetamol din sînge. Benzodiazepina (un sedativ puternic) nu le este recomandată copiilor şi, categoric, nu în asociere cu paracetamolul. Presupun că fetița a fost adormită, dar nu pot găsi nici un motiv legitim al necesității unei asemenea fapte.

Notă: Fără a şti mai multe despre trecutul copilului, este dificil de spus dacă amintitul comportament e cauzat de: (1) autism; (2) traume psihiatrice; (3) dependență deprinsă care, lăsînd-o în necunoştință despre propriile ei capacități, a încurajat-o totuşi să devină în mod conştient manipulativă.

Dr. Janet Murray

Capitolul 5

Fuseseră douăzeci şi patru de ore grele, iar femeia-comisar de poliție Sandra Griffiths căsca, în momentul cînd telefonul ei începu să sune din nou, la amiaza zilei de luni.

Dăduse cîteva interviuri locale la radio şi televiziune, pentru a anunța abandonarea lui Lily (numită după cartierul Lilliput unde fusese găsită) dar, deşi reacția la emisiuni fusese pozitivă, nici un apelant nu-i putuse spune cine era copilul. Dădea vina pe vreme.

Prea mulți oameni ieşiseră la soare; prea puțini se uitau la televizor. Îşi înăbuşi căscatul, în timp ce ridica receptorul.

Omul de la celălalt capăt al firului părea îngrijorat:

– Scuzați-mă că vă deranjez, dar tocmai m-a sunat la telefon mama mea. E incredibil de preocupată de o fetiță care s-a rătăcit pe străzi şi

seamănă cu fiica mea. I-am spus că e imposibil să fie Hannah, dar...

Tăcu o clipă.

– ...ei bine, problema e că amîndoi am încercat să-i telefonăm soției mele şi nici unuia nu i-a răspuns.

Griffiths îşi rezemă receptorul sub bărbie şi luă un pix. Era al douăzeci şi cincilea tată care telefona după ce fusese difuzată fotografia fetiței şi cu toții erau înstrăinați de neveste şi copii.

Nu avea speranțe mai mari decît avusese cu ceilalți douăzeci şi patru, dar începu procedura destul de binevoitoare:

– Dacă-mi răspundeți la o întrebare, două, domnule, putem stabili foarte repede dacă fetița este Hannah. Îmi puteți da numele şi adresa dumneavoastră?

– William Sumner, Langton Cottage, Rope Walk, Lymington, Hampshire.

– Iar soția şi fiica locuiesc cu dumneavoastră, domnule Sumner?

– Da.

Interesul i se ascuți imediat.

– Cînd le-ați văzut ultima oară?

– Acum patru zile. Mă aflu la o conferință farmaceutică în Liverpool. Am vorbit cu Kate – soția mea – vineri seară şi totul era în regulă, dar mama mea e convinsă că această fetiță este Hannah. Totuşi, nu are sens. Mama spune că a fost găsită ieri în Poole, dar cum să hoinărească Hannah de capul ei prin Poole, cînd noi locuim în Lymington?

Griffiths auzi că glasul îi era tot mai alarmat.

– Acum vorbiți din Liverpool? întrebă ea calmă.

– Da. Stau la Regal, camera numărul doi-doi-trei-cinci. Ce să fac? Mama nu mai poate de îngrijorare. Trebuie s-o asigur că totul e în regulă.

„Şi pe dumneavoastră înşivă," spuse Griffiths în gînd.

– Mi-ați putea-o descrie pe Hannah?

– Seamănă cu mama ei, spuse el cam neputincios. Blondă cu ochi albaştri. Nu prea vorbeşte. Eram îngrijorați, dar medicul spune că nu e decît timiditate.

– Cîți ani are?

– Va împlini trei, luna viitoare.

Polițista avu o tresărire de simpatie cînd puse următoarea întrebare, bănuind care avea să fie răspunsul:

– Hannah are o rochie de bumbac roz, cu un volan, şi o pereche de sandale roşii, domnule Sumner?

Omul stătu o secundă sau două pînă să răspundă.

– De sandale nu ştiu, spuse el cu dificultate, dar mama mea i-a cumpărat o rochiță cu volan acum vreo trei luni. Cred că era roz... nu, *era* roz. O, Doamne, i se frînse glasul, unde-i Kate?

Griffiths aşteptă un moment.

– Ați mers la Liverpool cu maşina, domnule Sumner?

– Da.

– Ştiți cam cît v-ar lua ca să ajungeți acasă?

– Cinci ore, poate.

– Şi unde locuieşte mama dumneavoastră?

– În Chichester.

– Atunci, cred că ar fi bine să-mi dați numele şi adresa ei, domnule. Dacă fetița *este* Hannah, o va putea identifica. Între timp, voi cere poliției din Lymington să verifice la dumneavoastră acasă, în timp ce eu mă voi interesa de soția dumneavoastră aici, în Poole.

– Doamna Angela Sumner, Apartamentul Doi, Mînăstirea Veche, Osborne Crescent, Chichester.

Respirația îi deveni greoaie – *de lacrimi?* – iar Griffiths îşi dori să fi fost la un milion de mile distanță. Cît de mult detesta faptul că, de nouă ori din zece, ea era aducătoarea veştilor proaste.

– Dar n-are cum să ajungă în Poole. E imobilizată într-un fotoliu cu rotile de trei ani şi nu ştie să conducă maşina. Dacă putea, s-ar fi dus singură la Lymington să se intereseze de Kate şi Hannah. N-aş putea face eu identificarea?

– Bineînțeles, dacă aşa preferați. Fetița e pe moment în grija unei familii şi nu se întîmplă nimic dacă mai stă cîteva ore.

– Mama mea e convinsă că Hannah a fost molestată de un bărbat. Asta s-a întîmplat? Prefer să aflu acum, decît mai tîrziu.

– Presupunînd că fetița e Hannah, nu, nu prezintă nici o urmă de agresiune fizică. A fost examinată amănunțit, iar medicul poliției are convingerea că nu a fost vătămată în nici un fel.

Îi făcu un sumar al estimațiilor psihologice ale doctoriței Murray. Dacă Lily era într-adevăr Hannah Sumner, atunci acea problemă anume trebuia abordată mai îrziu.

– Ce fel de cercetări despre soția mea ați putut face în Poole? întrebă el mirat, revenind la subiectul anterior. V-am spus, noi locuim în Lymington.

De genul spitalicesc...

– De rutină, domnule Sumner. Ar fi util dacă mi-ați putea da numele ei complet şi semnalmentele. De asemenea marca maşinii, culoarea şi numărul de înmatriculare, şi numele oricăror prieteni pe care îi are în zonă.

– Kate Elizabeth Sumner. Are treizeci şi unu de ani, un metru cincizeci înălțime şi păr blond. Maşina e un Metro albastru, cu numărul F52 VXY, dar nu cred că cunoaşte pe cineva în Poole. E posibil să fi ajuns într-un spital? S-o fi întîmplat ceva cu sarcina?

– Este unul dintre lucrurile pe care le voi verifica, domnule Sumner.

În timp ce vorbea cu el, parcurgea rapoartele R.T.A. din computer, dar nicăieri nu era menționat un Metro albastru cu acel număr, implicat în vreun accident rutier.

– Părinții soției dumneavoastră sînt în viață? Ar putea şti unde e?

– Nu. Mama ei a murit acum cinci ani, iar tatăl nu şi l-a cunoscut niciodată.

– Frați, surori?

– Nu are pe nimeni, numai pe mine şi Hannah.

Glasul i se frînse din nou.

– Ce mă fac? N-am să rezist, dacă i s-a întîmplat ceva.

– Nu avem nici un motiv de a crede că s-a

întîmplat ceva, spuse cu fermitate Griffiths, crezînd exact contrariul. Aveți telefon mobil în maşină? Ca să vă pot ține la curent în timp ce veniți încoace.

– Nu.

– Atunci, vă propun să întrerupeți călătoria la jumătate pentru a ne suna de la un telefon public. Ar trebui ca pînă atunci să primesc ştiri de la poliția din Lymington şi, cu puțin noroc, v-aş putea linişti în legătură cu Kate. Şi încercați să nu vă faceți griji, domnule Sumner, încheie ea cu bunătate. Drumul de la Liverpool e lung, iar cel mai important este să ajungeți aici întreg.

Dădu un telefon la poliția din Lymington, explicînd detaliile cazului şi cerînd să se facă o verificare la adresa lui Sumner, apoi, cu titlu de rutină, formă numărul Hotelului Regal din Liverpool, pentru a se interesa dacă un anume domn William Sumner locuia la camera 2235 începînd de joi.

– Da, doamnă, răspunse recepționerul, dar mă tem că nu vă pot face legătura. A ieşit acum cinci minute.

Fără tragere de inimă, începu cu spitalele de pe listă.

Din diverse motive, Nick Ingram nu avea nici o ambiție de a pleca de la secția rurală de poliție unde viața lui evolua în jurul acțiunilor de circumscripție şi orele de lucru erau imprevizibile. Cazurile importante erau predate Cartierului General de Comitat Winfrith, la patruzeci şi cinci de kilometri distanță, ceea ce-l lăsa liber să se ocupe

de latura mai puțin glorioasă a activității polițienești, singura care conta pentru nouăzeci şi cinci la sută din populație. Oamenii dormeau mai adînc în paturile lor, ştiind că P.C. Ingram avea o toleranță zero față de spărgători, vandali şi hoțomanii mărunți.

De obicei, adevăratele probleme se iveau din afară, iar femeia neidentificată de pe plajă părea să fie un exemplu concludent, îşi spuse el, cînd primi un telefon de la Winfrith, în ziua de luni, 11 august, la orele 12:45 p.m. Oficiul Parchetului din Poole odronase o anchetă de asasinat în urma autopsiei, şi i se spuse să aştepte un detectiv anchetator şi un sergent de la sediu, în mai puțin de o oră. O echipă criminalistică fusese expediată deja să cerceteze plaja de la Egmont Bight, dar lui Ingram i se ceru să rămînă pe loc.

– Nu cred că vor găsi nimic, spuse el îndatoritor. Ieri am făcut o recunoaştere, dar era destul de evident că o aduseseră valurile.

– Propun să lăsați asta în seama noastră, spuse glasul fără inflexiuni de la celălalt capăt al firului.

La telefonul său, Ingram ridică din umeri:

– Care a fost cauza morții?

– Înecul, sosi scurt răspunsul. A fost aruncată în mare, după o tentativă de strangulare manuală eşuată. Medicul legist estimează că a înotat jumătate de milă, pentru a se salva, înainte de a abandona, din epuizare. Era gravidă în paisprezece săptămîni, iar asasinul a imobilizat-o şi a violat-o, înainte de a o arunca peste bord.

Ingram era şocat.

– Ce fel de om ar face aşa ceva?
– Unul antipatic. Ne vedem într-o oră.

Griffiths nimeri de mai multe ori în gol cu numele Kate Sumner – nu era înregistrată la nici un spital din Dorset sau Hampshire. Abia cînd făcu un control de rutină prin Winfrith, pentru a vedea dacă exista vreo informaţie despre locul unde se afla o femeie scundă şi blondă, în vîrstă de treizeci şi unu de ani, care părea să fi dispărut din Lymington în ultimele patruzeci şi opt de ore, piesele risipite ale jocului de puzzle începură să se reunească.

Cei doi detectivi sosiră punctual la întîlnirea cu comisarul de poliţie Ingram. Sergentul, un tip arogant şi băgăreţ, cu ambiţii de a fi promovat în Met, care credea în mod vădit că orice conversaţie era o ocazie de a impresiona, căzu ca un balon cu plumb în faţa colegului său rural, iar după aceea Ingram n-a mai reuşit niciodată să-şi amintească numele lui.

Vorbea cu cuvinte ca nişte gloanţe, „referitor la o investigaţie majoră“ în care „viteza era esenţa“ înainte ca ucigaşul să aibă prilejul de a se debarasa de probe şi a ataca din nou. Debarcaderele locale, cluburile de iahting şi porturile erau „luate în colimator“ pentru informaţii despre victimă şi ucigaşul ei. Identificarea victimei era „principala prioritate“. Aveau o posibilă pistă despre o persoană de sex feminin, dar nimeni nu se grăbea să tragă concluzii înainte ca soţul să identifice fotografia şi cadavrul. A doua prioritate

era aceea de a localiza ambarcațiunea de unde provenea şi a le da criminaliştilor posibilitatea unei percheziții de sus şi pînă jos, în căutarea de probe pe care să le asocieze cu cadavrul. „Dați-ne un suspect," sugeră el, „iar testele A.D.N. vor face restul."

Cînd monologul luă sfîrşit, Ingram ridică o sprînceană, dar nu spuse nimic.

– Ați urmărit tot ce v-am spus? întrebă nervos sergentul.

– Cred că da, *si-rr,* răspunse Ingram cu accentul tărăgănat din Dorsetshire, rezistînd ispitei de a-şi trage moțul de pe frunte. Dacă găsiți un fir de păr de-al ei la bordul navei unui bărbat, înseamnă că el e violatorul.

– Pe-aproape.

– Uluitor, *si-rr,* murmură Ingram.

– Nu păreți prea convins, remarcă detectivul inspector Galbraith, urmărindu-i amuzat reprezentația.

Ingram ridică din umeri şi reveni la accentul său normal:

– Singurul lucru pe care-l vor dovedi probele este că i-a vizitat vasul cel puțin o dată, iar aceasta nu e o dovadă de viol. Unicele teste A.D.N. utile trebuie să se facă asupra ei.

– Ei, nu vă repeziți, îl avertiză el. Apa nu lasă urme. Legistul a recoltat probe, dar nu e optimist cu privire la obținerea unui rezultat. Fie a stat în mare prea mult şi tot ce-ar fi fost util s-a şters, fie atacatorul purta prezervativ.

Era un om agreabil la înfățişare, cu păr blond-roşcat, tuns scurt, şi chip pistruiat, zîmbitor, care-l

făcea să arate mai tînăr de patruzeci şi doi de ani, cîți avea. De asemenea, îi ascundea inteligența ascuțită care lua oamenii pe nepregătite, dacă erau atît de naivi încît să se lase amăgiți de aparențe.

– Ce înseamnă „prea mult“? întrebă Ingram, cu reală curiozitate. Şi dacă e pe-aşa, de unde ştie medicul că a înotat o jumătate de milă? E o estimație foarte precisă, pentru o întindere de apă nedeterminată.

– S-a bazat pe starea cadavrului, pe vînturile şi curenții din zonă şi pe faptul că trebuie să fi fost vie cînd a ieşit la liman, pe Egmont Point, spuse John Galbraith, deschizînd servieta pentru a scoate o foaie de hîrtie. Victima a murit înecată în momentul sau în apropierea fluxului, care a atins nivelul maxim la 1:52 a.m., ora britanică de vară, în ziua de duminică, 10 august, continuă el, parcurgînd documentul. Cîteva indicii, ca semnele de hipotermie, faptul că o ambarcațiune cu chilă nu putea naviga prea aproape de falezele şi curenții din jurul Capului St Alban's, sugerează că a intrat în mare – bătu el cu degetul în pagină – la *minimum* o jumătate de milă vest-sud-vest de locul unde s-a găsit cadavrul.

– Okay, deci presupunînd minimumul, asta nu înseamnă că a înotat o jumătate de milă. Prin partea aceea a coastei sînt nişte curenți puternici, aşa că marea a putut-o aduce în derivă spre est. În termeni reali, poate să fi înotat doar douătrei sute de iarzi.

– Presupun că s-a ținut seama şi de asta.

Ingram se încruntă.

– Atunci, de ce prezenta semne de hipotermie? Vînturile au suflat slab în ultima săptămînă, iar marea a fost calmă. În condițiile astea, un înotător mediu poate parcurge două sute de iarzi în cincisprezece, douăzeci de minute. De asemenea, temperatura apei trebuie să fi fost cu cîteva grade mai mare decît a aerului în timpul nopții, aşa că e mai probabil să fi făcut hipotermie pe plajă, nu în apă, mai ales dacă era goală.

– În care caz, n-ar fi murit înecată.

– Într-adevăr.

– Atunci, ce vreți să demonstrați? întrebă Galbraith.

Nick clătină din cap.

– Nu ştiu, decît că mi-e greu să reconciliez cadavrul pe care l-am văzut cu ceea ce spune legistul. Anul trecut, cînd salvamarii din Swanage au pescuit un cadavru din mare, era învinețit şi se umflase de două ori cît volumul normal.

Detectivul îşi consultă din nou hîrtia.

– Okay, mai avem şi o limită de timp. Zice că ora morții trebuie să fi coincis cu cea a fluxului, pentru a lăsa cadavrul eşuat la mal, în timpul refluxului. De asemenea, argumentează că dacă n-ar fi ajuns la limanul din Egmont Point înainte de a se îneca, trupul ar fi fost tras la fund de vîrtejuri şi tîrît în jurul Capului St Alban's. Ținînd seama de aceşti factori, obținem răspunsul, nu-şi aşa? În termeni simpli, trebuie să fi murit la cîțiva iarzi de mal, iar trupul a eşuat foarte curînd după aceea.

– Foarte trist, comentă Ingram, cu gîndul la mica mînă care se legăna în spumă.

– Da, confirmă Galbraith, care văzuse cadavrul la morgă şi era la fel de mişcat ca şi Ingram de moartea aceea inutilă. Îl simpatiza pe comisar. Dar, în fond, întotdeauna îi preferase pe poliţiştii care-şi manifestau emoţiile. Era un semn de cinste.

– Ce dovezi există că a fost violată, dacă toate elementele utile au fost spălate de apă?

– Vînătăi pe părţile interioare ale coapselor şi pe spate. Urme de frînghii la încheieturile mîinilor. Sîngele plin de benzodiazepină... probabil rohypnol. Ştiţi ce-i ăsta?

– Mmm... Drogul pentru violuri la întîlniri... Am citit despre el... totuşi, nu l-am întîlnit în activitatea mea.

Galbraith îi întinse raportul:

– Mai bine citiţi-l singur. Sînt numai note preliminare, dar Warner nu scrie nimic pe hîrtie dacă nu-i al naibii de sigur că e corect.

Nu era un document lung, iar Ingram îl citi repede.

– Deci, căutaţi o ambarcaţiune cu pete de sînge? întrebă el cînd termină, punînd paginile pe birou, în faţa lui.

– Şi cu ţesuturi de piele, dacă a fost violată pe o punte de lemn.

Poliţistul cel înalt clătină din cap cu îndoială:

– Eu n-aş fi prea optimist. Trebuie să fi spălat cu furtunul puntea şi părţile superioare în clipa cînd a intrat într-un port, iar ce n-a luat deja marea, a terminat apa proaspătă.

– Ştim, răspunse Galbraith, motiv pentru care trebuie să acţionăm repede. Singura noastră

pistă e identificarea probabilă care, dacă e corectă, sugerează că barca pe care se afla femeia poate să fi venit din Lymington.

Îşi scoase carnetul.

– O fetiță de trei ani a fost găsită ieri abandonată lîngă un debarcader din Poole, iar descrierea mamei dispărute corespunde cu a victimei noastre. Se numeşte Kate Sumner şi locuieşte în Lymington. Soțul ei a fost în Liverpool ultimele patru zile, dar acum vine înapoi ca s-o identifice.

Ingram luă raportul de incident pe care-l bătuse la maşină în acea dimineață, aranjîndu-l între mîinile sale mari.

– Poate fi doar o coincidență, spuse el gînditor, dar tipul care- a dat telefonul de urgență are un iaht în Lymington. A venit cu el în Poole sîmbătă noaptea, tîrziu.

– Cum se numeşte?

– Steven Harding. Susținea că e actor la Londra.

– Credeți că mințea?

Ingram ridică din umeri:

– În legătură cu numele şi ocupația, nu, dar sînt convins că mințea referitor la ceea ce făcea acolo. Afirma că-şi lăsase barca în Poole fiindcă avea chef de mişcare, dar am făcut cîteva calcule şi, după socotelile mele, nu avea cum să fi ajuns pe jos pentru a da telefonul la 10:43. Dacă ancorase într-un port, atunci trebuia să ia bacul pînă la Studland, dar cum prima traversare e abia la şapte, înseamnă că a trebuit să parcurgă vreo şaisprezece mile pe drumul de coastă în doar trei ore şi ceva. Dacă ținem seama că o mare por-

țiune constă din plăji nisipoase, iar în rest sînt urcuşuri şi coborîşuri peste coline, aş zice că e imposibil. Este vorba de o viteză medie de peste cinci mile pe oră şi singurul om pe care-l văd în stare să şi-o mențină pe un asemenea teren e un alergător profesionist de maraton.

Împinse raportul peste birou.

– Totul e aici. Numele, adresa, descriere, numele vasului. Alt amănunt interesant e că navighează regulat prin Chapman's Pool şi cunoaşte tot ceea ce e de ştiut despre curenții turbionari. E foarte bine informat în legătură cu apele de pe-aici.

– El a găsit cadavrul?

– Nu, doi copii. Sînt în vacanță cu părinții lor. Mă îndoiesc că vă mai pot spune şi altceva, dar le-am inclus numele şi adresa vilei închiriate. O anumită domnişoară Maggie Jenner din Broxton House a vorbit cu Harding timp de vreo oră, după ce a dat telefon, dar nu pare să-i fi spus prea multe despre el, în afara faptului că a copilărit la o fermă din Cornwall.

Puse peste raport o mînă cît o farfurie.

– Avea o erecție, dacă interesează cu ceva. Am remarcat şi eu, şi domnişoara Jenner.

– Iisuse!

Ingram zîmbi.

– Nu vă aprindeți prea tare. Miss Jenner arată destul de bine, aşa că s-ar putea ca înfățişarea ei să i-o fi provocat. Are efectul ăsta asupra bărbaților.

Ridică mîna:

– Am mai adăugat şi numele ambarcațiunilor

care erau ancorate în golf la ora găsirii cadavrului. Una era înregistrată în Poole, una în Southampton, iar a treia era franceză, deci n-ar trebui să fie prea greu de găsit. Am văzut-o plecînd aseară şi se îndrepta spre Weymouth, aşa că presupun c-au venit în vacanţă şi navighează în lungul coastei.

– Bine lucrat, îl felicită Galbraith cu căldură. Ţinem legătura.

În timp ce se întoarcea să plece, bătu în raportul medico-legal:

– Pe-ăsta vi-l las aici. Poate vă frapează ceva ce nouă încă nu ne-a atras atenţia.

Steven Harding se trezi în sunetul unui motor exterior care se stingea, urmat de bătăile cuiva cu pumnul în pupa iahtului *Crazy Daze*. Era amarat în locul său permanent, o geamandură de pe rîul Lymington, departe de accesul vizitatorilor neanunţaţi, dacă nu aveau bărci proprii.

Valurile erau uneori neplăcute, mai ales cînd bacul dintre Lymington şi Yarmouth trecea pe-alături în drum spre Insula Wight, dar locul rămînea totuşi comod, discret şi potrivit de îndepărtat de ochii iscoditori.

– Hei, Steve! Scoală, nemernicule!

Gemu la recunoaşterea glasului, apoi se răsuci în pat, trăgîndu-şi perna peste cap. Îi plesnea creierul în menghina unei mahmureli şi ultimul om pe are avea chef să-l vadă la crăpatul zorilor într-o zi de luni era Tony Bridges.

– Interzis accesul la bord, boule, mugi el furios, aşa că cară-te de-aici şi lasă-mă-n pace!

Dar *Crazy Daze* era închis etanş ca o cutie de conservă şi ştia că prietenul său n-avea cum să-l audă.

Iahtul se înclină, cînd Tony se urcă pe punte, după ce-şi legase barca lîngă a lui Harding de tachetul de la pupa.

– Deschide! strigă el, bătînd în tambuchiul cabinei. Ştiu că eşti acolo. Ai idee ce oră e, tîmpitule? De trei ore-ncerc să te prind pe mobil.

Harding miji ochii spre ceas. Trei şi zece. Se ridică fulgerător, lovindu-şi capul deja îndurerat de scîndurile tavanului.

– Fut-o-n cur pe Ada! bombăni el, tîrîndu-se jos din pat, pentru a se împletici în salon să tragă zăvorul tambuchiului. Trebuia să fiu în Londra la amiază, îi spuse el lui Tony.

– Aşa mi-a spus şi agentul tău. Mă sună încontinuu, de la unşpe jumate.

Tony deschise tambuchiul principal şi sări în salon, adulmecînd atmosfera viciată, cu o expresie de dezgust.

– Tu ai auzit vreodată de aer curat? întrebă el, înghesuindu-se pe lîngă prietenul lui pentru a deschide spiraiul cabinei din faţă, ca să creeze un curent de aer; privi cearşafurile mototolite, întrebîndu-se ce naiba o fi făcut Steve.

– Idiotu' dracu', aruncă el, enervat.

– Pleacă de-aici. Mi-e rău.

Harding gemu din nou, în timp ce se prăvălea pe canapeaua din babord, cu fruntea rezemată în mîini.

– Nici nu mă mir. Aici e ca-ntr-un cuptor, îi dădu Tony o sticlă de apă minerală din cambuză.

Toarnă puţină din-asta în tine pînă nu mori deshidratat.

Se aplecă peste el în timp ce înghiţea jumătate din sticlă, după care se aşeză pe bancheta din faţă.

– Ce-i cu tine? Am vorbit cu Bob şi zicea că era vorba să tragi la el aseară şi să prinzi primul tren spre oraş în dimineaţa asta.

– M-am răzgîndit.

– Asta văd şi eu, privi Tony sticla de whisky goală de pe masa dintre ei şi fotografiile împrăştiate prin jur. Ce naiba se- ntîmplă cu tine?

– Nimic. îşi împinse Steve părul din ochi, încruntîndu-se iritat. De unde-ai ştiut că eram aici?

Tony arătă cu capul spre pupa.

– Ţi-am văzut barca. Şi te căutasem peste tot. Graham vrea să-ţi sugă sîngele, în caz că te interesează. E şucărit c-ai lipsit de la probă. Rolul era în buzunar, după cîte zice el.

– Minte.

– Marea ta şansă, a spus.

– Mă fut! replică Harding cu dispreţ. Era un rolişor episodic într-un serial de televiziune pentru copii. Trei zile de filmare cu nişte ţînci răzgîiaţi, ca să joc într-un film în care nici mort n-aş fi vrut să apar. Numai idioţii lucrează cu copiii.

În ochii lui Tony se zări un scurt licăr maliţios, înainte de a-şi ascunde furia sub un zîmbet inofensiv.

– Asta-i o aluzie la mine? întrebă el blajin.

Harding ridică din umeri:

– Nu te-a obligat nimeni să te faci profesor, colega. Tu ai ales.

Îşi legănă palma întinsă.

– Înmormîntarea ta, cînd căcănarii ăia mici au să-ţi spargă în sfîrşit capul.

Tony îi mai susţinu un moment privirea, apoi luă una dintre fotografii.

– Şi-atunci cum se face că nu te deranjează căcaturile astea? întrebă el, împungînd imaginea cu un deget. Asta nu se pune ca lucru cu copiii?

Nici un răspuns.

– Te exploatează nişte experţi – *colega* – dar tu nici nu te prinzi. Ai putea la fel de bine să-ţi vinzi curu-n Piccadilly Circus, decît să-i laşi pe perverşi să le curgă balele-n intimitate peste pozele tale porno scîrboase.

– Gura, mîrîi furios Harding, atingîndu-şi pleoapele cu degetele pentru a-şi alunga durerea dinapoia lor. M-am săturat de predicile tale împuţite.

Tony nu-i luă în seamă tonul prevenitor.

– La ce te-aştepţi, dacă nu-ncetezi să te porţi ca un idiot.

Un zîmbet neprietenos subţie buzele celuilalt.

– Cel puţin, eu recunosc ce fac...

Zîmbetul i se lăţi.

– ...în toate privinţele, continuă el, privindu-l de sus pe Bridges. Spre deosebire de tine, mm? Ce mai face Bibi-n ultima vreme? Mai adoarme în post?

– Nu mă provoca, Steve.

– Să ce?

– Să te-nfund, privi el fotografia, cu un amestec de silă şi invidie. Eşti un deviant nenorocit. Puştoaica asta are abia cinşpe ani.

– Abia şaişpe... cum ştii al naibii de bine.

Harding îl privi rupînd fotografia în bucăți.

– Şi de ce te-aprinzi aşa? murmură el, indiferent. Nu-i decît prefăcătorie. Fă-o într-un film, şi-au să-i zică artă dramatică. Fă-o pentru reviste, şi-i zic pornografie.

– E o scîrboşenie ieftină.

– Greşit. E o scîrboşenie ieftină *excitantă.* Fii cinstit. Oricînd ai schimba locul cu mine. Ce naiba, primesc de trei ori mai mult decît tine ca profesor.

Ridică la gură sticla de apă minerală, dîndu-şi capul pe spate, cu un zîmbet cinic.

– Am să vorbesc cu Graham, continuă el, în timp ce-şi ştergea buzele cu dosul mîinii. Nu se ştie niciodată. Un pipernicit ca tine ar putea face senzație pe Internet. Pedofilii îi preferă mici.

– Eşti bolnav la cap.

– Nu, răspunse Harding, lăsîndu-şi fruntea în mîini, epuizat. Doar falit. Bolnavi sînt inadaptații care fac laba cu pozele mele.

Capitolul 6

Raport medico-legal criminalistic
UF/DP/536/Interim: Ref: GFS/Dr. J.C. Warner

Descriere generală: blondă natural; 30 ani (aprox.); înălțimea 1,5; greutatea: 44 kg; ochi albaştri; grupa sangvină 0; sănătate perfectă; dantură perfectă (2 plombe; două măsele de minte extrase); fără cicatrici chirurgicale; mama a cel puțin un copil; gravidă 17 săptămîni (foetus sex masculin); nefumătoare; mici urme de alcool în sînge; ultima masă consumată aprox. 3 ore înaintea înecului; conținutul stomacului (pe lîngă apa de mare): brînză, măr; indentație pronunțată deget inelar mîna st. – indică prezență inel (verighetă sau nu).

Cauza morții: înec. Condiții predominante – vînt, flux, mal stîncos; stare bună a trupului – dacă a intrat în mare la mal sau în apropiere, a

fost evident destul de hotărîtă ca să se salveze, deşi există unele vînătăi post- mortem, nu sînt suficiente pentru a sugera că trupul neînsufleţit a rămas mult timp în apă după moarte – indică ieşirea cu o ambarcaţiune în larg, vie, şi a înotat un timp considerabil înainte ca oboseala s-o facă să se înece, în apropierea uscatului.

Factori care au contribuit la moartea victimei: 0,5 litri de apă marină în stomac; vînătăi lăsate de degete într-o parte şi alta a laringelui, indicînd tentativă de strangulare manuală; reziduuri de benzodiazepină în sînge şi ţesuturi (rohypnol?); vînătăi şi abraziuni dorsale (accentuate pe omoplaţi şi fese) şi în interiorul coapselor, indicînd contact sexual forţat pe o suprafaţă dură, ca o punte sau o podea neacoperită; mici pierderi de sînge din abraziuni vaginale (recoltări vaginale negative, fie din cauza scufundării prelungite în apa mării, fie pentru că atacantul a folosit prezervativ); vînătăi grave de degete pe braţe, indicînd imobilizare manuală sau ridicare manuală (produsă probabil în timpul aruncării peste bord); hipotermie incipientă.

Starea cadavrului: moartea s-a produs cu 14 ore înaintea examenului medico-legal – cea mai probabilă oră a morţii: în jurul fluxului, 1:52 a.m., duminică, 10 august; stare generală bună, deşi semnele hipotermice, starea pielii şi vasoconstricţiunea arterială (indicînd stress prelungit) sugerează că victima a petrecut un timp considerabil în mare înaintea înecului; abraziuni extinse la încheieturile ambelor mîini, sugerînd că a fost

legată cu o frînghie şi a făcut eforturi pentru a se elibera (imposibil de spus dacă a reuşit, sau dacă ucigaşul a dezlegat-o înainte de a o îneca); două degete de la mîna stîngă fracturate; toate degetele de la mîna dreaptă fracturate (în faza actuală, e dificil de spus cauza – s-a putut întîmpla deliberat sau accidental, dacă femeia a încerca să se salveze agăţîndu-se de o barcă?); unghiile rupte la ambele mîini; vînătăi şi julituri post-mortem pe spate, sîni, fese şi genunchi, indicînd că trupul a fost tîrît înainte şi înapoi peste pietre şi scoici înaintea de a eşua.

Condiţii ambientale la locul găsirii: Egmont Bight este un golf puţin adînc, inaccesibil altor ambarcaţiuni decît vaselor fără chilă, ca bărcile pneumatice şi de pescari (cea mai mică adîncime consemnată = 0,5 m; variaţiuni între apa mică şi cea adîncă = 1,00-2,00 m). Kimmeridge Ledges, la vest de Egmont Bight, face navigaţia în apropierea falezelor periculoasă, iar navigatorii rămîn la distanţă de mal (mai ales noaptea, cînd o parte din coastă e neluminată). Din cauza curenţilor turbionari, un curent continuu curge spre S.S.E. din Chapman's Poole spre St Alban's Head, ceea ce sugerează că victima ajunsese în apropierea Capului Egmont înainte de a muri şi a eşuat pe plajă la reflux. Dacă se îneca mai departe, trupul ei ar fi fost tras în jurul Capului St Alban's. Vînturile şi curenţii dinspre S.V. înseamnă că tebuie să fi intrat în apă la V.S.V. de Egmont Bight şi a fost trasă de-a lungul coastei pe direcţia est, în timp ce înota spre mal. Avînd în vedere factorii de mai sus, concluziile se ba-

zează pe un viol comis la bordul unei nave, cel mai probabil pe punte. Dificil de spus în acest stadiu în ce măsură benzodiazepina i-a putut afecta capacitatea de a acționa. Sînt necesare teste suplimentare. Estimăm că victima a intrat în mare la minimum 0,5 mile V.S.V. de locul unde a fost găsit cadavrul.

Concluzii: femeia a fost violată şi supusă unei tentative de strangulare manuală înainte de a fi lăsată să se înece în largul mării. La fel de posibil este să i se fi fracturat degetele înaintea imersiunii, cu posibilul scop de a-i stînjeni eforturile de a înota spre țărm. Era cu siguranță vie la intrarea în apă, deci faptul de a nu fi raportat căderea peste bord sugerează că ucigaşul se aştepta să moară. Înlăturarea elementelor distinctive (verighetă, îmbrăcăminte) sugerează o intenție premeditată de a obstrucționa ancheta, dacă trupul ieşea la suprafață sau era scos la mal.

Notă: avînd în vedere faptul că a ajuns atît de aproape de a se salva, e posibil să fi luat hotărîrea de a sări cînd ambarcațiunea încă se mai afla în relativa apropiere a malului. Totuşi, lipsa raportării „căderii peste bord" şi dovezile premeditării nu lasă nici o îndoială că i se intenționa moartea.

Rohypnol (produs de Roche): față de acest drog se exprimă multe îngrijorări. Compus hipnotic solubil, cu acțiune intermediară – cunoscut popular ca „drogul violului la întîlniri" sau, mai colocvial, ca „soofie". A fost deja citat în mai

multe cazuri de viol, două fiind „violuri în grup". Foarte eficient în tratamentul insomniilor grave şi cronice, poate provoca somnul la ore neobişnuite. Folosit incorect – uşor de dizolvat în alcool – poate face o femeie să-şi piardă cunoştinţa fără ştirea ei, astfel devenind vulnerabilă la atacuri sexuale. Femeile raportează perioade intermitente de luciditate, asociate cu o incapacitate absolută de a se apăra. Efectele sale asupra victimelor violurilor au fost bine documentate în S.U.A., unde drogul este în prezent interzis: pierdere temporară sau permanentă a memoriei; sentimente de disociere „spaţială" faţă de eveniment; traume psihologice ulterioare profunde, din cauza uşurinţei cu care victima e violată împotriva propriei sale voinţe (adesea de mai mult decît un singur violator). Punerea sub acuzare e extrem de dificilă, întrucît este imposibil să se mai detecteze rohypnolul în sînge după şaptezeci şi două de ore şi puţine victime îşi recapătă memoria suficient de repede pentru a se prezenta la secţiile de poliţie la timp ca să producă mostre pozitive de spermă sau urme de benzodiazepină în sînge.

Notă: Poliţia britanică a rămas mult în urma celei americane privind atît înţelegerea, cît şi instrumentarea cazurilor de acest tip.

SS

J.C. Warner

Capitolul 7

Salterns Marina se afla în capătul unei mici fundături a drumului de coastă dintre Bournemouth şi Poole, la vreo două sute de metri de locul unde soţii Green o salvaseră pe fetiţa blondă.

Accesul dinspre mare, cu navele de agrement, se făcea prin Swash Channel, apoi prin North Channel, care ce permitea trecerea între ţărm şi numeroasele ambarcaţiuni ancorate care fîlfîiau ca nişte steaguri lîngă geamandurile din centrul golfului.

Era un loc popular de popas pentru marinarii sau vizitatorii străini porniţi în croaziera coastelor de sud ale Angliei şi se aglomera adesea în lunile de vară.

Din ancheta la căpitănia portului în legătură cu sosirile şi plecările din ultimele două zile, 9/10 august, a rezultat informaţia că iahtul *Crazy Daze*

acostase pentru aproximativ optsprezece ore, în ziua de duminică. Nava sosise în timpul nopții şi ocupase un loc vacant la pontonul „A“, iar paznicul de noapte consemnase sosirea la orele 2:15 a.m.

În continuare, la 8:00 a.m. cînd se deschidea căpitănia, un om numit Steven Harding plătise pentru o şedere de douăzeci şi patru de ore, spunînd că pleca într-o excursie dar intenționa să se întoarcă spre seară. Căpitanul portului îşi amintea de el.

– Un băiat arătos. Brunet.

– El e. Cum părea? Calm? Surescitat?

– Era O.K. L-am prevenit că aveam nevoie să elibereze locul pînă seara şi a răspuns că nu era nici o problemă, fiindcă pleca înapoi spre Lymington la sfîrşitul după-amiezei. Din cîte-mi aminesc, a spus că avea o întîlnire la Londra luni – în dimineața asta, cu alte cuvinte – şi plănuia să prindă ultimul tren.

– Avea un copil cu el?

– Nu.

– Cum a plătit?

– Cu cartela de credit.

– Avea portofel?

– Nu. Ținea cartela într-un buzunar al pantalonilor scurți. A zis că în ultima vreme îți ajunge atîta ca să călătoreşti.

– Purta vreun obiect asupra lui?

– Cînd a intrat în birou, nu.

Nimeni nu notase plecarea vasului *Crazy Daze*, dar locul fusese liber din nou duminică seara la orele 7:00, cînd sosise un iaht din Portsmouth.

Cu prilejul acestei anchete inițiale, nu s-a aflat nimic despre vreun copil mic neînsoțit care să părăsească portul, sau un om care să plece cu un copil.

Totuşi, cîteva persoane au amintit că porturile erau foarte frecventate – chiar şi la ora opt dimineața – şi oricine ar fi putut lua ceva de la bordul unei nave, mai ales dacă era înfăşurat într-o învelitoare banală, ca un sac de dormit, şi să ducă obiectul de pe ponton cu un cărucior portuar.

La două ore după ce poliția din Lymington fusese solicitată să controleze vila lui William Sumner de pe Rope Walk, sosi o altă cerere de la Winfrith, pentru a găsi o ambarcațiune cu numele de *Crazy Daze*, care era amarată undeva în micul complex de debarcadere, guri de rîuri şi cartiere pescăreşti comerciale al micului port din Hampshire. Fu necesar un singur apel telefonic la căpitănia portului Lymington, pentru a se stabili locul exact.

– Sigur că-l cunosc pe Steve. Ancorează la o geamandură din cotul golfului, cam la cinci sute de iarzi dincolo de clubul de iahting. Un sloop de treizeci de picioare, cu punte de lemn şi vele de culoare Bordeaux. Frumos vas. Bun băiat.

– E la bord?

– Nu pot spune. Nici măcar nu ştiu dacă nava este aici. E important?

– S-ar putea.

– Încercați să dați telefon la clubul de iahting. Pot să-l vadă cu binoclul, dacă e acolo. Dacă nu

aflaţi, reveniţi la mine şi-am să trimit un băiat să se uite.

William Sumner s-a reîntîlnit cu fiica lui la secţia de poliţie din Poole, în acea seară la orele şase şi jumătate, după un obositor drum de trei sute optzeci de kilometri cu maşina din Liverpool, dar dacă cineva se aşteptase ca fetiţa să alerge la el cu un zîmbet fericit de recunoaştere, a fost dezamăgit.

A preferat să rămînă la distanţă, jucîndu-se pe jos cu nişte jucării, în timp ce-l măsura prudentă cu privirea pe omul epuizat care se prăvălise pe un scaun, îngropîndu-şi capul în mîini. Acesta se scuză faţă de W.P.C. Griffiths:

– Mă tem că întotdeauna e aşa. Kate e singura la care reacţionează.

Îşi frecă ochii înroşiţi.

Griffiths trecu protectoare în faţa fetiţei, îngrijorată cît de mult înţelegea. Schimbă o privire cu John Galbraith, care aşteptase împreună cu ea în încăpere.

– Colegul meu de la Cartierul General al Comisariatului din Dorset, D.I. Galbraith, ştie mai mult despre asta decît mine, domnule Sumner, deci cred că el mai bine ar fi să vorbiţi cu el, în timp ce eu o duc pe Hannah la bufet.

Îi întinse fetiţei o mînă:

– Vrei o îngheţată, iubito?

Fu surprinsă de reacţia copilului. Cu un surîs încrezător, Hannah se ridică în picioare şi întinse braţele.

– Ei, asta-i o schimbare, faţă de ieri, spuse ea

rîzînd, ridicînd-o pe şold. Ieri, nici nu voiai să te uiţi la mine.

Strînse lîngă ea trupul mic şi cald, neluînd în seamă intenţionat semnalele de pericol care-i străbăteau sîngele ca nişte săgeţi ale lui Cupidon, graţie hormonilor ei frustraţi de treizeci şi cinci de ani.

După plecarea lor, Galbraith îşi trase un scaun şi se aşeză în faţa lui Sumner. Omul era mai bătrîn decît se aşteptase, cu păr brunet rar şi un trup colţuros, dezarticulat, pe care părea incapabil să şi-l ţină locului.

Cînd nu se ciupea nervos de buze, îşi bîţîia un călcîi bocănind încontinuu în podea. Fără tragere de inimă, Galbraith scoase din buzunarul de la piept nişte fotografii şi rămase cu ele în mîini. Vorbi cu compasiune profundă şi sinceră:

– Nu v-o pot spune în nici un mod uşor, domnule, dar o tînără femeie, corespunzînd cu semnalmentele soţiei dumneavoastră, a fost găsită ieri dimineaţă moartă. Nu putem fi siguri că e Kate, pînă n-o identificaţi, dar cred că e nevoie să vă pregătiţi pentru posibilitatea de a fi ea.

Chipul celuilalt se schimonosi într-o expresie îngrozită.

– Ea este, spuse el, cu deplină certitudine. Tot drumul m-am gîndit că trebuie să se fi întîmplat o nenorocire. Kate n-ar fi părăsit-o nici în ruptul capului pe Hannah. O adora.

Ezitînd, Galbraith întoarse prima fotografie şi o ridică în faţa celuilalt. Sumner dădu imediat din cap, în semn de recunoaştere.

– Da, spuse el, cu glasul întretăiat, este Kate.

– Îmi pare nespus de rău, domnule.

Luînd fotografia cu degete tremurătoare, Sumner o examină atent. Vorbi fără emoție:

– Ce s-a întîmplat?

Galbraith îi explică pe scurt unde şi cum fusese găsită Kate Sumner, găsind că în acea fază incipientă nu era necesar să se menționeze violul sau omorul.

– S-a înecat?

– Da.

Sumner clătină din cap, cu uimire:

– Ce căuta acolo?

– Încă nu ştim, dar credem că a căzut de la bordul unei ambarcațiuni.

– Atunci, ce căuta Hannah în Poole?

– Nu ştim, repetă Galbraith.

Omul întoarse fotografia şi o împinse spre Galbraith, ca şi cum, îndepărtîndu-şi-o de sub ochi, i-ar fi putut nega conținutul.

– N-are nici un sens, spuse el cu glas răguşit, Kate nu s-ar fi dus nicăieri fără Hannah şi detesta mersul pe mare. Am avut o Contessa 32, cînd locuiam în Chichester, dar n-am putut s-o conving niciodată să ieşim cu ea, fiindcă era îngrozită că ne-am fi întors cu fundu-n sus în larg şi s-ar fi înecat.

Îşi coborî din nou capul în mîini, cînd înțelese sensul a ceea ce spusese.

Galbraith îl aşteptă un moment să-şi revină.

– Şi ce-ați făcut cu nava?

– Am vîndut-o acum doi ani, iar banii i-am adăugat la suma necesară pentru a cumpăra Langton Cottage.

Rămase din nou tăcut, iar polițistul nu-l întrerupse.

– Nu înțeleg nimic, izbucni el apoi, într-un acces de disperare. Vineri seară am vorbit cu ea şi era bine. Cum a fost posibil să moară, după patruzeci şi opt de ore?

– Moartea e întotdeauna mai greu de suportat atunci cînd se întîmplă pe neaşteptate, spuse cu compasiune detectivul. Nu avem timp să ne pregătim pentru ea.

– Atîta doar că mie nu-mi vine să cred. Vreau să zic, de ce n-a încercat nimeni s-o salveze? păru el dintr-o dată şocat. O, Doamne, s-au înecat şi alții? D-ar n-o să-mi spuneți că era pe un vas care s-a răsturnat, nu-i aşa? Era cel mai cumplit coşmar al ei.

– Nu, nu există nici un indiciu că s-ar fi întîmplat aşa ceva.

Galbraith se apleca înainte, pentru a reduce distanța dinspre ei.

Stăteau pe scaune cu spătar tare, într-un birou gol de la parter, şi ar fi dorit o ambianță mai prietenoasă pentru o asemenea convorbire.

– Credem că a fost asasinată, domnule. Medicul legist al Ministerului de Interne care a efectuat autopsia crede că a fost violată, înainte de a fi aruncată intenționat în mare ca să moară. Îmi dau seama că trebuie să fie un şoc îngrozitor pentru dumneavoastră, dar aveți asigurările mele că lucrăm zi şi noapte ca să-l găsim pe ucigaş şi, dacă putem face ceva pentru a vă uşura situația, bineînțeles că o vom face.

Pentru Sumner era prea mult.

Se holbă la detectiv, cu un zîmbet surprins ridîndu-i chipul slab.

– Nu, spuse el, s-a comis o greşeală. Nu poate să fi fost Kate. Ea n-ar fi plecat nicăieri cu un străin.

Întinse din nou o mînă nesigură spre fotografie, apoi izbucni în lacrimi, cînd Galbraith i-o întoarse s-o vadă.

Nefericitul era atît de obosit, încît trecură cîteva minute pînă să-şi poată stăpîni plînsul, dar Galbraith rămase tăcut, ştiind din experienţă că manifestările compătimitoare de cele mai multe ori exacerbau durerea, în loc s-o uşureze. Stătu tăcut, cu privirea pe fereastră, spre parc şi Poole Bay, şi nu se mişcă decît cînd Sumner vorbi din nou.

– Scuzaţi-mă, spuse el, ştergîndu-şi lacrimile de pe obraji, mă tot gîndesc ce speriată trebuie să fi fost. Nu ştia prea bine să înoate, de-asta nu voia să navigăm.

Galbraith reţinu detaliul.

– Dacă vă mîngîie cu ceva, a făcut tot ce i-a stat în putere ca să se salveze. Oboseala a învins-o, nu marea.

– Ştiaţi că era însărcinată? se adunară din nou lacrimi în ochii lui Sumner.

– Da, răspunse cu blîndeţe detectivul, şi-mi pare rău.

– Era băiat?

– Da.

– Ne doream un fiu.

Scoase o batistă din buzunar şi şi-o ţinu la ochi cîteva momente, înainte de a se ridica brusc

pentru a merge la fereastră, cu spatele spre Galbraith.

– Cu ce vă pot ajuta? întrebă el, cu un glas golit de orice sentiment.

– Îmi puteți vorbi despre ea. Avem nevoie de cît mai multe informații generale – nume ale prietenilor, cu ce se ocupa în timpul zilei, unde-şi făcea cumpărăturile. Cu cît aflăm mai multe, cu atît mai bine.

Aşteptă un răspuns, care nu sosi.

– Poate preferați să aşteptăm pînă mîine? Îmi dau seama cît sînteți de obosit.

– De fapt, cred că-mi vine rău.

Sumner întoarse spre el un chip pămîntiu şi, cu un mic oftat, căzu leşinat pe podea.

Frații Spender erau o companie plăcută. Nu-i cereau mare lucru gazdei în afara cîte unei cutii de Cola, conversație ocazională şi ajutor la punerea momelii în cîrlige. Imaculata barcă de cinci metri a lui Ingram, *Miss Creant*, stătea cuminte pe suprafața mării azurii, în apropiere de Swanage, cu copastiile albe devenind trandafirii în lumina soarelui care apunea încet şi o excelentă gamă de undițe ieşind de jur împrejur ca țepii unui porc spinos. Băieții mureau după ea.

– Aş prefera-o oricînd pe *Miss Creant* în locul unui iaht tîmpit de croazieră, spuse Paul, după ce-l ajutase pe puternicul polițist s-o lanseze la apă de pe plaja din Swanage. Acesta îl lăsase pe băiat să acționeze vinciul din spatele vechiului său Jeep, în timp ce el cobora în apă pentru a o trage de pe remorcă şi a o lega de un inel al

pontonului; ochii lui Paul străluceau de emoție, fiindcă navigația devenise dintr-o dată mult mai accesibilă decît credea el. Credeți că tata ar putea cumpăra una? Vacanțele ar fi nemaipomenite, dacă am avea o asemenea barcă.

– Poți oricînd să-l întrebi, răspunsese Ingram.

Pe Danny îl dezgusta profund ideea de a trage o rîmă lungă şi care se zvîrcolea peste un cîrlig ascuțit pînă cînd oțelul se îmbrăca în ceva asemănător cu un ciorap de mătase boțit, şi insistase s-o facă Ingram în locul lui.

– E vie, subliniase el. Cîrligul n-o doare?

– Nu mai mult decît te-ar durea pe tine.

– Este nevertebrată, spuse fratele său, care se apleca peste marginea bărcii, privind diversele plute săltînd pe apă, aşa că n-are sistem nervos ca noi. Oricum, e aproape de baza piramidei eltoniene, aşa că nu există decît ca să fie mîncată.

– La baza piramidei eltoniene sînt mortăciunile, replică Danny. Ca doamna de pe plajă. Ar fi ajuns hrană, dacă n-o găseam noi.

Ingram îi dădu lui Danny undița, cu rîma în cîrlig.

– Nu arunca aiurea undița, spuse el, doar balansează-o peste margine şi vezi ce se întîmplă.

Se aplecă şi-şi trase peste ochi şapca de baseball, încîntat să lase pescuitul în seama băieților.

– Spuneți-mi despre nătărăul care-a dat telefon, îi invită el. V-a plăcut?

– Era ca lumea, răspunse Paul.

– A zis c-a văzut o cucoană fără haine şi arăta ca un elefant, adăugă Danny, trecînd lîngă

fratele său pentru a se apleca peste margine.

– Glumea, spuse Paul. Încerca să ne facă să ne simțim mai bine.

– Şi despre ce-a mai vorbit?

– A stat de vorbă cu doamna cu calul, răspunse Danny, dar ea nu-l plăcea la fel de mult cît o plăcea el pe ea.

Ingram zîmbi în sinea lui.

– Ce vă face să credeți asta?

– Se încrunta mult.

Vechea poveste.

– De ce vreți să ştiți dacă ne-a plăcut? întrebă Paul, cu mintea sa agilă revenind la întrebarea inițială a lui Ingram. *Dumneavoastră* nu v-a plăcut?

– Era ca lumea, reproduse Ingram răspunsul lui Paul. Cam bătut în cap, să plece-n excursie într-o zi călduroasă fără apă sau loțiune de soare, dar în rest okay.

– Cred că le avea în rucsac, spuse loial Paul, care nu uitase bunăvoința lui Harding, chiar dacă fratele lui, da. L-a lăsat jos ca să dea telefonul, după care l-a lăsat acolo, zicînd că era prea greu ca să-l care pînă la maşina poliției. Urma să-l ia la întoarcere. Probabil apa-l făcea să fie greu, privi el cu sinceritate spre Ingram. Nu credeți?

Nick Ingram închise ochii sub cozorocul şepcii.

– Ba da, confirmă el, întrebîndu-se ce-o fi avut Harding în rucsac şi nu voia ca polițistul să vadă. Un binoclu? O văzuse pe femeie, la urma urmei?

Îl întrebă pe Paul:

– I-ați descris-o pe doamna de pe plajă?

– Da, răspunse băiatul. Voia să știe dacă era drăguță.

Hotărîrea de a o trimite pe W.P.C. Griffiths acasă cu William şi Hannah Sumner avea două motive ascunse. Primul se datora reportului psihiatric nefavorabil asupra copilului şi urmărea să-i asigure protecția; al doilea se baza pe anii de probe statistice care arătau că întotdeauna era mai probabil ca o femeie să fie ucisă de soț, nu de un necunoscut.

Totuşi, din cauza distanțelor implicate şi a problemelor de jurisdicție – Poole aparținînd de Comisariatul Dorsetshire, iar Lymington, de Comisariatul Hampshire – Griffiths fi anunțată că misiunea avea să dureze mult timp.

– Da, dar este *cu adevărat* suspect? îl întrebă ea pe Galbraith.

– Soții sînt întotdeauna suspecți.

– Haide, şefule, e clar că era în Liverpool, fiindcă am telefonat la hotel să verific, şi e al dracului de departe de Dorset. Dacă a făcut naveta de două ori în cinci zile, a parcurs peste o mie de mile. E-un drum lung ca toți dracii, cu maşina.

– Ceea ce poate explica de ce a leşinat, fu răspunsul sec al lui Galbraith.

– A, excelent! replică ea, sarcastic. Toată viața mi-am dorit să petrec momente interesante cu un violator.

– Nu te obligă nimeni, Sandy. Nu e nevoie s-o faci, dacă nu vrei, dar singura variantă e s-o lă-

săm pe Hannah în grija familiei Green pînă ne convingem că se poate întoarce la tatăl ei. Ce-ai zice să te întorci diseară şi să vezi cum îi merge? Am pus o echipă să cerceteze casa, în momentul de faţă, aşa că-l voi instrui pe unul dintre băieţi să rămînă cu tine, în rezervă. Preferi aşa?

– Ce mama dracu'! exclamă ea veselă. Cu un dram de noroc, îmi va da ocazia să-mi scot bebeluşii din organism.

În ceea ce-l privea pe Sumner, Griffiths era „prietena“ oficială pe care o oferea orice forţă de poliţie unei familii în nenorocire.

– Mi-e imposibil să fac faţă singur, îi tot spunea el lui Galbraith, de parcă poliţia ar fi fost de vină că se pomenise văduv.

– Nici nu v-o pretindem.

Culoarea individului se ameliorase după ce i se dăduse ceva de mîncare, cînd recunoscuse că nu mîncase nimic, după ceaşca de ceai de dimineaţă.

Energia refăcută îl determinase să alerge din nou după explicaţii.

– Au fost răpite? întrebă el dintr-o dată.

– Nu credem. Poliţia din Lymington a verificat casa pe dinăuntru şi pe dinafară şi nu există nici un semn de deranj. Vecinul le-a deschis cu o cheie de rezervă, aşa că au putut căuta amănunţit. Nu înseamnă că trecem peste posibilitatea unei răpiri, ci doar că ne păstrăm vederile deschise. În acest moment, noi înşine efectuăm o a doua căutare, dar din probele de pînă acum reiese că Hannah şi Kate au plecat de bună voie, la un moment dat după vizita poştaşului de du-

minică dimineață. Scrisorile fuseseră deschise şi lăsate pe masa din bucătărie.

– Dar maşina? N-ar fi putut să fie răpită din maşină?

Galbraith clătină din cap.

– E parcată în garaj.

– Atunci, nu înțeleg.

Sumner părea sincer nedumerit.

– Ce s-a întîmplat?

– Ei bine, o explicație ar fi aceea că soția dumneavoastră s-a întîlnit cu cineva în timp ce era plecată, un prieten de familie eventual, care a convins-o să vină cu Hannah la o plimbare cu barca lui.

Avu grijă să evite ideea unei întîlniri stabilite dinainte.

– Dar, dacă s-a aşteptat sau nu să ajungă pînă la Poole şi Insula Purbeck, pur şi simplu nu ştim.

Sumner negă din cap.

– Nu s-ar fi dus niciodată, spuse el, cu toată certitudinea. Vă tot repet, nu-i plăcea navigația. Şi, oricum, singurii proprietari de ambarcațiuni pe care-i cunoaştem sînt cupluri.

Privi în podea.

– Doar nu sugerați că o pereche ar fi putut face una ca asta, nu-i aşa? întrebă el, şocat.

– Pe moment, nu sugerez nimic, răspunse răbdător Galbraith. Avem nevoie de mai multe informații, înainte de a putea face aşa ceva.

Tăcu o clipă.

– Verigheta ei pare să lipsească. Presupunem că a fost înlăturată fiindcă putea servi la

identificare. Era deosebită, în vreun fel sau altul?

Sumner întinse o mînă tremurătoare, arătîndu-şi propria verighetă:

– Erau identice. Am pus să fie gravate pe dinăuntru cu inițialele noastre. „K“ întrepătruns cu „W“.

Interesant, îşi spuse Galbraith.

– Cînd veți fi gata, aş dori să-mi dați o listă a prietenilor dumneavoastră, mai ales cei care navighează. Dar nu e nici o grabă imediată.

Îl pivi pe Sumner trosnindu-şi zgomotos încheieturile degetelor, una după alta, şi se întrebă ce-o fi atras-o pe femeia scundă şi drăguță din morgă la omul acela stîngaci şi hiperactiv.

Era clar că Sumner nu-l ascultase.

– Cînd a fost abandonată Hannah? întrebă el.

– Nu ştim.

– Mama mea spunea că a fost găsită în Poole, ieri la ora prînzului, dar despre Kate ați spus că a murit în primele ore ale dimineții. Nu înseamnă că Hannah trebuie să se fi aflat la bord cînd Kate a fost violată, şi a fost debarcată pe mal *după* moartea lui Kate? Vreau să spun, era imposibil să rătăcească de una singură timp de douăzeci şi patru de ore înainte de-a o vedea cineva, nu?

Cu siguranță, prost nu era, îşi spuse Galbraith.

– Credem că nu.

– Atunci, mama sa a fost omorîtă în fața ei? ridică Sumner glasul. Doamne Dumnezeule, nu cred că mai suport! E doar un copil, pentru numele lui Dumnezeu.

Galbraith întinse o mînă să-l liniştească:

– Cel mai probabil e să fi dormit.

– N-aveți de unde şti.

„Într-adevăr," îşi spuse Galbraith, „nu ştiu. La fel ca întotdeauna în munca de poliție, nu pot decît să ghicesc."

– Medicul care a examinat-o după găsire presupune că a fost tranchilizată, explică el. Dar, da, aveți dreptate. Pe moment, nu putem fi siguri de nimic.

Îşi rezemă un moment palma pe umărul încordat al celuilalt, apoi se retrase cu tact în propriul său spațiu.

– Dar zău că e mai bine să nu vă mai chinuiți cu ce-ar fi putut să fie. Nimic nu e atît de sumbru cum ne dă impresia imaginația.

– Nu? se îndreptă brusc de spate Sumner, lăsîndu-şi capul să cadă pe spătarul scaunului, cu privirea în tavan; din piept îi scăpă un oftat prelung. Mie imaginația îmi spune că lucrați la teoria că soția mea a avut o aventură, iar omul cu care s-a dus era amantul ei.

Galbraith nu găsi nici un rost să se mai prefacă. Ipoteza unei relații amoroase care ieşise prost era prima pe care o avuseseră în vedere, mai ales întrucît se părea că Hannah o însoțise pe mama ei în respectiva călătorie.

– Nu putem ignora o asemenea posibilitate, spuse el, sincer. Ar explica, desigur, de ce a acceptat să se urce la bordul navei cuiva, luînd-o cu ea şi pe Hannah.

Studie profilul celuilalt.

– Vă spune ceva numele de Steven Harding?

Sumner se încruntă:

– Ce legătură are?

– Probabil nici una, dar era unul dintre oamenii prezenți la fața locului cînd a fost găsit trupul lui Kate şi îi chestionăm pe toți cei asociați cu moartea ei, oricît de vag.

Aşteptă un moment.

– Îl cunoaşteți?

– Pe actor?

– Da.

– L-am întîlnit de cîteva ori, îşi împreună Sumner vîrfurile degetelor în fața gurii. A cărat căruciorul lui Hannah peste pietrele de pe High Street, într-o zi cînd Kate se chinuia cu nişte cumpărături grele, iar ea mi-a cerut să-i mulțumesc, peste o săptămînă cînd ne-am întîlnit cu el întîmplător. După aceea, a început să tot apară. Ştiți cum e. Faci cunoştință cu cineva, iar apoi îl vezi oriunde te duci. Are un sloop pe rîul Lymington şi uneori vorbeam despre navigație. L-am invitat odată la noi acasă şi m-a pisat cîteva ore în legătură cu nu ştiu ce nenorocită de piesă pentru care dădea probe. N-a primit rolul, fireşte, dar nu m-am mirat. N-ar fi fost în stare să joace nici dacă de-asta atîrna viața lui.

Ochii i se îngustară.

– Credeți că el a făcut-o?

Galbraith clătină uşor din cap:

– Pe moment, încercăm doar să-l eliminăm din anchetă. El şi Kate erau prieteni?

Buzele lui Sumner se strîmbară:

– Adică, dacă era ceva între ei?

– Eventual.

– Nu, răspunse el cu hotărîre. E un terchea-berchea impotent. Pozează pentru reviste pornografice gay. În orice caz, nu-l poate... nu-l putea suferi. S-a înfuriat cînd l-am invitat la noi, atunci... a zis că mai întîi ar fi trebuit s-o întreb şi pe ea.

Galbraith îl privi un moment. După părerea lui, nega prea categoric.

– De unde ştiţi despre revistele gay? V-a spus Harding?

Sumner dădu din cap:

– Mi-a şi arătat una dintre ele. Era mîndru de ea. Dar, în fond, lui îi plac toate astea. Moare să fie în luminile rampei.

– Okay. Vorbiţi-mi despre Kate. De cît timp eraţi căsătoriţi?

Celălalt fu nevoit să se gîndească o clipă.

– Urma să împlinim patru ani. Ne-am cunoscut la serviciu şi ne-am căsătorit în şase luni.

– La serviciu, unde?

– Pharmatec UK, în Portsmouth. Eu sînt cercetător chimist acolo, iar Kate era una din secretare.

Galbraith coborî ochii, pentru a-şi ascunde interesul neaşteptat.

– Compania de medicamente?

– Da.

– Pentru ce fel de produse făceaţi cercetări?

– Eu, personal? ridică indiferent din umeri Sumner. Orice avea legătură cu stomacul.

Detectivul reţinu amănuntul.

– Kate a continuat să lucreze şi după ce v-aţi căsătorit?

– Cîteva luni, pînă cînd a rămas însărcinată cu Hannah.

– S-a bucurat de sarcină?

– A, da. Singura ei ambiție era să aibă o familie proprie.

– Şi n-a deranjat-o să renunțe la serviciu?

Sumner clătină din cap:

– Altfel, nici nu s-ar fi gîndit. Nu voia să-i fie crescuți copiii la fel cum a fost crescută ea. N-a avut tată, iar mama ei era plecată de-acasă toată ziua, aşa că ea trebuia să se descurce singură.

– Mai lucrați la Pharmatec?

– Sînt principalul lor om de ştiință, răspunse indiferent Sumner.

– Deci, locuiți la Lymington şi lucrați în Portsmouth?

– Da.

– Mergeți cu maşina la serviciu?

– Da.

– E un drum dificil, comentă cu compasiune Galbraith, făcînd un calcul aproximativ în minte. Probabil vă ia – cît? – o oră şi jumătate pe drum în fiecare zi. V-ați gîndit vreodată să vă mutați?

– Nu ne-am gîndit numai, replică Sumner, cu o undă de ironie. Am şi *făcut-o,* acum un an, cînd ne-am mutat la Lymington. Şi, da, aveți dreptate, e un drum îngrozitor, mai ales vara, cînd în New Forest e plin de turişti.

Părea foarte nemulțumit.

– De unde v-ați mutat?

– Din Chichester.

Galbraith îşi aminti însemnările pe care i le arătase Griffiths după telefonul lui Sumner.

– Acolo locuieşte mama dumneavoastră, nu-i aşa?

– Da. Toată viaţa a stat acolo.

– Şi dumneavoastră? Născut şi crescut în Chichester?

Sumner dădu din cap.

– Probabil că mutarea a fost cam dificilă, mai ales că însemna să adăugaţi încă o oră de drum, şi la dus şi la întors?

Neluînd în seamă întrebarea, Sumner rămase cu privirea spre fereastră, deznădăjduit.

– Ştiţi la ce mă tot gîndesc? spuse el. Dacă mă ţineam de ale mele şi refuzam să mă clintesc din loc, Kate n-ar fi murit. Cît am locuit în Chichester, n-am avut nici un fel de probleme.

Păru să-şi dea seama imediat că remarcile lui puteau fi interpretate în mai multe feluri şi adăugă, probabil cu titlul de explicaţie:

– Vreau să spun, în Lymington e plin de străini. Jumătate din oamenii pe care-i întîlneşti nici măcar nu locuiesc acolo.

Galbraith schimbă rapid cîteva cuvinte cu Griffiths, înainte ca poliţista să plece cu William şi Hannah Sumner acasă. I se lăsase timp, în timp ce experţii îşi terminau percheziţia de la Langton Cottage, să se ducă acasă pentru a se schimba şi a-şi aduna cîteva lucruri, iar acum purta un pulover galben larg şi streci negri. Arăta cu totul altfel decît femeia severă în uniformă de poliţie, iar Galbraith se întrebă răutăcios dacă tatăl şi fiica aveau să se simtă mai comod sau nu cu Tanti Şleampăta.

Mai puțin, presupunea. Uniformele de poliție inspirau încredere.

– Ne vedem mîine dimineață, îi spuse el, şi am nevoie să-l îmboldeşti puțin înaine de a ajunge eu. Vreau liste cu prietenii lor din Lymington, o a doua listă a prietenilor din Chichester şi una cu colegii de serviciu din Portsmouth.

Îşi trecu peste bărbie o mînă obosită, în timp ce încerca să-şi organizeze memoria.

– Ar fi util dacă i-ar scrie separat pe cei cu ambarcațiuni, sau cu acces la ele, de cei fără, şi chiar mai util dacă i-ar separa pe prietenii personali ai lui Kate de cei comuni.

– *Okey-doke,* răspunse William.

Galbraith zîmbi:

– Şi încearcă să-l faci să vorbească despre Kate. Trebuie să ştim ce program de rutină avea, cum îşi petrecea zilele, ce magazine frecventa, lucruri din-astea.

– Nici o problemă.

– *Şi* mama lui, continuă el. Am impresia că l-a silit Kate să se îndepărteze de ea, ceea ce ar fi putut provoca unele fricțiuni în familie.

Griffiths părea amuzată:

– N-o acuz. Are cu zece ani mai mult ca ea şi a locuit în casă cu mămica treizeci şi şapte de ani, înainte de a se căsători.

– De unde ştii?

– Am stat la o şuetă cu el cînd i-am cerut fosta adresă. Mama lui i-a dat casa de familie ca dar de nuntă, urmînd ca el în schimb să facă o mică ipotecă pentru a o ajuta să-şi cumpere un apartament într-o casă adăpostită, vizavi.

– Puţin cam aproape ca să se simtă bine, mm?

– Sufocant al naibii, aş crede, chicoti ea.

– Ce ştii de tatăl lui?

– A murit acum zece ani. Pînă atunci, fusese un *menage trois.* Pe urmă, un *menage deux.* William era singurul copil.

Galbraith clătină din cap:

– Cum de eşti aşa de bine informată? N-a putut fi decît o conversaţie scurtă.

– Întrebări chibzuite şi intuiţie feminină, se bătu ea într-o parte a nasului. A primit totul mură-n gură toată viaţa, de-asta e aşa de convins că nu va putea face faţă.

– Atunci, succes, îi ură el, cu sinceritate. Nu pot spune că te invidiez.

– Trebuie să aibă cineva grijă de Hannah, oftă William. Biata fetiţă. Te întrebi vreodată ce ţi s-ar fi întîmplat dacă erai abandonat, aşa cum sînt abandonaţi cei mai mulţi dintre copiii pe care-i reţinem noi?

– Uneori, recunoscu Galbraith. Alteori, îi mulţumesc lui Dumnezeu că părinţii mei mi-au făcut vînt din cuib şi mi-au spus să mă descurc. Poţi fi iubit prea mult, sau prea puţin, să ştii, şi mi-ar fi greu să spun care variantă e mai periculoasă.

Capitolul 8

Hotărîrea de a-l chestiona pe Steven Harding a fost luată la ora opt a acelei seri de luni, cînd poliția din Dorset a primit confirmarea că era la bordul iahtului său, pe rîul Lymington; dar interogatoriul propriu-zis n-a avut loc decît după ora nouă, fiindcă ofițerul însărcinat, detectivul superintendent Carpenter, a trebuit să vină cu maşina din Winfrith în scopul de a-l efectua. D.I. John Galbraith, care încă se mai afla în Poole, a fost instruit să se ducă singur la Lymington şi să-şi întîlnească şeful în fața căpităniei portului.

Se făcuseră încercări de a lua legătura cu Harding prin stația radio şi telefonul mobil dar, cum amîndouă erau scoase din funcțiune, anchetatorii n-au avut cum să afle dacă marți dimineață avea să mai fie acolo.

Un telefon dat agentului său, Graham Barlow, nu declanşase decît o tiradă furioasă la adresa

tinerilor actori aroganți „care se cred prea mari ca să vină la probe“ şi care ar putea „să viseze înainte la continuarea reprezentării“.

– Sigur că nu ştiu unde-o să fie mîine, încheiase el, furios. N-am mai auzit o iotă de la el de vineri dimineață, aşa că i-am dat papucii bulangiului. N-aş fi avut nimic împotrivă, dacă-mi mai cîştiga şi el un ban, dar n-a mai lucrat de luni de zile. După cum vorbeşte, ai zice că-i Tom Cruise. Ha! Mai degrabă Pinocchio... are cap de lemn, cu siguranță...

Galbraith şi Carpenter se întîlniră la ora nouă. Superintendentul era un om înalt şi slăbănog, cu o claie de păr brunet şi sprîncene încruntate feroce, care-l făceau să pară furios tot timpul. Colegii săi încetaseră să mai observe, dar suspecții erau adesea intimidați. Galbraith predase deja un scurt raport al conversației sale cu Sumner, dar i-o reproduse şi superintendentului, în special referirea la faptul că Harding era „un terchea-berchea impotent“.

– Nu se potriveşte cu ce ne-a spus agentul lui, replică scurt Carpenter. Ăsta îl descrie ca pe un nebun după sex, zice că tipele se dau peste cap ca să se culce cu el. E fumător de cannabis, fanatic heavy metal, colecționar de filme pentru adulți şi, cînd n-are nimic mai bun de făcut, stă ore-n şir prin bombe de striptease căscînd gura la fetele care-şi dau jos echipamentul. Are o idee fixă cu nuditatea, aşa că atunci cînd e singur, fie acasă fie pe iaht, se fîțîie-n pielea goală. Avem toate şansele să-l găsim cu scula atîrnînd în văzul lumii, cînd urcăm la bord.

– Abia aştept, murmură posomorît Galbraith.

Carpenter chicoti:

– Se crede grozav – cred că nu face treaba dacă n-are două păsărele-n plasă odată. Actualmente are în Londra una de douăşcinci de ani pe nume Marie, şi altă, Bibi sau Didi, cam aşa ceva, aici. Barlow ne-a dat numele unui prieten din Lymington al lui Harding, unul Tony Bridges, care stă pe post de robot telefonic cînd el e plecat pe mare, aşa că l-am trimis pe Campbell să stea de vorbă cu el. Dacă prinde vreun fir, o să ne sune.

Se trase de lobul urechii.

– Pe partea pozitivă, lobby-ul de navigaţie îl vorbeşte de bine. Toată viaţa a locuit în Lymington, a copilărit deasupra unui magazin de pe High Street şi se-nvîrte prin jurul bărcilor de la zece ani. A ajuns în capul listei de aşteptare pentru o dană pe rîu acum trei ani – se pare că astea valorează aur curat – după care şi-a sacrificat toţi banii pînă la ultima centimă ca să cumpere *Crazy Daze*. Îşi petrece weekend-urile libere la bord, iar numărul orelor de muncă pe care le-a băgat ca să-l aducă în formă i-ar face să plîngă şi pe alţii mai duri ca el. Ăsta-i citat dintr-un tip de la clubul de iahting. Consensul general pare să fie că-i băiat de viaţă, cu inima la locul ei.

– Pare un cameleon, replică Galbraith, cinic. Vreau să spun, avem trei versiuni diferite despre acelaşi individ. Ba curist, ba taur în călduri, ba băiat bun la toate cele. Dai banu' şi-alegi ce-ţi convine, mm?

– E actor, nu uita, aşa că mă-ndoiesc să fie corectă oricare dintre ele. Probabil joacă pentru

public ori de cîte ori are ocazia.

– Mincinos, mai bine zis. Conform lui Ingram, a spus că a copilărit într-o fermă din Cornwall.

Galbraith îşi ridică gulerul, cînd o briză suflă în josul rîului, amintindu-i că se îmbrăcase subţire dimineaţă, cînd temperatura aerului ajunsese la treizeci şi ceva de grade.

– Îl suspectezi?

Carpenter clătină din cap.

– Nu prea. E puţin cam prea bătător la ochi. Cred e mai probabil ca omul nostru să fie un material de manual didactic. Un singuratic... situaţie proastă la muncă... antecedente de relaţii ratate... probabil locuieşte acasă cu maică-sa... îl supără amestecul ei în viaţa lui.

Ridică nasul, adulmecînd prin aer.

– Pe moment, aş spune că soţul pare un candidat mult mai plauzibil.

Tony Bridges locuia într-o casă mică şi cu terasă, lîngă High Street. Înclină din cap a încuviinţare, cînd detectivul sergent cărunt de la uşă îl întrebă dacă-i putea vorbi cîteva minute despre Steven Harding. Nu avea pe el nici cămaşă nici pantofi, doar o pereche de blugi, şi se clătina nesigur pe coridor în timp ce-i conducea spre un salon dezordonat.

Era slab şi cu trăsături ascuţite, tuns cazon şi oxigenat, ceea ce nu-i venea bine la tenul măsliniu, dar zîmbi destul de amabil cînd îl invită pe D.S. Cambpell pe uşă. Campbell, căruia i se părea că simţea miros de cannabis în aer, avea impresia clară că vizitele poliţiei nu erau neobiş-

nuite şi bănuia că vecinii aveau multe de suportat. Casa dădea impresia că ar fi fost ocupată de mai mulți locatari, după cele două biciclete rezemate de zid în capătul coridorului şi diverse haine zăcînd grămadă pe mobilă şi podea. Zeci de cutii de bere goale fuseseră aruncate într-o navetă veche dintr-un colț – rămase, presupuse Campbell, de la vreo petrecere spartă demult – iar scrumierele pline împuțeau aerul. Campbell se întrebă cum o fi arătat bucătăria. Dacă era la fel de rîncedă ca salonul, probabil avea şoareci.

– Dacă iarăşi i s-a declanşat alarma maşinii, spuse Bridges, atunci trebuie să vorbiți la garaj. *Ăia* i-au instalat drăcia şi mi-e pîn-aici de oamenii care dau telefon pe chestia asta cînd el nu-i aici. Nici măcar nu ştiu de ce s-a mai deranjat să şi-o pună. Maşina e o rablă, aşa că nu văd cine-ar vrea să i-o fure.

Luă de pejos o cutie de Enigma deschisă şi arătă cu ea un scaun:

– Luați loc. Vreți un lager?

– Nu, mulțumesc, se aşeză Campbell. Nu despre alarmă e vorba, domnule. Le punem întrebări de rutină tuturor cunoscuților lui, pentru a-l elimina dintr-o anchetă, şi v-am aflat numele de la agentul său.

– Ce anchetă?

– Sîmbătă noapte s-a înecat o femeie, iar domnul Harding a raportat găsirea cadavrului.

– Nu zău? Căcat! Cine era?

– O localnică pe nume Kate Sumner. Locuia în Rope Walk, cu soțul şi fiica ei.

– Futu-i mama mă-sii! Vorbiți serios?

– O cunoşteaţi?

Tony trase o duşcă din cutie.

– Ştiam *despre* ea, dar n-am cunoscut-o niciodată. Avea o obsesie cu Steve. El o ajutase odată cu puştoaica, şi de-atunci nu-l mai lăsa în pace. Îl scotea din minţi.

– Cine v-a spus?

– Steve, bineînţeles. Cine altul?

Clătină din cap.

– Nu mă mir c-a băut aseară pînă i s-a rupt filmu', dacă el a găsit-o.

– Nu el. Nişte băieţi au găsit-o. El a dat telefon, din partea lor.

Bridges cugetă cîteva momente în tăcere, ceea ce se vedea clar că-i cerea un efort considerabil. Indiferent ce anestezic luase – cannabis, alcool sau amîndouă – îi era greu să-şi pună mintea în funcţiune.

– N-are nici un sens, spuse el, cu o beligeranţă neaşteptată, concentrîndu-şi ochii asupra lui Campbell ca două mici camere video. Ştiu cu certitudine că Steve n-a fost în Lymington sîmbătă noapte. L-am văzut vineri seară şi mi-a spus că se ducea în weekend la Poole. Barca lui a fost plecată toată sîmbăta şi duminica, ceea ce înseamnă că n-avea cum să anunţe un înec din Lymington.

– Nu aici s-a înecat, domnule. S-a înecat lîngă coastă, la vreo douăzeci de mile de Poole.

– Auleo, căca-m-aş!

Îşi goli cutia de bere dintr-o înghiţitură, apoi o turti în pumn şi o aruncă în cutia cu conserve goale.

– Ascultați, n-are nici un rost să-mi mai puneți întrebări. Nu ştiu nimic despre înecul nimănui. Okay? Sînt amic cu Steve, nu afurisitu' de paznic al lui.

Campbell dădu din cap:

– Mi se pare corect. Deci, ca amic, ştiți dacă avea pe-aici o iubită numită Bibi sau Didi, domnule Bridges?

Tony ridică un deget, acuzator:

– Da' ce naiba-i *asta?* Să n-am parte dacă astea-s întrebări de rutină. Ce se întîmplă?

Detectivul părea îngîndurat.

– Steve nu răspunde la telefon, aşa că n-am putut vorbi decît cu agentul lui. Ne-a spus că Steve are în Lymington o prietenă numită Bibi sau Didi şi ne-a propus să vă cerem dumneavoastră adresa ei. E vreo problemă în sensul ăsta?

– TO-ONY! strigă o voce de femeie beată de sus. AŞTE-E-EPT!

– Păi vă şi cred că-i o problemă, replică Bridges, furios. Asta-i Bibi şi-i *gagică-mea,* nu a lui Steve. Am să-l omor pe nenorocit, dacă mă trage-n piept.

Sus, se auzi bufnetul unui trup căzînd pe podea:

– AM S-ADORM LA LO-O-OC, TONY!

Carpenter şi Galbraith se deplasară la *Crazy Daze* cu luntrea căpitanului de port – o barcă cosmetizată, cu chilă din fibre de sticlă şi eche – condusă de unul dintre tinerii lui asistenți. Aerul serii se răcise considerabil după arşița din timpul

zilei şi amîndoi îşi doreau să aibă atîta minte să-şi fi luat treninguri sau pulovere pe sub sacouri. O briză tăioasă sufla în josul Solentului, făcînd să zăngăne zgomotos în pădurea de catarguri din porturile Berthon şi Yacht Haven. În fața lor, Insula Wight stătea ghemuită ca o fiară somnoroasă pe fundalul cerului întunecat, iar luminile bacului dintre Yarmouth şi Lymington care se apròpia dansau reflectîndu-se pe valuri.

Căpitanul portului fusese amuzat de suspiciunile polițiştilor după încercările zadarnice de a-l contacta pe Harding prin radio sau telefon:

– Făceți-i omului o favoare! De ce şi-ar consuma el bateriile, mizînd pe ideea că ați vrea să-i vorbiți? Bărcile de la geamanduri n-au alimentare cu curent de pe mal. Îşi luminează salonul cu o lampă cu butan – zice că-i mai romantic – motiv pentru care preferă o geamandură pe rîu decît un ponton la debarcader. Asta, şi faptul că, odată ajunse la bord, fetele depind de el şi de barca lui ca să se mai întoarcă.

– Duce multe fete acolo? întrebă Galbraith.

– N-am de unde să ştiu. Am lucruri mai importante de făcut decît să țin răbojul cuceririlor lui Steve. Preferă blondele, asta ştiu. Recent, l-am văzut c-o mititică miştocuță.

– Scundă, blondă cu păr cîrlionțat şi ochi albaştri?

– Din cîte-mi amintesc, avea părul drept, dar nu mă credeți pe cuvînt. N-am memoria fețelor.

– Aveți idee la ce oră a plecat iahtul lui Steve sîmbătă dimineață? întrebă Carpenter.

Căpitanul portului clătină din cap:

– De-aici nici măcar nu-l văd. Întrebaţi la club.

– Am şi întrebat. N-am avut noroc.

– Atunci, aşteptaţi pînă sîmbătă, cînd vin oamenii în weekend. Cu ei aveţi cele mai mari mari şanse.

Luntrea încetini, în timp ce se apropia de slo-opul lui Harding.

O lumină gălbuie licărea în hublourile de la mijlocul vasului, iar o barcă pneumatică sălta la pupa în valurile stîrnite de feribot. Dinăuntru se auzea slab muzică.

– Hei, Steve! strigă ajutorul căpitanului, bătînd cu putere în bordaj. Gary sînt. Ai musafiri, colega.

– Pleacă de-aici, Gary! răspunse glasul înfundat al lui Harding. Sînt bolnav.

– Nu ţine. E poliţia. Vor să-ţi vorbească. Hai, deschide şi dă-ne o mînă de ajutor.

Muzica încetă brusc şi Harding se săltă prin trapa deaschisă, în cabina de comandă.

– Ce e? întrebă el, privindu-i pe cei doi detectivi cu un zîmbet ingenuu. Cred că-i în legătură cu femeia de ieri? Au minţit băieţii cu privire la binoclu?

– Avem cîteva întrebări suplimentare, răspunse detectivul superintendent Carpenter, cu un surîs la fel de suav. Putem urca la bord?

– Sigur, sări Harding pe punte, întinzînd mîna să-l ajute pe Carpenter, după care se întoarse şi spre colegul acestuia.

– Eu ies din schimb la zece, le strigă băiatul ofiţerilor de poliţie. Mă întorc în patruzeci de minute să vă iau. Dacă vreţi să plecaţi mai devreme,

sunați pe mobil. Steve ştie numărul. Sau, altfel, spuneți-i lui să vă aducă.

Îl priviră cum întorcea barca într-un semicerc larg, tăind un siaj lucitor pe apă, în timp ce pornea spre oraş.

– Mai bine veniți jos, îi chemă Harding. Aici e frig.

Era îmbrăcat – spre marea uşurare a lui Galbraith – cu acelaşi tricou fără mîneci şi şortul pe care le avusese în ajun, şi tremura în vîntul ce sufla peste platourile de sare din gurile rîului. Desculț, privi critic pantofii polițiştilor.

– Pe ăştia vă rog să vi-i scoateți, le spuse el. Doi ani mi-a luat pînă am făcut scîndurile s-arate aşa şi n-am chef să-mi rămînă urme.

Docili, cei doi îşi desfăcură şireturile, înainte de a lipăi spre scară, în căutarea căldurii binevenite.

Atmosfera din salon continua să trăsnească a beția din noaptea trecută şi, chiar şi fără sticla goală de whisky care stătea pe masă, nici unuia dintre ofițeri nu-i fu greu să ghicească de ce se declarase Harding „bolnav".

Lumina scăzută a singurei lămpi cu gaz nu făcea decît să-i accentueze adînciturile din obraji şi țepii negri din jurul bărbiei nerase, iar cearşafurile răvăşite pe care le zăriseră în cabina din față înainte ca el să fi închis uşa nu le lăsau nici o îndoială că dormise aproape toată ziua pentru a-i trece mahmureala feroce.

– Ce fel de întrebări suplimentare? întrebă el, aşezîndu-se pe o banchetă de lîngă masă şi făcîndu-le semn să ia loc pe cealaltă.

– De rutină, domnule Harding, răspunse superintendentul.

– Despre ce?

– Evenimentele de ieri.

Harding îşi apăsă podurile palmelor pe pleoape, rotindu-le cu înverşunare, ca pentru a alunga nişte demoni.

– Nu ştiu mai mult decît i-am spus celuilalt, răspunse el, cu ochii umezi, în timp ce-şi cobora mîinile. Iar asta era în majoritate ce-mi spuseseră băieţii. Au dedus că se înecase şi fusese scoasă la plajă. Au avut dreptate?

– Cu siguranţă, aşa se pare.

Omul se cocoşă peste masă.

– Mă gîndesc să-l reclam pe sticletele ăla. A fost mîrlan al dracu', de parcă eu şi puştii am fi avut vreo treabă cu cadavrul de-acolo. Mie nu mi-a prea păsat, dar m-am cam ofticat pentru băieţi. Se speriaseră de el. Vreau să zic, hai să nu ne minţim, nu poate fi cine ştie ce comic să găseşti un cadavru – şi pe urmă, un idiot în bocanci cu ţinte să nasolească şi mai rău situaţia...

Se întrerupse, clătinînd din cap.

– Dacă stau să mă gîndesc, cred că era gelos. Stăteam la palavre cu o păsărea, cînd s-a întors el, şi-a părut să-l înfurie rău. Cred că şi el îi face ochi dulci, da-i aşa de bătut în cap că n-a făcut nici o brînză.

Cum nici Galbraith şi nici Carpenter nu-i luară apărarea lui Ingram, se lăsă tăcerea, timp în care cei doi poliţişti priviră cu interes prin salon.

În alte împrejurări, lumina ar fi putut să fie romantică, dar pentru doi oameni ai legii hotărîţi

să depisteze orice l-ar fi putut asocia pe proprietar cu un viol şi o crimă brutală, era mai mult decît inutilă.

O prea mare parte din interior era ascunsă în umbre şi, dacă existau dovezi că Hannah şi Kate Sumner fuseseră la bord în sîmbăta trecută, nu se vedeau.

– Ce vreți să ştiți? întrebă după un timp Harding.

În timp ce vorbea, îl privea pe John Galbraith, iar în ochii lui se zărea ceva – *triumf? amuzament?* – care-l făcea pe Galbraith să creadă că tăcerea fusese deliberată.

Le dăduse ocazia să se uite şi numai a lor era vina dacă rămăseseră dezamăgiți.

– Înțelegem că ați acostat în Salterns Marina, sîmbătă noapte, şi ați stat acolo aproape toată ziua de duminică? întrebă Carpenter.

– Da.

– La ce oră ați ridicat ancora, domnule Harding?

– N-am idee, se încruntă el. Destul de tîrziu. Ce legătură are?

– Țineți un jurnal de bord?

Aruncă o privire spre masa cu hărți.

– Cînd nu uit.

– Pot să-l văd şi eu?

– De ce nu?

Se întinse şi scoase un caiet jerpelit din grămada de hîrtii de pe capacul mesei.

– Nu-i cine ştie ce mare literatură, spuse el, oferindu-i-l.

Carpenter citi ultimele şase consemnări:

09.08.97. 10:10. Ridicat ancora.
„ “ „“11:32. Ocolit Castelul Hurst.
10.08.97. 02:17. Acostat, Salterns Marina.
“ “18:50. Ridicat ancora.
„ „ “19:28. Ieşit Portul Poole.
11.08.97. 00:12. Acostat, Lymington.

– E clar că nu faceţi risipă de cuvinte, aşa e? murmură el, dînd paginile înapoi pentru a se uita la alte consemnări. Viteza vîntului sau cursul nu apar niciodată în jurnal?

– Nu prea des.

– Aveţi vreun anume motiv?

Tînărul ridică din umeri:

– Cunosc cursul spre orice destinaţie de pe coasta de sud, aşa că n-am nevoie să mi le reamintesc încontinuu, iar viteza vîntului este aia care e. Face parte din toată frumuseţea. Orice călătorie durează atîta cît durează. Dacă eşti genul nerăbdător, pe care nu-l interesează decît sosirile, atunci navigaţia te va scoate din minţi. Într-o zi proastă, poate dura ore-ntregi ca să parcurgi cîteva mile.

– Aici scrie că aţi acostat în Salterns Marina la două şi şaptesprezece minute, duminică dimineaţă, observă Carpenter.

– Atunci am acostat.

– Mai scrie că aţi plecat din Lymington la zece şi nouă minute, sîmbătă dimineaţă.

Făcu un calcul rapid.

– Ceea ce înseamnă că a durat paisprezece ore ca să străbateţi aproximativ treizeci de mile.

Trebuie să fie un record, nu-i aşa? Reiese o viteză cam de două noduri pe oră. Nava asta poate merge atît de repede?

– Depinde de vînt şi de flux. Într-o zi bună, poate atinge şase noduri, dar media e probabil de patru. De fapt, cred că sîmbătă am făcut şaizeci de mile, fiindcă aproape tot timpul am plutit în zig-zag.

Căscă.

– Cum spuneam, într-o zi proastă poate dura ore întregi, iar sîmbătă a fost o zi proastă.

– De ce n-ați folosit motorul?

– N-am vrut. Nu mă grăbeam.

Expresia îi deveni bănuitoare.

– Ce legătură are asta cu femeia de pe plajă?

– Probabil nici una, răspunse indiferent Carpenter. Încercăm doar să umplem nişte goluri pentru raport.

Tăcu un moment, privindu-l îngîndurat pe tînăr.

– Am navigat şi eu cîte ceva în trecut, continuă el, şi voi fi cinstit cu dumneavoastră, nu cred că v-a luat paisprezece ore ca să ajungeți în Poole. Dacă nu din alt motiv, vînturile din larg, spre seară cînd pămîntul se răceşte, vînturile dinspre mal v-ar fi mărit viteza cu mult peste două noduri. Cred că ați navigat înainte pînă dincolo de Insula Purbeck, probabil cu intenția de a merge la Weymouth, şi nu v-ați întors la Poole decît cînd v-ați dat seama cît de tîrziu se făcuse. Am dreptate?

– Nu. Am oprit pentru cîteva ore în largul coastei din Christchurch, ca să pescuiesc şi să trag

un pui de somn. De-asta a durat atît de mult.

Carpenter nu-l credea.

– Acum două minute, ați pus explicația pe seama zig-zag-ului. Acum, declarați o pauză de pescuit. Care a fost adevărul?

– Amîndouă. Zig-zag şi pescuit.

– De ce nu scrie în jurnal?

– Nu era important.

Superintendentul dădu din cap.

– Atitudinea dumneavoastră față de timp pare cam...

Căută un cuvînt potrivit.

– ...individualistă, domnule Harding. De exemplu, ieri i-ați spus ofițerului de poliție că plănuiați să mergeți pe jos pînă la Lulowrth Cove, dar Lulworth se află la douăzeci şi cinci de mile distanță de Salterns Marina, cincizeci în total, dacă intenționați să vă întoarceți tot pe jos. Eo distanță ambițioasă pentru o drumeție de douăsprezece ore, nu-i aşa, ținînd seamă că i-ați spus căpitanului portului din Salterns Marina că aveați să vă înapoiați pe la sfîrşitul după-amiezei?

Ochii lui Harding licăriră cu un amuzament neaşteptat.

– Pe mare, nu pare deloc atît de departe.

– Ați ajuns la Lulworth?

– Pe dracu'! rîse el. Cînd am ajuns la Chapman's Pool, eram buimăcit de-a binelea.

– Poate fiindcă vă deplasați fără bagaje?

– Nu înțeleg.

– Aveați un telefon mobil, domnule Harding, dar altceva, nimic. Cu alte cuvinte, ați pornit într-o excursie de cincizeci de mile, întruna din cele mai

calde zile ale anului, fără lichide, fără bani, fără protecție contra soarelui, fără haine în plus dacă începeați să vă ardeți, fără pălărie. Întotdeauna sînteți atît de neglijent cu sănătatea?

Harding făcu o mutră acră.

– Ascultați, de acord, a fost o prostie. Recunosc. Ăsta-i motivul pentru care m-am întors, după ce boul ăla a plecat cu copiii. Dacă vă interesează, drumul de întoarcere a durat de două ori mai mult, fiindcă eram aşa de amețit.

– Deci, cam patru ore, sugeră D.I. Galbraith.

– Mai degrabă şase. Am pornit după plecarea lor, adică aproape de douăşpe jumate, şi am ajunș la debarcader pe la şase şi-un sfert. Am băut cam un galon de apă, am mîncat ceva, apoi am pornit spre Lymington, peste vreo jumătate de oră.

– Deci, drumul pînă la Chapman's Pool a durat trei ore? întrebă Galbraith.

– Cam atîta.

– Ceea ce înseamnă că trebuie să fi părăsit debarcaderul la scurt timp după şapte şi jumătate, ca să puteți da telefonul de urgență la zece şi patruzeci şi trei.

– Dacă vreți...

– Nu vreau deloc, Steve. Avem informații că ai plătit locul de acostare la ora opt, ceea ce înseamnă că nu puteai părăsi portul decît peste cîteva minute.

Harding îşi înlănțui mîinile la ceafă, privindu-l pe inspector peste masă:

– Okay, am plecat la opt, spuse el. Ce mare brînză?

– Marea brînză e că n-aveai cum să faci şaisprezece mile pe un drum de coastă accidentat, în două ore şi jumătate...

Tăcu un moment, susţinînd privirea lui Harding.

– ...ceea ce include şi timpul pe care trebuie să-l fi pierdut aşteptînd bacul.

Răspunsul lui Harding nu avu nici o ezitare.

– N-am mers pe drumul de coastă – sau, cel puţin, nu de la început. M-a luat cu maşina un cuplu de pe feribot, care se îndrepta spre parcul naţional de lîngă Durlston Head. M-au lăsat la poarta farului, iar de-acolo am luat-o pe drumul de coastă.

– La ce oră a fost asta?

Harding ridică privirea spre plafon.

– La zece-patruştrei minus cît durează ca să alergi de la Durlston Head la Chapman's Poole, cred. Ascultaţi, prima oară cînd mi-amintesc că m-am uitat la ceas ieri a fost chiar înainte de a da telefonul la nouă-nouă-nouă. Pînă atunci, puţin mi-a păsat ce oră era.

Îl privi din nou pe Galbraith, în ochii săi negri citindu-se iritarea.

– Nu suport să mă guverneze afurisitul de ceas. E terorism social, să sileşti oamenii să se conformeze evaluărilor arbitrare despre cît de mult timp trebuie să dureze ceva sau altceva. De asta îmi place navigaţia. Timpul e irelevant şi tot ce poţi face cu el sînt frecţii.

– Ce fel de maşină avea acel cuplu? întrebă Carpenter, neimpresionat de accesele fanteziei filosofice ale tînărului.

– Nu ştiu. Un break de-un fel sau altul. Nu sînt atent la maşini.

– Ce culoare?

– Albastră, cred.

– Cum erau cei doi?

– N-am vorbit prea mult. Aveau o bandă cu un album Manic Street Preachers. Am ascultat-o.

– Mi i-aţi putea descrie, domnule Harding?

– Nu prea. Erau oameni obişnuiţi. Mi-am petrecut aproape tot timpul privindu-i în ceafă. Ea era blondă, iar el brunet.

Întinse mîna după sticla de whisky şi o rostogoli între palme, începînd să-şi piardă răbdarea.

– Şi-n fond, de ce mama dracu-mi puneţi întrebările astea? Ce contează cît mi-a luat mie ca să ajung de la A la B, sau cu cine m-am întîlnit pe drum? Ce, oricine formează nouă-nouă-nouă trebuie să aibă diplomă de doctor?

– Completăm doar golurile, domnule.

– Aţi mai zis odată.

– N-ar fi mai adevărat să spuneţi că destinaţia dumneavoastră era Chapman's Pool, nu Lulworth Cove?

– Nu.

Se lăsă tăcerea. Carpenter îl priva fix pe Harding, care continua să se joace cu sticla de whisky.

– Aţi avut pasageri la bordul navei sîmbătă? întrebă el apoi.

– Nu.

– Sînteţi sigur?

– Sigur că-s sigur. Doar nu credeţi că nu i-am observat?

Carpenter răsfoi alene jurnalul.

– Luați *vreodată* pasageri?

– Nu vă priveşte.

– Poate că nu, dar ni s-a dat de înțeles că sînteți băiat de viață, ridică el o sprînceană, amuzat. Legendele spun că întrețineți cu regularitate doamne la bord. Mă întreb dacă le luați vreodată în larg cu dumneavoastră, smuci el din cap spre cabină, sau poate toată acțiunea are loc acolo, în timp ce sînteți amarat la geamandură?

Harding stătu pe gînduri, căutîndu-şi răspunsuri.

– Pe unele le iau în larg, recunoscu el în sfîrşit.

– Cît de des?

Din nou o lungă pauză.

– O dată pe lună, poate.

Carpenter trînti caietul pe masă, începînd să bată cu degetele în el.

– Atunci de ce nu sînt menționate aici? Cu siguranță, aveți responsabilitatea de a consemna numele tuturor celor de la bord, pentru caz de accident? Sau poate nu vă interesează că cineva s-ar putea îneca, fiindcă paza de coastă presupune că suneți singura persoană pe care o caută?

– Dar e ridicol, spuse disprețuitor Harding. Pentru un asemenea scenariu, ar trebui ca vasul să se răstoarne cu fundu-n sus, iar jurnalul s-ar pierde oricum.

– V-au căzut vreodată pasageri peste bord?

Harding clătină din cap, dar fără să spună nimic. Ochii îi săgetară de la unul la celălalt, cu

suspiciune vădită, adulmecîndu-le starea de spirit la fel ca un şarpe care gustă mirosul din aer cu limba. Toate mişcările lui aveau ceva foarte studiat, iar Galbraith îl privi obiectiv, amintindu-şi că era actor. Avea impresia că Harding se distra, dar nu putea înțelege de ce ar fi făcut-o, decît dacă Harding nu avea idee că ancheta implica un viol şi o crimă îşi nu făcea decît să se folosească de experiența unui interogatoriu pentru a practica tehnicile „actoriei metodice".

– Cunoaşteți o femeie numită Kate Sumner? întrebă în continuare Carpenter.

Harding puse sticla deoparte şi se aplecă înainte, agresiv:

– Şi dacă o cunosc?

– Asta nu-i un răspuns. Dați-mi voie să repet întrebarea. Cunoaşteți o femeie numită Kate Sumner?

– Da.

– O cunoaşteți bine?

– Destul de bine.

– Ce înseamnă destul de bine?

– Nu vă priveşte.

– Răspuns greşit, Steve. Ne priveşte foarte mult. Al ei era trupul pe care l-ai văzut ridicat în elicopter.

Reacția lui îi surprinse:

– Presimțisem că ea era.

Capitolul 9

În față, peste apă, luminile din Swanage licăreau ca nişe nestemate strălucitoare în noapte. În spate, soarele în asfințit dispărea sub orizont. Danny Spender căsca de-i trosneau fălcile, obosit de ziua aceea lungă şi cele trei ore de contact cu aerul proaspăt al mării. Stătea rezemat de trupul liniştitor al lui Ingram, în timp ce fratele său mai mare ținea mîndru timona, cîrmind-o pe *Miss Creant* spre casă.

– Era un neruşinat, mărturisi Danny dintr-o dată.

– Cine?

– Omul ăla de ieri.

Ingram coborî privirea spre el.

– Ce-a făcut? întrebă, atent să-şi ascundă curiozitatea din glas.

– Îşi freca socoteala cu telefonul, răspunse Danny, în tot timpul cît a fost salvată doamna.

Ingram se uită spre Paul, să vadă dacă asculta, dar băiatul era prea captivat de timonă ca să le dea vreo atenție.

– Domnişoara Jenner l-a văzut cînd o făcea?

Pleoapele lui Danny se coborîră.

– Nu. S-a oprit cînd a apărut ea de după colț. Paul crede că şi-l lustruia – ştiți, ca jucătorii de cricket, ca să facă bilele să se-nvîrtească prin aer – da' nu-i adevărat, se ținea de porcării.

– De ce-l place Paul atît de mult?

Copilul trase încă un căscat enorm.

– Fiindcă nu i-a făcut gît că spionase o nudistă. Tata i-ar fi făcut. A fost *furios* cînd Paul a făcut rost de nişte reviste porno. Eu zic că erau plicticoase, dar Paul a zis că erau normale.

Telefonul detectivului superintendent Carpenter sună.

– Scuze, spuse el, scoțîndu-l din buzunarul hainei şi deschizînd microfonul. Da, Campbell, răspunse. Exact... continuă...

În timp ce vorbea, privea spre un punct de deasupra capului lui Steven Harding, cu inevitabila sa încruntătură prelungită şi adîncită de umbrele pe care le arunca lampa cu gaz, în timp ce asculta raportul D.S.-ului despre întrevederea cu Tony Bridges. Îşi apăsă cu putere receptorul pe ureche cînd fu menționat numele „Bibi", coborînd curios ochii spre tînărul din fața lui.

Galbraith îl privea pe Steven Harding, în timp ce conversația unilaterală continua. Omul asculta atent, străduindu-se să audă ce se spunea la celălalt capăt, perfect conştient că, probabil, el

era subiectul discuției. În cea mai mare parte a timpului, privea masa, dar o dată sau de două ori ridică ochii pentru a-l privi pe Galbraith, iar acesta simți o curioasă empatie cu el, ca şi cum amîndoi, prin necunoaşterea comună a conversației, ar fi fost aliați contra lui Carpenter.

Nu avea nici o senzație că Harding era vinovat, nici o intuiție că stătea de vorbă cu un violator; totuşi experiența îi spunea că asta nu însemna nimic. Antisocialii patologici puteau fi la fel de fermecători şi neamenințători ca toată lumea şi întotdeauna persoana care credea altfel era o potențială victimă.

Galbraith îşi reluă inspectarea interiorului, studiind formele din umbrele rămase în afara luminii de gaz. Ochii lui se deprinseseră cu întunericul şi acum putea distinge mult mai multe decît în urmă cu zece minute.

Cu excepția aglomerației de pe masa hărților, toate celelalte erau puse ordonat în dulapuri sau pe rafturi şi nimic nu indica prezența unei femei. Era o ambianță masculină, cu panouri de lemn, banchete de piele neagră şi instalații de alamă, şi nicăieri nu intervenea nici o culoare pentru a-i împodobi simplitatea austeră. Monastic, îşi spuse el, aprobator.

Propria lui casă, o zgomotoasă instituție plină cu jucării, creată de o soție care reprezenta o mare putere în Trustul Național al Naşterilor, era prea încărcată şi... Doamne fereşte, *concentrată în jurul copiilor!*... pentru un polițist nemărginit de obosit.

Îl interesa îndeosebi cambuza, aflată la tri-

bord de scară. Era construită într-un alcov de lîngă trepte şi conţinea o chiuvetă mică şi o plită cu gaze instalată într-o placă din lemn de tec, cu dulapuri dedesubt şi rafturi deasupra. Îi atrăseseră atenţia nişte articole împinse într-un colţ umbrit şi, odată cu trecerea timpului, reuşise să le identifice ca fiind o bucată de brînză pe jumătate consumată, învelită în celofan cu abţibild Tesco, şi o pungă cu mere. Simţi schimbarea direcţiei ochilor lui Harding urmărindu-i privirea şi se întrebă dacă omul avea idee că un medic legist putea descoperi ce mîncase victima înainte de a muri.

Carpenter închise telefonul şi-l puse pe jurnalul de bord.

– Spuneai că presimţiseşi că era cadavrul lui Kate Sumner, îi aminti el lui Harding.

– Exact.

– Poţi intra în amănunte? Să-mi explici cînd şi de ce ai avut senzaţia asta?

– N-am vrut să spun că presimţisem că *ea* era, ci numai că trebuia să fie o persoană pe care o cunoşteam, altfel n-aţi fi venit pe iahtul meu.

Ridică din umeri.

– Luaţi-o aşa, dacă aţi pune asemenea întrebări suplimentare de fiecare dată cînd cineva dă cîte un telefon de urgenţă, atunci nici n-ar mai fi de mirare că ţara geme de criminali necondamnaţi.

Carpenter chicoti, deşi rămase încruntat, cu privirea aţintită spre tînărul din faţa lui.

– Să nu crezi niciodată ceea ce citeşti în

ziare, Steve. Crede-mă, întotdeauna îi prindem pe criminalii importanți.

Îl examină atent pe actor, cîteva secunde.

– Vorbeşte-mi despre Kate Sumner, îl invită el. Cît de bine o cunoşteai?

– Aproape deloc, răspunse Harding, cu indiferență. Am întîlnit-o de vreo duzină de ori, poate, de cînd ea şi soțul ei s-au mutat în Lymington. Prima dată a fost cînd îi era greu să împingă căruciorul fetiței peste caldarîmul de lîngă vechea Casă a Vămilor. I-am dat o mînă de ajutor şi am stat puțin de vorbă înainte de a porni pe High Street ca să-şi continue cumpărăturile. După aia, mă oprea întotdeauna ca să mă întrebe ce mai făceam, de cîte ori mă vedea.

– O plăceai?

Privirea lui Harding se abătu spre telefon, în timp ce-şi cumpănea răspunsul.

– Era-n regulă. Nimic deosebit

– Dar William Sumner? întrebă Galbraith. Pe el îl plăceai?

– Nu l-am cunoscut destul de bine ca să spun. Părea okay.

– După cîte zice el, vă vedeți destul de des. Te-a invitat chiar şi la ei acasă.

– Ei, şi? Mulți mă invită la ei acasă. Nu-nseamnă că sîntem prieteni la cataramă. Lymington e un oraş sociabil.

– Mi-a spus că i-ai arătat nişte fotografii de-ale tale dintr-o revistă gay. M-aş fi aşteptat să fii destul de prietenos cu un om, ca să faci aşa ceva.

Harding rînji.

– Nu văd de ce. Sînt fotografii bune. Recunosc, nu i-au prea plăcut, dar asta-i problema lui. E destul de cuminte, bătrînul Will Sumner. Nu şi-ar arăta scula pentru nimic în lume, nici dac-ar muri de foame, şi cu atît mai puţin într-o revistă gay.

– Parcă spuneai că nu-l cunoşti bine.

– Nici nu e nevoie. Ajunge doar să te uiţi la el. Probabil că arăta de vîrstă medie încă de la optişpe ani.

Galbraith era de aceeaşi părere, ceea ce făcea şi mai ciudată alegerea lui Sumner ca soţ de către Kate, considera el.

– Totuşi, e neobişnuit, Steve, să umbli arătîndu-le altor bărbaţi poze cu tine nud. E un obicei de-al tău? Le-ai arătat şi prin clubul de iahting, de exemplu?

– Nu.

– De ce nu?

Harding nu răspunse.

– Poate le arăţi numai soţilor, mm? ridică Galbraith întrebător o sprînceană. Este un mod excelent de a convinge un om că n-ai planuri cu nevastă-sa. Vreau să zic, dacă te crede gay, va zice că eşti sigur, nu-i aşa? De-asta ai făcut-o?

– Nu-mi mai amintesc. Cred că eram şucărit şi el mă călca pe nervi.

– Te-ai culcat cu soţia lui, Steve?

– Nu fi prost, replică arţăgos Harding. V-am mai spus deja că abia o cunoşteam.

– Atunci, informaţia pe care-am primit-o, că nu te lăsa în pace şi te scotea din sărite, e complet greşită? întrebă Carpenter.

Ochii lui Harding se dilatară uşor, dar nu răspunse.

– A venit vreodată la bordul navei ăsteia?

– Nu.

– Eşti sigur?

Pentru prima oară, în stilul celuilalt se zări o nervozitate autentică.

Îşi cocoşă din nou umerii peste masă şi-şi trecu limba peste buzele uscate.

– Ascultaţi, nu prea înţeleg despre ce este vorba. Okay, s-a înecat o femeie şi am cunoscut-o – nu prea bine, dar *am* cunoscut-o. Okay – iarăşi – pot fi de acord că pare a fi o coincidenţă bizară că mă aflam acolo cînd a fost găsită – dar, ascultaţi, întotdeauna mă întîlnesc cu cunoscuţi. Asta înseamnă navigaţia – să dai de unii cu care poate-ai băut un pahar cu doi ani în urmă.

– Dar tocmai asta e baza problemei, spuse rezonabil Galbraith. Conform informaţiilor noastre, Kate Sumner nu naviga. Chiar tu ai spus că n-a venit niciodată la bordul lui *Crazy Daze*.

– Asta nu înseamnă că n-a acceptat o invitaţie, în urma unui imbold de moment, Ieri, în Chapman's Pool era ancorat un Beneteau francez numit *Mirage*. L-am văzut prin binoclul băieţilor. Era amarat în Berton, la sfîrşitul săptămînii trecute – o ştiu, fiindcă aveau la bord o puştoaică drăgălaşă care voia să afle codul toaletelor. Ei bine – *Iisuse!* – francezii ăştia puteau la fel de bine s-o fi cunoscut pe Kate ca mine. Berthon e în Lymington, nu? Kate locuieşte tot în Lymington. Poate-au luat- o la o plimbare?

– E o posibilitate, confirmă Carpenter; îl văzu

pe Galbraith făcînd o însemnare. Ai reținut, întîmplător, numele „puştoaicei drăgălaşe“?

Harding clătină din cap.

– Mai ştii vreun alt prieten care ar fi putut-o lua pe Kate la bord sîmbătă?

– Nu. Cum am spus, abia o cunoşteam. Dar trebuie să fi avut vreo cîțiva. Toată lumea de pe-aici cunoaşte oameni care navighează.

Galbraith arătă cu capul spre cambuză:

– Ai ieşit la cumpărături sîmbătă dimineață înainte de a pleca spre Poole?

– Asta ce legătură mai are?

Arțagul îi revenise în glas.

– E o întrebare simplă. Ai cumpărat sîmbătă dimineață brînza şi merele din cambuză?

– Da.

– Te-ai întîlnit cu Kate Sumner în oraş?

Harding ezită, înainte de a răspunde.

– Da, recunoscu el apoi. Era în față la Tesco, cu fetița.

– La ce oră se întîmpla asta?

– Nouă jumate, cred.

Luă din nou sticla de whisky şi o culcă pe-o parte, punîndu-i degetul arătător pe gît pentru a o roti încet.

– N-am umblat prea mult, fiindcă voiam să plec, iar ea căuta nişte sandale pentru fetiță. Ne-am dat bună ziua şi ne-am văzut de drum, asta a fost tot.

– Ai invitat-o să vină în larg cu tine? îl întrebă Carpenter.

– Nu.

Îşi pierdu interesul față de sticlă, abandonînd-o

cu gura îndreptată direct spre pieptul superintendentului, ca o țeavă de pușcă.

– Ascultați, nu știu ce credeți c-am făcut, spuse el, stăpînindu-și iritarea, dar sînt al naibii de sigur că n-aveți voie să-mi puneți asemenea întrebări. N-ar trebui să aveți un casetofon?

– Nu și atunci cînd oamenii ne ajută doar la investigații, domnule, răspunse blajin Carpenter. De regulă, înregistrarea convorbirilor e precedată de avertizarea suspectului cu privire la o faptă care poate fi pusă sub acuzare. Asemenea interogatorii se pot efectua numai într-o secție de poliție, unde echipamentele adecvate îi dau ofițerului posibilitatea de a introduce în aparat o bandă nouă, virgină, în fața suspectului.

Zîmbi fără ostilitate.

– Totuși, dacă preferi, ne poți însoți la Winfrith, unde te vom chestiona ca martor voluntar, în condiții de înregistrare.

– Nici nu mă gîndesc. Nu plec de pe iaht.

Își întinse brațele pe spătarul banchetei, apucînd marginile de tec, ca pentru a-și sublinia spusele.

Mișcarea îi făcu mîna dreaptă să se frece de o bucată de material îndesată pe raftul îgust din spate; o privi alene un moment, înainte de a o strînge în palmă.

Urmă un moment de tăcere.

– Ai o prietenă în Lymington? întrebă Carpenter.

– Poate.

– Te pot întreba care e numele ei?

– Nu.

– Agentul tău a sugerat un nume. A spus că se numeşte Bibi sau Didi.

– Îl priveşte.

Pe Galbraith îl interesa mai mult ceea ce strîngea Harding în pumn, fiindcă văzuse ce era.

– Ai copii? îl întrebă el.

– Nu.

– Prietena ta are copii?

Nici un răspuns.

– Ții în mînă o bavetică, indică D.I.-ul, deci e de presupus că cineva care a fost la bordul acestui iaht are copii.

Harding îşi desfăcu degetele, lăsînd obiectul să cadă pe canapea.

– E aici de-o veşnicie. Nu prea fac curat.

Carpenter bătu cu palma în masă, făcînd telefonul şi sticla de whisky să tresalte.

– Mă enervezi, domnule Harding, spuse el cu severitate. Asta nu-i o piesă de teatru jucată de hatîrul dumitale, e o investigație serioasă asupra înecului unei tinere femei. Ai recunoscut că o cunoşteai pe Kate Sumner şi ai mărturisit că o văzuseşi în dimineața dinainte de a se îneca, dar dacă nu ştii cum a ajuns pe plaja din Dorset la o oră cînd ea şi fiica ei ar fi trebuit să fie în Lymington, atunci te sfătuiesc să ne răspunzi la întrebări cît de sincer şi clar poți. Permite-mi să reformulez întrebarea.

Ochii i se îngustară.

– Ai primit recent la bord o prietenă care are un copil sau mai mulți?

– Poate, repetă Harding.

– Nici un poate. Sau ai făcut-o sau nu.

Harding îşi abandonă poziţia „răstignită“, pentru a se prăvăli din nou înainte.

– Am mai multe prietene cu copii, spuse el îmbufnat, şi le-am primit pe toate, din cînd în cînd. Încerc să-mi amintesc care a fost cea mai recentă.

– Aş dori să aflu numele tuturor, spuse posomorît Carpenter.

– Ei bine, n-o să le aflaţi, replică Harding, dintr-o dată hotărît, şi nu vă mai răspund la nici o întrebare. Nu fără avocat şi nu fără ca discuţia să fie înregistrată. Nu ştiu ce naiba mă bănuiţi că aş fi făcut, dar să mă ia dracu' dac-o să mă săltaţi pentru asta.

– Încercăm să stabilim cum a ajuns Kate Sumner să se înece în Egmont Bight.

– Nu comentez.

Carpenter îndreptă sticla de whisky şi-şi puse un deget pe buza ei.

– De ce te-ai îmbătat aseară, domnule Harding?

Tînărul îl privi pe superintendent, dar nu spuse nimic.

– Eşti un mitoman, băiete. Ieri ai spus c-ai copilărit într-o fermă din Cornwall, cînd adevărul e că ai crescut deasupra unui magazin din Lymington. I-ai spus agentului tău că prietena ta se numeşte Bibi, cînd de fapt Bibi e amanta stabilă a colegului tău, de patru luni încoace. I-ai spus lui William Sumner că eşti poponar, cînd toţi cei de pe-aici par să te creadă un Casanova. Ce probleme ai, mm? Ţi-e viaţa atît de plicticoasă încît trebuie să joci teatru ca s-o faci mai interesantă?

Gîtul lui Harding se înroşi slab.

– Iisuse, da' căcănari mai sînteți! şuieră el furios.

Carpenter îşi împreună mîinile peste telefon, măsurîndu-l cu privirea.

– Ai ceva împotrivă să aruncăm o privire pe navă, domnule Harding?

– Numai cu mandat de percheziție.

– N-avem.

În ochii tînărului luci un licăr triumfător.

– Atunci, nici să nu vă gîndiți.

Superintendentul îl studie un moment.

– Kate Sumner a fost violată brutal, înainte de a fi aruncată în mare să se înece, spuse el rar, şi toate dovezile sugerează că violul a avut loc la bordul unei nave. Acum, dă-mi voie să-ți explic regulile cu privire la percheziții, domnule Harding. În lipsa consimțămîntului proprietarului, poliția are mai multe posibilități, dintre care una – presupunînd că există motive rezonabile de a-l suspecta pe proprietar vinovat de un delict care justifică arestarea – este aceea de a-l aresta şi apoi a percheziționa incinta controlată de el, în scopul de a împiedica eliminarea dovezilor. Înțelegi implicațiilor celor pe care ți le-am spus, reținînd că violul şi omorul sînt delicte grave care justifică arestarea?

Harding se albi complet la față.

– Răspunde-mi, te rog, se răsti Carpenter. Înțelegi implicațiile lucrurilor pe care ți le-am spus adineaori?

– Dacă refuz, mă veți aresta.

Carpenter dădu din cap.

Şocul fu înlocuit de furie.

– Nu-mi vine să cred că vi se permite să vă comportați aşa. Nu puteți acuza oamenii de viol numai ca să le puteți percheziționa navele fără mandat. Ăsta-i abuz de putere.

– Uiți cîteva cauze rezonabile, începu Carpenter să le numere pe degete. *Unu,* ai recunoscut că te-ai întîlnit cu Kate Sumner sîmbătă dimineață la ora nouă treizeci, cu puțin timp înainte de a ridica ancora; *doi,* n-ai reuşit să dai o explicație adecvată motivului pentru care ți-a luat paisprezece ore ca să ajungi de la Lymington la Poole; *trei,* ai prezentat variante contradictorii asupra modului cum ai ajuns pe drumul de coastă, deasupra locului unde a fost găsit ieri cadavrul lui Kate Sumner; *patru,* nava ta era ancorată într-o perioadă şi într-un loc apropiate de ora şi locul găsirii fiicei sale, rătăcind singură şi traumatizată; *cinci,* pari nedispus sau incapabil să dai nişte răspunsuri satisfăcătoare la cîteva întrebări directe...

Se întrerupse.

– Vrei să mai continui?

Tot calmul care-i mai rămăsese lui Harding se risipise. Arăta aşa cum era, pierit de frică.

– Toate sînt doar coincidențe, protestă el.

– Inclusiv găsirea micuței Hannah lîngă Salterns Marina, ieri? Şi-asta tot o coincidență e?

– Cred că da...

Se opri brusc, cu o expresie alarmată.

– Nu ştiu ce vreți să spuneți, continuă el, cu glasul tot mai ascuțit. Am nevoie să mă gîndesc.

– Ei, gîndeşte-te la asta, îi recomandă calm

Carpenter. Dacă, la cercetarea interiorului navei, descoperim o singură amprentă aparținîndu-i lui Kate Sumner...

– Bine, gata, îl întrerupse Harding, inspirînd adînc pe nas şi făcînd gesturi liniştitoare cu mîinile, ca şi cum detectivii ar fi trebuit să se calmeze, nu el. Ea şi fetița ei au fost la bord, dar nu sîmbătă.

– Atunci, cînd?

– Nu mai țin minte.

– Nu merge, Steve. Recent? Demult? În ce împrejurări? Le-ai adus cu barca pneumatică? A fost Kate una dintre cuceririle tale? Ai făcut dragoste cu ea?

– Nu, fir-ar să fie! explodă el, furios. N-o puteam suferi pe şteoarfa aia tîmpită. Mereu se arunca în brațele mele, voia s-o regulez şi să mă port frumos cu țicnita aia de fie-sa. Se-nvîrteau pe la pontonul meu de alimentare, în caz că veneam după motorină. Mă scotea din răbdări, zău că da.

– Atunci, să ne înțelegem, murmură Carpenter sarcastic. Ca să nu te mai bată la cap, ai invitat-o la bord?

– Am crezut că dacă eram politicos... Of, ce mama dracu'! Haideți, percheziționați nenorocita de navă. N-o să găsiți nimic.

Carpenter dădu din cap spre Galbraith:

– Propun să începi în cabină. Mai ai o lampă, Steve?

Harding clătină din cap. Galbraith desprinse o lanternă de pe cloasonul dinspre prova şi apăsă pe buton să vadă dacă funcționa.

– Merge.

Deschise uşa cabinei şi pimbă fasciculul luminos prin interior, oprindu-se aproape imediat asupra unei grămăjoare de haine de pe raftul din babord. Împinse într-o parte cu capătul pixului o bluză, un sutien şi o pereche de chiloţi, pentru a dezvălui nişte pantofi mici de copil, cuibăriţi împreună pe raft. Îndreptă raza lanternei în plin asupra lor şi se retrase, pentru a-i lăsa pe Carpenter şi Harding să-i vadă.

– Ai cui sînt pantofii aceia, domnule Harding?

Nici un răspuns.

– Ale cui sînt hainele femeieşti?

Nici un răspuns.

– Dacă ai vreo explicaţie a prezenţei acestor articole la bordul vasului tău, Steve, atunci te sfătuiesc să ne-o dai acum.

– Sînt ale prietenei mele, spuse el, cu glas sugrumat. Are un băiat. Pantofii sînt ai lui.

– Cine e prietena ta, Steve?

– Nu pot să vă spun. E măritată şi n-are nimic de-a face cu povestea asta.

Galbraith ieşi din cabină, cu unul dintre pantofi agăţat în capătul pixului.

– Are un nume scris pe baretă, şefule, H. SUMNER. Iar pe podeaua de-aici sînt nişte pete, coborî el lumina lanternei spre cîteva urme închise de lîngă pat. Par destul de recente.

– Vreau să ştiu originea acelor pete, Steve.

Dintr-o mişcare mlădioasă, tînărul ţîşni de pe scaun şi apucă sticla de whisky cu ambele mîini, răsucind-o violent spre stînga şi silindu-l pe Galbraith să se retragă în cabină.

– Bine, ajunge! mîrîi el, pornind spre masa cu hărți. Cu asta, ați întrecut măsura. Plecați de-aci pînă nu fac un lucru pe care- am să-l regret. Trebuie să-mi lăsați puțin spațiu, pentru Dumnezeu. Am nevoie să gîndesc.

Era nepregătit pentru uşurința cu care Galbraith îi desprinse sticla din mînă şi-l răsuci cu fața spre peretele lambrisat cu tec, în timp ce-i imobiliza mîinile la spate cu cătuşele.

– Vei avea timp destul de gîndire după ce te băgăm în arestul poliției, spuse fără emoție D.I.-ul, în timp ce-l împingea cu fața în jos pe banchetă. Te arestez ca suspect de crimă. Nu ai nimic de spus, dar ți-ar putea prejudicia apărarea dacă nu menționezi, cînd eşti interogat, un lucru pe care-l vei declara ulterior în instanță. Tot ce spui poate fi folosit ca dovadă.

Dacă William Sumner n-ar fi avut cheia uşii sale din față, Sandy Griffiths s-ar fi întrebat dacă locuise vreodată în Langton Cottage, căci cunoştea la minimum casa. Într-adevăr, comisarul de poliție care rămăsese pe loc ca dublură a ei era mai informat decît el, după ce-i urmărise pe ofițerii criminalişti examinînd meticulos toate încăperile.

De fiecare dată cînd îi punea cîte o întrebare, Sumner o privea fără expresie. În care dulap era ceaiul? Nu ştia. Unde ținea Kate scutecele lui Hannah? Nu ştia. Putea măcar s-o conducă în camera lui Hannah pentru a culca fetița? Privi spre scară:

– E sus, n-aveți cum să n-o găsiți.

Invadarea casei sale de către echipa criminalistică părea să-l fascineze.

– Ce-au căutat? întrebă el.

– Orice poate avea legătură cu dispariția lui Kate, răspunse Griffiths.

– Înseamnă că mă suspectează pe mine?

Griffiths şi-o potrivi pe Hannah în brațe şi întoarse copilul cu capul spre umărul ei, într-o încercare cam zadarnică de a-i astupa urechile.

– E o procedură standard, William, dar nu cred că e bine să vorbim despre asta în fața fetiței. Propun să discuți cu D.I. Galbraith, mîine.

Dar Sumner era fie prea insensibil, fie prea dezinteresat de binele fiicei lui, pentru a se conforma. Privea fix o fotografie de pe consolă a soției sale.

– N-aş fi putut s-o fac eu, spuse. Eram în Liverpool.

La cererea Comisariatului din Dorsetshire, poliția din Liverpool începuse deja cercetările preliminare la Hotelul Regal. Trecuseră cîteva zile de-atunci, desigur, dar nota pe care o achitase în acea dimineață oferea o lectură interesantă. În pofida faptului că în primele două zile folosise enorm telefonul, cafeneaua, restaurantul şi barul, exista o perioadă de douăzeci şi patru de ore, între ora prînzului de sîmbătă şi un pahar băut la bar duminică la amiază, cînd nu folosise nici un serviciu al hotelului.

Capitolul 10

În timpul celor douăzeci de minute cît a aşteptat în salonul de la Langton Cottage pentru a vorbi cu William Sumner, a doua zi dimineață, John Galbraith află două lucruri despre soția decedată a acestuia. Primul era faptul că fusese vanitoasă.

Toate fotografiile expuse o reprezentau fie pe ea singură, fie pe ea şi Hannah, şi căută fără succes o imagine a lui William, sau măcar a unei femei mai vîrstnice care ar fi putut să fie mama lui William. Frustrat, sfîrşi prin a număra fotografiile existente – treisprezece – toate înfățişînd aceeaşi față care zîmbea drăguț, încadrată de buclele sale aurii. Era oare un cult al personalității împins la extrem, se întrebă el, sau semnul unei inferiorități adînc înrădăcinate care avea nevoie de reamintiri continue că fotogenia era un talent ca toate celelalte?

Al doilea lucru pe care-l află fu acela că n-ar fi putut conviețui niciodată cu Kate. Părea încîntată să aplice volane peste tot: perdele de dantelă cu volane, huse cu volane, fotolii cu volane – pînă şi abajururile aveau ciucuri prinşi în jur. Nimic, nici chiar pereții, nu scăpaseră gustului ei pentru hiperînfrumusețare. Langton Cottage era o casă din secolul al XIX-lea, cu grinzi sub tavane şi şemineuri de cărămidă, iar în locul tencuielii albe simple care ar fi evidențiat la maximum aceste elemente, Kate acoperise pereții salonului – probabil la un cost considerabil – cu tapet imitație Regency, decorat cu dungi aurii, funde albe şi coşuri de fructe în culori nefireşti. Galbraith se cutremură la gîndul profanării acelei camere care ar fi putut fi fermecătoare, comparînd-o involuntar cu simplitatea lemnoasă a sloopului lui Steven Harding, care în prezent era studiat sub microscop de ofițerii criminalişti, în timp ce Harding, exercitîndu-şi dreptul de a rămîne tăcut, îşi răcorea călcîiele într-o celulă din arestul poliției.

Rope Walk era o stradă liniştită, mărginită cu copaci, la vest de cluburile de iahting Royal Lymington şi Town, iar Langton Cottage se vedea clar că nu fusese ieftină. În timp ce bătea la uşă, marți dimineață la opt, după două ore de somn, Galbraith se întreba cît de mare era ipoteca pe care trebuise s-o semneze William ca s-o cumpere şi cît cîştiga din munca lui de chimist farmaceutic. Nu găsea nici o logică în mutarea din Chichester, de vreme ce nici Kate şi nici William nu păreau să aibă nici un fel de legături cu oraşul Lymington.

Îi descrise Griffiths, care făcu o mutră cînd auzi că voia să discute cu Sumner.

– Ai noroc, îi şopti ea. Hannah a urlat de i-au ieşit ochii aproape toată noaptea, aşa că mă îndoiesc că l-a lăsat cu mintea întreagă. A dormit aproape le fel de puțin ca mine.

– Intră-n gaşcă.

– Şi tu, mm?

Galbraith zîmbi:

– Cum se ține?

– Nu prea grozav, ridică din umeri Griffiths. Tot izbucneşte în plîns şi zice că nu trebuia să se întîmple aşa.

Coborî şi mai mult vocea:

– E foarte îngrijorat din cauza lui Hannah. Se vede clar că fetei îi e frică de el. Face crize în clipa cînd intră în cameră şi se calmează la fel de repede imediat ce iese. Pînă la urmă, i-am ordonat să se culce, ca să-ncerc s-o adorm şi pe ea.

Galbraith părea interesat.

– Şi el cum reacționează?

– Asta-i cel mai ciudat. Nu reacționează deloc. Pur şi simplu ignoră totul, ca şi cum ar fi un lucru cu care s-a obişnuit.

– N-a spus de ce o face?

– A zis numai că, fiind plecat atît de mult la lucru, n-a avut timp să se apropie de ea. Ar putea fi adevărat, să ştii. Am impresia că maică-sa o ținea în puf. În casa asta sînt atîtea măsuri de prevedere, încît nu văd cum ar fi putut Hannah să învețe ceva. Fiecare uşă are cîte o încuietoare anti-copii – pînă şi dulapul din propriul ei dormitor – ceea ce înseamnă că n-are voie să exploreze,

nu-şi poate alege hainele, nici măcar să facă dezordine, dacă are chef. E destul de ciudat, să ştii. Arată mai mult a închisoare decît a casă cu un copil în ea. E un mod al naibii de ciudat de a-ţi creşte copiii şi, sinceră să fiu, nu mă mir că micuţa e închisă în sine.

– Ţi-a trecut prin minte, cred, că s-ar putea să-i fie frică de el fiindcă l-a văzut omorîndu-i mama.

Sandy Griffiths îşi desfăcu palma, făcînd o mişcare legănată.

– Atîta numai că nu văd cum ar fi putut s-o facă. A scris o listă cu cîţiva colegi care pot garanta că sîmbătă seară a fost în Liverpool şi, dacă alibiul rezistă, n-aveam cum să-şi fi împins soţia în apă la ora unu noaptea, în Dorset.

– Într-adevăr, fu Galbraith de acord. Totuşi...

Îşi ţuguie buzele, gînditor.

– Îţi dai seama că experţii criminalişti n-au găsit în casa asta nici un medicament, nici măcar paracetamol? Cea ce e ciudat, dacă ne gîndim că William e chimist farmaceutic.

– Poate că tocmai de-asta nu sînt. Ştie ce se bagă în ele.

– Hmmm. Sau au fost înlăturate deliberat, înainte de a ajunge noi aici.

Aruncă o privire spre scară.

– Îl placi? o întrebă el.

– Nu prea, recunoscu Griffiths, dar nu trebuie să te iei după ce zic eu. Întotdeauna am fost o slabă judecătoare de caractere, în privinţa bărbaţilor. I-ar fi prins bine o mamă de bătaie acum treizeci de ani, după părerea mea, numai ca să-l

învețe buna creştere, dar aşa cum stau lucrurile, pare să vadă în femei nişte sclave.

Galbraith rîse:

– Şi ai de gînd să i-o scoți din cap?

– Dumnezeu ştie! se frecă ea la ochi. Băiatul tău a plecat cam acum o juma' de oră şi trebuie să vină şi în locul meu cineva, cînd va fi luat William ca să identifice cadavrul şi să discute cu doctorița care a examinat-o pe Hannah. Problema că n-o văd pe Hannah lăsîndu-mă să plec prea uşor. Se agață scai de mine. Folosesc camera de oaspeți ca să trag cîte un pui de somn cînd pot şi m-am gîndit să-ncerc să organizez o acoperire temporară cît timp doarme, ca să pot rămîne în zonă. Dar va fi nevoie să-l prind pe guvernator, ca să obțin pe cineva local.

Oftă.

– Cred că vrei să ți-l trezesc pe William.

Galbraith o bătu pe umăr:

– Nu, îndrumă-mă doar spre camera lui. O fac eu, bucuros.

O tenta amarnic, dar clătină din cap.

– Ai s-o deranjezi pe Hannah, îşi dezveli ea dinții într-o grimasă amenințătoare, şi jur pe Dumnezeu că te omor dacă-ncepe iar să urle înainte să fac rost de-o cafea neagră şi-un cui de sicriu. Sînt frîntă. Nu-i mai suport o clipă urletele, fără mega-doze de cafeină şi nicotină.

– Îți taie pofta de bebeluşi?

– Îmi taie pofta de bărbați. M-aş fi descurcat mai bine, dacă nu se tot zgîia peste umărul meu ca un nor negru.

Deschise uşa salonului.

– Poţi aştepta aici pînă vine. O să-ţi placă. Are tot atîta farmec cît o biserică.

Galbraith auzi paşi pe scară şi se întoarse spre uşa care se deschidea. Sumner avea patruzeci şi ceva de ani, dar în ziua aceea arăta mult mai bătrîn, iar Galbraith bănuia că Harding i-ar fi făcut o descriere mult mai aspră dacă l-ar fi văzut pe soţul lui Kate astfel. Era neras şi răvăşit, cu chipul indescriptibil de istovit, dar dacă de durere sau de nesomn, nu se putea spune. Totuşi, ochii îi străluceau destul de viu, iar Galbraith observă acest lucru. Lipsa de somn nu ducea automat la tocirea inteligenţei.

– Bună dimineaţa, domnule, îl salută el. Îmi pare rău că vă deranjez din nou atît de devreme, dar mai am cîteva întrebări să vă pun şi mă tem că nu pot aştepta.

– Nu face nimic. Luaţi loc. Am impresia că aseară nu v-am fost de prea mare folos, dar eram atît de năucit încît nu mai puteam gîndi coerent.

Se aşeză într-un fotoliu, lăsîndu-l pe Galbraith să stea pe canapea.

– Am făcut listele acelea pe care le doreaţi. Sînt pe masa din bucătărie.

– Mulţumesc, îl privi el cercetător. Aţi apucat să dormiţi?

– Nu prea. N-am putut înceta să mă tot gîndesc. Totul e atît de ilogic. Aş fi putut înţelege dacă se înecau amîndouă, dar n-are nici un sens ca Hannah să fie vie, iar Kate, moartă.

Galbraith era de aceeaşi părere. El şi Carpenter îşi bătuseră capul cu acelaşi subiect,

aproape toată noaptea. De ce trebuise Kate să înoate pînă la moarte, în timp ce fetița fusese lăsată să trăiască? Cea mai simplă explicație – că ambarcațiunea era *Crazy Daze*, că Hannah *fusese* la bord dar reuşise să se elibereze în timp ce Harding mergea pe jos spre Chapman's Pool
nu reuşea să răspundă la întrebările privind motivul pentru care fetița nu fusese împinsă în mare odată cu mama ei, de ce nu-l preocupaseră pe Harding plînsetele ei care puteau fi auzite de alți ocupanți ai navelor din port, astfel încît o lăsase singură, şi cine îi dăduse de mîncare şi de băut şi-i schimbase scutecul în cele cîteva ore dinainte de a fi fost găsită.

– Ați avut timp să vă uitați prin garderoba soției dumneavoastră, domnule Sumner? Ştiți dacă lipseşte ceva din hainele ei?

– N-aş putea spune... dar asta nu înseamnă mare lucru, adăugă el, gîndindu-se mai bine. Înțelegeți, nu prea observ ce poartă oamenii.

– Valize?

– N-aş crede.

– În regulă, deschise Galbraith servieta pusă pe podea, lîngă el. Am să vă arăt nişte articole de îmbrăcăminte, domnule Sumner. Vă rog să-mi spuneți dacă recunoaşteți vreunul dintre ele.

Scoase o pungă de polietilenă cu bluza subțire găsită la bordul vasului *Crazy Daze* şi i-o întinse celuilalt s-o vadă.

Sumner clătină din cap, fără s-o ia:

– Nu-i a lui Kate.

– Cum puteți fi atît de convins, întrebă curios Galbraith, dacă nu observați ce purta?

– E galbenă. Kate detesta galbenul. Spunea că nu le vine bine persoanelor blonde.

Gesticulă vag spre uşă:

– Nicăieri în casă nu e nimic galben.

– Destul de corect.

Scoase pungile care conțineau sutienul şi chiloții.

– O recunoaşteți pe vreuna din acestea ca aparținîndu-i soției dumneavoastră?

Fără tragere de inimă, Sumner întinse mîna şi luă ambele pungi, examinînd atent conținutul prin celofan.

– M-ar mira să fi fost ale ei, spuse el, înapoindu-le. Ei îi plăceau dantela şi volanele, iar acestea sînt foarte simple. Le puteți compara cu celelalte lucruri din sertarele ei, dacă vreți. Veți înțelege ce vreau să spun.

Galbraith dădu din cap:

– Aşa voi face. Vă mulțumesc.

Scoase punga cu pantofii de copil şi îi aşeză în palma dreaptă.

– Dar aceştia?

Sumner clătină iarăşi din cap:

– Regret. Pentru mine, toți pantofii de copii arată la fel.

– Au numele H. SUMNER înscris pe dinăuntrul baretei.

– Atunci, ridică el din umeri, trebuie să fie ai lui Hannah.

– Nu neapărat. Sînt foarte mici, mai potriviți pentru un copil de un an decît de trei, şi oricine poate scrie un nume în nişte pantofi.

– De ce-ar fi vrut să facă asta?

– Ca să inducă în eroare, poate.

Celălalt se încruntă:

– Unde i-ați găsit?

Galbraith, însă, clătină din cap:

– Mă tem că nu v-o pot dezvălui, în această etapă.

Ridică din nou pantofii.

– Hannah i-ar recunoaşte, ce credeți? Ar putea fi o pereche pe care n-o mai poartă.

– S-ar putea, dacă i-ar arăta polițista, răspunse Sumner. N-are nici un rost să încerc eu. Urlă de-i ies ochii, ori de cîte ori mă vede.

Scutură un fir de praf imaginar de pe brațul fotoliului.

– Problema e că petrec atît de mult timp la serviciu, încît n-a avut niciodată timp să se apropie de mine.

Galbraith zîmbi înțelegător, întrebîndu-se dacă exista un grăunte de adevăr în acea declarație. Cine l-ar fi putut contrazice, la urma urmei? Kate era moartă; Hannah avea limba pecetluită; iar diverşii vecini care fuseseră chestionați deja afirmau că ştiau foarte puține despre William. ba chiar şi despre Kate însăşi.

„Sinceră să fiu, l-am întîlnit doar de cîteva ori şi nu m-a prea impresionat. Munceşte pe brînci, desigur, dar n-au fost niciodată oameni sociabili. Ea era foarte drăguță, dar nu ne puteam numi prietene. Ştiți cum ei. Nu-ți alege vecinii; îți sînt vîrîți pe gît...“

„Nu e un om de viață. Kate mi-a spus odată că-şi petrece serile şi weekend-urile lucrînd la formule pe computer, în timp ce ea vizionează

melodrame la televizor. Mă simt groaznic cînd mă gîndesc cum a murit. Aş vrea să fi avut mai mult timp să vorbesc cu ea. Cred că se simțea foarte singură, înțelegeți. Noi celelalte muncim cu toatele, bineînțeles, aşa că ea era cam o raritate, stînd acasă şi ocupîndu-se de gospodărie..."

„E un mitocan. A luat-o pe nevastă-mea la rost în legătură cu un panou al gardului dintre grădinile noastre, zicea că trebuie înlocuit, iar cînd ea i-a spus că iedera lui îl trăgea în jos, a amenințat-o cu darea în judecată. Nu, ăsta-i singurul contact pe care l-am avut cu el. Ne-a ajuns. Nu-mi place individul..."

„O vedeam mai mult pe Kate decît pe el. Era un mariaj ciudat. Niciodată nu făceau nimic împreună. Uneori, mă întrebam oare cît de mult se plăceau unul pe altul. Kate era o dulce, dar nu prea vorbea despre William. La drept vorbind, nu cred că aveau prea multe în comun..."

– Înțeleg că Hannah a plîns aproape toată noaptea. Aşa obişnuieşte?

– Nu, răspunse Sumner fără ezitare, dar în fond Kate o liniştea întotdeauna cînd era tulburată. Plînge după mama ei, sărăcuța.

– Deci, n-ați observat nici o diferență de comportament?

– Nu tocmai.

– Doctorița care a examinat-o după ce a fost dusă la secția de poliție din Poole era foarte îngrijorată din cauza ei, descriind- o ca nefiresc de retrasă, înapoiată ca dezvoltare şi, probabil, suferind de un soi de traumă psihică.

Zîmbi uşor.

– Şi totuşi, susţineţi că aşa ceva e absolut firesc pentru Hannah?

Sumner roşi uşor, ca şi cum ar fi fost prins cu minciuna.

– Întotdeauna a fost puţin cam...

Ezită.

– ...mă rog, ciudată. Am crezut că era fie autistă, fie surdă, aşa că am pus să fie testată, dar generalistul a spus că nu era nimic în neregulă şi ne-a recomandat doar să avem răbdare. A spus despre copii că sînt manipulativi, iar dacă mama ei făcea pentru ea mai puţin decît înainte, atunci avea să fie silită să ceară ce voia şi problema se rezolva de la sine.

– Cînd s-a întîmplat asta?

– Acum vreo şase luni.

– Cum se numeşte generalistul dumneavoastră?

– Dr. Atwater.

– Şi Kate i-a urmat sfatul?

Sumner clătină din cap:

– Nu-i stătea sufletul la asta. Hannah o putea face întotdeauna să înţeleagă ce voia şi nu găsea nici un rost de a o sili să vorbească înainte de a fi ea gata.

Galbraith notă numele medicului.

– Sînteţi un om inteligent, domnule Sumner, spuse el în continuare, deci sînt sigur că ştiţi de ce vă pun aceste întrebări.

Pe chipul obosit al celuilalt pluti umbra unui zîmbet.

– Prefer William, spuse el, şi, da, sigur că

înțeleg. Fiica mea urlă de fiecare dată cînd mă vede; soția mea avea destule ocazii să mă înşele, fiindcă rareori dădeam pe-acasă; sînt furios fiindcă n-am vrut să mă mut la Lymington; ipoteca pentru casa asta e mult prea mare şi aş vrea să scap de ea; se simțea singură fiindcă nu-şi făcuse mulți prieteni, iar nevestele sînt de cele mai multe ori omorîte de către partenerii lor, din furie, decît de străini, din pasiune.

Rîse găunos.

– Cam singurul lucru în favoarea mea e un alibi beton-armat şi, credeți-mă, mi-am petrecut aproape toată noaptea mulțumindu-i lui Dumnezeu pentru asta.

Potrivit legilor care guvernează detenția la poliție, există o limită de timp a reținerii unei persoane fără punere sub acuzare, iar presiunea de a găsi dovezi contra lui Steven Harding creştea cu fiecare oră ce trecea. Probele se remarcau mai mult prin absență. Petele de pe podeaua cabinei, care în seara trecută păruseră atît de promițătoare, reieşiseră a fi de vomă provocată de whisky – grupa sangvină A, corespunzătoare cu a lui Harding – iar examenul microscopul al iahtului nu reuşise să găsească nici o dovadă că la bord avusese loc un act de violență.

Dacă rezultatele medicului legist erau corecte – *vînătăi şi abraziuni dorsale (accentuate pe omoplați şi fese) şi în interiorul coapselor, indicînd contact sexual forțat pe o suprafață dură, mici pierderi de sînge din abraziuni vaginale* – podelele de lemn ale punții, salonului sau ale ca-

binei ar fi trebuit să păstreze urme de sînge, țesuturi de piele şi chiar spermă, prinse între scînduri sau sub aşchiile de lemn. Dar nu se găsise nici o asemenea urmă. Sarea uscată de pe lemnăria punții fusese raşchetată în profunzime, dar deşi acest lucru putea sugera că frecase scîndurile cu apă de mare pentru a înlătura probele, era axiomatic ca la bordul unui iaht să se găsească sare uscată.

Pornind de la ipoteza mai probabilă că pe suprafața dură fusese întinsă o pătură sau o carpetă, înainte ca deasupra să fie culcată cu forța Kate Sumner, fuseseră examinate toate articolele textile de la bord, cu rezultate la fel de negative, deşi era mult prea evident că orice asemenea obiect ar fi fost aruncat peste bord odată cu hainele lui Kate şi orice altceva o mai putea asocia cu nava. Trupul lui Kate fusese reexaminat centimetru cu centimetru, în speranța că i se înfipseseră sub piele aşchii de lemn, punînd-o în legătură cu *Crazy Daze*, însă fie acțiunea apei de mare asupra rănilor deschise înlăturase urmele, fie nici nu existaseră. Aceeaşi poveste era şi cu unghiile rupte. Dacă avusese ceva sub ele, dispăruse de mult.

Numai cearşafurile din cabină prezentaseră pete de spermă dar, din moment ce aşternuturile nu mai fuseseră spălate de multă vreme, era imposibil de spus dacă petele proveneau de la un contact recent. Ba chiar, întrucît pe perne şi cearşafuri nu se găsiseră decît două fire de păr străin – dintre care nici unul al lui Kate, deşi amîndouă erau blonde – concluzia era că, departe de a fi

armăsarul promiscuu portretizat de căpitanul portului, Steven Harding era de fapt un masturbator singuratic.

O cantitate mică de cannabis şi o colecție de prezervative nedesfăcute fuseseră descoperite în dulapul de lîngă pat, împreună cu trei ambalaje de Mates rupte, fără conținut. Nu se găsise nici un prezervativ folosit.

Toate containerele fuseseră examinate în căutare de benzodiazepină, rohypnol sau orice tranchilizant. Nu se găsise nici un indiciu. În ciuda unei căutări cuprinzătoare de fotografii şi reviste pornografice, nu descoperiseră nici una. Cercetările ulterioare în maşina lui Harding şi în apartamentul din Londra fuseseră la fel de dezamăgitoare, deşi apartamentul conținea treizeci şi cinci de filme pentru adulți. Totuşi, toate proveneau de pe piață.

S-a emis un mandat de percheziție pentru casa lui Tony Bridges din Lymington, dar nu s-a găsit nimic care să-l incrimineze pe Steven Harding sau să-l pună în legătură, pe el sau pe altcineva de acolo, cu Kate Sumner. În pofida cercetărilor detaliate, poliția n-a putut găsi nici un alt spațiu aflat în proprietatea sau folosința lui Harding şi, cu excepția unei singure observări a lui vorbind cu Kate în fața magazinului Tesco, duminică dimineață, nimeni nu a raportat că-i văzuse împreună.

Existau amprente digitale şi palmare care dovedeau că Hannah şi Kate Sumner fuseseră la bordul vasului *Crazy Daze*, dar peste prea multe dintre acestea se aşternuseră alte amprente, din-

tre care cîteva erau ale lui Steven Harding, pentru ca experţii criminalişti să fie convinşi că vizita fusese recentă. Un interes considerabil trezise faptul că din salon fuseseră prelevate douăzeci şi cinci de seturi diferite de amprente, exclusiv ale lui Carpenter, Galbraith, Kate, Hannah şi Steven – cel puţini cinci dintre seturi fiind destul de mici pentru a le aparţine unor copii – unele corespunzînd cu amprentele ridicate din casa lui Bridges, dar puţine dintre ele se regăsiseră şi în cabină. Prin urmare, se demonstra că Harding primise oameni la bord, deşi natura activităţilor de acolo rămînea un mister. El o explicase spunînd că întotdeauna invita alţi navigatori în salon ori de cîte ori acosta în cîte un port şi, în lipsa probelor contrarii, poliţia i-a acceptat explicaţia. Totuşi, curiozitatea a persistat.

În privinţa brînzei şi a merelor din cambuză, ultima masă a lui Kate Sumner părea o probă concludentă pentru poliţie, pînă cînd medicul legist a atras atenţia că era imposibil să se asocieze alimentele semidigerate cu anumite produse neconsumate.

Un sortiment Golden Delicious de la *Tesco's,* combinat cu acizi gastrici, prezenta acelaşi rezultat chimic cu un Golden Delicious de la *Sainsbury's.*

Pînă şi baveţica de copil s-a dovedit neconcludentă, cînd amprentele digitale de pe suprafaţa de plastic au demonstrat că, deşi Steven Harding şi alte două persoane neidentificate o atinseseră cu siguranţă, Kate Sumner n-o făcuse.

În urma informării lui Nick Ingram, s-a acordat atenție singurului rucsac găsit la bord, unul triunghiular negru, cu cîteva ambalaje de dulciuri pe fund. Nici Paul şi nici Danny Spender nu putuseră face o descriere exactă a rucsacului – Danny: „era unul mare şi negru...“; Paul: „era foarte mare... cred că s-ar putea să fi fost verde“ – dar nu le spunea nimic despre ceea ce putuse conține duminică dimineață, şi nici nu-l identificau ca fiind acelaşi pe care-l văzuseră băieții. Steven Harding, care părea nedumerit de interesul pe care-l trezea poliției rucsacul lui, afirma că era cu siguranță cel pe care-l folosise în ziua aceea, explicînd că îl lăsase pe coasta colinei fiindcă avea în el o sticlă de apă de un litru şi nu avea nici un rost să se deranjeze coborîndu-l la cherhanale numai pentru a-l căra din nou pînă sus. A mai spus că P.C. Ingram nu-l întrebase nimic despre un rucsac, motiv pentru care nu-l menționase cu acel prilej.

Ultimul cui în sicriul suspiciunilor poliției a fost bătut de o casieriță de la Tesco's, pe High Street din Lymington, care fusese de serviciu în duminică trecută.

– Sigur că-l ştiu pe Steve, a spus ea, identificînd fotografia. Vine în fieare duminică să se aprovizioneze. Dacă l-am văzut vorbind cu o femeie blondă şi un copil, săptămîna trecută? Sigur că da. Le-a zărit cînd se pregătea să plece şi a zis: „Fi-ți-ar!“, aşa că eu am zis: „Care-i problema?“ şi el a zis: „O cunosc pe femeia aia şi va intra în vorbă cu mine, fiindcă întotdeauna o face,“ aşa că eu am zis, chipurile *geloasă:* „E foarte

drăguță," şi el a zis: „Las-o baltă, Dawn, e măritată şi oricum sînt grăbit." Şi avea dreptate. A vorbit într-adevăr cu el, dar el nu s-a-nvîrtit prea mult, doar a bătut cu degetul în ceasul de la mînă şi a-ntins-o. Vreți să ştiți părerea mea? Îşi rezervase ceva bun şi nu voia să mai amîne. Cînd a plecat el, femeia a părut cam dezamăgită, da' n-o condamn pentru asta. Steve e un mascul bine. Şi eu m-aş da la el, dacă n-aş fi bunică de trei ori la rînd.

William Sumner afirma că ştia foarte puțin despre administrația gospodărească de la Langton Cottage sau activitățile regulate ale soției lui.

– Lipsesc din casă douăsprezece ore pe zi, de la şapte dimineața pînă la şapte seara, îi spuse el lui Galbraith, ca şi cum ar fi fost un motiv de mîndrie. Eram mult mai *au fait* cu programul ei din Chichester, probabil fiindcă-i cunoşteam pe oamenii şi magazinele despre care vorbea. Lucrurile se înregistrează mai bine cînd recunoşti numele. Aici, totul e altfel.

– Steven Harding figura în conversațiile ei? întrebă Galbraith.

– Ăsta-i canalia la care erau pantofii lui Hannah? întrebă furios Sumner.

Galbraith clătină din cap:

– Vom înainta mult mai repede dacă nu mai continui să mi-o iei înainte, William. Permite-mi să-ți amintesc că încă nu ştim dacă pantofii îi aparțin lui Hannah.

Îi susținu privirea.

– Şi, dacă tot veni vorba, dă-mi voie să te

previn că dacă începi să faci speculații cu privire la orice are legătură cu cazul ăsta, poți prejudicia orice act de acuzare pe care încercăm să-l întocmim. Ceea ce ar putea însemna ca ucigaşul lui Kate să rămînă liber.

– Îmi pare rău, ridică Sumner mîinile, într-un gest de scuză. Continuați.

– Steven Harding figura în conversațiile ei? reluă Galbraith întrebarea.

– Nu.

Galbraith trecu la listele de nume pe care i le scrisese.

– Sînt vreunii dintre bărbații de-aici foşti iubiți de-ai ei? Cei din Portsmouth, de exemplu. A umblat cu unii dintre ei înainte de a umbla cu tine?

Încă o negație din cap:

– Toți sînt căsătoriți.

Galbraith se miră de naivitatea acestei declarații, dar nu continuă. În schimb, încercă să constituie o imagine a primei părți din viața lui Kate. Era cam la fel de uşor ca şi cum ar fi construit case din paie. Istoria fragmentată pe care i-o prezentă William se remarca mai mult prin goluri decît prin conținut. Numele ei de fată fusese Hill, dar dacă acesta era numele de familie al mamei sau al tatălui ei, nu ştia.

– Cred că n-au fost căsătoriți, spuse el.

– Şi Kate nu l-a cunoscut niciodată?

– Nu. Le-a părăsit cînd era mică.

Kate şi mama ei locuiseră într-un apartament al primăriei din Birmingham, deşi nu avea idee unde era, la ce şcoală învățase Kate, unde urmase cursurile de secretară, nici măcar unde lu-

crase înainte de a se angaja la Pharmatec UK. Galbraith îl întrebă dacă mai avea de pe vremea aceea prieteni cu care păstrase legătura, dar William clătină din cap, răspunzînd că nu credea. Scoase o agendă dintr-un sertar al micului birou din colțul camerei şi-i spuse lui Galbraith că putea verifica singur.

– Dar aici nu veți găsi pe nimeni din Birmingham.

– Cînd s-a mutat?

– La moartea mamei ei. Mi-a spus odată că voia să se distanțeze cît de mult putea de locul unde copilărise, aşa că s-a mutat la Portsmouth şi a închiriat un apartament deasupra unui magazin, pe o stradă lăturalnică.

– A spus de ce era important să se distanțeze?

– Cred că simțea că avea şanse mai mici de a progresa dacă rămînea pe loc. Era foarte ambițioasă.

– Să-şi facă o carieră? întrebă surprins Galbraith, amintindu-şi afirmația lui Sumner din ajun cum că singura ambiție a lui Kate fusese aceea de a-şi întemeia o familie proprie. Parcă spuneai că a renunțat bucuros la muncă, atunci cînd a rămas însărcinată.

Sumner tăcu o clipă.

– Cred că plănuiți să vorbiți cu mama mea?

Galbraith dădu din cap. Celălalt oftă:

– N-o agrea pe Kate, deci vă va spune că alerga după bani. Nu în prea multe cuvinte, poate, dar aluzia va fi clară. Poate fi foarte vitriolantă, cînd vrea, încheie el, cu privirea în podea.

– Şi are dreptate? îl îndemnă Galbraith, după un moment.

– După părerea mea, nu. Singurul lucru pe care-l dorea Kate era o viață mai bună pentru copiii ei decît avusese ea. O admiram pentru asta.

– Iar mama ta nu?

– Nu e important, spuse Sumner. Nu-i plăcea nici o femeie pe care o aduceam în casă, ceea ce probabil explică de ce a durat atîta pînă să mă însor.

Galbraith privi una dintre fotografiile cu zîmbet vid de pe consolă.

– Kate avea un caracter puternic?

– A, da. Îi stătea mintea numai la ceea ce voia, zîmbi el strîmb, făcînd un gest care cuprindea toată încăperea. Asta era. Visul. O casă a ei. Acceptarea în societate. Respectabilitatea. De-asta ştiu că n-ar fi avut nici în ruptul capului o aventură. Pentru nimic în lume n-ar fi riscat.

Încă o demonstrație de naivitate? se întrebă Galbraith.

– Poate nu şi-a dat seama că erau implicate riscuri, spuse el cu nepăsare. După cum singur recunoşti, nu prea stăteai pe-acasă, aşa că i-ar fi fost foarte uşor să aibă o aventură despre care să nu afli nimic.

Sumner clătină din cap:

– Nu înțelegi. Nu teama că *eu* puteam afla ar fi oprit-o. Mă avea la degetul cel mic, de prima oară cînd o întîlnisem.

Buzele i se subțiară într-un zîmbet răutăcios:

– Soția mea era o puritană de modă veche.

Ceea ce-i guverna viața era spaima că ar fi aflat alți oameni. Respectabilitatea era *importantă.*

Detectivului îi stătea pe limbă să-l întrebe dacă-şi iubise vreodată soția, dar preferă să n-o facă.

Orice răspuns dădea Sumner, nu l-ar fi crezut. Nutrea față de William aceeaşi antipatie instinctivă pe care o simțise şi Sandy Griffiths, dar nu putea decide dacă era o respingere biochimică sau o repulsie naturală pe care i-o inspira propria lui presimțire de nezdruncinat că William Sumner îşi asasinase soția.

Următoarea escală a lui Galbraith avu loc la The Old Convent, Osborne Creascent, în Chichester, unde locuia doamna Sumner, într-un apartament ferit, la numărul doi.

Clădirea fusese cîndva o şcoală, acum fiind convertită într-o duzină de mici locuințe, cu un administrator intern.

Înainte de a intra, privi peste drum la casele de pe partea cealaltă, de o solidă formă rectangulară, din anii 1930, întrebîndu-se într-o doară care fusese cea a soților Sumner, înainte de a o vinde pentru a-şi cumpăra Langton Cottage.

Toate erau atît de similare încît ar fi fost imposibil să-şi dea seama şi îl încerca o simpatie furişă pentru dorința lui Kate de a se muta.

Respectabilitatea, reflectă el, nu era neapărat totuna cu a fi plicticoasă.

Angela Sumner îl surprinse, nefiind cea la care se aştepta.

Îşi imaginase o bătrînă snoabă şi autocrată,

cu vederi reacționare, şi în schimb găsi o femeie energică şi dură, imobilizată în fotoliul rulant de artrita reumatoidă, dar cu nişte ochi care străluceau de umor.

Doamna Sumner îi ceru să introducă mandatul prin fanta pentru scrisori înainte de a-l lăsa să intre, apoi îl puse să-i urmeze scaunul cu motor electric pe culoar, pînă în salon.

– Cred că l-ați descusut pe William, spuse ea, iar acum vă aşteptați să confirm sau să neg ceea ce v-a spus.

– Ați vorbit cu el? întrebă Galbraith, zîmbind.

Bătrîna dădu din cap, indicîndu-i un scaun:

– Mi-a telefonat aseară, ca să-mi spună despre moartea lui Kate.

– V-a spus cum a murit? întrebă Galbraith, aşezîndu-se.

– M-a şocat, deşi, sinceră să fiu, am bănuit că se întîmplase ceva îngrozitor, de cum am văzut poza lui Hannah la televizor. Kate nu şi-ar fi abandonat niciodată fetița. Era înnebunită după ea.

– De ce n-ați telefonat personal la poliție, cînd ați recunoscut fotografia lui Hannah? o întrebă el, curios. De ce i-ați cerut lui William s-o facă?

Femeia oftă.

– Fiindcă îmi tot spuneam că n-avea cum să fie Hannah – vreau să zic, e atît de improbabil ca un copil ca ea să hoinărească de capul său printr-un oraş străin – şi nu voiam să pară că făceam probleme, dacă nu era ea. Am telefonat de mai multe ori la Langton Cottage şi abia ieri dimineață, cînd mi-a fost clar că n-avea să-mi răs-

pundă nimeni, i-am telefonat secretarei lui William, iar ea mi-a spus unde era.

– Ce fel de probleme ați fi creat?

Nu-i răspunse pe loc.

– Să zicem doar că, dacă făceam o greşeală nevinovată, Kate n-ar fi crezut că avusesem motive curate. Înțelegeți, n-am mai văzut-o pe Hannah de acum un an, cînd s-au mutat, aşa că oricum nu eram sută la sută sigură că aveam dreptate. Copiii de schimbă aşa de repede, la vîrsta asta.

Nu era cine ştie ce răspuns, dar Galbraith îl lăsă în pace pentru moment.

– Deci, nu ştiați că William plecase la Liverpool?

– N-aveam nici un motiv s-o ştiu. Nu-i pretind să-mi spună tot timpul unde e. Îmi telefonează o dată pe săptămînă şi mai trece uneori în drum, cînd se întoarce din Lymington, dar nu ne vîrîm unul în viața altuia.

– E totuşi o schimbare, nu-i aşa? sugeră Galbraith. Înainte de a se căsători, n-ați locuit în aceeaşi casă?

Bătrîna rîse uşor:

– Şi credeți că asta înseamnă că ştiam ce făcea? Se vede clar că n-aveți copii mari, domnule inspector. Nu contează dacă locuiesc sau nu în aceeaşi casă cu părinții, nu le poți ține evidența.

– Am un copil de şapte ani şi unul de cinci, a căror viață socială este deja mai interesantă decît a fost a mea vreodată. Merge din ce în ce mai rău, nu-i aşa?

– Depinde dacă sînteți sau nu de acord să-şi deschidă aripile. Cred că, cu cît le acordați mai mult spațiu, cu atît sînt mai mari şansele să vă aprecieze pe măsură ce se maturizează. În orice caz, soțul meu a transformat casa în două apartamente separate, acum vreo cincisprezece ani. El şi cu mine locuiam la parter, iar William sus, şi puteau trece zile întregi fără ca drumurile să ni se întîlnească. Aveam vieți absolut aparte, situație care nu s-a schimbat prea mult nici după ce a murit soțul meu. Am devenit mai handicapată, desigur, dar sper că n-am fost niciodată o povară pentru William.

Galbraith surîse:

– Sînt convins că n-ați fost, dar trebuie să vă fi îngrijorat puțin, ştiind că într-o bună zi avea să se însoare şi toate aranjamentele urmau să se schimbe.

Angela Sumner clătină din cap:

– Dimpotrivă. Mi-era dor să se aşeze la casa lui, dar el nu arăta nici o înclinație în sensul ăsta. Adora navigația, desigur, şi-şi petrecea cea mai mare parte din timpul liber pe Contessa lui. Avea prietene, dar nici una pe care s-o ia în serios.

– Ați fost mulțumită cînd s-a căsătorit cu Kate?

Un moment de tăcere.

– De ce n-aş fi fost?

– Nu dintr-un motiv anume, ridică din umeri Galbraith. Întrebam doar.

Deodată, ochii bătrînei licăriră:

– V-a spus, cred, că o consideram pe soția lui o ahtiată după bani?

– Da.

– Foarte bine. Detest să fiu nevoită să mint, îşi ridică ea dosul unei mîini noduroase la obraz, pentru a împinge la o parte o şuviță de păr scăpată. În orice caz, n-ar nici un rost să mă prefac că eram mulțumită, cînd toată lumea de pe-aici vă va spune că nu eram. Femeia aia *era* ahtiată după bani, dar nu de-asta am considerat că făcea o nebunie însurîndu-se cu ea. Ci fiindcă aveau atît de puține în comun. Era cu zece ani mai tînără decît el, aproape needucată şi complet îndobitocită de toate părțile materiale ale vieții. Mi-a spus odată că ceea ce-i plăcea cu adevărat în viață erau *cumpărăturile.*

Clătină din cap cu uimire că o activitate atît de prozaică putea produce o culme a senzației.

– Sinceră să fiu, nu-mi dădeam seama ce anume avea să-i țină împreună. Navigația n-o interesa nici pe departe şi refuza categoric să aibă ceva de-a face cu acea parte a vieții lui William.

– El a continuat să navigheze după ce s-au căsătorit?

– A, da. N-o deranja cu nimic ca el s-o facă, numai că nu voia să-l însoțească.

– A făcut cunoştință cu vreunul dintre prietenii lui navigatori?

– Nu în sensul la care vă referiți, răspunse ea direct.

– Şi care e sensul acela, doamnă Sumner?

– William a spus că o bănuiți că ar fi avut o aventură.

– Nu putem ignora această posibilitate.

– A, ba cred că puteți, să ştiți, îi aruncă bă-

trîna o privire de modă veche. Kate cunoştea preţurile tuturor şi valoarea nimicului şi, cu siguranţă, calculase costul adulterului în termenii a ceea ce putea pierde dacă William afla. În orice caz, nu s-ar fi încurcat cu nici unul dintre prietenii navigatori ai lui William din Chichester. Cu toţii erau mult mai şocaţi de soţia pe care şi-o alesese decît mine. N-a făcut nici un efort să se integreze, înţelegeţi, plus că între ea şi cei mai mulţi dintre ei era un decalaj de generaţii. Sincer vă spun, toţi erau complet năuciţi de conversaţiile ei inepte. Nu avea nici o părere despre nimic, cu excepţia telenovelelor, a muzicii pop şi a vedetelor de cinema.

– Atunci, ce îl atrăgea pe William la ea? E un om inteligent şi, cu siguranţă, nu dă impresia cuiva căruia să-i placă inepţiile în conversaţii.

Un surîs resemnat.

– Sexul, desigur. Îşi făcuse plinul de femei inteligente. Ţin minte că mi-a spus că iubita lui dinainte de Kate – oftă – se numea Wendy Plater şi era o fată aşa de drăguţă... aşa de potrivită... încît ideea ei despre preludiu consta în a discuta efectele activităţii sexuale asupra metabolismului. Ce interesant, am spus eu, iar William a rîs şi a răspuns că, dacă avea de ales, prefera stimularea fizică.

Galbraith rămase serios:

– Cred că nu e singurul, doamnă Sumner.

– N-am să vă contrazic, domnule inspector. În orice caz, Kate avea vizibil mai multă experienţă decît el, chiar dacă era cu zece ani mai tînără. Ştia că William îşi dorea o familie şi i-a dăruit un

copil cît ai zice Jack Robinson.

Detectivul îi remarcă tonul rezervat, întrebîndu-se ce însemna.

– Atitudinea ei față de căsnicie însemna să-şi răsfețe îngrozitor soțul, iar William se desfăta cu asta. Nu avea de făcut nimic altceva decît să se ducă în fiecare zi la serviciu. Era cea mai demodată formulă care se poate imagina, cu nevasta ca admiratoare-şefă şi spălătoare de sticle, iar soțul frîngîndu-şi şalele ca aducător de pîine în casă. Cred că se poate numi o relație pasiv-agresivă, în care femeia îl controlează pe bărbat făcîndu-l să depindă de ea, în timp ce-i dă senzația că ea ar fi dependentă de el.

– Şi nu sînteți de acord?

– Numai fiindcă nu e şi concepția mea de căsătorie. Căsnicia ar trebui să fie o întîlnire a spiritelor ca şi a trupurilor, altminteri devine un deşert unde nu creşte nimic. Nu era în stare să discute cu entuziasm decît despre expedițiile ei la cumpărături şi cei cu care se întîlnise pe stradă, şi era foarte clar că William nu asculta o vorbă din tot ce spunea.

Galbraith se întrebă dacă-şi dădea seama că William încă nu fusese eliminat ca suspect.

– Şi, ce părere aveți? Se plictisise de ea?

Doamna Sumner medită mult timp la întrebarea lui.

– Nu, nu cred că se plictisise, răspunse ea în sfîrşit, cred că-şi dădea seama că o putea considera o certitudine. De-asta zilele lui de muncă se prelungeau tot mai mult şi nu s-a opus mutării la Lymington. Ea aproba tot ce făcea el, înțele-

geți, aşa că nu trebuia să se deranjeze să-şi petreacă timpul cu ea. În relația lor nu era nici o provocare.

Tăcu un moment.

– Speram ca măcar copiii să fie un lucru pe care să-l poată împărtăşi amîndoi, dar Kate şi-a însuşit-o pe Hannah la naştere ca pe un prerogativ al femeilor şi, dacă e să fiu cinstită, biata mititică i-a îndepărtat şi mai mult unul de altul. Urla de mama focului ori de cîte ori William încerca s-o ia în brațe şi, curînd, s-a plictisit de ea. Am luat-o pe Kate la rost, dacă vreți să ştiți, i-am spus că nu-i făcea fetiței nici un bine înecînd-o în dragostea de mamă, dar asta n-a făcut-o decît să se supere pe mine.

Oftă prelung.

– N-ar fi trebuit să mă amestec. Asta i-a alungat, desigur.

– Din Chichester?

– Da. A fost o greşeală. Au făcut prea multe schimbări în viața lor, şi prea repede. William a trebuit să plătească ipoteca pe locuința mea cînd a vîndut casa de vizavi, iar apoi să facă una mult mai mare, pentru a cumpăra Langton Cottage. Şi-a vîndut iahtul, a renunțat la navigație. Ca să nu mai spun că se omora cu oboseala, mergînd cu maşina la serviciu în fiecare zi. Şi totul, pentru ce? Pentru o casă care nici măcar nu-i prea place.

Galbraith avu grijă să-şi ascundă interesul din glas:

– Atunci, de ce s-au mutat?

– Aşa a vrut Kate.

– Dar dacă nu se înțelegeau, de ce a acceptat William?

– Pentru sexul cu regularitate, replică ursuză bătrîna. În orice caz, n-am spus că nu se înțelegeau.

– Ați spus că o lua ca pe o certitudine. Nu-i acelaşi lucru?

– Deloc. Din punctul de vedere al lui William, era soția ideală. Îi ținea casa, îi făcea copii şi nu-l bătea la cap niciodată cu ale lui.

Gura i se strîmbă într-un zîmbet amar.

– Se înțelegeau ca pe apă, atîta vreme cît el plătea ipoteca şi o întreținea în stilul cu care se obişnuia ea tot mai repede. Ştiu că nu se cade să mai spui asemenea lucruri, dar era îngrozitor de banală. Puținele prietene pe care şi le făcuse erau de-a dreptul oribile... gălăgioase... fardate exagerat... Groaznic! se cutremură ea.

Galbraith îşi împreună vîrfurile degetelor sub bărbie, studiind-o cu curiozitate fățişă.

– Tare o mai antipatizați, nu-i aşa?

Din nou, doamna Sumner chibzui cu grijă răspunsul la întrebare.

– Da, o antipatizam. Nu fiindcă era peste măsură de neplăcută sau rea, ci pentru că era cea mai egocentrică femeie pe care am cunoscut-o vreodată. Dacă nu se învîrtea în jurul ei totul – şi vreau să spun *totul* – în viață, manevra şi manipula pînă o făcea să se întîmple. Uitați-vă la Hannah, dacă nu mă credeți. De ce a încurajat fetița să fie aşa de dependentă de ea, decît pentru că nu suporta să concureze pentru afecțiunea ei?

Galbraith se gîndi la fotografiile din Langton Cottage şi la propria lui concluzie că soția lui William Sumner fusese o femeie vanitoasă.

– Dacă n-a fost o aventură amoroasă care a ieşit prost, atunci ce credeți că s-a întîmplat? Ce anume a convins-o s-o ia pe Hannah la bordul iahtului cuiva, cînd ea detesta atît de mult navigația?

– Ce întrebare ciudată, spuse surprinsă femeia. *Nimic* n-ar fi putut-o convinge. E clar că a fost urcată la bord cu forța. De ce v-ați îndoi de asta? Oricine ar fi fost dispus s-o violeze şi s-o ucidă, iar apoi să-i lase fetița singură pe străzi, e evident că nu şi-ar fi făcut nici un scrupul să o silească cu ajutorul amenințărilor.

– Atîta numai că porturile şi debarcaderele sînt locuri populate şi nimeni nu a anunțat că ar fi văzut o femeie şi un copil urcate la bordul unei nave împotriva voinței lor.

Ba chiar, din cîte putuse deduce poliția pînă în acel moment, Kate şi Hannah Sumner nu fuseseră văzute în nici unul dintre punctele de acces la ambarcațiuni din lungul rîului Lymington.

Sperau să aibă mai mult noroc duminică, la revenirea turiştilor de weekend, dar pînă atunci orbecăiau prin beznă.

– Cred că nici nu s-ar fi putut, declară Angela Sumner cu încăpățînare, dacă individul o ducea pe Hannah în brațe şi o amenința pe Kate că-i făcea ceva fetiței dacă nu i se supunea. O iubea pe fetița aia pînă la disperare. Ar fi făcut orice, ca s-o ocrotească.

Galbraith era pe punctul de a atrage atenția

că un asemenea scenariu ar fi depins de acceptarea lui Hannah de a fi dusă în braţe de un bărbat, ceea ce părea improbabil, ţinînd seama de raportul psihiatric şi de propria mărturisire a Angelei Sumner că ţipa din toţi bojocii de fiecare dată cînd propriul ei tată încerca s-o ia în braţe, dar se gîndi mai bine.

Logica era valabilă, chiar dacă metoda fusese alta... evident, Hannah primise un sedativ...

Capitolul 11

Memoriu

Pentru: Detectiv Superintendent Carpenter
De la: Detectiv Inspector Galbraith
Data: 18.8.97 – 9:15 p.m.
Subiect: Kate & William Sumner

M-am gîndit că te-ar interesa totşi declarațiile anexe. Dintre diversele subiecte abordate, cele mai grăitoare par a fi următoarele:

1. Kate şi-a făcut puțini prieteni, iar cei pe care-i avea proveneau din propriul ei mediu social.

2. Pare să fi manifestat foarte puțin interes față de prietenii soțului ei.

3. Există unele descrieri negative la adresa ei – de ex.: manipulativă, rea, înşelătoare, malițioasă.

4. William e stresat de grijile băneşti.

5. „Casa de vis“ a fost în mod clar ideea lui Kate, dar opinia de consens e că William a comis o greşeală cumpărînd-o.

6. În sfîrşit, ce Dumnezeu îl atrăgea la ea? A luat-o de soţie fiindcă era gravidă?

Unele vibraţii interesante, nu crezi?

SS
John

Declaraţie de martor: James Purdy, Director Administrativ, Pharmatec UK

Îl cunosc pe William Sumner de cînd a intrat în companie, acum cincisprezece ani, la vîrsta de douăzeci şi cinci de ani. L-am recrutat personal, de la Southampton University, unde lucra ca asistent al Profesorului Hugh Buglass, după ce-şi luase licenţa. William a condus cercetările pentru două dintre produsele noastre farmaceutice – Antiac şi Counterac – care reprezintă la un loc 12% din piaţa antiacidelor. Este un membru preţuit şi valoros al echipei, respectat în profesiunea lui. Pînă la căsătoria cu Kate Hill, în 1994, l-aş fi considerat pe William burlacul etern. Avea o viaţă socială activă, dar adevăratele lui interese erau munca şi navigaţia. Îmi amintesc că mi-a spus odată că că o soţie nu i- ar fi acordat niciodată genul de libertate pe care i-o asigura mama lui. Diverse femei tinere îl luaseră la ochi de-a lungul anilor, dar el evita cu abilitate orice în-

curcătură. Prin urmare, am fost surprins cînd am auzit că el şi Kate Hill plănuiau să se căsătorească. Ea a lucrat la Pharmatec timp de vreo douăsprezece luni, în perioada '93/'94. Am fost extrem de îngrijorat să aflu despre moarte ei şi i-am aprobat lui William un concediu prelungit, pînă se va reconcilia cu pierderea şi va rezolva problemele îngrijirii fiicei lui. Din cîte ştiu, William a fost în Liverpool în timpul weekend-ului de 9/10 august, deşi nu am avut nici un contact cu el după ce a plecat, în dimineața zilei de joi, 7 august. Abia am cunoscut-o pe Kate Hill-Sumner în perioada cît a lucrat aici şi de cînd a plecat cred că n-am mai auzit nimic despre ea.

SS
James Purdy

Declarație de martor: Michael Sprate, Manager Servicii, Pharmatec UK

Kate Hill-Sumner a lucrat în echipa mea din mai '93 pînă în martie '94, cînd a părăsit compania. Nu cunoştea stenografie, dar talentul ei de dactilografă era peste medie. Am avut una sau două probleme cu ea, mai ales pe teme de comportament. Putea fi foarte turbulentă în unele momente. Avea limbă ascuțită şi nu ezita să o folosească împotriva celorlalte secretare. Aş descrie-o ca pe o țoapă care nu se codea să răspîndească bîrfe răutăcioase în scopul de a săpa pe cineva pe care i se punea pata. A devenit deosebit de dificilă după căsătoria cu William

Sumner, despre care considera în mod clar că-i ridica statura socială şi, dacă nu se hotăra să plece de bună voie, aş fi căutat cu siguranţă s-o transfer din departamentul meu. Pe William nu-l cunosc decît vag, aşa că nu pot comenta relaţia dintre ei, şi n-am mai văzut-o nici n-am mai auzit nimic despre Kate, de cînd a părăsit Pharmatec UK. Nu ştiu nimic despre moartea ei.

SS
Michael Sprate

Declaraţie de martor: Simon Trew, Administrator, R & D, Pharmatec UK

William Sumner este unul dintre principalii noştri oameni de ştiinţă. Cele mai reuşite cercetări ale lui au dus la realizarea produselor Antiac şi Counterac. Sîntem optimişti că ar putea ieşi ceva interesant şi din proiectul la care lucrează în acest moment, deşi de cîtva timp face aluzii că s-ar putea să ne părăsească pentru a se angaja la nişte concurenţi de-ai noştri.

Cred că presiunile de a se muta proveneau de la soţia lui. William a făcut o ipotecă scumpă acum vreo douăsprezece luni, pe care îi e greu s-o onoreze, iar mărirea de salariu pe care i-o putem oferi noi nu se compară cu ofertele din alte părţi.

Toate contractele noastre cu salariaţii conţin clauze litigioase cu privire la folosirea neautorizată a ideilor de cercetări finanţate de Pharmatec UK, aşa că, dacă se hotărăşte să plece, cer-

cetările lui vor rămîne în interiorul firmei. Înțeleg că ezită să abandoneze proiectul într-un punct pe care-l consideră crucial, deşi obligațiile financiare i-ar putea forța mîna mai curînd decît ar dori el. N-am cunoscut-o niciodată pe Kate Sumner.

M-am angajat în companie la doi ani după plecarea ei, iar relațiile mele cu William au fost întotdeauna strict profesionale. Îi admir experiența şi priceperea, dar îl găsesc un om dificil. Umblă mereu cu nasul pe sus fiindcă se consideră subestimat, iar acest lucru cauzează fricțiuni în cadrul departamentului.

Pot confirma că William a plecat spre Liverpool în dimineața de joi, 7 august, şi că am vorbit la telefon cu el imediat după ce şi-a citit articolul, în după-amiaza de vineri, 8 august.

Mi s-a părut că era bine dispus şi a confirmat o întîlnire cu mine la 10:00 a.m. în ziua de marți, 12 august. În cele din urmă, întîlnirea nu a mai avut loc. Nu ştiu nimic despre moartea doamnei Sumner.

SS
Simon Trew

Declarație de martor: Wendy Plater, Cercetători Ştiințific, Pharmatec UK

Îl cunosc pe William Sumner de cinci ani. Am fost foarte apropiați la începuturile prezenței mele în companie şi i-am vizitat, pe el şi pe mama lui, în Chichester, şi de asemenea am fost

o dată sau de două ori în croazieră cu iahtul lui. Era un om liniştit, cu un simţ al umorului sec, şi am petrecut cîteva momente plăcute împreună. Îmi tot spunea că nu era genul care să se căsătorească, aşa că am fost foarte surprinsă cînd am auzit că îl agăţase Kate Hill. La drept vorbind, crezusem că avea gusturi mai alese, deşi cred că n-a mai avut nici o şansă, după ce l-a luat ea în cătare.

Despre Kate nu pot spune nimic plăcut. Era neinstruită, vulgară, manipulativă şi mincinoasă, şi urmărea să acapareze tot pe ce putea pune mîna. Am cunoscut-o destul de bine înainte de a se mărita şi o antipatizam intens. Era o bîrfitoare răutăcioasă şi gîlcevitoare, şi niciodată nu se simţea mai bine decît cînd cobora oamenii la nivelul ei sau chiar mai jos.

Mitomania era a doua natură a ei şi a spus despre mine nişte minciuni sfruntate pentru care n-am iertat-o niciodată. Cel mai trist este că, după căsătorie, William s-a schimbat în rău. De cînd s-a mutat la Lymington, a devenit un nesuferit, plîngîndu-se încontinuu de oamenii cu care lucrează, perturbînd spiritul de echipă şi smiorcăindu-se mereu că firma îl înşeală.

A greşit vînzîndu-şi barca şi făcînd o ipotecă enormă, şi-şi descarcă veninul pe colegii de muncă. Cred că nevasta a avut o influenţă îngrozitoare asupa lui; totuşi, nu pot concepe nici o împrejurare care l-ar fi putut pune pe William în legătură cu moartea ei.

Am avut întotdeauna impresia că ţinea la ea sincer. Sîmbătă seara, în 9 august, am fost la o

discotecă, împreună cu colegul meu, Michael Sprate. De Kate Sumner n-am mai aflat nimic de cînd a plecat din Pharmatec UK şi nu ştiu nimic despre asasinarea ei.

SS
Wendy Plater

Declaraţie de martor: Polly Garrard, Secretară, Servicii, Pharmatec UK

O cunoşteam foarte bine pe Kate Hill. Am fost colege de birou, cît timp a lucrat la Servicii. Îmi părea rău pentru ea. A avut o viaţă oribilă, înainte de a se muta la Portsmouth. La Birmingham, locuia într-o casă dărăpănată a primăriei, iar ea şi mama ei îşi baricadau uşa fiindcă erau îngrozite de ceilalţi chiriaşi. Cred că mama ei lucra într-un magazin şi Kate a învăţat dactilografia în şcoală, dar nu pot să jur. Ţin minte că mi-a spus odată că lucrase într-o bancă, înainte de moartea mamei ei, şi au concediat-o fiindcă-şi luase liber ca să-şi îngrijească mama. Cu altă ocazie, a spus că demisionase de bună voie în scopul de a-şi îngriji mama. Nu ştiu care era adevărul. Nu vorbea prea mult despre viaţa ei din Birmingham, spunînd doar că fusese destul de grea. Era o fată de treabă. O plăceam. Toţi ceilalţi o găseau cam rea – înţelegeţi, pornită să înhaţe orice – dar eu o vedeam doar ca pe o persoană incredibil de vulnerabilă, care-şi căuta securitatea. E adevărat că se lua de oameni, prindea bîrfe despre ei şi le răspîndea, dar sînt convinsă că n-o

făcea din răutate. Cred că avea o părere mai bună despre ea însăşi cînd ştia că nici ceilalţi nu erau perfecţi. Am vizitat-o de două ori după ce s-a căsătorit cu William şi, cu ambele ocazii, era invitată şi soacra ei. Doamna Sumner se purta foarte grosolan. Kate s-a măritat cu fiul, nu cu mama, aşa că ce-o privea pe ea că vorbea cu accent şi ţinea cuţitul ca pe-un creion? Mereu o dăscălea pe Kate cum s-o crească pe mica Hannah şi cum să fie o bună soţie, dar din cîte-am văzut eu le reuşea pe amîndouă fără amestecul nimănui. Cel mai înţelept lucru pe care l-a făcut a fost mutarea la Lymington şi sînt foarte necăjită că a murit. N-am mai văzut-o de peste un an şi nu ştiu nimic despre asasinarea ei.

SS
Polly Garrard

Anexă la raportul despre Hannah Sumner („Baby Smith"), în urma conversaţiei cu William Sumner (tatăl) şi a convorbirii telefonice cu Dr. Attwater, medic generalist.

Fizic: idem.

Psihic: atît tatăl cît şi medicul sînt de acord că mama lui Hannah era exagerat de protectoare şi nu-i permitea să se dezvolte normal, jucîndu-se cu alţi copii sau putînd să-şi exploreze singură mediul ambiant şi să facă greşeli. Avea unele relaţii cu un grup de mame cu copii mici dar, întrucît jocurile lui Hannah tind spre agresivitate,

mama ei a căutat rezolvarea într-o reducere a contactelor cu alți copii, decît în accentuarea acestora. „Retragerea" lui Hannah e mai degrabă manipulativă decît temătoare, iar „frica" de bărbați are toate legăturile posibile cu reacția de simpatie pe care i-o inspiră femeile şi nimic de-a face cu o spaimă reală. Atît tatăl cît şi medicul o descriu pe Hannah ca avînd un intelect sub medie şi pun pe seama acestuia, ca şi pe a stilului hiper-protector al mamei, înapoierea vorbirii ei. Doctorul Attwater n-a mai văzut-o pe Hannah după moartea mamei sale; totuşi, e convins că estimarea pe care i-am făcut-o nu diferă substanțial de cea pe care a efectuat-o el, acum şase luni.

Concluzii: deşi sînt dispusă să accept ideea că handicapurile dezvoltării lui Hannah (pe care le consider serioase) pot să nu fi fost cauzate de un eveniment recent, nu pot decît să reiterez că viața acestui copil trebuie să fie monitorizată încontinuu. Fără supraveghere, consider că e probabil ca Hannah să sufere de neglijare psihologică, emoțională şi fizică, întrucît William Sumner (tatăl) e imatur, îi lipsesc calitățile părinteşti şi pare să nutrească foarte puțină afecțiune pentru fiica lui.

Dr. Janet Murray

Capitolul 12

Steven Harding a fost eliberat fără punere sub acuzare, la scurt timp înaintea orelor 9:00 a.m. ale zilei de miercuri, 13 august 1997, cînd ofițerul de caz a refuzat să autorizeze continuarea detenției, din lipsă de dovezi.

Totuşi, a fost informat că atît maşina cît şi ambarcațiunea lui aveau să fie reținute, „atît timp cît va fi necesar". Nu s-a oferit nici o altă explicație pentru reținerea lor.

Cu cooperarea Comisariatului Hampshire, a fost trimis cu mandat polițienesc în Old Street, 23, Lymington, la locuința lui Anthony Bridges, ordonîndu-i-se să se prezinte zilnic la secția de poliție din Lymington, pentru a i se putea ține cu regularitate evidența mişcărilor.

La sfatul unui avocat, scrisese o declarație amănunțită despre relația lui cu Kate Sumner şi activitățile din weekend-ul de 9/10 august, deşi

aceasta adăuga foarte puțin pe lîngă cele pe care le spusese deja poliției.

A explicat prezența amprentelor şi a pantofilor lui Hannah la bordul vasului *Crazy Daze*, în felul următor:

Au venit la bord în martie, cînd trăsesem nava pe uscat pentru curățenie şi revopsirea bordajului. Crazy Daze era în docul lui Berthon, aşezată pe o sanie de lemn, iar cînd Kate a înțeles că nu puteam pleca fiindcă trebuia să termin vopsitul, a început să vină încontinuu la doc şi să se-nvîrtească pe-acolo, făcînd deranj peste tot şi enervîndu-mă. În cele din urmă, numai ca să scap de ea, am acceptat s-o las să urce scara cu Hannah şi să viziteze interiorul, în timp ce eu rămîneam jos. Le-am spus să-şi scoată pantofii şi să-i lase în cabina de comandă.

Cînd a sosit momentul să coboare, Kate a văzut că Hannah nu se descurca pe scară, aşa că a coborît-o în brațele mele. Am legat-o în cărucior, dar n-am observat dacă era încălțată sau nu. Sincer să fiu, nici nu m-am uitat prea atent la ea. Îți dă fiori. Nu scoate niciodată o vorbă, doar se holbează la mine de parcă n-aş fi acolo. După un timp, am găsit în cabină o pereche de pantofi cu numele H. SUMNER scris pe baretă. Chiar dacă erau prea mici pentru a fi cei pe care-i purtase Hannah în ziua aia, altă explicație a prezenței lor acolo nu am.

Deşi ştiam unde locuia familia Sumner, nu i-am înapoiat pantofii lui Hannah, fiind sigur că-i lăsase Kate acolo, intenționat. N-o plăceam pe

Kate Sumner şi nu voiam să fiu singur cu ea în casă, ştiind că făcuse pentru mine o mare pasiune, care nu era reciprocă. Se comporta foarte ciudat şi pisălogelile ei necontenite mă îngrijorau. Nu-i pot descrie atitudinea altfel decît ca pe o hărțuire. Dădea tîrcoale pe la clubul de iahting aşteptîndu-mă să acostez cu barca pneumatică. De cele mai multe ori, stătea doar şi se uita la mine, dar uneori se ciocnea de mine anume şi-şi freca sînii de brațul meu. Greşeala mea a fost că am vizitat Langton Cottage împreună cu soțul ei, la scurt timp după ce ne-a făcut cunoştință, pe stradă, la sfîrşitul anului trecut. Cred că atunci a început să se îndrăgostească. Nici un moment n-am fost dispus să răspund avansurilor ei.

Peste cîtva timp, la sfîrşitul lunii aprilie, cred, amarasem la pontonul de alimentare a lui Berthon, aşteptînd să vină docherul şi să acționeze pompa, cînd Kate şi Hannah au venit pe pontonul „C“, spre mine. Kate a spus că nu mă mai văzuse de-o vreme, dar zărise Crazy Daze şi avea chef de vorbă.

Ea şi Hannah au urcat la bord nepoftite, ceea ce m-a nemulțumit. I-am propus lui Kate să intre în cabina de la prova ca să ia pantofii lui Hannah de pe raftul din babord. Ştiam că în cabină erau nişte haine ale altor femei şi mi-am spus că era bine să le vadă.

Speram s-o facă să-şi dea seama că nu mă interesa. A plecat curînd şi, cînd am intrat în cabină, am descoperit că scosese scutecul lui Hannah, care era murdar, şi-l ştersese de mizerie pe aşternut. Şi iarăşi lăsase pantofii acolo.

Cred că pe amîndouă le-a făcut deliberat, ca să-mi arate că o înfuria lenjeria femeiască din cabină.

Am început să fiu îngrijorat serios de hărțuirile lui Kate Sumner, cînd a descoperit unde-mi parcam mașina și s-a apucat să-i declanșeze alarma, ca să bage zîzanie între Tony Bridges și vecinii lui, și mine. N-am nici o dovadă că o făcea Kate, deși sînt sigur că ea trebuie să fi fost, fiindcă tot găseam clanța portierei de lîngă volan mînjită cu fecale.

N-am spus la poliție despre suspiciunile mele fiindcă mă temeam să nu fiu implicat și mai strîns cu familia Sumner. În schimb, l-am căutat pe William Sumner, în iunie, și i-am arătat niște fotografii de-ale mele într-o revistă gay, fiindcă voiam să-i spună nevesti-sii că eram gay.

Îmi dau seama că trebuie să fi părut ciudat, după ce-i arătasem lui Kate probe că primeam amante la bordul lui Crazy Daze, dar mă ajunsese disperarea. Unele dintre fotografii erau foarte explicite și l-au șocat pe William. Nu știu ce i-a spus nevesti-sii dar, spre ușurarea mea, ea a încetat aproape imediat să mă hărțuiască.

Am văzut-o pe stradă de vrei cinci ori, din iunie, dar nu mi-a vorbit pînă în dimineața de sîmbătă, 9 august, cînd mi-am dat seama că n-o puteam evita. Era în fața la Tesco și ne-am dat bună-dimineața.

Mi-a spus că voia să-i cumpere lui Hannah niște sandale, iar eu am spus că eram grăbit să plec, fiindcă mă duceam la Poole în weekend. Numai atît am conversat. De-atunci, n-am mai

văzut-o. Recunosc că eram foarte supărat de persecuțiile ei şi mi se formase o puternică antipatie pentru ea, dar n-am idee cum a ajuns să se înece în mare, lîngă Dorset.

O lungă convorbire cu Tony Bridges s-a transformat într-o declarație de confirmare. Aşa cum prevăzuse D.S. Campbell, Bridges era cunoscut de poliția din Lymington ca fiind consumator de cannabis, dar îl priveau cu toleranță. „Din cînd în cînd , vecinii se plîng că dă petreceri, dar alcoolul îi face să fie gălăgioşi, nu cannabisul, şi pînă şi brigada anti-drog a ajuns în sfîrşit să înțeleagă." În mod destul de surprinzător, mai era şi un respectabil profesor de chimie la o şcoală locală. „Ce face Tony la el acasă, îl priveşte," a spus directorul şcolii. „În ce mă priveşte pe mine, sarcinile de serviciu nu mă obligă să fac poliție cu morala colegilor în afara orelor de curs. Dacă aş face-o, probabil mi-aş pierde cîțiva dintre cei mai buni angajați. Tony e un profesor inspirat, care ştie să atragă elevii spre o materie dificilă. Am o părere foarte bună despre el."

Îl cunosc pe Steven Harding de optsprezece ani. Am fost colegi de şcoală primară şi secundară şi de-atunci am rămas prieteni. Doarme la mine cînd nava îi e scoasă din uz sau în timpul iernii, cînd e prea frig ca să rămînă la bord. I-am cunoscut destul de bine părinții pînă cînd s-au mutat în Cornwall, în 1991, dar de-atunci nu i-am mai văzut. Steve a navigat pînă la Falmouth acum doi ani, dar cred că alte vizite în Cornwall

n-a mai făcut. Îşi împarte viaţa între apartamentul din Londra şi iahtul din Lymington.

Mi-a spus de mai multe ori, anul ăsta, că avea probleme cu o femeie numită Kate Sumner, care se ţinea după el. Le-a descris, pe ea şi fiica ei, drept ciudate, şi a spus că-l speriau. I se tot declanşa alarma maşinii şi mi-a spus că probabil Kate Sumner i-o activa, şi m-a întrebat dacă să anunţe poliţia. Era o poveste destul de stranie, aşa că n-am fost sigur dacă să-l cred sau nu. Pe urmă, mi-a arătat fecalele de pe clanţa portierei şi mi-a povestit cum ştersese Kate Sumner scutecul copilului pe cearşafurile lui. I-am spus că dacă implica poliţia avea să-i fie mai greu, nu mai uşor, şi i-am propus să-şi găsească alt loc unde să-şi parcheze maşina. Din cîte ştiu, asta a rezolvat problema.

N-am vorbit niciodată cu Kate sau Hannah Sumner. Steve mi le-a arătat odată în centrul oraşului Lymington, cînd m-a tras după un colţ ca să nu trebuiască să vorbim cu ele. Avea o repulsie sinceră. Cred că-l intimidau rău. Pe William Sumner l-am întîlnit o dată într-o cîrciumă, la începutul anului. Bea singur şi ne-a invitat pe Steve şi pe mine la aceeaşi masă. Pe Steve îl cunoştea deja, fiindcă le făcuse cunoştinţă Kate, după ce Steve o ajutase cu cumpărăturile. Eu am plecat după vreo jumătate de oră, dar Steve mi-a spus pe urmă că s-a dus acasă la William ca să continue o discuţie despre navigaţie pe care o începuseră. A spus că William avusese o Contessa şi conversa interesant.

Steve e un băiat simpatic şi are o viaţă se-

xuală activă. Trăieşte cu cîte două fete cel puţin în acelaşi timp, fiindcă nu-l interesează să se aşeze la casa lui. E obsedat de navigaţie şi mi-a spus odată că n-ar putea avea intenţii serioase cu o femeie care nu navighează.

Nu e genul care să se laude cu cuceririle lui şi, cum nu reţin niciodată numele, n-am idee cu cine umblă pe moment. Cînd nu joacă, poate găsi întotdeauna de lucru ca fotomodel. Cel mai mult pozează pentru haine, dar a făcut cîteva sesiuni şi pentru reviste porno. Are nevoie de bani ca să-şi finanţeze apartamentul din Londra şi să ţină Crazy Daze pe linia de plutire, iar genul ăsta de muncă se plăteşte bine. Nu se ruşinează cu fotografiile, dar nu l-am văzut niciodată arătîndu-le tuturor. N-am idee unde şi le ţine.

L-am văzut pe Steve în seara de vineri, 8 august. A trecut pe la mine ca să-mi spună că a doua zi pleca spre Poole şi n-aveam să ne mai vedem pînă în weekend-ul următor. A precizat că avea o probă la Londra luni, 11 august, şi a spus că plănuia să prindă ultimul tren de duminică seară.

Mai tîrziu, un prieten comun, Bob Winterslow, care locuieşte lîngă gară, mi-a spus că Steve îi telefonase de la bord ca să-l întrebe dacă putea dormi la el pe o canapea duminică noapte, pentru a prinde primul tren de luni dimineaţă.

Pînă la urmă, a rămas pe iaht şi a pierdut proba. E tipic pentru Steve. Tinde să vină şi să plece cum are el chef. Mi-am dat seama că Steve o rasolise luni dimineaţă, cînd mi-a telefonat agentul lui, Graham Barlow, ca să-mi spună

că Steve nu era nicăieri la Londra şi nu răspundea la telefonul mobil. Am sunat mai mulţi prieteni ca să văd dacă nu ştia cineva unde era, apoi am împrumutat o barcă pneumatică şi m-am dus la Crazy Daze. L-am găsit pe Steve cu o mahmureală rea, motiv pentru care nu-şi făcuse apariţia.

Am petrecut weekend-ul de 9/10 august cu prietena mea, Beatrice „Bibi“ Gould, pe care o cunosc de patru luni. Sîmbătă seară ne-am dus la un „dezmăţ“ în Jamaica Club, Southampton, întorcîndu-ne acasă pe la patru dimineaţa. Am dormit pînă duminică după-amiază. Nu ştiu nimic despre moartea lui Kate Sumner, deşi sînt absolut sigur că Steven Harding n-a avut nici un amestec. Nu e un om agresiv.

(Nota poliţiei: „dezmăţul“ respectiv a avut loc cu siguranţă, dar nu se poate verifica dacă A. Bridges şi B. Gould au fost prezenţi. Estimaţie aproximativă a numărului de persoane de la Jamaica Club, sîmbătă noapte: 1.000)

Declaraţia lui Beatrice Gould le confirma pe cele ale lui Bridges şi Harding în toate detaliile relevante.

Am nouăsprezece ani şi sînt coafeză la Get Ahead, în Lymington High Street. L-am cunoscut pe Tony Bridges la un disco, acum vreo patru luni, şi m-a prezentat lui Steven Harding peste o săptămînă. Sînt prieteni de mult şi Steve foloseşte casa lui Tony ca bază în Lymington cînd nu poate sta pe iaht dintr-un motiv sau altul.

Am ajuns să-l cunosc pe Steve destul de bine de cînd sînt cu Tony. Cîteva prietene de-ale mele ar vrea să umble cu el dar nu-l interesează o relație stabilă şi tinde să evite legăturile de durată. E un timp bine şi, fiind şi actor, fetele se aruncă la picioarele lui.

Mi-a spus odată că crede că-l văd ca pe un armăsar şi nu poate suferi chestia asta. Ştiu că a avut multe probleme în sensul ăsta cu Kate Sumner. A fost drăguț cu ea o dată, şi pe urmă nu l-a mai lăsat în pace. A zis că bănuia că se simțea singură, dar asta nu-i dădea dreptul să-i încurce lui viața.

A ajuns să se ascundă după colțuri, în timp ce Tony sau eu ne uitam să vedem dacă ea nu era pe partea cealaltă. Cred că trebuie să fi fost deranjată la cap. Cel mai rău lucru pe care l-a făcut a fost să şteargă scutecele murdare ale fiicei ei de maşina lui. Am găsit că era complet dezgustător şi i-am spus lui Steve c-ar trebui s-o reclame la poliție.

Nu l-am văzut pe Steve în weekend-ul de 9/10 august. M-am dus acasă la Tony la 4:30 p.m. sîmbătă, 9 august, şi pe la 7:30 p.m. am plecat la Jamaica Club din Southampton. Ne ducem mult pe-acolo fiindcă Daniel Agee e un D.J. excelent şi ne place foarte mult stilul lui. Am stat la Tony pînă la 10:00 p.m. duminică seara, după care m-am dus acasă. Adresa mea permanentă e Shorn Street, 67, Lymington, unde locuiesc cu părinții mei, dar îmi petrec cele mai multe week-end-uri şi unele nopți din timpul săptămînii cu Tony Bridges.

Îmi place mult Steven Harding şi nu cred că a avut vreo legătură cu moartea lui Kate Sumner. El şi cu mine ne înțelegem foarte bine.

Detectivul Superintendent Carpenter stătea tăcut, în timp ce John Galbraith citea toate cele trei declarații.

– Ce părere ai? întreb el, cînd celălalt termină. Povestea lui Harding ți se pare adevărată? Este o Kate Sumner pe care o recunoşti?

Galbraith clătină din cap:

– Nu ştiu. Încă n-o simt. Era la fel ca Harding, cam cameleonică, juca roluri diferite, în funcție de persoane diferite.

Reflectă un moment.

– Cred că un argument în apărarea lui Harding e că, atunci cînd Kate lua pe cineva în răspăr, o făcea cu vîrf şi-ndesat – chiar îi făcea viața o mizerie, cu alte cuvinte. Ai citit declarațiile pe care ți le-am trimis? Soacră-sa n-o plăcea deloc şi nici Wendy Plater, fosta prietenă a lui William, care a fost scoasă din cursă de Kate. Ai putea susține că din ambele părți nu era decît simplă gelozie, dar am impresia că a fost mai mult decît atît. Amîndouă o descriu cu acelaşi termen: manipulativă. Angela Sumner a declarat-o cea mai egocentrică şi calculată femeie pe care a cunoscut-o în viața ei, iar prietena a spus că minciuna îi era o a doua natură. William a spus că nu-i stătea mintea decît la ceea ce voia să obțină şi că-l avea la degetul cel mic de prima oară cînd îl întîlnise.

Ridică din umeri.

– Dacă toate astea înseamnă sau nu că hărțuia un bărbat de care se îndrăgostise, nu ştiu. Nu m-aş fi aşteptat să acționeze atît de vizibil dar – îşi desfăcu el mîinile, perplex – nu se ascundea deloc în urmărirea unui stil de viață confortabil.

– Detest cazurile astea, John, spuse Carpenter, cu regret sincer. Biata femeie e moartă, dar caracterul i se înnegreşte oricum te-ai uita la el.

Trase spre el peste birou declarația lui Harding şi o bătu cu degetele, iritat.

– Vrei să-ți spun a ce-mi miros mie toate astea? Apărarea clasică împotriva violului. *Alerga după mine cu limba scoasă, şefu'. Nu mai putea să-şi țină mîinile acasă. I-am dat doar ceea ce voia şi nu-s eu de vină că pe urmă a zbierat ca din gură de şarpe. Era o femeie agresivă şi-i plăcea sexul agresiv.*

Se încruntă şi mai mult.

– Harding nu face decît să pregătească terenul, în caz că reuşim să-l punem sub acuzare. Pe urmă, ne va spune că moartea ei a fost un accident... a căzut de la pupa şi n-a mai putut-o salva.

– Ce părere ai despre Anthony Bridges?

– Nu mi-a plăcut. E un nesimțit încrezut şi se pricepe prea al naibii de bine la interogatoriile poliției. Dar povestea lui şi a fîşneței aleia se potivesc atît de bine cu a lui Harding, încît, dacă nu cumva au între ei vreo conspirație bolnavă, cred că trebuie să acceptăm că spun adevărul.

Un zîmbet neaşteptat îi destinse expresia:

– Pentru moment, cel puțin. Va fi interesant să vedem dacă se schimbă ceva, după ce el şi

Harding au ocazia să stea de vorbă. Ştii că l-am expediat la adresa lui Bridges.

– Harding are dreptate într-o privinţă, spuse Galbraith, îngîndurat. Hannah îmi dă şi *mie* fiori.

Se apleca înainte, cu coatele pe genunchi şi o expresie tulburată pe chip.

– E la mintea cocoşului că urlă de fiecare dată cînd vede un bărbat. Îl aşteptam pe taică-său să-mi adică nişte liste pe care le făcuse şi ea a intrat în cameră, s-a aşezat pe mochetă în faţa mea şi a început să se mîngîie. Nu avea chiloţi, şi-a ridicat doar rochia şi a-nceput de parcă n-ar fi avut nici o grijă pe lume. Şi tot timpul se uita la mine şi jur pe toţi sfinţii că ştia exact despre ce era vorba.

Oftă.

– Era enervant al dracului şi să-mi zici mie cuţu dacă n-a fost iniţiată în cine ştie ce activitate sexuală, indiferent ce a spus medicul.

– Adică pariezi pe Sumner?

Galbraith stătu un moment pe gînduri.

– Ia-o aşa, aş zice că e un candidat sigur dacă, unu: alibiul nu i se confirmă şi, doi: pot descoperi cum a reuşit să obţină o navă care să-l aştepte lîngă Insula Purbeck.

Pe chipul său plăcut se ivi un surîs:

– Mă calcă pe nervi, ceva de speriat, probabil fiindcă se crede deştept foc. Nu e tocmai ştiinţific dar, da, aş miza oricînd pe el înaintea lui Steven Harding.

Timp de şaptezeci şi două de ore, ziarele locale şi naţionale publicaseră articole despre o

anchetă de asasinat în urma găsirii unui cadavru pe o plajă a Insulei Purbeck.

Pornind de la teoria că femeia moartă şi fiica ei se aflaseră la bordul unei nave, navigatorii dintre Southampton şi Weymouth erau invitaţi să anunţe orice observare a unei femei scunde şi blonde şi a unei fetiţe de trei ani, în weekend-ul din 9/10 august.

În timpul pauzei de masă din miercurea aceea, o vînzătoare de la un mare magazin universal din Bournemouth s-a prezentat la secţia locală de poliţie şi a sugerat cu modestie că, deşi nu voia să consume timpul nimănui, i se pare că un lucru pe care-l văzuse duminică seară putea avea o legătură cu asasinarea femeii.

Se prezentă cu numele de Jennifer Hale şi spuse că fusese pe un Fairline Squadron numit *Gregory's Girl*, aparţinînd unui om de afaceri din Poole, numit Gregory Freemantle.

– E iubiţelul meu, explică ea.

Sergentul de serviciu găsi descrierea amuzantă. Femeia aia sărise cu mult de treizeci de ani şi se întreba cît o fi avut iubiţelul. Spre cincizeci, probabil, dacă-şi putea permite să aibă un Fairline Squadron.

– Am vrut ca Gregory să vină personal să vă spună, mărturisi ea, fiindcă v-ar fi putut explica mai clar locul, dar a zis că nu merita deranjul fiindcă nu aveam destulă experienţă ca să ştiu ce vedeam. Le crede pe fiicele lui, înţelegeţi. Ele au spus că era un rezervor de benzină şi vai de mama cui le contrazice. Nu se ia la discuţii cu ele, ca să nu-l spună mamei lor...

Oftă greu, ca toate potențialele mame vitrege de-a lungul veacurilor.

– Sînt două domnişorici nesuferite, sinceră să fiu. Eu credeam că ar fi trebuit să oprim ca să cercetăm, dar – clătină ea din cap – n-avea rost să ne luăm la ceartă pe chestia asta. La drept vorbind, mi-ajunsese pe-o singură zi.

Sergentul, care avea şi el copii vitregi, zîmbi înțelegător.

– Cîți ani au?

– Cincisprezece şi treisprezece.

– Vîrste dificile.

– Da, mai ales părinții lor...

Se întrerupse brusc, gîndindu-se mai bine cît de mult voia să spună.

– Va fi mai uşor peste cinci ani, cînd vor fi crescut şi ele un pic.

Un licăr de umor luci în ochii femeii.

– Presupunînd că voi mai fi prin preajmă ca să văd, ceea ce pe moment pare improbabil. Cea mai mică nu-i chiar aşa de rea, dar aş avea nevoie de-o piele ca de rinocer ca s-o mai suport încă cinci ani pe Marie. Se crede Elle McPherson şi Claudia Schiffer la un loc şi face crize dacă nu e încontinuu cocoloşită şi răzgîiată. Totuşi...

Reveni la motivul pentru care se afla acolo.

– Sînt sigură că nu era un rezervor de benzină. Stăteam aşezată în spatele dunetei şi vedeam mai bine decît ceilalți. Orice-ar fi fost, nu era din metal... deşi *era* negru... mi s-a părut o barcă pneumatică întoarsă cu fundu-n sus... una de cauciuc. Cred că s-ar putea să fi fost parțial dezumflată, fiindcă stătea destul de jos în apă.

Sergentul lua însemnări.

– De ce credeți că avea legătură cu crima? întrebă el.

Femeia zîmbi jenată, temîndu-se să nu se facă de rîs.

– Fiindcă era o barcă şi se afla aproape de locul unde s-a găsit cadavrul. Noi eram în Chapman's Pool cînd femeia a fost ridicată cu elicopterul şi am trecut pe lîngă barca pneumatică doar la vreo zece minute după ce ocoliserăm St Alban's Head, în drum spre casă. Am socotit că trebuie să fi fost în jurul orei şase şi un sfert şi ştiu că mergeam cu douăzeci şi cinci de noduri, fiindcă iubițelul meu a comentat cînd am ocolit Capul. Ați spus că dumneavoastră căutați un iaht sau un vas de croazieră, dar eu mi-am spus, bine, dar te poți îneca şi dintr-o barcă pneumatică, la fel de uşor ca de pe-un iaht, nu? Iar asta era clar că se răsturnase.

Carpenter primi raportul din Bournemouth la ora trei, îl analiză în conjuncție cu o hartă, apoi îl trimise la Galbraith, cu un mesaj anexat:

Merită să se urmeze pista? Dacă n-a ieşit la mal între St Alban's Head şi Anvil Point, atunci trebuie să se fi scufundat undeva pe lîngă Swanage şi nu mai poate fi găsită. Totuşi, momentele par foarte precise aşa că, presupunînd că a eşuat înainte de Anvil Point, probabil că prietenul tău Ingram ar putea să afle unde e. Ai spus că are experiență. Dacă nu reuşeşti cu el, anunță paza de coastă. De fapt, ar putea merita să te

adresezi lor mai întîi. Ştii că nu suportă să le ia caimacul oamenii de pe uscat. Şansele sînt slabe – nu-mi dau seama unde s-ar potrivi Hannah sau cum ar putea viola cineva o femeie într-o barcă pneumatică fără a se da cu fundu-n sus – dar nu se ştie niciodată. S-ar putea ca asta să fie barca de lîngă Insula Purbeck pe care o cauţi.

În cele din urmă, paza de coastă i-a pasat sarcina lui Ingram, afirmînd că aveau lucruri mai importante de făcut în toiul sezonului estival decît să caute bărci pneumatice „imaginare“ prin locuri improbabile. La fel de sceptic şi el, Nick Ingram şi-a parcat maşina la Durlston Head şi a pornit pe drumul de coastă, urmînd traseul pe care susţinea Harding că-l străbătuse în duminica trecută. Mergea încet, cercetînd prin binoclu plaja de la poala falezei, din cincizeci în cincizeci de metri. Era la fel de conştient ca şi paza de coastă de dificultăţile de a izola o barcă pneumatică neagră dintre stîncile ude care se înşirau pe la baza falezei şi revenea încontinuu asupra unor porţiuni pe care le declarase deja curate. De asemenea, avea foarte puţină încredere în propria lui estimaţie că un obiect plutitor, văzut în jurul orelor 6:15 p.m. duminică seara la vreo trei sute de metri de Seacombe Cliff – locul unde deducea că putuse ajunge un Fairline Squadron după zece minute de deplasare cu douăzeci şi cinci de noduri de la St Alban’s Head – putea ieşi pe plajă, după aproximativ şase ore, la jumătatea distanţei dintre Blackers Hole şi Anvil Point. Ştia cît de imprevizibilă era marea şi ce improbabil era ca o

barcă parțial dezumflată să mai fie scoasă vreodată la mal. Cel mai probabil scenariu era că acum se afla undeva la jumătatea distanței spre Franța – presupunînd că existase într-adevăr – sau la douăzeci de stînjeni sub apă.

O găsi puțin mai la est de locul pe care-l prevăzuse, mai aproape de Avil Point, şi zîmbi cu îndreptățită satisfacție, în momentul cînd o văzu prin binoclul puternic. Stătea cu fundul în sus, păstrîndu-şi forma datorită podelei şi banchetelor de lemn, eşuată pe o porțiune de plajă inaccesibilă. Formă numărul detectivului Galbraith pe mobil.

– Cît de bun marinar sînteți? îl întrebă. Fiindcă singura cale de a vă apropia de bărcuța asta e pe apă. Dacă ne întîlnim în Swanage, vă pot duce eu, astă seară. Veți avea nevoie de cizme şi haine impermeabile, îl preveni el. O să vă udați pe drum.

Ingram invită doi prieteni de la salvamarul din Swanage, pentru a o ține pe *Miss Creant* pe loc, în timp ce el îl ducea pe Galbraith la mal cu propria lui barcă pneumatică. Opri motorul exterior şi îl ridică din apă la treizeci de metri distanță de uscat, manevrînd în continuare atent cu vîslele printre vîrfurile colțuroase de granit care-i aşteptau pe marinarii imprudenți. Stabiliză bărcuța lîngă o stîncă apreciabilă, îi făcu semn cu capul lui Galbraith să coboare şi s-o ia înainte prin apă, apoi îl urmă, trăgînd barca uşurată spre aşa-zisa plajă din locul acela pustiu.

– Uite-o, arătă el cu capul spre stînga, în timp ce-şi ridica barca pneumatică peste linia de plu-

tire, dar numai Dumnezeu ştie ce caută aici. Oamenii nu abandonează fără motiv bărci pneumatice în perfectă stare.

Galbraith clătină din cap, uimit.

– Cum naiba ai zărit-o? întrebă el, privind în sus spre faleza abruptă de deasupra lor şi spunîndu-şi că fusese o căutare ca a acului în carul cu fîn.

– N-a fost uşor, recunoscu Ingram, conducîndu-l spre ea. Mai bine zis, cum naiba a scăpat de stînci?

Se apleca peste coca răsturnată.

– Trebuie să fi venit aşa, altfel i s-ar fi rupt fundul, ceea ce înseamnă că înăuntru n-a mai rămas nimic. Totuşi, ridică el o sprînceană, întrebător, o întoarcem?

Dînd din cap, Galbraith apucă scîndura de la pupa, în timp ce Ingram trăgea de cauciucul fundului. O îndreptară cu dificultate, căci lipsa aerului risipea rigiditatea structurii şi barca era moale ca un balon dezumflat.

Un mic crab o zbughi de dedesubt, ascunzîndu-se în băltoaca unei stînci din apropiere. Aşa cum prezisese Ingram, înăuntru nu erau decît podelele de lemn şi resturile unei banchete care se rupsese la mijloc, probabil în timpul trecerii peste stînci.

Totuşi, era o barcă substanţială, lungă de vreo trei metri şi lată de unul şi jumătate, cu scîndura de la pupa intactă.

Ingram arătă indentaţiile din locul unde cleştii cu şuruburi ai unui motor exterior muşcaseră lemnul, apoi se ghemui să examineze două inele

metalice înşurubate în oglinda pupei şi un inel fixat în podea, la prova.

– La un moment dat, a fost agățată de gruia de la pupa unei nave. Inelele astea sînt pentru legarea corzilor, înainte de a fi ridicată sub brațele macaralei. Aşa, nu se balansează cînd nava-gazdă e în mişcare.

Căută în exterior un nume, dar nu văzu nici unul. Ridică privirea spre Galbraith, mijind ochii în soarele care apunea.

– Asta n-avea cum să se desprindă de la pupa unui vas de croazieră fără ca nimeni să observe. Ar fi trebuit ca ambele corzi ale gruiei să se rupă în acelaşi moment, iar şansele ca aşa ceva să se întîmple sînt minime, cred. Dacă s-a rupt o singură coardă – cablul de la pupa, de exemplu – ai avea un obiect greu care ți se leagănă la spate ca un pendul, iar cîrma ar lua-o razna. Moment în care, încetineşti şi afli care e problema.

Tăcu o clipă.

– În orice caz, dacă se rupeau corzile, ar mai fi prinse de inele.

– Continuă.

– Aş spune că e mai probabil să fi fost lansată de pe un trailer, ceea ce înseamnă că trebuie să punem întrebări la Swanage, Kimmeridge Bay sau Lulworth.

Se ridică, privind spre vest.

– Doar dacă nu a ieşit din Chapman's Poole, desigur, iar atunci trebuie să ne întrebăm cum a ajuns acolo. Nu există nici o cale de acces publică, aşa că nu poți să tragi un trailer pînă acolo

şi să lansezi o barcă doar de-amorul artei, îşi frecă el bărbia. Curios, nu-i aşa?

– N-ar fi putut să fie dusă pe uscat şi umflată *in situ*?

– Depinde cît de puternic eşti. Astea cîntăresc o tonă, îşi desfăcu Ingram braţele, ca pentru a arăta mărimea unui peşte. Stau în nişte saci uriaşi de prelată dar, credeţi-mă, e nevoie de doi oameni ca să le transporte, pe orice distanţă, iar de la Hill Bottom pînă pe plaja din Chapman's Poole e o milă bună.

– Dar cherhanalele? Criminaliştii au fotografiat tot golful, iar lîngă cherhanale sînt multe bărci trase pe sănii. N-ar putea fi una dintre ele?

– Numai dacă a fost furată. Pescarii care folosesc cherhanalele n-ar abandona o barcă în perfectă stare. N-am primit nici o reclamaţie de furt, dar asta s-ar putea şi pentru că nimeni nu i-a observat lipsa. Pot face nişte verificări, mîine.

– Plimbăreţi de plăcere? sugeră Galbraith.

– Mă îndoiesc, atinse Ingram coca bărcii cu piciorul. Numai dacă aveau chef de cea mai grea lopătare din viaţa lor ca s-o scoată în larg. N-ar fi putut ieşi de una singură. Canalul de la intrare e prea îngust, iar forţa valurilor ar fi împins-o înapoi peste stîncile din golf.

Zîmbi, la vederea expresiei nedumerite a lui Galbraith.

– Nu putea fi scoasă fără motor, îi explică el, iar un plimbăreţ de plăcere nu obişnuieşte să poarte asupra lui mijloace de locomoţie proprii. Oamenii nu-şi lasă peste tot motoarele exterioare, cum n-ar lăsa nici lingouri de aur. Sînt piese

scumpe, aşa că se țin sub cheie. Acelaşi lucru exclude şi teoria pompării *in situ.* Nu văd pe nimeni cărînd o barcă *şi* un motor exterior pînă în Chapman's Poole.

Galbraith îl privi curios:

– Şi?

– Gîndesc din mers, domnule.

– Nu contează. Sună bine. Continuă.

– Dacă a fost furată din Chapman's Poole, înseamnă că e un furt premeditat. E vorba de cineva care s-a pregătit să transporte un motor greu pe o cărare lungă de-o milă, în scopul de a fura o barcă.

– De ce-ar vrea cineva să facă asta? Şi, după ce-a făcut-o, de ce-ar abandona nava? Ciudat al dracului, nu vi se pare? Cum au ajuns înapoi la mal?

– Înot?

– Poate.

Ochii lui Ingram se îngustară ca două fante în lumina portocalie a soarelui. Cîteva secunde, nu vorbi.

– Sau, poate, n-a fost nevoie, continuă el apoi. Poate nu mai erau la bord.

Îl cuprinse o tăcere îngîndurată.

– Nu e nimic în neregulă cu scîndura de la pupa, deci motorul exterior ar fi trebuit s-o tragă la fund imediat ce bordurile au început să se dezumfle.

– Şi asta ce înseamnă?

– Că nu mai avea motorul cînd s-a răsturnat.

Galbraith îl aşteptă să continue şi, cînd Ingram n-o făcu, gesticulă nerăbdător:

– Haide, Nick. Unde baţi? Nu ştiu aproape o boabă despre bărci.

Uriaşul rîse.

– Scuze. Mă întrebam ce căuta o barcă pneumatică în plină pustietate, fără motor exterior.

– Parcă spuneai că trebuia să fi avut unul.

– M-am răzgîndit.

Galbraith scoase un geamăt:

– Încetezi odată să mai vorbeşti în şarade, nenorocitule? Sînt ud, îngheţ aici de moarte şi mi-ar prinde bine un păhărel.

Ingram rîse din nou:

– Mă gîndeam doar că modul cel mai simplu de a scoate o barcă furată din Chapman's Poole ar fi prin tractare, presupunînd că ai venit tot cu o barcă.

– În care caz, ce nevoie mai ai să furi una?

Ingram coborî privirea spre coca dezumflată.

– Fiindcă ai violat o femeie şi ai lăsat-o la bord, pe jumătate moartă? sugeră el. Şi vrei să elimini dovezile? Cred c-ar trebui să vă aduceţi aici experţii, ca să afle de ce s-a dezumflat. Dacă are vreo înţepătură de cuţit, atunci aş crede că intenţia a fost ca barca şi conţinutul să se scufunde în mare, cînd era desprinsă coarda de tractare.

– Deci, ne întoarcem la Harding?

Comisarul ridică din umeri:

– E singurul nostru suspect cu o ambarcaţiune în locul şi la momentul potrivit.

Tony Bridges asculta cu iritare crescîndă interminabila tiradă a lui Steven Harding contra po-

liției. Prietenul său se plimba prin salon, furios, dînd şuturi în tot ce-i stătea în cale şi repezindu-l pe Tony de fiecare dată cînd încerca să-i dea sfaturi. Între timp, Bibi, observatoare tăcută şi speriată a enervării tot mai mari stătea aşezată turceşte pe podea, la picioarele lui Tony, ascunzîndu-şi sentimentele sub o perdea de păr blond şi des şi întrebîndu-se dacă ar fi uşurat sau înrăutățit situația anunțîndu-şi intenția de a pleca acasă.

În sfîrşit, Tony ajunse la capătul răbdării.

– Vino-ți în fie pînă nu te fac *afiş,* mugi el. Te porți ca un țînc de doi ani. Okay, deci te-a arestat poliția. Mare brînză! Fii doar recunoscător că n-au găsit nimic.

Steve se trînti într-un fotoliu:

– Şi cine zice că n-au găsit? Au refuzat să mi-o elibereze pe *Crazy Daze*... maşina mea e pe undeva prin vreun parc auto... Ce mama dracu' să fac?

– Cheamă-ți avocatul. De-asta-l plăteşti, pentru Dumnezeu. Numai nu-ți vărsa pe noi durerile de burtă. Ne *plictiseşti,* pe lîngă toate celelalte. Nu noi sîntem de vină că te-ai dus la Poole în împuțitul ăla de weekend. Ar fi trebuit să vii la Southampton, cu noi.

Bibi se foi incomod pe podea, la picioarele lui. Deschise gura să spună ceva, apoi o închise la loc, cînd prudența învinse. Furia bolborosea prin cameră ca o drojdie la foc mic.

Harding bătu cu piciorul în podea, turbat de mînie.

– Avocatul nu-i bun de nimic, mi-a spus că

nenorociții au dreptul să păstreze dovezile atît timp cît e necesar, sau alte idioțenii legale ca ăsta...

Fraza i se pierdu într-un suspin.

Urmă o lungă tăcere.

De astă dată, afecțiunea față de prietenul lui Tony fu mai puternică decît prevederea, iar Bibi ridică neliniştită capul.

– Dar dacă n-ai făcut-o tu, spuse ea în stilul ei sfios, cam copilăresc, atunci nu văd de ce-ți faci atîtea griji.

– Corect, îi dădu dreptate Tony. Nu te pot acuza fără dovezi, iar dacă te-au eliberat, înseamnă că n-au nici o dovadă.

– Îmi trebuie telefonul, spuse Harding, sărind din nou în picioare cu o energie troznitoare. Ce-ai făcut cu el?

– L-am lăsat la Bob, spuse Tony. Cum mi-ai cerut tu.

– L-a pus la încărcat?

– Nu ştiu. N-am mai vorbit cu el de luni. Era destul de trotilat cînd i l-am dat, aşa că sînt toate şansele să fi uitat.

– Asta-mi mai lipsea, dădu tînărul un şut furios într-un perete.

Bridges trase o duşcă din cutia de bere, privindu-şi îngîndurat prietenul pe deasupra ei.

– Ce-i aşa de important cu telefonul?

– Nimic.

– Atunci lasă-mi pereții-n pace! scoase el un răget, sărind din fotoliu şi repezindu-şi chipul în fața lui Harding. Puțin bun simț, mocofane! Asta-i casa *mea,* nu bărcuța ta prăpădită!

– Terminați! zbieră Bibi, ascunzîndu-se după fotoliu. Ce v-a apucat? Înc-un minut, şi-o să vă răniți careva.

Harding se încruntă la ea, apoi ridică mîinile:

– Bine, bine. Aştept un telefon. De-asta am draci.

– Atunci, foloseşte-l pe-ăla din hol, spuse scurt Bridges, trîntindu-se la loc în fotoliu.

– Nu, se retrase Harding spre perete şi se rezemă. Ce te-a întrebat poliția?

– Ce te-ai aştepta. Cît de bine o cunoşteai pe Kate... dacă eu credeam că hărțuirea era veritabilă... dacă te-am văzut duminică... unde-am fost *eu...* în ce fel de pornografie lucrai...

Clătină din cap:

– Am ştiut eu că gunoaiele alea aveau să se-ntoarcă să te urmărească.

– Las-o baltă, replică obosit Harding. Ți-am spus încă de luni că-s sătul de predicile tale împuțite. Ce le-ai zis?

Tony se încruntă prevenitor spre capul aplecat al lui Bibi, apoi o atinse cu o mînă pe ceafă:

– Vrei să-mi faci o favoare, Beebs? Dă o fugă pîn-la bar şi adu un bax de opt. Sînt nişte bani pe raftul din hol.

Fata se ridică în picioare, vizibil uşurată:

– Sigur. De ce nu? Le las în hol şi mă duc acasă. Okay? întinse ea o mînă, nehotărîtă. Sînt foarte obosită, Tony, şi mi-ar prinde bine o noapte cu cornu-n pernă. Nu te superi, nu-i aşa?

– Sigur că nu, îi strînse el degetele un moment, cu putere. Numai să ştiu că mă iubeşti, Beebs.

Bibi îşi smulse mîna, strîngîndu-şi-o sub celălalt braţ, şi porni spre hol:

– Ştii că aşa e.

Tony vorbi din nou abia după ce auzi uşa din faţă închizîndu-se în urma ei.

– Ai grijă ce spui de faţă cu ea, îl preveni el pe Harding. A trebuit să dea şi ea o declaraţie şi nu e corect s-o implici mai mult decît este deja.

– Bine, bine... Deci, ce le-ai spus?

– Nu te interesează mai mult ce *nu* le-am spus?

– Dacă vrei.

– Perfect. Ei bine, nu le-am spus că i-ai făcut lui Kate creierii chisăliţă.

Harding inspiră adînc pe nas:

– De ce?

– M-am gîndit s-o fac, recunoscu Bridges, luînd un pachet de foiţe Rizla de pe podea şi începînd să-şi răsucească un chiştoc de marijuana. Dar te cunosc prea bine, colega. Eşti tu un nesimţit arogant cu-o părere umflată despre tine însuţi, miji el ochii spre prietenul său, cu o revenire a umorului în privire, dar nu te văd omorînd pe nimeni, şi cu atît mai puţin pe-o femeie, n-are importanţă că te şucărea de moarte. Aşa că mi-am ţinut clanţa.

– Dar, dac-am s-o regret vreodată, am să-ţi pun pe băţ pielea aia puturoasă... şi-ai face bine să mă crezi.

– Ţi-au spus că a fost violată înainte de a muri?

Bridges fluieră încet a înţelegere, ca şi cum piesele unui puzzle s-ar fi asamblat în sfîrşit.

– Nu-i de mirare că-i interesau aşa de mult pozele tale porno. Violatorul mediu e un amărît jalnic în trenci murdar, care face laba cu gunoaie de-astea.

Scoase dintre pliurile fotoliului o pungă de plastic şi începu să-şi umple foiţele Rizla.

– Cred c-au fost în al nouălea cer, cu pozele alea.

– Le-am aruncat pe toate peste bord, înainte de a veni ei. Nu voiam să iasă...

Se gîndi un moment:

– ...confuzii.

– Iisuse, bou mai eşti! De ce nu poţi fi cinstit măcar o dată? Te căcai pe tine de frică să nu găsească dovezi c-ai avut acte sexuale cu-o puştoaică minoră, că atunci nu le-ar mai fi fost deloc greu să-ţi agaţe şi un viol la activ.

– N-a fost pe bune.

– Dar aruncarea pozelor, da. Eşti un idiot.

– De ce?

– Fiindcă poţi să-ţi pariezi curu' că William le-a pomenit de fotografii. Eu *sînt* mai mult ca sigur că da. Şi-acum, se-ntreabă de ce n-au găsit nici una.

– Şi?

– Şi vor înţelege că te-aşteptai la o vizită.

– Şi? repetă Harding.

Bridges îi mai aruncă o privire îngîndurată, în timp ce lingea marginile ţigării.

– Uită-te din punctul tău de vedere. De ce te-ai fi aşteptat la o vizită, dacă nu ştiai că trupul pe care-l găsiseră era al lui Kate?

Capitolul 13

– Putem merge la cîrciumă, spuse Ingram, fixînd-o pe *Miss Creant* pe trailerul ei, în spatele Jeep-ului, sau vă pot oferi ceva de cină, acasă.

Se uită la ceas.

– E nouă jumate, aşa că-n cîrciumă e destulă gălăgie şi ne va fi greu să obţinem ceva de mîncare.

Începu să-şi scoată costumul impermeabil, care încă mai şiroia de apă după coborîrea în mare, lîngă plajă, pentru a o ghida pe *Miss Creant* spre remorcă în timp ce Galbraith acţiona scripetele.

– Acasă, pe de altă parte, continuă el cu un zîmbet, avem posibilităţi de uscare, o vedere spectaculoasă şi linişte.

– Am cumva impresia că ai prefera acasă? întrebă Galbraith cu un căscat, scoţîndu-şi cizmele largi şi întorcîndu-le pentru a vărsa din ele o Niagară în miniatură.

Era leoarcă de la mijloc în jos.

– E bere în frigider şi vă pot prăji biban de mare proaspăt, dacă vă interesează.

– Cît de proaspăt?

– Luni seara încă mai trăia, răspunse Ingram, scoţînd din compartimentul din spate al Jeep-ului o pereche de pantaloni şi aruncîndu-i inspectorului. Vă puteţi schimba la postul de salvamar.

– Mersi, răspunse Galbraith, pornind în ciorapi spre clădirea de piatră cenuşie care străjuia serviciul de salvamar din Swanage, oricînd la datorie. Şi mă interesează, adăugă el, peste umăr.

Casa lui Ingram era o vilişoară cu două camere jos şi două sus, avînd în spate colinele joase de deasupra Falezei Seacombe, deşi cele două încăperi de la parter fuseseră unite, cu o scară deschisă urcînd din mijloc şi o bucătărie adăugată în prelungire, la spate. Era în mod vizibil o locuinţă de burlac, iar Galbraith o privi aprobator. Prea des, în ultima vreme, simţea că încă mai trebuia să fie convins cu privire la bucuriile paternităţii.

– Te invidiez, spuse el, aplecîndu-se să examineze o machetă detaliată meticulos a navei *Cutty Stark,* într-o sticlă de pe consolă. Singur ai făcut-o?

Ingram dădu din cap.

– În casa mea, n-ar rezista nici o jumătate de oră. Cred că tot ce-aveam de valoare s-a spart în cîteva ore după ce fiul meu a primit prima minge de fotbal, chicoti Galbraith. Îmi tot spune că va cîştiga o avere jucînd pentru Man United, dar eu, unul, nu-l prea văd.

– Cîți ani are? întrebă Ingram, luînd-o înainte spre bucătărie.

– Şapte. Sora lui are cinci.

Comisarul cel înalt scoase bibanul de mare din frigider, apoi îi aruncă lui Galbraith o bere şi-şi deschise şi lui una.

– Mi-ar fi plăcut copiii, spuse el, spintecînd peştele pe burtă, scoțîndu-i şira spinării şi trîntindu-l în pripă pe grătar; avea mişcări repezi şi precise, în pofida staturii sale masive. Problema e că n-am găsit nici o femeie dispusă să stea pe-aici destul timp ca să-mi facă.

Galbraith îşi aminti ce spusese Steven Harding luni seară, în sensul că lui Ingram îi plăcea femeia cu calul, şi se întrebă dacă nu s-ar fi putut spune mai degrabă că femeia *potrivită* nu stătea destul pe-acolo.

– Un tip ca tine s-ar descurca bine oriunde, spuse el, privindu-l cum lua nişte arpagic şi busuioc dintr-o gamă de ierburi de pe pervazul ferestrei, pentru a le toca mărunt înainte de a le presăra peste biban. Atunci, ce te ține aici?

– Vreți să spuneți, în afară de priveliştea superbă şi aerul curat?

– Da.

Ingram împinse peştele într-o parte şi începu să spele de noroi nişte cartofi noi, înainte de a-i tăia felii într-o tigaie.

– Asta e tot. Peisaj superb, aer curat, o barcă, pescuit, mulțumire.

– Dar ambiția? Nu te-ajunge frustrarea? Nu ai senzația că bați pasul pe loc?

– Uneori. Apoi, îmi amintesc cît de mult am

detestat cursa între şobolani cînd participam la ea, şi-mi trece orice frustrare.

Îl privi pe Galbraith cu un zîmbet autoironic.

– Am lucrat cinci ani la o companie de asigurări, înainte de a deveni poliţist, şi n-am putut-o suferi nici o clipă. Nu credeam în produs, dar singura cale de a merge înainte era aceea de a vinde şi mai mult din el, şi mă scotea din minţi. Într-un weekend, m-am gîndit îndelung la ce-mi doream de la viaţă, iar luni mi-am depus demisia.

Umplu tigaia cu apă şi o puse pe aragaz.

Detectivul se gîndi acru la diversele lui poliţe de asigurare pe viaţă, înzestrare şi pensii.

– Ce nu-i în regulă cu asigurările?

– Nimic, ridică Ingram cutia în direcţia inspectorului, apoi trase o duşcă. Atîta vreme cît ai nevoie de ele... cît înţelegi termenii poliţei... cît îţi poţi permite să tot plăteşti ratele... cît ai citit şi ce scrie printre rînduri. E ca oricare alt produs. Cumpărătorule, păzea!

– Hai că-ncepi să mă îngrijorezi.

Ingram zîmbi:

– Dacă vă consolează cu ceva, la fel m-aş fi simţit şi dacă vindeam bilete de loterie.

W.P.C. Griffiths adormise, complet îmbrăcată, în camera de oaspeţi, dar se deşteptă cu o tresărire, cînd Hannah începu să urle în camera alăturată.

Sări din pat, cu inima bătîndu-i, pentru a se pomeni faţă în faţă cu William Sumner, care ieşea grăbit pe uşa fetiţei.

– Ce naiba te-a apucat? întrebă ea furioasă,

cu nervii făcuți praştie de trezirea bruscă. Ți s-a spus să nu intri niciodată aici.

– Credeam că dormea. Voiam doar să mă uit la ea.

– Am stabilit să n-o faci.

– Oi fi stabilit-o *tu.* Eu, *niciodată.* N-ai nici un drept să mă opreşti. E casa *mea,* iar fata e tot a *mea.*

– N-aş miza pe asta, în locul tău, se răsti Griffiths.

Era gata să adauge: drepturile tale trec pe locul doi după ale lui Hannah, pentru moment; Sumner, însă, nu-i lăsă timp.

Îl apucă brațele, strîngîndu-le între degetele ca nişte cleşti de oțel, şi o privi ostil, cu chipul mişcîndu-i-se necontrolat.

– Cu cine-ai vorbit? mîrîi el.

Griffiths nu spuse nimic, doar îi smulse mîinile, ridicîndu-le pe ale ei şi lovindu-l peste ambele încheieturi, iar Sumner se împletici pe coridor, cu un suspin înecat. Trecu însă un timp pînă-şi dădu seama ce reieşea din întrebarea lui.

„S-ar explica multe," îşi spuse ea, „dacă Hannah n-ar fi copilul lui."

Galbraith puse furculița şi cuțitul lîngă farfurie, cu un oftat de satisfacție. Stăteau în cămăşi pe mica verandă de lîngă vilă, sub un prun bătrîn şi noduros, care înmiresma aerul cu aroma de fermentație.

Un felinar de vînt sfîrîia încet pe masă între ei, aruncînd un cerc de lumină galbenă pe peretele casei şi peste peluză.

La orizont, norii argintați de lună pluteau peste suprafața mării ca nişte văluri suflate de vînt.

– O să am o problemă cu asta, spuse el. E prea al naibii de perfect.

Ingram îşi împinse şi el farfuria într-o parte, rezemîndu-şi coatele pe masă.

– Trebuie să-ți placă propria ta companie. Dacă nu, e cel mai pustiu loc de pe pămînt.

– Şi tu reuşeşti?

Chipul celui mai tînăr se încreți într-un zîmbet amabil.

– Mă descurc, spuse el, atîta vreme cît nu-mi pică prea des oameni ca dumneavoastră. La mine, singurătatea e o stare de spirit, nu o ambiție.

Galbraith dădu din cap:

– Are sens.

Studie un moment chipul celuilalt.

– Vorbeşte-mi despre domnişoara Jenner, spuse el apoi. Harding ne-a dat impresia că ei doi au cam stat de vorbă înainte de a te întoarce. S-ar putea să-i fi spus ei mai mult decît ți-a spus ție?

– E posibil, Părea destul de relaxată cu el.

– Cît de bine o cunoşti?

Dar Ingram nu se lăsa atras atît de uşor să vorbească despre viața sa privată.

– La fel de bine cît îi cunosc pe toți ceilalți de aici, răspunse el indiferent. Pentru informarea mea personală, ce părere v-a făcut Harding?

– Dificil de zis. Se preface convingător că nu voia să aibă nimic de-a face cu Kate Sumner dar, după cum a subliniat şeful meu, antipatia e un

motiv de viol şi omor la fel de întemeiat ca oricare altul. Susţine că-l hărţuia, mînjindu-i maşina cu rahat, fiindcă o respinsese. S-ar putea să fie adevărat, dar nici unul dintre noi nu-l crede.

– De ce? A existat un caz, acum trei ani, cînd o femeie a intrat cu Jaguar-ul soţului prin uşa din faţă a casei amantei lui. Femeile pot deveni foarte violente, cînd li se dau papucii.

– Atîta doar că el afirmă că nu s-a culcat niciodată cu ea.

– Poate că asta era problema ei.

– Cum de-ai trecut de partea lui, aşa, dintr-o dată?

– N-am trecut. Regulile cer să-mi păstrez vederile deschise şi asta încerc să fac.

Galbraith chicoti:

– Vrea să credem că e un armăsar, probabil pe baza faptului că un om care are acces la sex la orice oră din zi şi din noapte n-are motiv să violeze pe nimeni, dar nu poate sau nu vrea să ofere numele femeilor cu care s-a culcat. Nici el şi nici altcineva.

Ridică din umeri.

– Totuşi, nimeni nu-i pune la îndoială reputaţia ca băiat de viaţă. Toţi sînt perfect convinşi că se distrează cu femei la bord, deşi criminaliştii n-au găsit nici o dovadă în sensul ăsta. Aşternuturile-i sînt ţepene de spermă uscată, dar s-au descoperit numai două fire de păr care nu erau ale lui şi nici unul dintre ele nu-i aparţinea lui Kate Sumner. În concluzie, tipul e un onanist obsedat.

Tăcu un moment, pe gînduri.

– Problema e că afurisitul lui de iaht e de-a dreptul monastic, din toate celelalte puncte de vedere.

– Nu vă urmăresc.

– Nici urmă de materiale pornografice, continuă Galbraith. Masturbatorii obsesivi, mai ales cei care ajung la viol, şi-o freacă de le ies ochii uitîndu-se la casete video hard-core, fiindcă senzaţia începe şi se sfîrşeşte cu scula, şi au nevoie de imagini din ce în ce mai explicite ca să-i ajute să ejaculeze. Atunci, cum se excită amicul nostru Harding?

– Cu ajutorul memoriei? sugeră răutăcios Ingram.

Galbraith rîse.

– A pozat şi el în nişte fotografii pornografice, dar susţine că singurele exemplare pecare le-a păstrat erau cele pe care i le-a arătat lui William Sumner.

Prezentă pe scurt versiunea lui Harding şi pe cea a lui Sumner despre acea întîmplare.

– Spune că pe urmă a aruncat revista la gunoi şi, în ceea ce-l priveşte pe el, sesiunile porno devin istorie în clipa cînd e plătit.

– Mai probabil, a aruncat totul peste bord în clipa cînd i-a dat prin minte că i-aş fi putut propune numele pentru alte interogatorii.

Ingram se gîndi un moment.

– L-aţi întrebat ce mi-a spus Danny Spender? De ce se masturba cu telefonul?

– A zis că nu era adevărat, că a inventat-o puştiul.

– Îmi pun capul că Danny a văzut bine.

– Atunci, de ce?

– Retrăia violul? Se excita fiindcă victima fusese găsită? Domnişoara Jenner?

– Care?

– Violul, răspunse Ingram.

– Speculație pură, bazată pe cuvîntul unui copil de zece ani şi al unui polițist. Nici un juriu n-o să te creadă, Nick.

– Atunci, vorbiți mîine cu domnişoara Jenner. Aflați dacă a observat ceva înainte de a ajunge eu acolo. Începu să strîngă farfuriile murdare.

– Totuşi, vă propun s-o luați cu mănuşi. Nu se simte prea bine în preajma polițiştilor.

– Te referi la polițişti în general sau numai la tine?

– Probabil numai la mine, răspunse cu sinceritate Ingram. I-am vîndut tatălui ei pontul că omul cu care se măritase ea ridicase două cecuri fără acoperire, iar cînd bătrînul l-a luat la rost, escrocul a întins-o cu mica avere pe care o smulsese de la Miss Jenner şi mama ei. Cînd amprentele lui au fost trecute prin computer, a reieşit că jumătate din forțele polițieneşti ale Marii Britanii îl căutau, ca să nu le mai menționăm pe diversele neveste pe care şi le adunase pe drum. Domnişoara Jenner era numărul patru deşi, întrucît tipul nu divorțase niciodată de numărul unu, căsătoria era oricum o farsă.

– Cum se numea?

– Robert Healey. A fost arestat acum doi ani, în Manchester. Ea îl cunoştea ca Martin Grant, dar a recunoscut în instanță încă douăzeci şi două de alte nume false.

– Şi te acuză pe tine fiindcă s-a măritat cu un pungaş? întrebă Galbraith, neîncrezător.

– Nu pentru asta. Tatăl ei suferea cu inima de ani de zile, iar şocul de a afla că erau în pragul falimentului l-a omorît. Cred că e de părere că, dacă mă duceam la ea, nu la el, l-ar fi putut convinge cumva pe Haley să le dea banii înapoi, iar bătrînul ar fi rămas în viaţă.

– Şi ar fi putut?

– N-aş crede, puse Ingram vasele în faţa lui. Healey îşi rafinase toată escrocheria ca pe-o artă, iar deschiderea la persuasiune nu făcea parte din modul lui de operare.

– Atunci, cum lucra?

Ingram făcu o mutră acră:

– Prin farmec. Era îndobitocită după el.

– Deci, e proastă?

– Nu... doar peste măsură de încrezătoare...

Încercă să-şi adune gîndurile.

– Tipul era profesionist. A creat o firmă fantomă cu conturi fictive şi le-a convins pe cele două femei să investească în ea – sau, mai exact spus, a convins-o pe domnişoara Jenner s-o convingă pe mama ei. Era o operaţiune foarte sofisticată. Pe urmă, am văzut hîrtiile şi nu mă mir că i-au căzut în plasă. Casa era plină cu broşuri lucioase, conturi revizuite, cecuri de salarii, liste de angajaţi, declaraţii de venit intern. Ar fi trebuit să fii foarte suspicios, într-adevăr, pentru a presupune că cineva şi-ar fi dat atîta osteneală pentru a te păcăli cu o sută de mii de lire. Oricum, pe baza faptului că acţiunile companiei urcau cu douăzeci la sută pe an, doamna Jenner a retras

banii de pe toate obligaţiunile şi securităţile şi i-a predat ginerelui ei un cec.

– Pe care el l-a transformat iarăşi în bani?

Ingram dădu din cap:

– Pe drum, a trecut prin cel puţin trei conturi bancare, apoi a dispărut. În total, a petrecut douăsprezece luni ca să pună la punct lovitura – nouă luni pentru a o îndupleca pe domnişoara Jenner şi trei luni însurat cu ea – şi nu numai familia Jenner a ajuns în sapă de lemn. S-a folosit de relaţiile cu ei ca să atragă şi alţi oameni, şi mulţi dintre prietenii lor şi-au fript şi ei degetele. E trist, dar în urma poveştii ăsteia au ajuns aproape izolaţi.

– Din ce trăiesc?

– Din ce reuşeşte ea să cîştige cu grajdurile de întreţinere a cailor de la Broxton House. Ceea ce nu e prea mult. Toată casa devine pe zi ce trece din ce în ce mai dărăpănată.

– De ce n-o vînd?

Ingram îşi împinse scaunul înapoi, pregătindu-se să se ridice.

– Fiindcă nu mai e a lor. Bătrînul Jenner şi-a schimbat testamentul înainte de a muri şi i-a lăsat casa fiului său, cu condiţia ca mama şi sora lui să locuiască în continuare acolo, atîta timp cît mai e în viaţă doamna Jenner. Astea au fost condiţiile puse.

Galbraith se încruntă:

– Şi pe urmă? Fratele o să-şi arunce sora pe stradă?

– Cam aşa ceva, replică sec Ingram. Este avocat în Londra şi, cu siguranţă, nu plănuieşte

să aibă un chiriaş pe proprietate cînd o va vinde unui antreprenor.

Înainte de a pleca s-o chestioneze pe Maggie Jenner, joi dimineață, Galbraith schimbă cîteva cuvinte cu Carpenter pentru a-l pune la curent cu barca eşuată.

– Am trimis doi criminalişti s-o expertizeze, îi spuse el. M-aş mira să găsească ceva – Ingram şi cu mine am aruncat o privire să vedem ce-a făcut-o să se dezumfle şi, sincer, e o mizerie cam mare – dar cred că merită o încercare. Vor încerca s-o umfle din nou şi s-o lanseze dincolo de stînci dar sfatul meu e să nu te aştepți la cine ştie ce. Chiar dacă o aduc înapoi, mă îndoiesc că vom afla mare lucru cu ajutorul ei.

Carpenter îi dădu un teanc de hîrtii:

– Astea au să te intereseze.

– Ce sînt?

– Declarații ale oamenilor despre care Sumner a spus că-i vor susține alibiul.

Galbraith distinse în glasul şefului său o nouă de emoție.

– Şi i-l susțin?

Celălalt clătină din cap:

– Dimpotrivă. Rămîn douăzeci şi patru de ore neexplicate, între amiaza zilei de sîmbătă şi amiaza de duminică. Îi trecem acum prin ciur pe toți – personalul hotelului, alți delegați la conferință – dar astea, arătă el cu degetul documentele din mîna lui Galbraith, sînt numele pe care ni le-a dat Sumner însuşi.

Ochii îi licăriră:

– Şi dacă ei nu sînt pregătiţi să-l acopere, nu prea văd pe nimeni altcineva s-o facă. Se pare că s-ar putea să ai dreptate, John.

Galbraith dădu din cap:

– Totuşi, cum a făcut-o?

– A navigat cîndva, trebuie să cunoască Golful Chapman's la fel de bine ca Harding, ştie că se găsesc bărci care pot fi luate.

– Şi cum a adus-o pe Kate acolo?

– I-a telefonat vineri seară, i-a spus că murea de plictiseală la conferinţă şi plănuia să se întoarcă acasă mai devreme, i-a propus să facă ceva interesant, în mod excepţional, ca de pildă să-şi petreacă după-amiaza pe plaja Studland, şi a aranjat să le aştepte pe ea şi Hannah la gară, în Bournemouth sau Poole.

Galbraith se trase de lobul urechii:

– E posibil.

Un copil de trei ani călătoreşte gratis cu trenul, iar registrele de vînzări din staţia Lymington arătau că sîmbătă se vînduseră multe bilete pentru adulţi neînsoţiţi pînă la Bournemouth şi Poole, fiind o călătorie scurtă şi uşoară, cu schimbarea trenului cu unul de linie principală, la Brokenhurst.

Totuşi, dacă-şi luase bilet, Kate Sumner plătise în cash, nu cu cartela de credit sau un cec. Nimeni din personalul căii ferate nu-şi amintea o femeie blondă şi scundă cu o fetiţă dar, după cum au amintit ei, traficul prin gara Lymington într-o sîmbătă din plin sezon era atît de continuu şi dens, datorită legăturii prin feribot cu Insula Wight, încît era improbabil să le fi reţinut.

– Singura întrebare fără răspuns rămîne Hannah, continuă Carpenter. Dacă a abandonat-o în Lilliput înainte de a se întoarce la Liverpool, de ce a durat atît de mult pînă s-o observe cineva? Trebuie s-o fi lăsat pe la şase dimineaţa, dar domnul şi doamna Green au văzut-o abia la zece şi jumătate.

Galbraith se gîndi la urmele de benzodiazepină şi paracetamol din organismul ei.

– Poate i-a dat să mănînce şi să bea şi a spălat-o la şase, apoi a lăsat-o adormită într-o cutie de carton, în uşa vreunui magazin, spuse el, gînditor. E chimist farmaceutic, nu uita, aşa că trebuie să ştie destul de bine cum poate adormi un copil de trei ani, pentru cîteva ore. Cred că o face de ani de zile. După cum se comportă fetiţa în prezenţa lui, trebuie să fi fost o pacoste pentru viaţa lui sexuală din ziua cînd s-a născut.

Între timp, Nick Ingram umbla după bărci furate. Pescarii care şi le ţineau în Chapman's Poole nu-l putură ajuta.

– De fapt, e primul lucru pe care l-am verificat cînd am auzit că femeia aia se înecase, spuse unul. V-aş fi anunţat dacă era o problemă, dar nu lipseşte nimic.

Aceeaşi poveste se repetă în Swanage şi Kimmeridge Bay.

Ultima escală, Lulworth Cove, păru mai promiţătoare.

– Mă mir că întrebaţi, spuse glasul de la celălalt capăt al firului, fiindcă ne-a dispărut una, neagră, de zece picioare.

– Pare să corespundă. Cînd a dispărut?

– Acu' trei luni şi mai bine.

– De unde?

– Să nu-ţi vină să crezi, de pe plajă. Un tembel nenorocit din Spania îşi ancorează vasul în golf, se trambalează cu familia să prînzească la cîrciumă, lasă motorul la locul lui cu coarda starterului atîrnînd, şi pe urmă vine şi-ţi face capul mare fiindcă i-au suflat-o de sub nas. După el, în Spania *nimeni* n-ar visa să fure barca altuia – nu contează c-o lasă aşa încît pînă şi cretinul satului s-o poată şterpeli cît mai uşor – şi pe urmă-mi freacă ridichea cu agresivitatea pescarilor din Cornwall şi că probabil e mîna lor. I-am amintit că pînă-n Cornwall sînt vreo sută de mile bune, şi că pescarii spanioli sînt de-o mie de ori mai agresivi decît cei din Cornwall şi *niciodată* nu respectă legile Uniunii Europene, dar el tot zicea c-o să mă reclame la Curtea Europeană a Drepturilor Omului pentru că nu-i protejez pe turiştii spanioli.

Ingram rîse.

– Şi ce s-a întîmplat?

– Nimica. L-am dus cu tot cu familia lui la împuţitul lor de vas de croazieră lung de cinşpe metri şi n-am mai auzit o vorbuliţă. Probabil a băgat dublu cît valoarea de asigurare a bărcii şi i-a acuzat pe bandiţii de englezi pentru dispariţia ei. Am făcut cercetări, bineînţeles, dar nimeni nu văzuse nimic. Şi vreau să zic, de ce să fi văzut? Aici ne vin sute de oameni în timpul săptămînii de vacanţă a băncilor şi oricine putea s-o pornească, fără nici o problemă. Păi ce fel de nătărău îşi lasă barca pe plajă cu motorul la locul

lui? Am bănuit c-o luaseră nişte plimbăreți, care au scufundat-o cînd s-au plictisit de ea.

– Care vacanță bancară era?

– Aia de la sfîrşitul lui mai. Jumatea trimestrului şcolar. Era ticsit peste tot.

– Spaniolul a făcut o descriere a bărcii?

– Un împuțit de manifest întreg, mai degrabă. Pregătit dinainte pentru asigurare. L-am şi bănuit că voise tocmai să-i fie şterpelită, ca să-şi cumpere ceva mai şic.

– Mi-ați putea trimite prin fax detaliile?

– Sigur.

– Mă interesează mai ales motorul.

– De ce?

– Fiindcă nu cred că era la bord cînd s-a scufundat. Cu puțin noroc, încă mai e în posesia hoțului.

– Ăsta-i criminalul dumneavoastră?

– Foarte probabil.

– Atunci aveți noroc, colega. Am aici tot felul de numere de serie, grație amicului nostru spaniol, iar unul dintre ele e al motorului.

Capitolul 14

Raport al poliției din Falmouth, în urma unei convorbiri cu domnul şi doamna Arthur Harding

Subiect: Steven Harding

Domnul şi doamna Harding locuiesc pe Hall Road 18, într-un bungalow modest din vestul oraşului Falmouth. S-au retras în Cornwall în 1991, după ce avuseseră un magazin pescăresc în Lymington, timp de douăzeci de ani şi ceva. Au folosit o proporție considerabilă din capital pentru a-i plăti unicului lor copil, Steven, cursurile la un colegiu privat de teatru, după ce nu reuşise să ia note de trecere la şcoală, şi sînt întristați că, în consecință, acum trăiesc în condiții oarecum mai strîmtorate. Astfel s-ar putea explica parțial de ce au față de fiul lor o atitudine critică şi neprietenoasă.

Îl descriu pe Steven ca fiind o „dezamăgire“ şi

manifestă o ostilitate considerabilă față de el, din cauza stilului său „imoral" de viață. Pun comportamentul său dezordonat – „nu-l interesează decît sexul, drogurile şi rock and roll-ul" – şi nerealizarea – „în viața lui n-a avut nici măcar o zi de muncă serioasă" – pe seama lenei şi a convingerii că „lumea îi e datoare să-l întrețină". Domnul Harding, care este mîndru de originile lui din clasa muncitoare, spuse că Steven îşi priveşte părinții de sus, ceea ce explică de ce i-a vizitat doar o dată în şase ani. Vizita – în vara anului 1995 – nu a fost un succes, iar opiniile domnului Harding despre aroganța şi ingratitudinea fiului său au fost explozive şi violente. Îşi descrie fiul cu cuvinte ca „prefăcut", „toxicoman", „parazit", „obsedat sexual", „mincinos", „iresponsabil", deşi e clar că această ostilitate are mai mult de-a face cu incapacitatea lui de a accepta respingerea valorilor clasei muncitoare de către Steven, decît cu vreo cunoaştere reală a actualului stil de viață al fiului său, întrucît nu au mai avut nici un contact cu el din iulie, 1995.

Doamna Harding îl citează pe un coleg de şcoală al lui Steven, Anthony Bridges, ca avînd o influență malignă asupra vieții lui. Conform ei, Anthony l-a inițiat pe Steven în furturile din magazine, droguri şi pornografie, la vîrsta de doisprezece ani, iar ratarea lui Steven provine de la două avertismente primite de el şi Anthony în perioada adolescenței, de la poliție, pentru alcoolsim şi comportament dezordonat, vandalism şi furt de materiale pornografice de la o agenție de presă. După aceste episoade, Steven a devenit

rebel şi imposibil de controlat. Îl descrie pe Steven ca „prea chipeş ca să-i fie bine" şi spune că fetele se aruncau la picioarele lui încă de la o vîrstă fragedă. Spune că Anthony, dimpotrivă, era întotdeauna eclipsat de prietenul său şi crede că de-asta îl amuza să-l „bage pe Steven în belele". E foarte înverşunată că Anthony, în pofida trecutului său, a avut destulă minte ca să studieze la universitate şi să-şi găsească o slujbă în învăţămînt, pe cînd Steven a trebuit să se bazeze pe banii oferiţi de părinţii lui, pentru care nu le-a spus nici o vorbă de mulţumire.

Cînd doamna Harding l-a întrebat pe Steven cum şi-a putut permite să-şi cumpere iahtul Crazy Daze, Steven a recunoscut că fusese plătit pentru cîteva sesiuni de pornografie hard-core. Acest lucru le-a provocat o asemenea disperare părinţilor lui, încît l-au dat afară din casă, în iulie 1995, şi de-atunci nu l- au mai văzut şi n-au mai auzit de el. Nu ştiu nimic despre activităţile, prietenii sau cunoştinţele lui recente, şi nu pot lămuri cu nimic evenimentele din 9/10 august 1997. Totuşi, insistă că, în pofida tuturor defectelor lui, nu-l cred pe Steven un om violent sau agresiv.

Capitolul 15

Maggie Jenner grebla fîn într-unul din grajduri, cînd Nick Ingram şi John Galbraith intrară cu maşina în curtea Casei Broxton, joi dimineaţă.

Reacţia ei imediată, la fel ca în cazul oricăror vizitatori, fu aceea de a se retrage în umbră, nedorind să fie văzută, să i se invadeze intimitatea, întrucît avea nevoie de un efort de voinţă pentru a-şi învinge tendinţa naturală de a evita orice situaţie care implica alte persoane.

Broxton House, o clădire Queen Anne pătrată, cu acoperiş ascuţit, ziduri de cărămidă roşie şi obloane la ferestrele de sus, se vedea printr-o deschizătură dintre copaci, în dreapta grajdurilor, iar Maggie îi privi pe cei doi oameni admirînd-o în timp ce coborau din maşină, înainte de a se întoarce să pornească în direcţia ei.

Cu un zîmbet resemnat, atrase atenţia asupra sa ridicînd cu furca o grămadă de fîn murdar, în

uşa grajdului. Nu se înnorase de trei zile şi sudoarea îi şiroia din belşug pe faţă, cînd ieşi în lumina fierbinte a soarelui. Era iritată de propria ei jenă şi-şi dori să fi îmbrăcat altceva în acea dimineaţă, sau ca P.C. Ingram să fi avut buna cuviinţă de a o anunţa că venea.

Cămaşa de pînză aspră cadrilată îi strîngea pieptul umed ca un ciorap, iar coapsele i se frecau între ele prin blugi. Ingram o zări aproape imediat şi fu amuzat să vadă că, măcar o dată, situaţia se răsturnase şi ea, nu el, era încălzită şi stingheră, dar îşi păstra expresia nepătrunsă ca de obicei.

Maggie propti furca de peretele grajdului şi-şi şterse palmele de jeanşii deja murdari, înainte de a-şi înlătura părul din dreptul feţei asudate, cu dosul unei mîini.

– Bună dimineaţa, Nick, salută ea. Ce pot face pentru tine?

– Miss Jenner, răspunse el, cu obişnuia lui înclinare politicoasă din cap. Dumnealui este detectivul inspector Galbraith, de la Dorset H.Q. Dacă nu te deranjează, ar dori să-ţi pună cîteva întrebări despre evenimentele de duminica trecută.

Maggie îşi inspectă palmele, înainte de a şi le îndesa în buzunarele pantalonilor.

– Nu vă întind mîna, domnule inspector. Nu v-ar plăcea locurile prin care a trecut.

Galbraith zîmbi, luînd scuza aşa cum era, o neplăcere faţă de contactul fizic, şi aruncă o privire plină de interes prin curtea pietruită. Pe trei laturi din patru se înşirau grajduri, clădiri vechi şi

frumoase de cărămidă cu uşi din lemn de stejar, dintre care numai o jumătate de duzină păreau să fie ocupate. Restul stăteau goale, cu uşile deschise, pardoselile de cărămizi măturate de paie şi coşurile de fîn goale, iar Galbraith bănui că de mult timp afacerile nu mai erau prospere. La intrare, trecuseră pe lîngă o pancartă decolorată, care se lăuda: BROXTON HOUSE – GRAJDURI DE CĂLĂRIE ŞI ÎNTREŢINERE, dar, la fel ca pe firmă, semnele de degradare se vedeau pretutindeni, în zidăria fărîmiţată pe care intemperiile o atacaseră două sute de ani în şir, în zugrăveala crăpată şi coşcovită, în ferestrele sparte ale potcovăriei şi biroului pe care nimeni nu se deranjase – *sau nu-şi putuse permite?* – să le înlocuiască.

Maggie îi observă privirea.

– Aveţi dreptate, spuse ea, citindu-i gîndurile. Are un enorm potenţial ca şir de cabane pentru vacanţă.

– Totuşi, e păcat cînd se întîmplă.

– Într-adevăr.

Galbraith privi spre un padoc îndepărtat, unde doi cai păşteau fără chef iarba uscată de secetă.

– Şi ei sînt tot ai dumneavoastră?

– Nu. Noi închiriem doar padocul. Proprietarii ar trebui să stea cu ochii pe ei, dar sînt iresponsabili, sincer vă spun, şi de obicei mă pomenesc făcînd pentru animalele lor nenorocite lucruri care n-au figurat niciodată în contract, zîmbi Maggie cu jale. Nu le pot băga în cap stăpînilor că apa se evaporă, iar troaca trebuie umplută din nou în fiecare zi. Uneori, îmi ies din minţi.

– Deci, e o adevărată corvoadă?

– Da, arătă ea spre o uşă de la capătul şirului de grajduri din spatele ei. Să urcăm în apartamentul meu. Vă pot oferi cîte o ceaşcă de cafea.

– Vă mulţumesc.

Era o femeie atrăgătoare, îşi spuse Galbraith, în pofida murdăriei şi a stilului repezit, dar îl intriga formalismul ţeapăn al lui Ingram faţă de ea, care nu se explica atît de simplu prin povestea cu soţul bigam. După părerea ei, formalismul ar fi trebuit să se manifeste din partea ei. În timp ce-i urma pe scara de lemn, conchise că probabil comisarul îşi încercase mîna la un moment dar şi, în mod firesc, fusese refuzat pentru că juca în afara categoriei lui. Miss Jenner era un material clasa-ntîi, chiar dacă locuia într-o casă asemănătoare cu o cocină.

Apartamentul era antiteza locuinţei ordonate a lui Nick. Peste tot domnea dezordinea, în faţa televizorului stăteau îngrămădiţi pe jos saci de fasole, ziare cu rebusuri rezolvate complet sau parţial zăceau abandonate pe mese şi scaune, pe canapea era un covor murdar care mirosea inconfundabil a Bertie, iar în chiuveta din bucătărie se îngrămădeau vase nespălate.

– Scuzaţi dezordinea, spuse ea. Sînt în picioare de la cinci şi n-am apucat să curăţ.

În urechile lui Galbraith, suna ca o scuză tocită, trîmbiţată oricui care ar fi încercat să-i critice stilul de viaţă. Maggie întoarse ţeava robinetului într-o parte, pentru a înghesui ibricul dedesubt, lîngă maldărul de vase murdare.

– Cum preferaţi cafeaua?

– Albă, cu două linguriţe de zahăr, vă rog, răspunse Galbraith.

– Eu o beau neagră, vă rog, Miss Jenner, spuse şi Ingram. Fără zahăr.

– V-ar deranja un Coffemate? îl întrebă Maggie pe inspector, mirosind o cutie de pe margine. Laptele s-a terminat.

Clăti superficial nişte căni murdare, sub robinet.

– De ce nu vă aşezaţi pe undeva? Dacă daţi jos carpeta lui Bertie, unul poate sta pe canapea.

– Cred că la dumneavoastră se referă, domnule, murmură Ingram, în timp ce se retrăgeau în salon. Prerogativul inspectorului. E cel mai comod loc din casă.

– Cine-i Bertie? şopti Galbraith.

– Cîinele din Baskerville. Ocupaţia lui favorită e să-şi înfigă botul între picioarele oamenilor şi să le dea limbi. Petele tind să reziste la cel puţin trei spălături, am descoperit, aşa că merită să stai picior peste picior cînd te-aşezi.

– Sper că glumeşti! gemu Galbraith, care pierduse deja o pereche de pantaloni buni, după baia în mare din seara trecută. Unde e?

– Afară la vîjîială, aş crede. A doua lui ocupaţie favorită e să le servească pe căţelele locale.

Inspectorul se aşeză delicat în singurul fotoliu.

– Are purici?

Cu un zîmbet, Ingram smuci din cap spre uşa bucătăriei, murmurînd:

– Îşi lasă şoarecii căcărezele în zahăr?

– Fir-ar să fie!

Ingram se retrase spre o fereastră, pentru a se aşeza precar pe pervaz.

– Să fim doar recunoscători că nu mama ei ieşise duminică la călărie, spuse el, încet. Bucătăria asta e sterilă pe lîngă a ei.

Degustase ospitalitatea doamnei Jenner cu patru ani în urmă, a doua zi după fuga lui Healey, şi jurase să nu mai repete niciodată acea experienţă. Îi oferise cafea într-o ceaşcă Spode crăpată şi înnegrită de tanin, şi-n timp ce-o băuse icnise încontinuu. Niciodată nu înţelesese moravurile ciudate ale aristocraţiei pauperizate care tindea să creadă că valoarea porţelanului ivoire o depăşea pe cea a igienei.

Aşteptară în tăcere, pe cînd Maggie lucra la bucătărie. Atmosfera trăsnea de duhoarea bălegarului, care plutea dinspre o grămadă de paie murdare din curte, iar căldura de cuptor din apartament, sub acoperişul neizolat, era aproape insuportabilă.

Cît ai zice peşte, amîndoi erau roşii la faţă şi-şi tamponau frunţile cu batistele, iar micul avantaj pe care Ingram crezuse că-l dobîndise asupra lui Maggie se risipi rapid. Peste cîteva minute, intră cu o tavă de cafele, pe care le împărţi înainte de a se prăvăli pe pătura lui Bertie de pe canapea.

– Deci, ce vă pot spune ce nu i-am spus deja lui Nick? îl întrebă ea pe Galbraith. Ştiu că e o anchetă despre o crimă, din ziare, dar cum n-am văzut cadavrul, nu-mi imaginez cum v-aş putea ajuta.

Galbraith scoase nişte însemnări din buzunarul hainei.

– De fapt, e mai mult decît o anchetă despre o crimă, domnişoară Jenner. Kate Sumner a fost violată înainte de a fi aruncată în mare, aşa că omul care a ucis-o e extrem de periculos şi trebuie să-l prindem înainte de a o mai face.

Tăcu, pentru a lăsa informația să-şi facă efectul.

– Credeți-mă, orice ajutor ne puteți da va fi de mare folos.

– Dar eu nu ştiu nimic.

– Ați vorbit cu un om numit Steven Harding, îi aminti el.

– O, Doamne, Dumnezeule, exclamă Maggie, doar nu sugerați că el a făcut-o?

Se încruntă spre Ingram:

– Chiar i-ai pus gînd rău omului ăluia, nu-i aşa, Nick? Nu încerca decît să ajute, cu conştiința împăcată. Poți la fel de bine să spui că oricare dintre oamenii care au fost în ziua aceea în Chapman's Pool ar fi putut s-o omoare.

Ingram rămase indiferent atît față de expresia ei, cît şi față de acuzații.

– E o posibilitate.

– Atunci, de ce te iei de Steve?

– Nu ne luăm de el, Miss Jenner. Încercăm să-l eliminăm din anchetă. Nici eu şi nici inspectorul nu dorim să ne pierdem vremea interogînd trecători nevinovați.

– Duminică, ai pierdut mult timp făcînd-o, replică ea, iritată de insistența lui dezgustătoare de a o trata cu acel formalism bățos.

Ingram zîmbi, dar nu mai răspunse nimic.

Maggie se întoarse spre Galbraith:

– Mă voi strădui, deşi mă îndoiesc că vă pot spune prea multe. Ce vreţi să ştiţi?

– Ar fi de folos dacă puteţi începe prin a descrie întîlnirea cu el. Înţeleg că aţi călărit pe cărare, spre cherhanale, şi aţi ajuns la el şi la cei doi băieţi lîngă maşina comisarului Ingram. Atunci l-aţi văzut prima oară?

– Da, dar nu-l călăream pe Jasper. Îl duceam de dîrlogi, fiindcă îl speriase elicopterul.

– Okay. Ce făceau Steven Harding şi băieţii în acel moment?

Ridică din umeri:

– Se uitau cu binoclul la o fată de pe un iaht, sau cel puţin aşa făceau Steve şi fratele mai mare. Cred că pe cel mic îl plictisea totul. Apoi, Bertie a început să se agite...

Griffiths o întrerupse:

– Aţi spus că se *uitau* prin binoclu. Cum procedau, exact? Îl luau pe rînd?

– Nu, mă rog, am greşit. Paul privea, iar Steve i-l ţinea doar fix.

Îi văzu sprîncenele înălţîndu-se întrebător şi anticipă următoarea întrebare.

– Aşa, făcu ea un gest de îmbrăţişare cu braţele. Stătea în spatele lui Paul, cuprinzîndu-l cu braţele, şi ţinea binoclul astfel încît Paul să poată privi prin oculare. Copilului i se părea comic şi tot chicotea. Era destul de drăgălaş, zău aşa. Cred că încerca să-i mute mintea de la femeia moartă.

Se opri pentru a-şi aduna gîndurile.

– De fapt, am crezut că era tatăl lor, pînă

mi-am dat seama că era prea tînăr.

– Unul dintre băieți a spus că se jucase cu telefonul înainte de sosirea dumneavoastră. L-ați văzut făcînd-o?

Maggie clătină din cap:

– Îl avea prins la centură.

– Şi ce s-a întîmplat în continuare?

– Pe Bertie l-a apucat cheful de joacă, aşa că Steve l-a prins şi a propus să liniştim băieții, încurajîndu-i să-l mîngîie pe Bertie şi pe Sir Jasper. A spus că era obişnuit cu animalele, fiindcă a copilărit într-o fermă din Cornwall.

Se încruntă.

– Ce importanță au toate astea? Nu era decît prietenos.

– În ce sens, domnişoară Jenner?

Şi mai încruntată, Maggie îl privi un moment, întrebîndu-se vizibil unde duceau întrebările lui.

– Nu bătea pe nimeni la cap, dacă la asta vă gîndiți.

– De ce m-aş gîndi că bătea la cap pe cineva?

– Fiindcă, făcu ea o mişcare iritată cu capul, v-ar uşura sarcina.

– Cum?

– Vreți ca el să fi fost violatorul, nu? Nick, cu siguranță, aşa crede.

Ochii cenuşii ai lui Galbraith o măsurară cu răceală:

– Un viol înseamnă puțin mai mult decît a bate pe cineva la cap. Kate Sumner primise o doză de somnifer, avea julituri pe spate, urme de strangulare la gît, rosături de frînghii la încheie-

turi, degete fracturate şi ruptură de vagin. A fost aruncată... *vie...* în mare, de cineva care ştia fără îndoială că înota prost şi n-avea să se poată salva, chiar presupunînd că-şi revenea după efectele sedativului. De asemenea, cînd a murit era însărcinată, ceea ce înseamnă că şi copilul a fost asasinat odată cu ea.

Zîmbi uşor.

– Îmi dau seama că sînteți o persoană foarte ocupată şi că moartea unei femei necunoscute nu prea reprezintă o prioritate în viața dumneavoastră, dar comisarul Ingram şi cu mine o luăm mai în serios, probabil fiindcă amîndoi am văzut cadavrul lui Kate şi ne-a impresionat.

Maggie îşi privi mîinile.

– Vă rog să mă iertați, spuse ea.

– Nu punem întrebări doar ca să ne distrăm, continuă Galbraith, fără ostilitate. De fapt, cei mai mulți dintre noi găsim cazurile de acest gen foarte stresante, deşi publicul rareori o recunoaşte.

Maggie înălță capul, cu o undă se zîmbet în ochii ei întunecoşi.

– Ce-i drept. Problema e că am impresia că vă concentrați asupra lui Steve numai fiindcă era acolo, ceea ce nu mi se pare rezonabil.

Galbraith schimbă o privire cu Ingram.

– Mai sînt şi alte motive pentru care ne interesează, spuse el, dar singurul pe care am posibilitatea de a vi-l spune pe moment e că o cunoştea de cîtva timp pe femeia moartă. Îl anchetăm fie şi numai din acest motiv, indiferent dacă s-ar fi aflat duminică la Chapman's Poole sau nu.

Maggie era complet surprinsă:

– N-a spus că o cunoştea.

– V-ați fi aşteptat s-o facă? Nouă ne-a spus că n-a văzut nici un moment cadavrul.

– Nici n-ar fi putut, nu-i aşa? se întoarse ea spre Ingram. Spunea că venise dinspre St Alban's Head.

– De pe drumul de coastă de-acolo se vede foarte bine Egmont Bight, îi aminti Ingram. Dacă avea un binoclu, ar fi putut-o distinge foarte uşor.

– Dar nu avea, protestă Maggie. N-avea la el decît un telefon. Chiar dumneavoastră ați spus.

Galbraith stătea la îndoială cum să-i pună următoarea întrebare; alese o abordare directă. Probabil că femeia avea un armăsar, doi, în grajduri, aşa că nu risca să leşine la menționarea unui penis.

– Nick spune că Harding avea o erecție cînd l-a văzut, duminică. Sînteți de aceeaşi părere?

– Sau asta, sau e incredibil de bine înzestrat.

– Oare dumneavoastră erați cauza, ce credeți?

Nu-i răspunse.

– Ei?

– N-am idee. Pe moment, am avut impresia că fata de pe iaht îl excitase. Mergeți pe plaja Studland în orice zi cu soare şi veți găsi zeci de tineri focoşi între optsprezece şi douăzeci şi patru de ani ascunzîndu-se în apă fiindcă socotelile lor reacționează independent de creieri. Nu-i tocmai o crimă.

Galbraith clătină din cap:

– Arătați bine, domnişoară Jenner, iar el stă-

tea în apropierea dumneavoastră. L-ați încurajat în vreun fel?

– Nu.

– E *foarte* important.

– De ce? Tot ce ştiu e că bietul amărît nu se controla complet, oftă ea. Ascultați, îmi pare extrem de rău pentru femeia aceea. Dar dacă Steve a fost implicat, nu mi-a dat nici o indicație în sensul ăsta. În ceea ce mă privea pe mine, nu era decît un tînăr ieşit la plimbare, care a dat un telefon din partea unor copii.

Galbraith puse un deget pe o pagină a carnetului.

– Am aici un citat din Danny Spender, spuse el. Spuneți-mi cît e de exact. „A stat de vorbă cu doamna cu calul, răspunse Danny, dar ea nu-l plăcea la fel de mult cît o plăcea el pe ea." Aşa se întîmpla?

– Nu, bineînțeles că nu s-a întîmplat aşa, replică ea nemulțumită, ca şi cum ideea de a i se fi făcut curte ar fi fost o anatemă, deşi cred că s-ar fi putut ca băieții să aibă impresia asta. Am spus că avea curaj să-l ia pe Bertie de zgardă, aşa că a părut să creadă că dacă rîdea mult şi-l bătea pe Jasper pe crupă îi impresiona pe copii. Pînă la urmă, a trebuit să mut animalele la umbră, ca să le îndepărtez de el. Jasper înghite multe, dar nu şi să primească palme la fund din două-n două minute, şi nu voiam să fiu dată în judecată dacă-i trăgea dintr-o dată o copită.

– Deci Danny a avut dreptate spunînd că nu-l plăceați?

– Nu văd ce importanță are, răspunse ea,

stînjenită. E ceva subiectiv. Nu sînt o persoană foarte sociabilă, aşa că simpatizarea oamenilor nu e punctul meu forte.

– Ce vă displăcea la el? continuă imperturbabil Galbraith.

– O, Doamne, dar e ridicol! se răsti Maggie. Nimic. A fost absolut amabil, de la începutul pînă la capătul conversației.

Aruncă o privire pieziştă, furioasă, spre Ingram:

– Aproape ridicol de politicos, de fapt.

– Atunci, de ce nu-l plăceați?

Maggie inspiră adînc pe nas, în conflict clar cu sine însăşi dacă să răspundă sau nu.

– Tot punea mîna, replică ea, într-o răbufnire de furie. În regulă? Asta voiați? Mă irită bărbații care nu-şi pot ține mîinile acasă, domnule inspector, dar asta nu face din ei violatori sau asasini. E doar modul lor de a fi.

Trase din nou aer în piept, adînc.

– Şi dacă tot a venit vorba – numai ca să vă arăt cît de puțin preț puteți pune pe judecata mea asupra bărbaților – nici în oricare dintre dumneavoastră n-aş avea încredere mai mult decît la o lungime de braț. Dacă vreți să ştiți de ce, întrebați-l pe Nick.

Rîse amar, cînd Galbraith coborî privirea.

– Văd că v-a şi spus. Totuşi... dacă vreți cele mai suculente detalii ale relației mele cu soțul meu bigam, depuneți o cerere scrisă şi voi vedea ce pot face pentru dumneavoastră.

– Vreți să spuneți că Harding v-a *atins,* domnişoară Jenner?

– Bineînțeles că nu, îl fulgeră ea cu o privire pîrjolitoare. Nu i-am dat ocazia.

– Dar v-a atins animalele şi asta v-a revoltat?

– Nu, răspunse ursuză Maggie. Pe băieți punea mereu mîinile. Totul era foarte macho... chestii gen ura-amice-încîntat-de-cunoştință... înțelegeți, o droaie de pumni în umeri şi bătăi pe spate... sinceră să fiu, de-asta am crezut că era tatăl lor.

Zîmbi cam cinic.

– E genul de emoție superficială pe care n-o vezi decît în filmele de la Hollywood, aşa că nu m-am mirat deloc cînd i-a spus lui Nick că era actor.

Galbraith schimbă o scurtă privire întrebătoare cu Ingram.

– Aş spune că e o descriere exactă, recunoscu sincer comisarul. Era foarte prietenos față de Paul.

– În ce fel, prietenos?

– *Foarte,* răspunse Ingram. Iar Miss Jenner are dreptate. Danny îl tot împingea.

Seducător de copii? scrie Galbraith în carnet.

– L-ați văzut pe Steve abandonînd un rucsac pe pantă, înainte de a-i conduce pe băieți la maşina lui Nick? o întrebă el apoi pe Maggie.

Femeia îl privea destul de ciudat.

– Prima oară cînd l-am văzut, era la cherhanale, răspunse ea.

– L-ați văzut luînd rucsacul după ce Nick a plecat cu băieții?

– Nu mă uitam la el, se încreți fruntea ei, cu îngrijorare. Ascultați... nu cumva vă repeziți iarăşi

să trageți concluzii? Cînd am spus că atingea băieții, n-am vrut să... adică... nu era necuviincios... doar, în fine, *exagerat,* dacă vreți.

– Okay.

– Ceea ce încerc să spun este că nu-l cred pedofil.

– Ați cunoscut vreodată unul, domnişoară Jenner?

– Nu.

– Ei bine, nu au două capete, să ştiți. Totuşi, am reținut, o asigură el, reproducîndu-i conştient intonația; galant, ridică de jos cana neatinsă şi o bău înainte de a scoate o carte de vizită din portofel. Aveți aici numărul meu, continuă, ridicîndu-se. Dacă vă amintiți ceva ce credeți că este important, mă puteți găsi aici oricînd. Vă mulțumesc pentru ajutor.

Maggie dădu din cap, privindu-l pe Ingram, care se îndepărta de fereastră.

– Tu *nu* ți-ai băut cafeaua, spuse, cu un licăr malițios în ochi. Poate că de fapt ai fi preferat-o totuşi cu zahăr. Descopăr mereu că rahații de şoarece se lasă pe fund.

Ingram îi zîmbi.

– Dar firele de păr de cîine nu, Miss Jenner.

Îşi puse chipiul şi-şi îndreptă cozorocul.

– Salutări mamei dumneavoastră.

Hîrtiile şi obiectele personale ale lui Kate Sumner umpluseră cîteva cutii, pe care anchetatorii le cercetau metodic de trei zile, încercînd să reconstituie o imagine a vieții femeii.

Nu exista nimic care s-o asocieze cu Steven

Harding sau cu vreun alt bărbat. S-a luat legătura cu toate persoanele din agenda ei, fără nici un rezultat.

S-au dovedit a fi, fără excepție, oameni pe care-i cunoscuse după mutarea pe coasta de sud şi corespundeau cu o listă de felicitări pentru Crăciun din sertarul de jos al biroului din salon.

Într-un dulap din bucătărie s-a găsit un caiet de şcoală cu inscripția *Jurnal săptămînal,* dar a fost o dezamăgire, reieşind a fi doar un registru precis al cheltuielilor pe mîncare şi casă, coroborat, plus-minus o liră sterlină, cu alocația pe care i-o plătea William.

Corespondența era alcătuită aproape în întregime din scrisori de afaceri, referindu-se de obicei la munca de-acasă, deşi existau cîteva scrisori private de la prieteni şi cunoştințe din Lymington, soacra ei şi una, datată în iulie, trimisă de Polly Garrard de la Pharmatec UK.

Dragă Kate,

E o veşnicie de cînd n-am mai stat la o şuetă şi de fiecare dată cînd sun telefonul e scos din priză sau nu eşti acasă. Bagă-mi şi mie o sîrmă cînd poți. Mor s-aud cum o duceți tu şi Hannah în Lymington. Să-l întreb pe William, e o pierdere de timp. El doar dă din cap şi zice: „Bine."

Mi-ar plăcea foarte mult să văd casa, de cînd ați terminat toate decorațiunile. Poate reuşesc să-mi iau liber o zi şi să te vizitez cînd e William la serviciu? Aşa, n-o să se poată plînge dacă tot ce facem e să şedem la bîrfă. O mai ții minte pe

Wedy Plater? Acum două săptămîni, s-a îmbătat la prînz şi l-a făcut pe Purdy „bulangiu constipat", fiindcă era în hol cînd ea s-a întors tîrziu pe trei cărări şi i-a spus c-o să-i taie din salariu. Doamne, ce-am mai rîs! Ar fi dat-o afară pe loc, dacă nu-i lua partea bătrînul Trew. A trebuit să-şi prezinte scuzele, dar nu regretă nimic. Zice că niciodată nu l-a mai văzut pe Purdy învinețindu-se la față!

M-am gîndit la tine imediat, bineînțeles, şi de-asta te-am sunat. Chiar că-i o veşnicie. Sună-mă neapărat. Mă gîndesc la tine,

Cu drag,
Polly Garrard

Lîngă ea era ataşată cu o agrafă ciorna răspunsului de la Kate.

Dragă Polly,

Hannah şi cu mine o ducem bine şi sigur că trebuie să ne faci o vizită. Sînt puțin cam ocupată pe moment, dar am să te sun imediat ce pot. Casa arată extraordinar. O să-ți placă. Întîmplarea cu Wendy Plater a fost foarte nostimă!

Sper că faci numai bine. Vorbim curînd,

Cu drag,
Kate

Părinții fraților Spender părură îngrijorați, cînd Ingram întrebă dacă el şi Detectivul Inspector Galbraith puteau vorbi cu Paul între patru ochi.

– Ce-a făcut? întrebă tatăl.

Ingram îşi scoase chipiul şi-şi netezi părul brunet cu latul palmei.

– Nimic, din cîte ştiu eu, zîmbi el. Sînt doar cîteva întrebări de rutină, atîta tot.

– Atunci, de ce vreţi să discutaţi cu el în particular?

Comisarul îi susţinu privirea:

– Fiindcă femeia moartă era goală, domnule Spender, iar Paul s-ar jena să vorbească despre asta în faţa dumneavoastră şi a soţiei.

Omul pufni amuzat:

– Probabil ne crede cei mai înfricoşători puritani.

Surîsul lui Ingram se lăţi.

– Părinţi, doar, spuse el, gesticulînd spre aleea din faţa vilei închiriate. Probabil se va simţi mai comod dacă discută cu noi afară.

În cele din urmă, Paul fu surprinzător de deschis în legătură cu „prietenia“ lui Steven Harding.

– Cred că pusese ochii pe Maggie şi încerca să-i arate ce bun era cu copiii, le spuse el poliţiştilor. Unchiul meu mereu face aşa. Cînd vine la noi acasă singur, nu-şi pierde vremea să stea de vorbă cu noi, dar dacă-şi aduce cîte o prietenă, ne ia cu braţele de după umeri şi ne spune bancuri. Numai ca să le facă să creadă că ar fi un tată bun.

Galbraith chicoti:

– Şi la fel făcea şi Steve?

– Probabil. A devenit mult mai prietenos după ce-a apărut ea.

– L-ai observat jucîndu-se cu telefonul?

– Adică în felul cum spune Danny?

Inpectorul dădu din cap.

– Nu m-am uitat la el fiindcă nu voiam să fiu

mîrlan, dar Danny e destul de sigur şi e cazul să ştie, fiindcă l-a privit tot timpul.

– Şi de ce crezi că făcea Steve asta?

– Fiindcă uitase că eram şi noi pe-acolo, răspunse băiatul.

– În ce sens, exact?

Paul dădu primele semne de jenă.

– Păi, ştiţi, începu el cu sinceritate, o făcea oarecum fără să se gîndească... şi tata face de multe ori lucruri fără să se gîndească, de pildă îşi linge cuţitul în restaurant. Mama se supără foc pe el.

Galbraith dădu din cap a încuviinţare:

– Eşti un băiat deştept. Ar fi trebuit să mă gîndesc şi eu la asta.

Îi mîngîie obrazul pistruiat, analizînd problema.

– Totuşi, să te freci cu un telefon e cam altceva decît să-ţi lingi cuţitul. Nu crezi că mai degrabă se dădea mare?

– Se uitase la o fată prin binoclu, aminti Paul. Poate faţă de ea se dădea mare?

– Poate, se prefăcu Galbraith că mai chibzuia puţin. Nu crezi că e mai posibil să se fi dat mare faţă de tine şi Danny?

– Pău... vorbea mult despre femeile pe care le văzuse goale, dar simţeam cumva că nu prea era adevărat... Cred că încerca să ne facem să ne simţim mai bine.

– Danny e şi el de aceeaşi părere?

Băiatul clătină din cap:

– Nu, dar asta nu înseamnă nimic. Crede că Steve i-a furat tricoul şi de-asta nu-i place de el.

– Şi e adevărat?

– Nu cred. E doar o scuză, fiindcă l-a pierdut şi mama i-a făcut gît. Avea scris pe piept DERBY FC şi costase o avere.

– Danny îl avea la el duminică?

– Zice că era în legătura în care ţinea binoclul, dar eu nu mai ţin minte.

– Okay, dădu iarăşi din cap Galbraith. Şi-atunci, Danny ce crede că urmărea Steve?

– Bănuieşte că e pedofil, răspunse indiferent Paul.

W.P.C. Sandra Griffiths fluiera atonal de una singură, în timp ce pregătea o ceaşcă de ceai în bucătăria de la Langton Cottage. Hannah stătea ca hipnotizată în faţa televizorului din salon, în timp ce Sandy binecuvînta amintirea geniului care inventase doica electronică. Se întoarse spre frigider, în căutarea laptelui, şi îl găsi pe William Sumner stînd drept în spatele ei.

– Te-am speriat? o întrebă el, văzîndu-i mica tresărire de surpriză.

Ştii bine că da, idiot nenorocit...! Se sili să zîmbească, pentru a ascunde faptul că începea să-i dea fiori.

– Da, recunoscu ea. Nu te-am auzit intrînd.

– La fel spunea şi Kate. Uneori, se supăra rău.

Cine-o poate acuza...? Începea să-l creadă voyeur, un om care se excita privind în secret o femeie care-şi vedea de treburi. Încetase să numere de cîte ori îl zărise pîndind de după cîte o uşă, ca un intrus nebinevenit în propria lui casă.

Luă distanță, ducînd ceainicul pe masă şi trăgînd un scaun. Se lăsă o tăcere prelungită, în timpul căreia William bătu îmbufnat cu vîrful pantofului în piciorul mesei, împingîndu-i tăblia în burtă, cu mici smucituri.

– Ți-e frică de mine, nu-i aşa? întrebă el pe neaşteptate.

– Ce te face să crezi asta? replică Sandy, în timp ce ținea masa pe loc, contra loviturilor lui.

– Aseară ți-a fost frică.

Părea mulțumit, ca şi cum ideea l-ar fi excitat, iar Sandy se întrebă cît de important era pentru el să se simtă superior.

– Nu te auto-măguli, declară ea scurt, aprinzîndu-şi o țigară şi suflînd intențonat fumul în direcția lui. Ai încredere-n ce-ți spun, dacă mi-era măcar pe departe frică, ți-aş fi făcut boaşele piftie. Schilodeşte-ntîi, întreabă pe urmă, asta e deviza mea.

– Nu-mi place să fumezi sau să vorbeşti vulgar în casa mea, spuse el, cu încă un şut năzuros în piciorul mesei.

– Atunci, fă o reclamație. Nu înseamnă decît că mi se va da o altă misiune.

Îi înfruntă un moment privirea.

– Şi nu ți-ar conveni deloc, este? Te-ai obişnuit prea mult să ai în casă o servitoare gratuită.

Ochii lui se umplură de lacrimi.

– Nu înțelegi cum e. Înainte, totul mergea strună. Iar acum... ei bine, nici măcar nu ştiu ce-ar trebui să fac.

Teatrul jucat de el era amatoricesc în cel mai bun caz, diabolic în cel mai rău, iar lui Griffiths îi

provoca scîrbă. *Credea cumva că o atrăgea neputința masculină?*

– Atunci, ar trebui să-ți fie ruşine, se răsti ea. După cum spune asistenta care te-a vizitat, nu ştiai nici măcar unde era aspiratorul de praf, necum şi să-l foloseşti. A venit aici ca să te învețe îndeletnicirile părinteşti şi gospodăreşti elementare, fiindcă nimeni – repet, *nimeni* – nu va lăsa un copil de trei ani în grija unui om de-o indiferență atît de patentată față de binele său.

William porni prin bucătărie, deschizînd şi închizînd uşile dulapurilor, ca pentru a demonstra că era familiarizat cu conținutul lor.

– Nu e vina mea, spuse el. Aşa voia Kate. Nu mi se permitea să intervin în gospodărie.

– Eşti sigur că nu era invers? scutură Sandy scrumul țigării în farfurioară. Vreau să spun, nu te-ai căsătorit cu o soție, nu? Te-ai însurat cu o gospodină, care trebuia să țină casa ceas şi să dea socoteală pentru fiecare ban pe care-l cheltuia.

– N-a fost aşa.

– Atunci, cum a fost?

– Locuiam într-o casă cu chirie ieftină, răspunse el, amar. Nu m- am însurat nici cu o soție, nici cu o gospodină. M-am însurat cu o proprietăreasă care-mi dădea voie să stau aici atîta timp cît plăteam chiria la timp.

Iahtul francez, *Mirage*, porni în susul rîului Dart la începutul după-amiezei de joi şi acostă în Dart Havn Marina, pe malul din Kongswear al estuarului, vis-a-vis de frumosul oraş Dartmouth,

paralel cu calea ferată a trenurilor cu cărbuni spre Paignton. La scurt timp după oprire, se auzi un şuierat şi trenul de ora trei trecu într-un iureş de aburi, deşteptîndu-i proprietarului Beneteau-ului un dor romantic după zilele pe care nici el nu şi le mai putea aminti.

Dimpotrivă, fiica lui stătea cufundată în melancolie, incapabilă să înțeleagă de ce acostaseră lîngă un mal al rîului care nu se lăuda decît cu gara, în timp ce toate lucrurile atrăgătoare – magazine, restaurante, baruri, oameni, viață, *bărbați!* – se aflau pe celălalt mal, în Dartmouth. Cu dispreț, îşi privi tatăl scoțînd camera video şi căutînd prin cutie o casetă nouă, ca să filmeze locomotive cu aburi. Era ca un puştan, îşi spuse ea, cu entuziasmul lui prostesc pentru comorile Angliei rurale, cînd singura care conta cu adevărat era Londra. Ea rămăsese singura dintre prietenele ei care nu fusese niciodată acolo, ceea ce o copleşea. Doamne, da' *trişti* mai erau părinții ei!

Tatăl se întoarse spre ea, cam iritat, întrebînd-o unde erau casetele nefolosite, iar fata fu nevoită să admită că nu mai existau. Le folosise pe toate, filmînd fleacuri ca să-şi omoare timpul, iar el, cu o toleranță enervantă (era unul dintre acei tați înțelegători care refuză să se ia la ceartă) începu să deruleze benzile, privind prin vizor, ca s-o aleagă pe cea mai puțin interesantă pentru a o refolosi.

Cînd ajunse la înregistrarea unui tînăr care cobora panta de lîngă Chapman's Pool, spre doi băieți, urmată de imagini cu el stînd singur pe mal, în spatele cherhanalelor, coborî camera şi-şi

privi fiica, încruntat cu îngrijorare. Fata avea paisprezece ani, iar tatăl îşi dădu seama că habar n-avea dacă era încă inocentă sau dacă ştia exact ce filmase. I-l descrise pe tînăr, întrebînd-o de ce consumase atîta bandă cu el. Obrajii bronzaţi ai fetei se înroşiră intens. Din nici un motiv anume. Îl văzuse acolo şi-l găsise – declară ea sfidătoare – un tip bine. În orice caz, îl cunoştea. Făcuseră cunoştinţă cînd stătuseră de vorbă în Lymington. *Şi,* o plăcea. Se pricepea ea la astea.

Tatăl era copleşit.

Fiica lui ridică din umeri. Ce mare lucru? Ce dacă era englez? Nu era decît un tip bine căruia-i plăceau fetele franţuzoaice, spuse ea.

Lui Bibi Gould îi căzu faţa, cînd ieşi cu inima uşoară din salonul de coafură din Lymington unde lucra şi-l văzu pe Tony Bridges stînd pe trotuar, parţial întors în altă direcţie, cu privirea spre o tînără mamă care-şi sălta copilul mic pe şold. Relaţia cu Tony, aşa cum era, devenise mai mult un calvar decît o plăcere şi, o fracţiune de secundă, se întrebă dacă n-ar fi fost mai bine să se retragă pe uşă, pînă-şi dădu seama că o văzuse cu coada ochiului. Zîmbi forţat.

– Bună, salută ea, cu o voioşie neconvingătoare.

Tony o privi lung, cu expresia lui ciudat de meditativă, observîndu-i şortul sumar şi tricoul tăiat care abia-i acoperea braţele, mijlocul şi picioarele bronzate. Un vas de sînge începu să-i pulseze în cap şi nu-şi mai putu ascunde enervarea din glas.

– Cu cine te-ntîlneşti?

– Cu nimeni, răspunse Bibi.

– Atunci, care-i problema? De ce arăţi aşa de ofticată că mă vezi?

– Nu-i adevărat, îşi plecă ea capul, pentru a-şi lăsa părul să-i cadă ca o perdea peste ochi, într-un mod pe care Tony nu-l putea suferi. Sînt doar obosită, atîta tot... Mă duceam acasă să mă uit la teve.

Tony întinse o mînă, apucînd-o de încheietura mîinii.

– Steve a dispărut. Cu el plănuiai să te întîlneşti?

– Nu fi prost.

– Unde e?

– De unde să ştiu? îşi răsuci ea braţul, încercînd să se elibereze. E prietenul tău.

– S-a dus la caravană. I-ai spus că vă întîlniţi acolo?

Furioasă, Bibi reuşi să-şi smulgă mîna din strînsoare.

– Trebuie că eşti obsedat de el, să ştii... mai bine-ai discuta cu cineva problema, decît să te descarci tot timpul pe mine. Şi, pentru cultura ta general, nu toată lumea fuge să se-ascundă-n caravana-mpuţită a lui Mămica şi Tăticu' ori de cîte ori iese treaba prost. E o cocină de porci, pentru numele lui Dumnezeu... cum e şi casa ta... şi cine-are chef să se reguleze într-o cocină?

Îşi frecă încheietura, unde degetele lui îi lăsaseră pielea înroşită, cu trăsăturile ei imature de nouăsprezece ani schimonosindu-se veninos.

– Nu e vina lui Steve că eşti aşa de ameţit

încît de cele mai multe ori nici nu ți se mai scoală, aşa că nu te mai preface că el e de vină. Problema ta e că ți-ai pierdut-o, dar nu eşti în stare nici să vezi, dracu'!

Tony o privi cu ostilitate:

– Şi sîmbătă? Nu mie mi s-a rupt filmu' sîmbătă. M-am săturat pîn-aici să mă tot bați la cap, Beebs.

Era pe punctul de a-şi arunca năzuroasă capul pe spate, răspunzînd că sexul cu el devenise atît de plicticos, încît putea foarte bine să fie şi-n comă, dar prudența fu mai puternică. Tony avea un stil de a riposta care nu-i plăcea prea mult.

– Mda, bine, nu mă poți acuza pe mine pentru asta, bombăni ea spăşită. Şi nu mai cumpăra E-uri la mîna a doua de la amicii tăi de mîna a doua, bine? Aşa, poți să mă şi omori.

Capitolul 16

FAX:

Expeditor: P.C. Nicholas Ingram
Destinatar: D.I. John Galbraith
Data: 14 august – 7:05 p.m.
Conținut: Cazul Kate Sumner

Domnule,

M-am mai gîndit la cele de mai sus, mai ales în relație cu raportul medico-legal şi barca eşuată, şi întrucît mîine am zi liberă, vă faxez concluziile. Recunosc că se bazează în întregime pe ipoteza că barca eşuată a fost implicată în asasinarea lui Kate, dar sugerează o nouă perspectivă, care s-ar putea să fie demnă de interes.

Am menționat azi dimineață că: 1) există o posibilitate ca barca pneumatică să fi fost furată

din Lulworth Cove la sfîrşitul lunii mai, în care caz hoţul şi asasinul lui Kate ar putea fi una şi aceeaşi persoană; 2) dacă teoria mea cu „tractarea“ a fost corectă, sînt mari şanse ca motorul exterior (marca: Fastrigger; Nr. serial: 240B 5006678) să fi fost înlăturat şi să fi rămas în posesia hoţului; 3) aruncaţi încă o privire în jurnalul de bord al lui Steven Harding, pentru a vedea dacă a fost în Lulworth Cove în ziua de joi, 29 mai; 4) a avut o a doua barcă la bordul iahtului Crazy Daze – care nu necesita decît o pompă cu pedală ca s-o umfle – acest lucru ar rezolva unele dintre problemele dumneavoastră criminalistice; 5) probabil că are undeva o ascunzătoare pe care încă n-aţi descoperit-o şi care s-ar putea să conţină motorul furat.

Am avut timp să analizez logistica modului în care barca pneumatică a fost luată din Lulworth Cove ziua în amiaza mare şi mi-am dat seama că Harding, sau oricare alt proprietar de navă, ar fi avut oarecari dificultăţi.

E important să recunoaştem că iahtul Crazy Daze trebuie să fi fost ancorat în mijlocul Golfului Lulworth, iar Harding n-a putut veni la ţărm decît cu propria lui barcă pneumatică. Plimbăreţii de plăcere dornici de-o croazieră ar fi atras foarte puţin atenţia (s-ar fi presupus că barca era a lor) dar un om singur, chinuindu-se cu două bărci pneumatice, ar fi ieşit în evidenţă ca măgarul între oi, mai ales din moment ce singura cale de a le scoate din Golf (doar dacă nu era dispus să-şi piardă vremea dezumflîndu-le) ar fi fost aceea de a le tracta în tandem sau în paralel după Crazy

Daze. Este foarte neobişnuit ca un iaht să aibă două bărci şi, după reclamarea furtului, faptul ar fi atras atenţia pazei de coastă din observatorul de lîngă Lulworth.

Cred că un scenariu mult mai probabil al furtului ar fi fost acela al înlăturării pe jos. Să zicem că un hoţ oportunist a observat că motorul exterior nu era fixat cu lacătul, i-a desfăcut clemele şi l-a cărat în văzul tuturor pînă la maşină. Să zicem că a revenit peste o jumătate de oră, ca să vadă dacă proprietarii se întorseseră şi, văzînd că nu veniseră, a ridicat pur şi simplu barca deasupra capului şi astfel a luat-o şi pe ea. Nu sugerez că asasinarea lui Kate Sumner a fost premeditată cu atît de mult timp în urmă, dar ceea ce sugerez este că furtul bărcii pneumatice spaniole în luna mai poate să fi dus la o metodă ideală pentru eliminarea trupului ei, în august. (Notă: furturile de sau de pe nave reprezintă unele dintre cele mai mari cifre din statisticile infracţiunilor de pe coasta de sud.) Recomand insistent, prin urmare, să încercaţi să aflaţi dacă între zilele de 24-31 mai a locuit în Lulworth sau în apropiere vreo persoană care avea legătură cu Kate. Presupun că ironia tristă a destinului va fi aceea că au fost ea, soţul şi fiica ei – în jurul oraşului Lulworth există mai multe parcuri de caravane şi campinguri – dar cred c-o să vă placă. Întăreşte argumentele împotriva soţului.

Din motive care vor fi expuse mai jos, nu mai sînt convins că veţi găsi motorul exterior. Presupunînd că s-a urmărit ca barca furată, plus conţinutul (de ex. Kate) să se scufunde, atunci

motorul exterior trebuia să rămînă la bord.

S-ar putea să vă amintiți că m-am interesat de subiectul „hipotermiei“ din raportul medico-legal, luni cînd mi l-ați arătat. Opinia medicului legist e că victima înotase o perioadă de timp considerabilă, înainte de a se îneca, lucru care i-a cauzat stresul şi frigul. Cu acea ocazie, m-am întrebat de ce a avut nevoie de atîta timp pentru a înota pe o distanță relativ scurtă şi am sugerat că era mai probabil să fi suferit hipotermia în urma expunerii la temperatura aerului nopții decît la temperatura mării – aceasta din urmă fiind în general mai caldă. Ar depinde, desigur, de aptitudinile ei la înot, mai ales întrucît medicul legist precizează că a intrat în mare la minimum o jumătate de milă W-S-W de Egmont Bight şi am presupus că trebuia să fi înotat mult mai mult decît a estimat el. Totuşi, azi-dimineață i-ați spus domnişoarei Jenner despre Kate că era o înotătoare slabă şi de-atunci mă tot întreb cum ar fi putut o înotătoare slabă să plutească atît de mult, pe o mare dificilă, încît să prezinte semne de hipotermie după moarte. De asemenea, mă mai întreb de ce ucigaşul a fost convins că avea să ajungă cu bine înapoi la mal, de vreme ce în acea parte a coastei nu există lumini, iar curenții sînt imprevizibili.

O explicație posibilă pentru cele de mai sus e aceea că femeia a fost violată pe mal, asasinul a crezut-o moartă după tentativa de strangulare şi tot exercițiul cu „înecul“ a avut rolul de a se debarasa de cadavru pe o porțiune izolată a coastei.

Puteți accepta acest raționament? 1) A urcat-o, goală şi leşinată, în barca furată, apoi a dus-o la o distanță considerabilă – de la Lulworth Cove la Chapman's Poole = 8 mile marine aprox. – înainte de a o lega de motorul exterior şi a lăsa barca să se scufunde cu tot cu conținutul (factorul de vînt rece i-ar fi provocat deja hipotermie unei femei goale); 2) după ce a fost lăsată în derivă, Kate şi-a revenit de pe urma tentativei de strangulare şi şi-a dat seama că trebuia să se salveze; 3) degetele şi unghiile rupte pot fi rezultatul eforturilor de a se elibera din legături şi apoi a desprinde clemele care țineau motorul exterior la locul lui în scopul de a-i elimina greutatea, probabil răsturnînd cu acest prilej barca; 3) a folosit barca în chip de plută şi nu s-a despărțit de ea decît cînd şi-a pierdut cunoştința sau a obosit prea tare ca să se mai țină; 5) în toate situațiile, presupun că barca s-a deplasat mult mai aproape de mal decît estimează medicul legist, altminteri s-a fi împotmolit, iar ucigaşul însuşi ar fi avut greutăți; 6) ucigaşul a escaladat faleza şi s-a întors la Lulworth pe drumul de coastă, la adăpostul nopții.

Pînă aici m-a dus imaginația, dar dacă barca a fost implicată în crimă, atunci trebuie să fi venit dinspre vest – Kimmeridge Bay sau Lulworth Cove – fiindcă era o navă prea fragilă pentru a rezista în cursa pe după St Alban's Head. Îmi dau seama că nimic din toate acestea nu explică situația lui Hannah, deşi nu pot să nu presimt că, dacă puteți descoperi unde a stat ascunsă timp de două luni barca furată, s-ar putea să desco-

periți şi unde a fost violată Kate şi unde a fost lăsată Hannah în timp ce mama ei era înecată.

(Notă: Nici una dintre cele de mai sus nu-l exclude pe Harding – violul a putut avea loc pe puntea navei lui, urmele fiind ulterior spălate, iar barca a putut fi tractată după Crazy Daze – dar oare fac din el un suspect mai puțin probabil?)

SS
Nick Ingram

Capitolul 17

Vineri dimineață, soarele răsărise de mai puțin de-o oră, cînd Maggie Jenner porni pe drumul din spatele Casei Broxton, însoțită de Bertie. Călărea un murg tînăr şi nărăvaş numit Stinger, a cărui stăpînă venea în fiecare weekend din Londra la vila ei din Langton Matravers pentru a călări din răsputeri prin jurul golfurilor, ca antidot față de presiunile muncii ei de broker financiar în capitală. Maggie îndrăgea calul, dar detesta femeia, ale cărei mîini erau cam la fel de sensibile ca două ciocane pneumatice şi care îl privea pe Stinger probabil aidoma ca pe o priză de cocaină – o doză rapidă de adrenalină.

Dacă n-ar fi acceptat să plătească mult peste prețurile medii pentru serviciile de întreținere pe care i le asigura Maggie, i-ar fi refuzat oferta fără o secundă de ezitare, dar la fel ca în majoritatea situațiilor din viața familiei Jenner, compromisul

devenise cel mai sigur mod de a preîntîmpina falimentul. La St Alban's Head Quarry, coti în dreapta, croindu-şi drum pe poartă, în valea adîncă şi largă care tăia o trecere descendentă şi înverzită spre mare, printre Capul St Alban's la sud şi zona mai înălţată de deasupra Golfului lui Chapman, la nord. Îşi îndemnă calul la trap şi-i dădu drumul să se repeadă peste iarbă, într-o eliberare entuziastă. Era încă răcoare, dar prin aer abia dacă adia o boare de vînt şi, ca întotdeauna în asemenea dimineţi, moralul i se înălţa. Oricît de grea ar fi fost viaţa, şi uneori putea fi foarte grea, aici înceta să-şi mai facă griji. Dacă ceva avea vreun rost, atunci se apropia cel mai mult de a-l găsi, singură şi liberă, în optimismul reînnoit pe care îl genera soarele proaspăt în zorii fiecărei noi zile.

Îşi struni calul după opt sute de metri şi îl purtă la pas spre drumul de coastă mărginit de un gard, care îmbrăţişa pantele văii din ambele laturi într-o serie de trepte abrupte tăiate în faleze. Doar un drumeţ cutezător ar fi suferit chinurile coborîrii numai pentru a se confrunta cu chinurile şi mai mari ale urcuşului, iar Maggie, care n-o făcuse niciodată nici pe una, nici pe cealaltă, găsi acum că era mult mai cuminte să călărească prin vale dacă voia să admire peisajul. În faţă, marea, de un albastru sclipitor, era calmă ca oglinda, fără nici o pînză la vedere, iar Maggie sări uşor din şa în timp ce Bertie, gîfîind după efortul de a ţine pasul, se tăvălea în voie prin iarba caldă, lîngă copitele calului. Petrecînd într-o doară căpăstrul lui Stinger peste şipca de

sus a gardului, urcă dîmbul şi parcurse cei cîţiva metri pînă la marginea falezei, pentru a sta şi a savura vasta întindere albastră unde linia de demarcaţie dintre cer şi mare era aproape invizibilă. Nu se auzeau decît foşnetele blînde ale brizanţilor pe plajă, respiraţiile animalelor şi un cîntec de ciocîrlie din înaltul cerului.

Ar fi fost dificil de spus, aşadar, cine fu mai surprins, Maggie sau Steven Harding, cînd acesta se ridică de la pămînt, în faţa ei, după ce se săltase peste marginea falezei, de unde povîrnişul cobora spre mare. Cîteva secunde, stătu în patru labe, cu chipul palid şi neras, respirînd greu şi arătînd mult mai puţin plăcut decît în urmă cu cinci zile. Mai mult ca un violator; mai puţin ca un erou de la Hollywood. Inspira o tulburătoare violenţă, un anume calcul în ochii săi negri, pe care Maggie nu le observase data trecută, dar brusca lui ridicare cît era de înalt fu aceea care o făcu să ţipe. Îngrijorarea i se transmise imediat lui Stinger care se ridică pe copitele dinapoi, smulgîndu-şi frîul de pe gard, iar apoi lui Bertie, care sări în picioare, cu blana zbîrlită.

– Ticălos nenorocit! strigă la el Maggie, descărcîndu-şi spaima într-un reproş furios, cînd auzi fornăitul alarmat al lui Stinger şi tropotul de copite. Se întoarse dinspre Harding, într-o încercare zadarnică de a prinde căpăstrul calului speriat înainte de a se repezi din loc.

Doamne, Te rog, să nu... valorează o avere pentru Grajdurile de Întreţinere Broxton House... nu-mi pot permite să se rănească... Doamne, Te rog, Doamne, Te rog...

Harding, însă, din motive pe care numai el le ştia, se repezi prin faţa ei spre Stinger iar calul, rostogolindu-şi ochii în orbite, o luă la goană ca fulgerul în susul pantei.

– Of, Doamne! răcni Maggie, bătînd cu piciorul şi dezlănţuindu-se asupra tînărului, cu faţa roşie şi urîţită de o furie incontrolabilă. Cum ai putut fi aşa de-al dracu' de infantil, băi... băi cretinule! Ce *mă-ta* ai crezut că făceai?! Jur pe Dumnezeu că dacă Nick Ingram află c-ai fost aici, o să te răstignească pe cruce! Deja te crede un împuţit de pervers!

Era complet nepregătită pentru dosul de palmă care-i arse o lovitură razantă peste obraz şi, în momentul cînd căzu la pămînt, cu o bufnitură răsunătoare, singurul gînd din capul ei fu: *Ce Dumnezeu l-a apucat pe idiotul ăsta...?*

Ingram miji dureros ochii spre ceasul deşteptător, la şase şi jumătate, cînd îi sună telefonul. Ridică receptorul şi ascultă o serie de ţipete ascuţite şi neinteligibile de la celălalt capăt al firului, pe care le recunoscu ca aparţinîndu-i lui Maggie Jenner.

– Va trebui să te calmezi, spuse el, cînd în sfîrşit Maggie se opri să respire. Nu înţeleg o vorbă din ce spui.

Alte ţipete.

– Vino-ţi în fire, Maggie, continuă ferm Ingram. Nu eşti o smiorcăită, aşa că nu te purta ca una de-alea.

– Scuză-mă, răspunse ea, într-o lăudabilă încercare de a se stăpîni. Steven Harding m-a lovit,

aşa că Bertie s-a repezit la el... peste tot este sînge... i-am legat braţul într-un garou, dar nu rezistă... nu ştiu ce să mai fac... cred c-o să moară, dacă nu ajunge la spital.

Ingram se ridică în capul oaselor, frecîndu-şi furios faţa pentru a-şi alunga somnul. Auzea zgomotul alb al spaţiului gol şi sunetul unor cîntece de păsări în fundal.

– Unde eşti?

– La capătul văii carierei... lîngă treptele spre drumul de coastă... la jumătatea distanţei dintre Chapman's Poole şi St Alban's Head... Stinger a fugit şi mă tem că-şi va rupe un picior dacă se împiedică de căpăstru... vom pierde totul... cred că Steve moare...

Vocea îi slăbi, cînd întoarse capul şi telefonul dinspre direcţia semnalului.

– Omor din imprudenţă... Bertie şi-a pierdut controlul...

– Nu te mai aud, Maggie! strigă Ingram.

– Iartă-mă, reveni vocea ei, în grabă. Nu are nici o reacţie. Mi- e teamă ca Bertie să nu-i fi secţionat o arteră şi nu pot strînge garoul destul de tare ca să-i opresc hemoragia. Folosesc lesa lui Bertie, dar e prea largă şi beţele de-aici sînt toate aşa de putrede că se rup mereu.

– Atunci lasă lesa şi foloseşte altceva – ceva ce să poţi strînge în mînă, un tricou eventual. Înfăşoară-i-l în jurul braţului cît poţi de strîns, mai sus de cot, şi pe urmă continuă să răsuceşti capetele ca să exerciţi presiune. Dacă nu reuşeşti, încearcă să localizezi cu degetele artera pe parta inferioară a braţului şi apas-o tare peste os, ca să

opreşti circulaţia. Dar trebuie să menţii presiunea, Maggie, altfel va începe din nou să piardă sînge, iar asta înseamnă că te vor durea mîinile.

– Okay.

– Bravo. Îţi trimit ajutoare cît pot de repede.

Întrerupse legătura şi formă numărul de la Broxton House.

– Doamnă Jenner? începu el, apăsînd butonul difuzorului cînd auzi receptorul celuilalt aparat ridicîndu-se. Aici Nick Ingram.

Sări din pat şi începu să se îmbrace.

– Maggie are nevoie de ajutor şi dumneavoastră vă aflaţi cel mai aproape. Încearcă să oprească hemoragia mortală a unui om, în valea carierei. Sînt la capătul drumului de coastă. Dacă-l luaţi pe Sir Jasper şi alergaţi acolo cu toată viteza, arunci mai are şanse, altfel...

– Dar nu sînt îmbrăcată, îl întrerupse ea, cu indignare.

– Mi se rupe-n paişpe! replică el. Mişcă-ţi fundu' acolo şi dă-i fiică-tii o mînă de ajutor fiindcă, pe toţi sfinţii, oricum ai face-o pentru prima oară.

– Cum îndrăz...

Închise şi începu să dea mai multe telefoane, care aveau să ducă la trimiterea elicopterului de la Portland Search and Rescue spre St Alban's Head pentru a doua oară în nici o săptămînă, cînd serviciul de ambulanţe îşi exprimă îndoiala că putea ajunge la un om dintr-o vale îndepărtată înainte de a sîngera de moarte.

Cînd Nick Ingram ajunse la faţa locului, conducîndu-şi Jeep-ul cu o viteză sinucigaşă pe dru-

meagurile înguste şi în susul cărării, drama se terminase. Elicopterul stătea pe pămînt la vreo cincizeci de metri de locul accidentului, cu motorul în ralenti, Harding se ridicase în capul oaselor, conştient, în timp ce-l îngrijea un infirmier de la S.A.R., iar la încă o sută de metri la sud de elicopter, pe la jumătatea pantei, Maggie încerca să-l prindă pe Stinger, care-şi dădea ochii peste cap şi se retrăgea de fiecare dată cînd ea ajungea prea aproape. Încerca în mod clar să-l abată în direcția opusă marginii, dar calul se temea prea tare de elicopter ca să meargă în direcția lui şi nu reuşea decît să-l mîne spre gardul înalt de un metru şi treptele periculos de abrupte care mărgineau faleza.

Celia, într-o pereche de pantaloni de pijama şi o jachetă de casă pătată cu tanin, stătea arogantă într-o parte, cu o mînă ținînd strîns căpăstrul lui Sir Jasper de lîngă zăbală şi cu capătul acestuia înfăşurat pe cealaltă, în caz că se hotăra şi el s-o zbughească din loc. Îl învrednici pe Ingram cu o privire înghețată, menită să-l împietrească în loc, dar comisarul n-o luă în seamă, îndreptîndu-şi atenția spre Harding.

– Vă e bine, domnule?

Tînărul dădu din cap. Purta blugi Levi's şi o cămaşă groasă verde pal, ambele fiind stropite copios cu sînge, iar antebrațul drept îi era bandajat strîns.

Ingram se întoarse spre infirmier:

– În ce stare e?

– Va trăi, răspunse omul. Cele două doamne au reuşit să-i oprească hemoragia. Are nevoie de

cusături, aşa că-l ducem la Poole şi-l aranjăm acolo.

Îl trase pe Nick deoparte.

– Tinerei doamne i-ar prinde bine de asemenea nişte îngrijiri. Tremură ca o frunză, dar zice că e mai important să prindă calul. Problema e că şi-a rupt căpăstrul şi nu se poate apropia îndeajuns ca să-l apuce de zăbală.

Arătă cu capul spre Celia:

– Şi nici cea bătrînă nu stă mult mai bine. Are artrită şi s-a lovit la şold călărind încoace. Normal ar fi să le luăm cu noi, dar refuză cu încăpăţînare să părăsească animalele. Mai e şi problema timpului. Trebuie să pornim, dar calul liber o s-o ia la goană pe bune în clipa cînd decolăm. Şi-aşa şi-a ieşit din minţi de frică şi era să cadă dracu' de pe faleză cînd am aterizat.

– Unde-i cîinele?

– A dispărut. Înţeleg că tînăra doamnă a trebuit să-l bată cu lesa ca să-i dea drumul băiatului şi a tulit-o cu coada-ntre picioare.

Nick îşi ciufuli părul răvăşit de somn.

– Okay, ne mai puteţi aştepta cinci minute? Dac-o ajut pe domnişoara Jenner să prindă calul, poate-o convingem pe maică-sa să se ducă la un tratament. Ce zici?

Infirmierul privi spre Steven Harding.

– De ce nu? Zice că-i destul de întremat ca să meargă pe picioare, dar o să-mi trebuiască cinci minute bune ca să-l urc şi să-l instalez. Nu vă dau şanse prea mari, dar oricum, succes.

Cu un zîmbet răutăcios, Nick îşi duse degetele la gură şi scoase un şuierat ascuţit, înainte

de a scruta ambele pante, cu ochi îngustați. Spre uşurarea lui, îl văzu pe Bertie ridicîndu-se din iarbă, pe culmea Colinei Emmetts, la vreo două sute cincizeci de metri distanță. Mai şuieră odată, iar cîinele veni spre el ca o torpilă. Cînd mai avea cincizeci de metri, ridică brațul şi îl coborî scurt spre pămînt, apoi reveni la Celia.

– Trebuie să luăm repede o hotărîre, îi spuse el. Avem cinci minute ca să-l prindem pe Stinger înainte de a pleca elicopterul, şi cred că Maggie ar avea şanse mai mari dacă l-ar călări pe Sir Jasper. Dumneavoastră sînteți experta. Să i-l duc eu, sau să-l las cu dumneavoastră, reținînd că nu ştiu nimic despre cai, iar Jasper riscă să se sperie de zgomot la fel de mult ca Stinger?

Celia Jenner era o femeie rațională şi nu pierdu vremea cu reproşurile. Îi dădu în mîna stîngă capătul frîului, iar pe dreapta i-o potrivi lîngă zăbala lui Jasper.

– Țistuie mereu din limbă, spuse ea, şi-o să te urmeze. Nu încerca să fugi şi nu-i da drumul. Nu ne putem permite să-i pierdem pe amîndoi. Aminteşte-i lui Maggie c-au să-şi iasă din minți în clipa cînd decolează elicopterul, aşa că să galopeze ca toți dracii spre mijlocul cîmpului, ca să aibă mai mult spațiu în jur.

Ingram porni în susul pantei, fluierîndu-l pe Bertie să-l urmeze şi chemîndu-l la piciorul stîng, astfel încît cîinele îl însoți ca o umbră.

– Nu ştiam că e cîinele lui, îi spuse infirmierul Celiei.

– Nici nu e, răspunse ea îngîndurată, privind ceea ce se întîmpla, cu mîna streaşină la ochi.

Îşi văzu fiica poticnindu-se în jos spre poliţistul cel înalt, care schimbă o vorbă cu ea înainte de a o ridica uşor în şaua lui Jasper, după care, cu un gest al braţului, îl trimise pe Bertie într-o manevră de învăluire spre marginea falezei, pentru a ocoli pînă în spatele calului speriat. Porni şi el pe urmele lui Bertie, oprindu-se ca un obstacol de neclintit între Stinger şi margine, pe cînd dirija cîinele să blocheze şi mai mult retragerea calului în susul colinei, alergînd încoace şi-ncolo mai sus de el. Între timp, Maggie îl întorsese pe Sir Jasper spre carieră şi-i dăduse pinteni s-o ia la trap. Confruntat cu variantele neplăcute de a avea un cîine într-o parte, un elicopter în cealaltă şi un om în spate, Stinger alese soluţia cea mai firească de a-l urma pe celălalt cal spre adăpost.

– Impresionant, comentă infirmierul.

– Într-adevăr, răspunse Celia, şi mai gînditoare. Aşa e, nu?

Polly Garrard se pregătea să plece la serviciu, cînd detectivul inspector John Galbraith sună la uşă şi o întrebă dacă voia să mai răspundă la cîteva întrebări despre relaţia ei cu Kate Sumner.

– Nu pot, răspunse Polly, am să-ntîrzii. Puteţi veni la birou, dacă doriţi.

– Perfect, dacă preferaţi aşa, o asigură el. Totuşi, v-ar putea îngreuna situaţia. Cred că nu veţi dori să tragă cineva cu urechea la unele dintre întrebările pe care am să vi le pun.

– Of, fir-ar să fie! exclamă ea imediat. Am ştiut eu c-aşa avea să se-ntîmple.

Deschise larg uşa.

– Mai bine poftiți, îl invită conducîndu-l într-un salonaş, dar nu mă puteți reține prea mult. O jumătate de oră maximum, okay? Deja am întîrziat de două ori luna asta şi mi se termină pretextele.

Se aşeză pe capătul unei canapele, rezemîndu-şi brațul de spătar, şi-l invită să se aşeze în celălalt capăt. Răsucindu-se cu fața spre el, îşi îndoi un picior sub trup, astfel că fusta i se ridică pînă la pubis, iar sînii îi ieşiră în relief ca reacție la tragerea umerilor înapoi. Era o poziție deliberată, îşi spuse cu oarecare amuzament Galbraith, în timp ce se aşeza pe canapea. Era o tînără bine făcută, cu gustul tricourilor strîmte, al machiajului gros şi al lacului de unghii albastru, şi se întrebă cum ar fi suportat-o Angela Sumner pe Polly ca noră în locul lui Kate. Cu toate păcatele ei reale sau imaginare, Kate păruse pe măsura rolului de soție a lui William, chiar dacă îi lipseau talentele sociale şi educaționale necesare pentru a o satisface pe soacra ei.

– Voiam să vă întreb despre o scrisoare pe care i-ați trimis-o lui Kate în luna iulie, cu referire la unii colegi de muncă, începu el, scoțînd o copie xerox din buzunarul de la piept; o desfăcu pe genunchi şi i-o întinse. Vă mai amintiți cînd i-ați scris-o?

Polly o parcurse rapid, apoi dădu din cap:

– Mhm. Îi tot telefonasem vreo săptămînă încheiată şi mi-am zis, ce mama dracu', e clar că-i ocupată, aşa că mai bine să-i trimit o scrisoare şi să-i cer să mă sune ea.

Îşi boți fața, cu o nemulțumire caricaturală:

– Nu c-ar fi făcut-o vreodată. Mi-a trimis doar o sărăcie de scrisorică, zicînd c-avea să mă sune ea cînd era gata.

– Aceasta? îi arătă el o copie după ciorna lui Kate.

Femeia îi aruncă o privire.

– Cred că da. Asta spunea, mai mult sau mai puțin. Era pe-o hîrtie c-un antet fandosit, țin minte, dar m-a supărat că nu se deranjase să-mi răspundă cu o scrisoare civilizată. Adevărul e că nici nu cred că voia să vin. Bănuiesc că se temea să n-o fac de rîs în fața prietenilor ei din Lymington. Ceea ce probabil că aş fi şi făcut, adăugă ea, cu franchețe.

Galbraith zîmbi:

– I-ați vizitat acasă imediat după ce se mutaseră?

– Nu. Nu m-au invitat niciodată. Tot zicea că pot veni de cum termină decorațiunile, dar – făcu ea iarăşi o mutră – nu era decît un pretext ca să mă tot amîne. Nu m-a deranjat. Adevărul e că, dacă eram în locul ei, probabil şi eu aş fi făcut la fel. Se mutase de-a binelea – casă nouă, viață nouă, prieteni noi – şi cînd faci asta, pe cei vechi îi laşi în urmă, nu?

– Nu se mutase complet, sublinie el. Încă mai sînteți colegă cu William.

Polly chicoti.

– Lucrez în aceeaşi clădire cu William, îl corectă ea, şi-l scot din minți, ceva de speriat, spunîndu-le tuturor că s-a însurat cu cea mai bună prietenă a mea. Ştiu că nu-i adevărat – n-a fost niciodată, de fapt – vreau să zic, am plăcut-o,

una alta, dar nu era genul de cea mai bună prietenă, dacă-nțelegeți ce vreau să zic. Mult prea închisă în sine. Nu, o fac numai ca să-l enervez pe William. Mă crede cea mai mare proastă şi era să moară cînd i-am spus că o vizitasem pe Kate în Chichester şi o cunoscusem pe mama lui. Nici nu mă mir. Doamne, ce cotoroanță mai e şi aia! Predici, predici, predici. Fă asta. Nu fă ailaltă. Cinstit, aş fi-mpins-o-n fața unui autobuz, cu scaun cu tot, dacă era soacra *mea.*

– A existat vreo şansă în sensul ăsta?

– Mai scutiți-mă! Ar trebui să fiu în comă permanentă ca să mă mărit cu William Sumner. Tipul are cam tot atîta sex-appeal cît o ridiche!

– Atunci, ce-a găsit Kate la el?

Polly îşi frecă degetul mare de cel arătător:

– Banii.

– Altceva?

– Nimic. Un pic de clasă, poate, dar un tăntălău necăsătorit, fără copii şi cu bani căuta şi un tăntălău necăsătorit, fără copii şi cu bani a căpătat.

Înclină capul într-o parte, amuzată de expresia lui neîncrezătoare:

– Mi-a spus odată că scula lui William, chiar şi cînd i se făcea mai tăricică, era aşa de moale că semăna mai mult cu un cîrnat nefript decît c-o măciucă. Păi şi-atuncea, zic eu, cum face treaba? Şi ea, zice, c-o litră de ulei de bebeluş şi degetu' meu în cur.

Chicoti din nou, la vederea strîmbăturii de simpatie a lui Galbraith față de problemele altui bărbat.

– Şi lui îi plăcea, pentru numele lui Dumnezeu! Altfel, de ce s-ar fi însurat cu ea, cînd maică-sa scuipa venin peste tot? Okay, o fi vrut Kate bani, da' bietul Willy nu voia decît o borfelină care să-i spună că era formidabil fie că era, fie că nu. Mergea ca pe apă. Amîndoi aveau ce voiau.

O studie un moment, întrebîndu-se dacă era chiar aşa de naivă pe cît dădea de înțeles.

– Chiar aşa? întrebă el. Kate a murit, nu uitați.

Polly redeveni imediat serioasă.

– Ştiu. Mare porcărie. Dar nu vă pot spune nimic despre asta. De cînd s-a mutat, n-am mai văzut-o.

– În regulă. Spuneți-mi ce ştiți. De ce v-a amintit de Kate întîmplarea cînd Wendy Plater l-a insultat pe James Purdy?

– Ce vă face să credeți că mi-a amintit de ea?

Galbraith cită din scrisoare:

– *A trebuit* – Wendy, adică – *să-şi prezinte scuzele, dar nu regretă nimic. Zice că niciodată nu l-a mai văzut pe Purdy învinețindu-se la față! M-am gîndit la tine imediat, bineînțeles...*

Puse pagina pe canapea, între ei.

– De ce partea asta de la urmă, Polly? De ce faptul că Purdy s-a învinețit te-a dus cu gîndul la Kate Sumner?

Polly se gîndi un moment.

– Fiindcă a lucrat la Pharmatec? încercă ea, neconvingător. Fiindcă îl găsea pe Purdy un bulangiu? E doar o figură de stil.

Galbraith bătu cu degetul în ciorna copiei lui Kate:

– A tăiat cuvintele *Ai promis pe cuvînt de onoare,* înainte de a scrie, mai departe, *Întîmplarea cu Wendy Plater a fost foarte nostimă!* Ce i-ai primis, Polly?

Femeia părea stînjenită.

– Sute de lucruri, aş crede.

– Nu mă interesează decît cel care a avut legătură fie cu James Purdy, fie cu Wendy Plater.

Ridicîndu-şi braţul de pe spătarul canapelei, Polly se aplecă abătută.

– N-are nici o legătură cu asasinarea ei. A fost foar o întîmplare.

– Ce anume?

Nu-i răspunse.

– Dacă nu are într-adevăr nici o legătură cu moartea ei, atunci îţi dau cuvîntul meu că rămîne între noi, o încurajă el. Nu mă interesează să-i divulg secretele, ci numai să-l găsesc pe ucigaş.

Chiar în timp ce vorbea, ştiu că afirmaţia era neadevărată. De prea multe ori, pentru victima unui viol justiţia însemna să îndure umilinţa de a i se demasca secretele. O privi pe Polly cu o compasiune neaşteptată.

– Dar mă tem că *eu* sînt cel care trebuie să decidă dacă e important sau nu.

Polly oftă.

– Mi-aş putea pierde slujba, dacă Purdy află vreodată că v-am spus.

– Nu există nici un motiv ca să afle.

– Credeţi?

Galbraith nu mai spuse nimic, ştiind din experienţă că tăcerea exercita adesea o presiune mai puternică decît cuvintele.

– În fine, ce mama dracu'! se hotărî ea. Probabil ați ghicit oricum. Kate a avut o aventură cu el. Era nebun după ea, voia să-şi părăsească nevasta şi toate cele, şi pe urmă ea i-a dat cu pas şi-a spus că-n schimb avea să se mărite cu William. Lui Purdy, săracu', nu i-a venit să creadă. Nici el nu-i un boboc cu caş la gură şi se dăduse de ceasu' morții să-i trezească interesul. Cred chiar că-i spusese nevesti-sii că voia să divorțeze. Oricum, Kate a spus că s-a învinețit la față şi pe urmă a căzut pe birou. După aia, a lipsit de la serviciu trei luni, aşa c-am bănuit că făcuse un atac de inimă, dar Kate a zis că nu suporta să mai vină cît timp era ea acolo.

Ridică din umeri:

– S-a apucat din nou de lucru în săptămîna de după plecarea ei, deci se pare că a avut dreptate.

– De ce l-a ales pe William? întrebă Galbraith. Nu era mai îndrăgostită de el decît de Purdy, nu?

Polly repetă gestul de a-şi freca degetele unul de altul.

– Lovelele. Purdy are o nevastă şi trei copii mari, care şi-ar fi cerut cu toții porția înainte de-a apuca şi Kate s-arunce o privire.

Făcu o mutră malițioasă:

– Cum spuneam, ea voia de fapt un tip necăsătorit şi fără copii. Socotea că dacă tot trebuia să-şi verse mațele ca să facă vreun libidinos fericit, voia să aibă acces la toată averea ăluia.

Galbraith scutură din cap, nedumerit:

– Atunci ce ce şi-a mai pierdut vremea cu Purdy?

Proptindu-şi din nou braţul pe spătarul canapelei, Polly îşi repezi sînii în faţa lui.

– N-avea tată, nu? Cum nici eu n-am.

– Şi?

– Îi plăceau bărbaţii mai în vîrstă, deschise ea larg ochii, în semn de invitaţie cochetă. Şi mie, dacă te interesează.

– Îi mănînci de vii? chicoti Galbraith.

Polly îi privi fix prohabul:

– Pe nemestecate îi înghit, rîse ea.

Amuzat, inspectorul clătină din cap.

– Începuseşi să-mi spui de ce şi-a mai pierdut Kate timpul cu Purdy.

– El era şeful, tipul cu mălaiul. S-a gîndit să-l ia la cîteva tăvăleli, să-i smulgă plata pentru renovarea apartamentului, în timp ce căuta prin jur ceva mai de soi. Problema era că nu contase c-avea să se amorezeze aşa de tare, şi nu i-a mai rămas altă soluţie ca să scape de el decît cruzimea. Avea nevoie de siguranţă, nu de dragoste, înţelegi, şi nu credea s-o obţină de la Purdy, după ce nevastă-sa şi copiii îşi tăiau porţia. Avea cu treizeci de ani mai mult ca ea, nu uita. De asemenea, Purdy nu-şi mai dorea şi alţi copii, iar asta era ceea ce voia ea cu adevărat, să aibă nişte copii ai ei. În unele sensuri, era sucită de-a binelea, probabil fiindcă avusese greutăţi în copilărie.

– William ştia despre aventura cu Purdy?

Polly clătină din cap:

– Nu ştia nimeni, în afară de mine. De-asta Kate m-a pus să jur că păstram secretul. A zis că William ar fi contramandat nunta, dacă afla.

– Şi ar fi făcut-o?

– A, cu siguranță. Păi fii atent, avea treizeci şi şapte de ani şi nu era genul care să se-nsoare. Wendy Plater fusese cît pe ce să-l înhațe odată, pînă cînd Kate i-a băgat bețe-n roate spunîndu-i că era o destrăbălată. A expediat-o aşa de repede, că nici nu ți-ar veni să crezi.

Zîmbi, amintindu-şi.

– Kate practic a trebuit să-i bage un belciug prin nas ca să-l ducă pînă la ofițerul stării civile. Poate-ar fi fost altfel, dacă mama lui era de acord, dar bătrîna Mămică Sumner şi Will erau ca Derby şi Joan, iar Kate trebuia să se dea cu capul de toți pereții-n fiecare noapte ca să facă sexul cît mai atractiv pentru dobitocul ăla decît să-i spele regulat rufele.

– Şi povestea cu Wendy Plater era adevărată?

Din nou, Polly păru stingherită.

– Se îmbată uneori, dar nu cu regularitate. Totuşi, cum spunea Kate, dacă Will ar fi vrut să se-nsoare cu ea, n-ar fi crezut-o, nu? A profitat doar de primul pretext valabil ca să scape.

Galbraith coborî privirea spre scrisul copilăresc al lui Kate de pe ciorna scrisorii pentru Polly, întrebîndu-se ce natură o fi avut lipsa ei de scrupule.

– Legătura cu Purdy a continuat şi după ce s-a măritat cu William?

– Nu, răspunse Polly cu convingere. Cînd Kate lua o hotărîre, aşa rămînea.

– Iar asta ar fi oprit-o să aibă relații cu altcineva? Să zicem că se plictisea de William şi

cunoştea un bărbat mai tînăr – în circumstanțele astea, ar fi fost infidelă?

– Nu ştiu, ridică din umeri Polly. Mă cam gîndeam eu că putea să aibă o aventură, fiindcă nu se mai ostenise să-mi telefoneze de veacuri, dar asta nu-nseamnă că o şi avea. Oricum, n-ar fi fost ceva serios. Era încîntată foc că se mutase la Lymington şi avea o casă onorabilă şi n-o pot vedea renunțînd prea uşor la toate astea.

Galbraith dădu din cap.

– Ai ştiut vreodată că obişnuia să folosească fecale ca să se răzbune?

– Ce naiba-i aia, fe... calie?

– Rahat, explică îndatoritor Galbraith, găinaț, balegă, treabă mare.

– Căcat!

– Exact. Ai auzit vreodată să fi mînjit cu rahat lucrurile cuiva?

Polly chicoti:

– Nu. Era prea fandosită ca să facă aşa ceva. Aproape o maniacă a igienei, de fapt. Cînd Hannah era mică, freca bucătăria în fiecare zi cu Dettol ca să nu aibă microbi. I-am spus că era nebună – vreau să zic, peste tot sînt microbi, nu-i aşa – dar ea tot o ținea pe-a ei. N-aş vedea-o atingînd un rahat nici într-un milion de ani. După ce-o schimba pe Hannah, îi ținea scutecele la o lungime de braț.

Din ce în ce mai curios, îşi spuse Galbraith.

– Okay. Dă-mi o idee aproximativă despre program. La cît timp după ce i-a spus lui Purdy că se mărita cu William a avut loc nunta?

– Nu mai țin minte. O lună, poate.

Făcu un calcul rapid în minte.

– Deci, dacă Purdy a lipsit trei luni, înseamnă că la două luni după nuntă Kate a întrerupt serviciul fiindcă era gravidă?

– Cam aşa ceva.

– Şi în ce lună era gravidă, Polly? Într-a doua? A treia? A patra?

Pe fața tinerei apăru o expresie resemnată.

– A spus că nu conta, cu condiția să semene cu ea, fiindcă William era atît de îndobitocit încît ar fi crezut orice-i spunea.

Descifră corect disprețul din expresia lui Galbraith.

– N-a făcut-o din răutate. Doar din disperare. Ştia ce înseamnă să creşti în sărăcie.

Refuzul îndărătnic al Celiei de a-l însoți pe Harding în elicopter şi incapacitatea sa de a se îndoi din şold însemnau fie să se întoarcă acasă pe jos, cu nişte dureri îngrozitoare, fie să stea culcată pe spate în Jeep-ul lui Ingram, care era plin cu mantale, cizme şi echipamente de pescuit. Cu un zîmbet acru, Ingram făcu loc şi se aplecă s-o ia pe sus. Totuşi, refuză cu şi mai multă încăpățînare să se lase ridicată în brațe.

– Nu-s un copil, se răsti ea.

– Altfel nu văd cum am putea proceda, doamnă Jenner, îi atrase el atenția, altfel decît tîrîndu-vă pe burtă şi stînd culcată cu fața în jos acolo unde obişnuiesc eu să-mi pun peştii.

– Şi cred că ți se pare comic.

– Doar corect. Mă tem că, orice-am face, va fi dureros.

Celia privi podeaua canelată, incomodă, şi cedă, prost dispusă.

– Numai să nu faci caz, mai spuse ea, arţăgoasă. Nu suport agitaţia.

– Ştiu.

O culese în braţe şi se aplecă în Jeep, pentru a o depune cu grijă pe podea.

– Va fi un drum cu zdruncinături, o mai preveni el, îndesînd în jurul ei mantalele, ca s-o protejeze. N-ar strica să mă strigaţi, dacă nu mai suportaţi, şi voi opri.

Deja nu mai suporta, dar nu avea de gînd să i-o spună.

– Sînt îngrijorată din cauza lui Maggie, scrîşni ea printre dinţi. Ar fi trebuit să se întoarcă, deacum.

– L-a dus pe Stinger spre grajduri, nu în direcţie opusă.

– Dumitale nu ţi se întîmplă niciodată să mai şi greşeşti? îl întrebă Celia, acră.

– Nu cînd e vorba de cunoştinţele fiicei dumneavoastră despre cai. Am încredere în ea, şi ar trebui să aveţi şi dumneavoastră.

Închise portiera şi se urcă la volan.

– Îmi prezint scuzele încă de pe-acum, strigă, pornind motorul.

– Pentru ce?

– Pentru suspensiile rablagite, murmură Ingram, ambreind şi pornind ca melcul peste iarba cu denivelări a văii.

Celia Jenner nu scoase nici un sunet, tot drumul, iar Ingram zîmbi în sinea lui, cînd intră pe aleea Casei Broxton. Indiferent de celelalte cusu-

ruri ale ei, bătrîna era o femeie zdravănă şi o admira pentru asta.

Deschise portiera din spate.

– Mai trăiţi? o întrebă, aplecîndu-se s-o ajute.

Se făcuse pămîntie de durere şi oboseală, dar era nevoie de mai mult decît un drum cu hopuri ca să-i stingă scînteia.

– Eşti un tînăr foarte enervant, bombăni ea, în timp ce-l apuca iarăşi cu braţul pe după gît, gemînd de durere cînd o tîrî peste podeaua maşinii. Dar ai avut dreptate în legătură cu Martin Grant, recunoscu fără chef, şi întotdeauna am regretat că nu te- am ascultat. Asta te mulţumeşte?

– Nu.

– De ce? Maggie ţi-a spus că e maxima mea apropiere de o scuză.

Ingram zîmbi uşor, săltînd-o la piept şi îndepărtîndu-se de Jeep.

– Este încăpăţînarea un motiv de mîndrie?

– Nu sînt încăpăţînată, am principii.

– De, dacă n-aţi avea, îi surîse el, atîtea principii, acum aţi fi în spitalul din Poole, la un tratament cum se cade.

– E bine să le spui lucrurilor pe nume, replică ea ursuză. Şi, sincer, dacă eram măcar pe jumătate atît de încăpăţînată pe cît pari dumneata să mă crezi, acum nici n-aş mai fi în starea asta. Obiectez să mi se pomenească la telefon despre fundul meu.

– Mai vreţi *încă* o scuză?

Celia ridică privirea, un moment, apoi îşi mută din nou ochii.

– Pentru Dumnezeu, pune-mă jos odată, îi

ceru ea. E atît de nedemn, pentru o femeie la vîrsta mea. Ce-ar zice fiica mea, să mă vadă aşa?

N-o luă în seamă şi porni cu paşi mari peste pietrişul plin de bălării, spre uşa din faţă a casei, lăsînd-o la pămînt numai cînd auzi sunet de paşi alergînd. Maggie, roşie la faţă şi cu răsuflarea tăiată, apăru de după colţul casei, cu cîte un baston de mers în fiecare mînă. I le întinse mamei sale.

– N-are voie să călărească, îi spuse ea lui Nick, aplecîndu-se să-şi tragă respiraţia. Ordinul medicului. Dar slavă Domnului că nu urmează sfaturile nimănui. Singură nu m-aş fi descurcat şi, cu siguranţă, nici pe Stinger nu-l mai prindeam fără Sir Jasper.

Nick o sprijini pe Celia cu mîinile de sub coate, în timp ce bătrîna lua bastoanele şi-şi regăsea echilibrul.

– Ar fi trebuit să mă trimiteţi înapoi la origini, spuse el.

Celia se aplecă înainte pe bastoane, ca un crab uriaş.

– Nu fi ridicol, mîrîi ea, iritată. Asta-i greşeala pe care am făcut-o data trecută.

Capitolul 18

Declarație

Martor: James Purdy, Director Administrativ, Pharmatec UK
Anchetator: D.I. Galbraith

La un moment dat, în vara anului 1993, lucram peste orele de program, în cabinet. Din cîte ştiam, toți ceilalți părăsiseră instituția. Aproximativ la orele 9:00 p.m., în drum spre ieşire, am observat o lumină aprinsă într-un birou de la capătul coridorului. Biroul îi aparținea lui Kate Hill, secretara Managerului de Servicii, Michael Sprate, şi fiindcă am fost impresionat de faptul că lucra atît de tîrziu, am intrat ca s-o felicit pentru conştiinciozitatea ei. Îmi atrăsese atenția cînd s-a angajat la firmă, datorită staturii. Era scundă şi sveltă, cu păr blond şi nişte ochi albaştri remarcabili. O găseam foarte atrăgătoare, dar nu din

acest motiv am intrat în seara aceea în biroul ei. Nu dăduse niciodată de înțeles prin nimic că aş fi interesat-o. Prin urmare, am fost surprins şi flatat cînd s-a ridicat de pe scaun şi a spus că rămăsese atît de mult cu speranța că aveam să intru.

Nu sînt mîndru de ceea ce s-a întîmplat în continuare. Am cincizeci şi opt de ani şi sînt căsătorit de treizeci şi trei de ani, şi nimeni nu mi-a făcut vreodată ceea ce a făcut Kate în seara aceea. Ştiu că pare absurd, dar e genul de lucru la care visează majoritatea bărbaților: să intre într-o încăpere şi o femeie frumoasă, fără absolut nici un motiv, să le ofere o relație sexuală. După aceea, am fost extrem de îngrijorat, fiindcă am presupus că trebuia să aibă un motiv ascuns pentru a o fi făcut. Următoarele cîteva zile le-am petrecut cuprins de teamă. În cel mai bun caz, mă aşteptam să-şi permită anumite libertăți în relațiile cu mine; în cel mai rău, prevedeam vreo tentativă de şantaj. Totuşi, a fost extrem de discretă, nu mi-a cerut nimic în schimb şi a continuat să fie politicoasă ori de cîte ori ne vedeam. Cînd mi-am dat seama că nu aveam nici un motiv de teamă, am început să fiu obsedat de ea şi s-o visez în fiecare noapte.

Peste vreo două săptămîni, era din nou în biroul ei cînd am trecut prin dreptul uşii, iar experiența s-a repetat. Am întrebat-o de ce şi mi-a răspuns: „Fiindcă aşa vreau eu." Din acel moment, n-am mai putut face nimic ca să mă stăpînesc. În unele sensuri, ea este cea mai frumoasă întîmplare din viața mea şi nu regret nici un moment legătura noastră. În altele, o privesc ca pe

un coşmar. N-am crezut că inimile se pot frînge, dar a mea a fost frîntă de mai multe ori de către Kate şi niciodată mai mult ca atunci cînd am aflat că a murit.

Legătura noastră a continuat cîteva luni, pînă în ianuarie, 1994. În cea mai mare parte, avea loc în apartamentul lui Kate, deşi o dată sau de două ori, sub pretextul unor deplasări în interes de serviciu, am dus-o la nişte hoteluri din Londra. Eram pregătit să divorţez de soţia mea pentru a mă recăsători cu Kate, deşi mi-am iubit întotdeauna soţia şi niciodată n-aş fi făcut de bună voie nimic ca să sufere. N-o pot descrie pe Kate decît ca pe o febră intrată în sînge, care mi-a dereglat temporar echilibrul fiindcă, odată ce am exorcizat-o, am reuşit să revin la normal.

Într-o zi de vineri, la sfîrşitul lunii ianuarie, 1994, Kate a intrat în cabinetul meu pe la orele 3:30 p.m. şi mi-a spus că urma să se mărite cu William Sumner. Am fost îngrozitor de deznădăjduit şi îmi amintesc foarte puţin din ceea ce s-a întîmplat în continuare. Ştiu că mi-am pierdut cunoştinţa şi, cînd mi-am revenit, eram la spital. Mi s-a spus că avusesem un atac minor de cord. După aceea, i-am mărturisit soţiei mele tot ce se întîmplase.

Din cîte îmi dau seama, William Sumner nu ştie nimic despre relaţiile mele cu Kate dinaintea căsătoriei lor. Eu unul, cu siguranţă, nu i-am spus, nici nu i-am dat de înţeles că am fost vreodată măcar pe departe prieteni. Mi-a trecut prin minte că s-ar putea ca fiica lui să fie de fapt a mea, dar n-am menţionat niciodată acest lucru

nimănui, întrucît nu doresc să revendic copilul.

Pot confirma că n-am avut nici un contact cu Kate Hill-Sumner după acea zi din ianuarie 1994 cînd mi-a dezvăluit decizia ei de a se mărita cu William Sumner.

SS
James Purdy

Declarație

Martor: Vivienne Purdy, The Gables, Drew Street, Fareham
Anchetator: D.I. Galbraith

Am aflat despre aventura soțului meu cu Kate Hill la vreo patru săptămîni după atacul lui de cord din ianuarie 1994. Nu-mi mai amintesc data exactă, dar a fost sau în ziua căsătoriei ei cu William Sumner, sau a doua zi. L-am găsit pe James cu ochii în lacrimi şi am fost îngrijorată, fiindcă progresase atît de bine. Mi-a spus că plîngea fiindcă i se frîngea inima şi, în continuare, mi-a explicat de ce.

N-am fost nici lezată, nici surprinsă de confesiunea lui. James şi cu mine sîntem căsătoriți de mult şi ştiam cu certitudine că avea o relație cu altcineva. N-a ştiut niciodată să mintă. Singura mea stare a fost uşurarea că în sfîrşit se hotărîse să lămurească situația. N-am simțit nici o animozitate față de Kate Hill-Sumner, din următoarele motive.

S-ar putea să par insensibilă, dar nu mi s-a

părut că a-l pierde pe omul cu care convieţuisem timp de treizeci de ani era cea mai mare nenorocire care mi s-ar fi putut întîmpla. Ba chiar, în unele privinţe aş fi privit-o ca pe o posibilitate de a începe o viaţă nouă, eliberată de îndatoriri şi responsabilităţi. Anterior evenimentelor din 1993/94, James a fost un tată şi un soţ conştiincios, dar familia a ocupat întotdeauna locul al doilea pe lîngă ambiţiile şi dorinţele lui personale. Cînd mi-am dat seama că avea o amantă, m-am interesat discret cu privire la situaţia financiară, pentru cazul că divorţul ar fi devenit inevitabil, şi m-am convins că un partaj mi-ar fi acordat o libertate considerabilă. Mi-am reluat cariera de profesoară acum circa zece ani şi am un salariu onorabil. De asemenea, am luat măsuri adecvate de pensie pentru mine. Ca rezultat, aş fi acceptat cu siguranţă un divorţ, dacă James l-ar fi cerut. Copiii mei sînt mari şi, deşi ar fi fost nefericiţi la gîndul că părinţii lor se despărţeau, am ştiut că James ar fi continuat să se intereseze de ei.

I-am explicat toate acestea lui James în primăvara anului 1994 şi i-am arătat corespondenţa pe care o purtasem cu avocatul şi contabilul meu. Cred că acest lucru l-a făcut să se concentreze asupra variantelor care i se deschideau şi am convingerea că a renunţat la orice gînd de a încerca să reactiveze relaţia cu Kate Hill-Sumner. Sper să nu mă auto-măgulesc cînd spun că a fost un şoc pentru el să-şi dea seama că nu mai putea lua ca pe o garanţie prezenţa mea automată în viaţa lui şi că a privit mai serios această posibilitate decît privise legătura cu Kate

Hill-Sumner. Pot spune cu deplină sinceritate că nu mă urmăreşte nici un resentiment faţă de James sau Kate, fiindcă eu am fost cea care a avut de cîştigat de pe urma acestei experienţe. Ca rezultat, am mult mai multă încredere în mine însămi şi în viitorul meu.

Am aflat că lui William şi Kate Hill-Sumner li s-a născut un copil în toamna anului 1994. Printr-un calcul simplu, am socotit că e posibil să fie copilul soţului meu. Totuşi, nu am discutat cu el problema. Şi nici cu altcineva. Nu văd ce rost ar avea să le provoc şi alte necazuri părţilor implicate şi în special copilului.

N-am mai întîlnit-o niciodată pe Kate Hill-Sumner şi nici pe soţul ei.

SS
Vivienne Purdy

Capitolul 19

În Broxton House, Nick Ingram le abandonă pe ambele femei în bucătărie, pentru a da un telefon la biroul de incidente din Winfrith.

Vorbi cu detectivul superintendent Carpenter şi-i comunică detaliile activităţilor lui Harding din acea dimineaţă.

– A fost dus la spitalul din Poole, domnule. Îl voi interoga ulterior cu privire la atac, dar poate că între timp doriţi să-l ţineţi sub observaţie. Nu sînt riscuri să plece nicăieri în viitorul apropiat, fiindcă are nevoie să i se coasă rana de la braţ, însă aş spune că şi-a pierdut controlul, altfel n-ar fi atacat-o pe domnişoara Jenner.

– Ce-a încercat să facă? S-o violeze?

– Nu ştie nici ea. Spune că a strigat la el cînd i s-a speriat calul, aşa că i-a dat o palmă şi a doborît-o la pămînt.

– Mmm, stătu Carpenter un moment pe gîn-

duri. Credeam că dumneata şi Jack Brereton ajunseserăţi la concluzia că-l interesau băieţii mici.

– Sînt gata să recunosc că am greşit, domnule.

La celălalt capăt al firului se auzi un chicotit sec.

– Care este prima regulă a muncii de poliţie, fiule?

– Să am mereu vederi deschise, domnule.

– Mai întîi, umblatul, băiete. Concluziile, pe urmă.

Urmă un nou moment de tăcere.

– Inspectorul a plecat pe urmele lui William Sumner, după ce ţi-a citit faxul. Nu se va bucura deloc dacă omul nostru e totuşi Harding.

– Îmi pare rău, domnule. Dacă mă puteţi aştepta două ore, voi vedea dacă reuşesc să aflu ce urmărea. Va merge mai repede decît să vă trimiteţi băieţii la locul faptei.

Pînă la urmă, starea jalnică a celor două femei îl făcu să întîrzie. Celia avea nişte dureri atît de mari, încît nu putea sta aşezată, aşa că rămăsese în mijlocul bucătăriei, cu picioarele depărtate, rezemată în cele două bastoane, arătînd mai mult ca o lăcustă furioasă decît ca un crab.

Între timp, dinţii lui Maggie clănţăneau încontinuu din cauza efectelor ulterioare ale şocului.

– S-scuze, tot repeta ea, în timp ce lua o pătură de cai murdară şi cu miros urît, punîndu-şi-o pe umeri. Mi-e d-d-doar aş-ş-şa de fr-r-rig...

Fără ceremonie, Ingram o împinse pe un scaun de lîngă aragaz şi-i spuse să stea cuminte cît timp se ocupa de mama ei.

– Deci, îi spuse el Celiei, vă veţi simţi mai comod aşezată pe un scaun sau culcată în pat?

– Culcată, răspunse bătrîna.

– Atunci, vă pregătesc un pat la parter. În care cameră preferaţi?

– Nicăieri, replică ea. O să mă facă să arăt ca o invalidă.

Ingram îşi încrucişă braţele pe piept, încruntîndu-se.

– N-am timp să discut, doamnă Jenner. Sus n-aveţi cum să ajungeţi, aşa că trebuie să coboare patul la dumneavoastră.

Celia nu-i răspunse.

– În regulă, continuă el, pornind spre hol. Voi hotărî singur.

– În salon, strigă ea pe urmele lui. Şi ia patul din camera de la capătul culoarului.

Ingram îşi dădu seama că ezitarea ei avea mai mult de-a face cu refuzul de a-l lăsa să urce la etaj, decît cu teama de a fi văzută ca o invalidă.

N-avusese idee în ce condiţii disperate trăiau, pînă nu văzu pustietatea de la etaj.

Toate camerele aveau uşile deschise, opt cu totul, şi în nici una nu mai exista nici o piesă de mobilier, cu excepţia camerei Celiei.

Mirosul prafului vechi şi al umezelii infiltrate prin acoperişul şubred îi înţepa nările şi nu se miră că Celia începuse să sufere cu sănătatea.

Îşi aminti de plîngerile lui Jane Fielding că vînduse moştenirile de familie pentru a-şi îngriji socrii, dar situaţia lor era princiară în comparaţie cu cea de aici.

Camera din capătul coridorului era în mod vizibil a Celiei, iar patul, probabil, singurul rămas în casă.

Îi luă mai puțin de zece minute ca să-l demonteze şi să-l reasambleze în salon, unde îl instală aproape de glasvand, cu vedere spre grădină.

Peisajul nu prea inspira nimic, fiind doar o altă pustietate, necultivată şi neîngrijită, dar salonul măcar păstra ceva din fosta sa strălucire, cu toate tablourile şi aproape toată mobila intactă.

Avu timp să reflecteze că puține dintre cunoştințele Celiei, sau poate chiar nimeni, nu avea idee că holul şi salonul reprezentau tot ce mai rămăsese din bogăția ei.

Dar ce fel de nebunie îi făcea pe oameni să trăiască aşa? se întrebă el. Mîndria?

Frica de a li se descoperi eşecurile?

Ruşinea?

Reveni în bucătărie.

– Cum o facem? întrebă el. Greu sau simplu?

Printre pleoapele femeii se strecurară lacrimi de suferință.

– Zău că eşti cea mai provocatoare ființă, spuse ea. Eşti hotărît să-mi distrugi ultima brumă de demnitate, da?

Ingram zîmbi, în timp ce o lua cu un braț pe sub genunchi şi cu celălalt pe după spate, ridicînd-o uşurel.

– De ce nu? murmură el. S-ar putea să fie singura noastră şansă de a fi chit.

– Nu vreau să vorbesc cu dumneata, spuse furios William Sumner, blocînd intrarea din față în

calea detectivului inspector Galbraith; pe obraji îi ardeau pete de roşeaţă febrilă şi se tot trăgea de degetele mîinii stîngi în timp ce vorbea, trosnindu-şi zgomotos articulaţiile. M-am săturat ca poliţia să-mi trateze casa ca pe-o afurisită de intersecţie de străzi şi m-am săturat să răspund la întrebări. De ce nu mă puteţi lăsa în pace?

– Fiindcă soţia dumneavoastră a fost asasinată, domnule, răspunse calm Galbraith, şi încercăm să descoperim cine a ucis-o. Îmi pară rău că vă e dificil să faceţi faţă situaţiei, dar zău că nu am de ales.

– Atunci, vorbiţi-mi aici. Ce vreţi să ştiţi?

Detectivul privi spre drum, unde se aduna un grup de spectatori curioşi.

– O să ne trezim cu presa pe cap cît ai bate din palme, William, spuse el cu nepăsare. Vrei să discuţi despre aşa-zisul tău alibi în faţa unui auditoriu de ziarişti?

Privirea nervoasă a lui Sumner tresări spre mulţimea de la poartă.

– Nu e corect. Totul e-aşa de-al dracului de public. De ce nu-i alungi?

– Vor pleca din proprie iniţiativă, dacă mă primeşti în casă. Vor rămîne, dacă insişti să mă ţii în uşă. Asta-i firea omenească, teamă mi-e.

Cu o expresie hăituită, Sumner apucă braţul poliţistului şi-l trase înăuntru. Presiunile începeau să-şi spună cuvîntul, reflectă Galbraith, iar omul calm, deşi obosit, de luni, dispăruse.

Nu însemna nimic, în sine.

Şocul avea nevoie de timp pentru a fi asimilat, iar nervii începeau invariabil să cedeze cînd re-

zolvarea cu succes a unui caz rămînea de neatins.

Îl urmă pe Sumner în salon şi, la fel ca prima dată, se aşeză pe canapea.

– Cum adică, *aşa-zisul* meu alibi? întrebă omul, preferînd să rămînă în picioare. Eram în Liverpool, pentru Dumnezeu. Cum aş fi putut să fiu în două locuri în acelaşi timp?

Detectivul deschise servieta şi scoase cîteva hîrtii.

– Am luat declaraţii de la colegii tăi, angajaţii Hotelului Regal şi bibliotecarele de la biblioteca universitară. Nici unul nu-ţi confirmă afirmaţia că ai fost în Liverpool sîmbătă seară.

I le întinse:

– Cred c-ar trebui să le citeşti.

Declaraţie de martor: Harold Marshall, doctor în medicină Campbell Ltd., Lee Industrial Estate, Lichfield, Staffordshire

Îmi amintesc că l-am văzut pe William la prînz în ziua de sîmbătă, 9 august 1997. Am discutat despre un articol din numărul de săptămîna trecută al revistei Lancet, despre ulcerele gastrice. William spunea că lucra la un medicament nou, care-l va bate pe departe pe actualul înaintaş. Eu eram sceptic şi am avut o dezbatere aprinsă. Nu, nu l-am văzut la cină în seara aceea, dar nici nu m-aş fi aşteptat. El şi cu mine participăm la aceste conferinţe de ani de zile şi va fi o zi însemnată cu roşu aceea cînd William se va hotărî să se destindă şi să ni se alăture la o distracţie ve-

selă. A fost cu siguranță la masa de prînz duminică, fiindcă am avut încă o discuție în problema ulcerului.

Declarație de martor: Paul Dimmock, cercetător chimist, Wryton's, Holborne Way, Colchester, Essex

L-am văzut pe William în juurl orelor 2:00 p.m., sîmbătă după-amiază.

A spus că se ducea la biblioteca universității pentru a face unele cercetări, ceea ce e firesc din partea lui. Nu vine niciodată la dineurile conferințelor.

Nu-l interesează decît latura intelectuală, pe cea socială o detestă. Camera mea era la două uşi distanță de a lui.

Țin minte că am văzut anunțul NU DERANJAȚI pe uşă, cînd m-am dus să mă culc, cam la o jumătate de oră după miezul nopții, dar nu am idee cînd s-a întors. Am băut un rînd cu el înainte de prînz, duminică. Nu, nu părea deloc obosit. De fapt, era într-o formă mai bună ca de obicei. Ba chiar, de-a dreptul vesel.

Declarație de martor: Anne Smith, cercetător chimist, Bristol University, Bristol

Nu l-am văzut deloc sîmbătă, dar am băut un pahar cu el şi cu Paul Dimmock, duminică dimineață. Citise un articol în după- amiaza de vineri şi mă interesau unele dintre lucrurile pe care le spusese. Face cercetări pentru tratamentul

medicamentos al ulcerelor la stomac şi pare să fi ajuns la nişte rezultate valabile.

Declaraţie de martor: Carrie Wilson, cameristă, Hotel Regal, Liverpool

Îl ţin minte pe domnul de la numărul 2235. Era foarte ordonat, şi-a desfăcut valiza şi a pus totul la loc, în sertare. Unii din ei nu se deranjează. Am terminat sîmbătă pe la amiază, dar camera lui am făcut-o cînd a coborît la micul dejun şi după aceea nu l-am văzut. Duminică dimineaţă avea pe uşă un anunţ NU DERANJAŢI, aşa că l-am lăsat să doarmă. Din cîte-mi amintesc, a coborît pe la 11:30 şi atunci i-am făcut camera. Da, se vedea clar că dormise în pat. Peste tot erau împrăştiate cărţi ştiinţifice şi cred că făcuse nişte studii. Ţin minte că mi-am zis că de fapt tot nu era aşa de ordonat.

Declaraţie de martor: David Forward, portar, Hotel Regal, Liverpool

Avem spaţii de parcare limitate, iar domnul Sumner şi-a rezervat un loc cu aceeaşi ocazie cînd şi-a rezervat şi camera. I s-a repartizat numărul treizeci şi patru, care e în spatele hotelului. Din cîte ştiu eu, maşina a rămas acolo de joi 7 pînă luni 11. Le cerem clienţilor să lase la noi un rînd de chei, iar domnul Sumner nu şi le-a luat pe ale lui pînă luni. Da, se prea poate să fi plecat cu maşina, dacă mai are încă un rînd de chei. La ieşire nu sînt bariere.

Declarație de martor: Jane Riley, bibliotecară, Biblioteca Universitară, Liverpool

(I s-a arătat o fotografie a lui William Sumner.)

Foarte puțini participanți la conferință au venit sîmbătă la bibliotecă, dar nu-mi amintesc să-l fi văzut pe acest om. Asta nu înseamnă că nu era acolo. Atîta vreme cît poartă un ecuson al conferinței şi ştiu ce cărți caută, au acces liber.

Declarație de martor: Les Allen, bibliotecar, Biblioteca Universitară, Liverpool

(I s-a arătat o fotografie imediat a lui William Sumner.)

A venit vineri dimineață. Am stat cu el cam o jumătate de oră. Dorea articole despre ulcerele peptice şi duodenale şi i-am arătat unde să le găsească. A spus că avea să revină sîmbătă, dar nu l-am observat. E o bibliotecă mare. Nu observ decît persoanele care au nevoie de ajutor.

– Înțelegi care e problema? întrebă Galbraith, după ce Sumner le citi. Avem o perioadă de douăzeci şi una de ore, de la două, sîmbătă, pînă la unsprezece şi jumătate, duminică, în care nimeni nu-şi aminteşte să te fi văzut. Şi totuşi, primele trei declarații au fost date de persoane despre care ne-ai spus că aveau să-ți asigure un alibi beton-armat.

Sumner îl privi nedumerit.

– Dar am fost acolo, insistă el. Unul dintre ei trebuie să mă fi văzut.

Împunse cu un deget declarația lui Paul Dimmock.

– M-am întîlnit cu Paul în hol. I-am spus că mergeam la bibliotecă şi m-a însoțit o parte din drum. Trebuie să fi fost trecut cu mult de două. Ce mama dracu', la două încă mă mai certam pentru medicament cu boul ăla nesuferit de Harold Marshall.

Galbraith clătină din cap:

– Chiar dacă era ora patru, tot nu contează. Luni, ai dovedit că puteai ajunge cu maşina la Dorset în cinci ore.

– E absurd! se răsti nervos Sumner. Trebuie să mai vorbiți şi cu alți oameni. Cineva trebuie să mă fi văzut. La aceeaşi masă cu mine, în bibliotecă, mai era un om. Un tip blond-roşcat, cu ochelari. Poate dovedi că am fost acolo. M-a văzut.

– Cum se numea?

– Nu ştiu.

Galbraith scoase încă un teanc de hîrtii din servietă.

– Am chestionat în total treizeci de oameni, William. Astea-s restul declarațiilor. Nu există nimeni dispus să declare că te-a văzut la un moment dat, în cele zece ore anterioare asasinării soției tale sau în cele zece ore ulterioare. Am verificat şi contul de la hotel. N-ai folosit nici un serviciu al hotelului, inclusiv telefonul, între prînzul de sîmbătă şi aperitivul de duminică.

Aruncă hîrtiile pe canapea.

– Cum explici asta? De exemplu, unde ai mîncat sîmbătă seară? N-ai fost la dineul conferinței şi n-ai comandat nimic la room service.

Sumner începu să-şi trosnească din nou degetele.

– N-am mîncat nimic, nu o masă ca lumea, oricum. Detest nesuferitele alea de dineuri de la conferințe, aşa că nu voiam să ies din cameră, ca să nu mă vadă cineva. Toți se-mbată şi se-apucă de prostii. Am folosit mini-barul, am băut berea şi am mîncat alunele şi ciocolata. Astea nu apar în cont?

Galbraith dădu din cap:

– Numai că nu se precizează ora. Le-ai fi putut mînca şi duminică dimineață la zece. Aşa s-ar putea explica de ce erai atît de bine dispus cînd te-ai întîlnit cu prietenii la bar. Dacă nu voiai să cobori, de ce n-ai comandat nimic la room service?

– Fiindcă nu mi-era chiar atît de foame, se tîrî Sumner spre fotoliu, prăvălindu-se în el. Ştiam c-aşa avea să se întîmple, continuă, cu înverşunare. Ştiam că pe mine aveați să puneți ochii, dacă nu găseați pe altcineva. Toată după-amiaza am fost la bibliotecă, apoi m-am întors la hotel şi am citit cărți şi ziare pînă am adormit.

Rămase tăcut, masîndu-şi tîmplele.

– Şi-n fond, cum aş fi putut s-o înec? întrebă el dintr-o dată. Nici nu am barcă.

– Nu, confirmă Galbraith. Înecul pare să fie într-adevăr singura metodă care te exonerează.

În ochii celuilalt străluci scurt un amestec complex de emoții:

Uşurare? Triumf? Plăcere?

– Deci, v-aţi lămurit, spuse el, copilăreşte.

– De ce vrei să fii chit cu mama mea? întrebă Maggie cînd Ingram reveni în bucătărie, după ce o instalase pe Celia şi telefonase la medicul local. În obraji îi revenise o oarecare culoare şi în sfîrşit se oprise din tremurat.

– O glumă personală, răspunse el, umplînd ibricul cu apă şi punîndu-l pe aragaz. Unde-şi ţine cănile?

– În dulapul de lîngă uşă.

Scoase două şi le puse pe chiuvetă, apoi deschise dulapul de dedesubt, unde găsi puţin detergent lichid, leşie şi frecătoare de crătiţi.

– De cînd stă prost cu şoldul? întrebă el, suflecîndu-şi mînecile şi începînd să spele chiuveta cu frecătoarele şi detergentul, pentru a o igieniza înainte de a începe măcar să se ocupe de petele din căni. După izurile tari ale cîinelui murdar şi păturilor umede de cai care păreau să bîntuie bucătăria ca nişte stafii de demult, avea mari bănuieli că nici chiuveta nu era afectată exclusiv numai spălatului vaselor.

– De şase luni. E pe lista de aşteptare pentru o operaţie de înlocuire, dar n-o văd să-i vină rîndul înainte de sfîrşitul anului.

Îl privi cum clătea chiuveta şi scîndura de scurs.

– Ne consideri două putori, aşa-i?

– Mă tem că da, confirmă el fără ocolişuri. Aş zice că-i un miracol că nici una dintre voi nu s-a îmbolnăvit de intoxicaţie alimentară, mai ales

mama ta, care din capul locului nu stă prea strălucit cu sănătatea.

– Avem atîtea alte treburi de făcut, răspunse Maggie disperată, iar mama are de cele mai multe ori dureri prea mari ca să curețe ca lumea... sau cel puțin aşa zice ea. Uneori, cred că-şi găseşte doar scuze ca să se echiveze, fiindcă găseşte că e sub demnitatea ei să-şi murdărească mîinile. Alteori...

Oftă adînc.

– Țin caii într-o curățenie imaculată, dar curățatul după mine şi mama este întotdeauna la coada listei. Oricum, detest să vin aici. E atît de... – îşi căută cuvîntul – ...deprimant.

Ingram se întrebă cum avea tupeul de a judeca stilul de viață al mamei ei, dar nu comentă. Din experiența lui, stresul, depresia şi țîfna mergeau întotdeauna mîna-n mînă. În schimb, începu să frece ceştile, apoi le umplu cu leşie diluată şi le lăsă la înmuiat.

– De-asta te-ai mutat la grajduri? o întrebă el, întorcîndu-se.

– Nu tocmai. Dacă mama şi cu mine locuim împreună, ne luăm la ceartă. Dacă trăim separat, nu. Nimic mai simplu. Aşa, totul ne e mult mai uşor.

Arăta slăbită şi hărțuită, iar părul îi atîrna în şuvițe molatice în jurul feței, ca şi cum nu s-ar mai fi apropiat de un duş de săptămîni întregi. Nu era surprinzător, avînd în vedere cele prin care trecuse în acea dimineață, mai ales întrucît pe obraz începeau să i se înnegrească începuturile unei vînătăi, dar Ingram şi-o amintea aşa cum

fusese, înainte de Robert Healey, o femeie vibrantă şi strălucitoare, cu un umor ştrengăresc şi ochi scînteietori. Regreta dispariţia acelei personalităţi – fusese de-a dreptul orbitoare – dar Maggie continua să fie cea mai dezirabilă femeie pe care o cunoştea.

Privi într-o doară prin bucătărie.

– Dacă asta ţi se pare deprimantă, ar trebui să locuieşti o săptămînă într-un azil de vagabonzi.

– O spui ca să mă simt mai bine?

– Numai în încăperea asta ar putea locui o familie întreagă.

– Vorbeşti ca Ava, afurisita de cumnată-mea, replică Maggie, iritată. După ea, trăim în plin lux, în ciuda faptului că toată şandramaua ni se dărîmă-n cap.

– Atunci de ce nu laşi smiorcăiala, ca să faci ceva constructiv, s-o schimbi? îi propuse el. Dacă ai trage o zugrăveală în camera asta, ar înveseli-o şi ai avea mai puţine motive de deprimare şi mai multe de recunoştinţă.

– O, Doamne, spuse ea cu voce îngheţată, mai rămîne să-mi spui să m-apuc de tricotat. N-am nevoie de terapie prin muncă, Nick.

– Atunci explică-mi cu ce te-ajută să stai şi să te plîngi de mediul ambiant? Doar nu eşti neputincioasă, nu? Sau poate tu, nu mama ta, eşti aceea care crede că murdărirea mîinilor e înjositoare?

– Zugrăvitul costă.

– Apartamentul tău de deasupra grajdurilor costă de-o mie de ori mai mult, sublinie Ingram.

Te zgîrceşti să dai bani pe-o vopsea ieftină, şi totuşi plăteşti două instalații de gaze, două contoare de curent şi două facturi telefonice numai ca să nu ai de-a face cu mama ta. Cum îți uşurează asta viața, Maggie? Nu pare deloc economic, nu? Şi ce vei face cînd ea o să cadă şi-o să-şi rupă şoldul atît de grav încît va rămîne imobilizată într-un scaun rulant? Vei trece din cînd în cînd ca să vezi dacă n-a murit de hipotermie în timpul nopții fiindcă nu s-a putut băga singură în pat? Sau aşa ceva o să fie atît de deprimant încît ai s-o eviți cu totul?

– N-am chef de chestii de-astea, răspunse ea obosit. Şi oricum nu e treaba ta. Ne descurcăm perfect singure.

Ingram o privi un moment, apoi reveni spre chiuvetă, goli cănile de leşie şi le clăti sub robinet. Smuci cu capul spre ibric:

– Mama ta ar dori un ceai şi-ți propun să pui mai multe lingurițe de zahăr, ca să-i ridici nivelul de energie. Îți mai sugerez să-ți faci şi ție una. Medicul a spus că va fi aici la unsprezece.

Îşi şterse mîinile pe un prosop şi-şi coborî mînecile.

– Unde te duci? îl întrebă ea.

– Pînă pe țărm. Vreau să-ncerc să aflu de ce s-a întors Harding. Mama ta are nişte pungi de congelator?

– Nu. Nu ne putem permite să avem congelator.

– Țiplă?

– În sertarul de lîngă chiuvetă.

– Pot s-o iau?

– Cred că da.

Îl privi cum scotea sulul de celofan şi îl vîra sub braț.

– La ce-ți trebuie?

– Pentru probe, răspunse el scurt, pornind spre uşă.

Maggie îl privi aproape cu deznădejde:

– Dar eu şi mama?

– Ce-i cu voi? se răsuci Ingram, încruntat.

– Doamne, nu ştiu, spuse ea nervoasă. Ştii, amîndouă sîntem destul de zguduite. Nenorocitul ăla m-a lovit, în caz că uitaseşi. N-ar trebui ca poliția să stea prin preajmă, cînd femeile sînt atacate? Să ia declarații, sau ceva?

– Probabil, fu el de acord, dar azi e ziua mea liberă. Am ieşit pe teren ca să te-ajut ca prieten, nu ca polițist, şi urmăresc pista lui Harding numai fiindcă sînt implicat în cazul Kate Sumner. Nu-ți face griji, continuă el, cu un zîmbet liniştitor, nu te paşte nici un pericol din partea lui, atîta timp cît e în Poole, dar dacă ai nevoie de cineva care să te țină de mînă, formează nouă-nouă-nouă.

Maggie îl privi încruntată:

– Vreau să-l dau în judecată, ceea ce-nseamnă că trebuie să ne iei acum o declarație.

– Mmm, mă rog, să nu uităm că-i voi lua şi lui una, sublinie Ingram, şi s-ar putea să nu mai fii atît de nerăbdătoare să-i sari la jugulară, dacă preferă să te dea la rîndul lui în judecată sub acuzația că el e cel care-a suferit vătămări fiindcă nu ți-ai controlat cîinele cum trebuie. Se va confrunta cuvîntul tău cu al lui, continuă el, îndreptîndu-se spre uşă, ceea ce este unul dintre

motivele pentru care mă întorc acum acolo.

– Cred, oftă Maggie, că eşti lezat fiindcă ți-am spus să-ți vezi de treburile tale?

– Cîtuşi de puțin, răspunse Ingram, dispărînd în oficiu.

– Vrei să spun că-mi pare rău? strigă ea pe urmele lui. Bine, în regulă... sînt obosită... sînt stresată şi nu prea bine dispusă, dar...

Scrîşni din dinți.

– ...Îți prezint scuzele mele, dacă asta vrei.

Dar cuvintele ei nimeriră în gol, căci nu mai auzi decît uşa din spate închizîndu-se după el.

Detectivul inspector tăcea de atîta timp, încît William Sumner devenea tot mai nervos.

– Deci, v-ați lămurit, repetă el. N-aveam nici o posibilitate s-o înec, nu?

Neliniştea îi făcea o pleoapă să tresară şi arăta absurd de comic ori de cîte ori clipea dintr-un singur ochi.

– Nu înțeleg de ce mă tot hărțuiți. Ai spus că umbli după cineva cu o barcă, dar ştii că eu n-am nici una. Şi nu înțeleg de ce i-ați dat drumul lui Harding, cînd W.P.C. Griffiths a spus că fusese văzut stînd de vorbă cu Kate în fața la Tesco, duminică dimineață.

„W.P.C. Griffiths ar fi treubit să-şi țină gura," reflectă nemulțumit Galbraith. Nu c-ar fi condamnat-o. Sumner avea destulă minte ca să citească printre rîndurile reportajelor din ziare despre „un tînăr actor din Lymington care fusese reținut pentru interogatoriu" şi apoi să pretindă explicații.

– Doar cîteva cuvinte, spuse el, apoi şi-au

văzut de drum. Kate a mai vorbit în continuare cu vreo doi tarabagii din piață, dar Harding nu mai era cu ea.

– Ei bine, nici eu nu eram, replică Sumner şi iar făcu cu ochiul, nervos. Deci, trebuie să fie altul, pe care încă nu l-ați găsit.

– Cu siguranță, situația se poate privi şi aşa.

Galbraith ridică o fotografie a lui Kate de pe o masă alăturată.

– Problema e că aparențele sînt aşa de înşelătoare. Vreau să zic, Kate, de pildă. Vezi poza asta? o întoarse el spre soț. Prima impresie pe care o dă e că-i o femeie numai lapte şi miere, dar cu cît afli mai multe despre ea, cu atît îți dai seama că nu-i adevărat. Dă-mi voie să-ți spun ce ştiu eu în legătură cu ea.

Ridică mîna, începînd să numere pe degete în timp ce vorbea:

– Dorea bani şi n-o interesa cum îi obținea. Manipula oamenii pentru a-şi realiza ambițiile. Putea fi crudă. La nevoie, mințea. Scopul ei era acela de a urca scara socială şi a fi acceptată într-un mediu pe care-l admira şi, atîta vreme cît asta o apropia de țel, era dispusă să joace orice rol i se cerea, sexul fiind principala armă din arsenalul ei. Singura persoană pe care n-a putut-o manipula a fost mama ta, aşa că a rezolvat-o pe singura cale posibilă, ieşind din zona ei de influență.

Îşi coborî mîna în poală, privindu-l pe celălalt cu simpatie sinceră.

– Cît timp a trecut pînă să-ți dai seama că te trăgea în piept, William?

– Presupun c-ai vorbit cu polițista aia afurisită?

– Printre alții.

– M-a înfuriat. Am spus lucruri pe care n-ar fi trebuit să le spun.

Galbraith clătină din cap.

– Opinia mamei tale despre căsnicia ta nu era prea diferită, îi atrase el atenția. N-o fi folosit ea termenii „proprietăreasă“ sau „casă cu chirie ieftină“, dar e clar că a dat impresia unei relații neîmplinite şi nesatisfăcătoare pentru nimeni. Alți oameni au descris-o ca nefericită, bazată pe sex, rece, plicticoasă. Este exactă vreuna din descrierile astea? Sînt exacte toate?

Sumner îşi apăsă degetul mare şi arătătorul pe şaua nasului.

– Nu-ți omori nevasta fiindcă te plictiseşti cu ea, mormăi el.

Galbraith se întrebă din nou cît era de naiv. Tocmai din plictiseală îşi omorau cei mai mulți nevestele. O puteau ascunde, acuzînd provocări sau gelozie, dar în ultimă instanță motivul era de obicei dorința de altceva – chiar dacă acel altceva nu era decît o evadare.

– Atîta doar că mi s-a spus că nu era vorba atît de plictiseală, cît de faptul că o luai ca pe o garanție. Iar asta mă interesează. Înțelegi, mă întreb ce-ar face un om ca tine dacă femeia pe care o iei drept garantată s-ar hotărî pe neaşteptate să nu mai continue jocul.

Sumner îl privi lung, cu dispreț.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti.

– Sau dacă, urmă Galbraith, neînduplecat, ai

descoperi că ceea ce crezuseşi o certitudine nu era adevărat. Ca de pildă, faptul de a fi tată.

Ingram presupunea că Harding se întorsese după rucsac fiindcă, în pofida declarației acestuia că rucsacul era cel găsit la bordul navei *Crazy Daze* era cel pe care-l avusese asupra lui, Ingram rămînea convins că mințea. Paul şi Danny Spender insistaseră prea mult că fusese un rucsac mare, pentru ca Ingram să accepte că unul triunghiular corespundea descrierii. De asemenea, rămînea suspicios cu privire la motivul pentru care Harding îl lăsase pe loc cînd îi condusese pe băieți la cherhanale. Totuşi, logica de a fi coborît pe plajă în acea dimineață, numai ca să urce înapoi cu mîinile goale, era departe de a fi evidentă. Găsise altcineva rucsacul şi-l luase? Îl îngreunase Harding cu un bolovan şi-l aruncase în mare? Îl lăsase măcar acolo, din capul locului?

Frustrat se lăsă să alunece printr-un făgaş, în prăpastia de marnă, spre locul unde panta cu iarbă din capătul văii carierei se unduia blînd către mare.

Faleza avea fața spre apus, ferită de soare, iar Ingram se cutremură cînd umezeala şi frigul îi pătrunseră prin tricoul şi puloverul subțire. Se întoarse să se uite înapoi spre breşa falezei, făcîndu-şi o idee aproximativă despre locul unde trebuia să fi apărut Harding în fața lui Maggie. Observă mai spre stînga o desprindere vizibil recentă. Porni spre ea, întrebîndu-se dacă Harding dislocase pămîntul la urcuş, dar suprafața era

umedă de rouă şi conchise că trebuia să se fi întîmplat cu cîteva zile în urmă.

Îşi îndreptă atenția spre plaja de jos, pornind peste iarbă pentru a privi mai de aproape. În crăpăturile stîncilor se adunaseră lemne aduse de valuri şi ambalaje vechi de plastic, dar nu se vedea nici urmă de rucsac negru sau verde.

Dintr-o dată, se simți epuizat, întrebîndu-se ce naiba căuta acolo. Plănuise să-şi petreacă ziua lenevind la bordul lui *Miss Creant* şi nu-i convenea deloc că renunțase ca să alerge după cai verzi pe pereți. Ridică ochii spre norii purtați de briza dinspre sud- vest, oftînd enervat în vînt...

Maggie puse o ceaşcă de ceai pe masă, lîngă patul mamei sale.

– L-am făcut foarte dulce, spuse ea. Nick a zis că ai nevoie să ți se ridice nivelul de energie.

Privi pătura ajunsă într-un hal fără de hal, roasă şi plină de pete, după care observă dîrele de tanin de pe jacheta Celiei. Se întrebă cum or fi arătat cearşafurile – trecuse o veşnicie de cînd Broxton House nu se mai lăudase cu o maşină de spălat – şi- şi dori furioasă să nu fi introdus cuvîntul „putoare“ în conversația cu Nick.

– Aş prefera un brandy, oftă Celia.

– Şi eu, răspunse Maggie scurt, dar n-avem.

Se opri lîngă fereastră, privind grădina, cu ceaşca ei între mîini.

– De ce vrea să fie chit cu tine, mamă?

– L-ai întrebat?

– Da. A spus că e o glumă personală.

Celia chicoti.

– Unde-i acum?

– A plecat.

– Sper că i-ai mulțumit din partea mea.

– Nu i-am mulțumit. A-nceput să-mi dea ordine, aşa că i-am zis vreo două şi l-am expediat.

Mama ei o privi curioasă un moment.

– Ce ciudat din partea lui, spuse ea, întinzînd mîna după ceai. Ce fel de ordine îți dădea?

– Ipocrite.

– Aha, înțeleg.

Maggie clătină din cap.

– Mă îndoiesc, spuse ea, vorbind spre grădină. E la fel ca Matt şi Ava, crede că societatea ar valorifica mai bine casa asta dacă am fi evacuate şi i s-ar da unei familii fără adăpost.

Celia sorbi o înghițitură de ceai, rezemîndu-se apoi de perne.

– Atunci, înțeleg de ce te-ai înfuriat aşa de tare, spuse ea cu voce calmă. Întotdeauna este enervant cînd altcineva are dreptate.

– Te-a făcut putoare şi a zis că-i un miracol că n-ai murit de intoxicație alimentară.

Bătrîna stătu un moment pe gînduri.

– Îmi vine greu s-o cred, dacă nu era dispus să-ți spună de ce voia să fie chit cu mine. De asemenea, e un tînăr politicos şi nu foloseşte cuvinte ca „putoare". Ăsta-i mai mult stilul tău, nu-i aşa, scumpo?

Privi o clipă spatele rigid al fiicei sale dar, în lipsa unui răspuns, continuă:

– Dacă voia *într-adevăr* să fie chit cu mine, mi-ar fi băgat bețe-n roate demult. Am fost ex-

trem de grosolană cu el şi de-atunci o regret încontinuu.

– Ce-ai făcut?

– Cu două luni înainte de nunta ta, a venit la mine cu un avertisment despre logodnicul tău, iar eu...

Celia se întrerupse, pentru a-şi aminti cuvintele pe care le folosise Maggie.

– ...i-am zis vreo două şi l-am expediat.

Nici ea şi nici Maggie nu se puteau gîndi la omul care nu-şi croise drum în viața lor sub adevăratul lui nume, Robert Healey, ci numai sub numele pe care ajunseseră să-l asocieze cu el, Martin Grant.

Era mai greu pentru Maggie, care trăise trei luni ca doamna Martin Grant, înainte de a se pomeni confruntată cu sarcina deloc de invidiat de a informa băncile şi corporațiile că nici numele şi nici titlul nu-i mai aparțineau.

– Recunosc, probele contra lui Martin erau foarte subțiri, continuă Celia. Nick l-a acuzat că încercase să-i escrocheze pe socrii lui Jane Fielding de cîteva mii de lire sterline, dîndu-se dtrept comerciant de antichităţi – totul bazîndu-se pe insistența doamnei Fielding că Martin era omul care venise la uşa lor – dar dacă l-aş fi ascultat pe Nick, în loc de a-l face cu ou şi cu oțet...

Tăcu o clipă.

– Problema era că m-a enervat. Mă tot întreba dacă ştiam despre trecutul lui Martin, iar cînd i-am spus că tatăl lui Martin era cultivator de cafea în Kenya, Nick a rîs şi a răspuns: ce convenabil.

– I-ai arătat scrisorile pe care ni le-au scris?

– *Chipurile* ni le-au scris, o corectă Celia. Şi, da, sigur că i le-am arătat. Erau singurele dovezi că Martin provenea dintr-o familie respectabilă. Dar, după cum pe bună dreptate a indicat Nick, adresa era a unei căsuțe poştale din Nairobi, care nu dovedea nimic. A spus că oricine putea purta corespondență falsă prin intermediul unei căsuțe poştale anonime. Ceea ce voia era fosta adresă a lui Martin din Marea Britanie şi nu i-am putut da decît adresa apartamentului închiriat de Martin în Bournemouth.

Oftă.

– Dar, cum spunea Nick, nu e nevoie să fii fiul unui cultivator de cafea ca să închiriezi un apartament, şi mi-a spus că ar fi înțelept să fac cîteva cercetări înainte de a-i permite fiicei mele să se mărite cu un om despre care nu ştiam nimic.

Maggie se întoarse s-o privească:

– Atunci, de ce n-ai făcut-o?

– Of, nu ştiu, oftă maică-sa. Poate fiindcă Nick era aşa de-ngrozitor de pompos... Poate deoarece, cu singura ocazie cînd am îndrăznit că pun la îndoială calitățile de soț ale lui Martin – arcui ea sprîncenele – m-ai făcut cățea băgăreață şi ai refuzat să vorbeşti cu mine cîteva săptămîni. Cred că te-am întrebat dacă te-ai fi putut într-adevăr mărita cu un om căruia-i era frică de cai, nu?

– Da-aa, răspunse încet fiica ei, iar eu ar fi trebuit să te ascult. Acum îmi pare rău că n-am făcut-o.

Îşi încrucişă brațele pe piept.

– Ce i-ai spus lui Nick?

– Cam cea ce tocmai ai spus tu despre el, răspunse Celia. L-am numit un pinguin nevricos cu complexul lui Hitler şi l-am făcut albie de porci pentru că avea tupeul de a-mi defăima viitorul ginere. Pe urmă, l-am întrebat în ce zi susţinea doamna Fielding că-l văzuse pe Martin şi, cînd mi-a spus, am minţit că nu era posibil, fiindcă în ziua aia Martin ieşise la călărie cu tine şi cu mine.

– O, Doamne! exclamă Maggie. Cum ai fost în stare?

– Fiindcă nici un moment nu mi-a trecut prin minte că s-ar fi putut ca Nick să aibă dreptate, răspunse Celia, cu un zîmbet ironic. La urma urmei, nu era decît un poliţist comun, iar Martin era ditamai gentlemanul. Absolvent la Oxford. Old Etonian. Moştenitorul unei plantaţii de cafea. Deci, acum cine cîştigă marele premiu pentru prostie, scumpo? Tu, sau eu?

Maggie clătină din cap.

– N-ai fi putut măcar să-mi spui? Dacă ştiam dinainte, poate eram mai atentă.

– A, n-aş crede. Întotdeauna ai fost aşa de crudă cu Nick, după ce Martin a comentat că bietul băiat se înroşea ca o sfeclă ori de cîte ori te vedea. Mi-aduc aminte că rîdeai şi spuneai că pînă şi sfeclele au mai mult sex-appeal decît neanderthalienii supraponderali în uniforme de poliţişti.

Maggie se foi, amintindu-şi.

– Ai fi putut să-mi spui pe urmă.

– Sigur c-aş fi putut, replică obtuz Celia, dar n-am găsit nici un motiv de a-ţi da o scuză să

arunci vina în seama mea. Erai la fel de vinovată ca mine. Tu trăiai cu nemernicul ăla în Bournemouth şi, dacă ar fi trebuit să-i descopere cineva golurile poveştii, tu erai aia. Nu mai erai în nici un caz un copil, Maggie. Dacă i-ai fi cerut să-i vizitezi sediul firmei, măcar o dată, tot edificiul fraudei lui s-ar fi prăbuşit.

Maggie oftă, exasperată – faţă de sine însăşi, faţă de mama ei, faţă de Nick Ingram.

– Şi crezi că eu nu ştiu asta? De ce-ţi închipui că nu mai am încredere în nimeni?

Celia îi susţinu un moment privirea, apoi întoarse capul.

– M-am întrebat de multe ori, murmură ea. Cîteodată, îmi spun că din încăpăţînare, alteori cred că din imaturitate. De obicei, o pun pe seama faptului că te-am răsfăţat cînd erai mică şi de-asta ai devenit orogliooasă.

Ochii i se aţintiră din nou asupra lui Maggie.

– Ştii, e culmea aroganţei să pui la îndoială motivele altora, cînd refuzi încontinuu să ţi le analizezi pe ale tale. Da, Martin era un escroc, dar de ce ne-a ales pe noi ca victime? Nu te-ai întrebat niciodată?

– Aveam bani.

– Mulţi oameni au bani, scumpo. Puţini dintre ei sînt înşelaţi aşa cum am păţit noi. Nu, continuă ea, cu o fermitate neaşteptată, eu am fost pungăşită fiindcă eram lacomă, iar tu fiindcă ţi se părea cel mai firesc lucru ca bărbaţii să te găsească atrăgătoare. Dacă n-o făceai, te-ai fi mirat de obiceiul ridicol al lui Martin de a le spune tuturor celor pe care-i întîlnea cît de mult te iubea.

Era *aşa* de american şi *aşa* de nesincer, încît nici nu înţeleg cum de l-am crezut.

Maggie reveni spre fereastră, pentru ca mama ei să nu-i vadă ochii.

– Într-adevăr, spuse ea, cu voce nesigură. Nici eu... acum.

Un pescăruş coborî spre mal, ciugulind ceva alb care se rostogolea la marginea apei. Amuzat, Ingram îl privi un timp, aşteptîndu-se să-şi ia din nou zborul cu un peşte mort în cioc, dar cînd abandonă prada şi plecă dezgustat, cu un ţipăt răguşit, comisarul porni de-a lungul apei, curios să vadă ce era acea străfulgerare albă intermitentă care apărea cîte un moment între valuri. *O pungă agăţată de pietre? O cîrpă?*

Se umfla neplăcut cînd fiecare val o umplea, înainte de a se ridica brusc într-o vîltoare de spumă cînd năvălea un val mai mare.

Capitolul 20

Galbraith se apleca înainte, împreunîndu-şi sub bărbie mîinile pistruiate. Arăta complet nealarmant, aproape blajin de fapt, ca un şcolar cu chip rotund căutînd să se împrietenească. Era un actor talentat, ca majoritatea poliţiştilor, şi-şi putea schimba starea de spirit după cum îi cereau împrejurările. Îl ispitea pe Sumner să i se confeseze.

– Cunoşti Lulworth Cove, William? murmură el, pe un ton de conversaţie.

Celălalt păru să tresară, dar era imposibil de spus dacă din vinovăţie sau datorită bruştei schimbări de tactică.

– Da.

– Ai fost recent acolo?

– Din cîte-mi amintesc, nu.

– Nu prea e un lucru pe care să-l uiţi, nu?

Sumner ridică din umeri:

– Depinde ce înțelegi prin recent. Am mers de cîteva ori cu barca, dar asta a fost cu ani în urmă.

– N-ai închiriat nici o caravană sau vilă? Poate te-ai dus cu familia într-o vacanță?

Celălalt clătină din cap:

– Kate şi cu mine n-am avut decît o singură vacanță împreună, pe care ne-am făcut-o într-un hotel din Lake District. A fost un dezastru, continuă el, obosit de amintire. Fetița nu putea să adoarmă, aşa că trebuia să stăm treji noapte de noapte, uitîndu-ne la televizor ca să nu urle din răsputeri, deranjînd vecinii. Ne-am gîndit să aşteptăm pînă mai creştea, înainte de a încerca din nou.

Părea convingător, iar Galbraith dădu din cap:

– Hannah e cam dificilă, nu-i aşa?

– Kate se descurca perfect.

– Poate fiindcă o îndopa cu tranchilizante?

Sumner făcu o mutră prudentă.

– Nu ştiu nimic de asta. Trebuie să întrebați medicul.

– L-am şi întrebat. Zice că n-a recomandat niciodată sedative sau somnifere, nici pentru Kate şi nici pentru Hannah.

– Atunci e clar.

– Lucrezi în domeniu, William. Probabil poți obține eşantioane gratuite din fiecare medicament de pe piață. Şi, să recunoaştem, cu toate conferințele astea pe la care mergi, nu pot exista prea multe produse farmaceutice pe care să nu le cunoşti.

– Vorbeşti prostii, replică Sumner, făcînd cu ochiul necontrolat. Şi eu am nevoie de rețete, ca toată lumea.

Galbraith dădu iarăşi din cap, ca pentru a-l convinge pe William că îl credea.

– Totuşi... nu te-ai aşteptat la un copil cu probleme şi care să te solicite, cînd te-ai căsătorit, nu-i aşa? Cel puțin, ți-a afectat viața sexuală.

Sumner nu răspunse.

– Probabil ți-ai spus că era un tîrg avantajos, la început. O soție drăguță, care adora pămîntul pe care păşeai. De acord, n- aveai prea multe în comun cu ea, iar paternitatea lăsa mult de dorit, dar una peste alta viața era roz. Sexul mergea bine, aveai o ipotecă pe care ți-o puteai permite, drumul pînă la serviciu era un fleac, mama ta îți supraveghea acțiunile soției în timpul zilei, cina te aştepta pe masă cînd veneai seara şi erai liber să pleci pe mare oricînd voiai.

Făcu o pauză.

– Apoi, v-ați mutat la Lymington şi treaba a început să se acrească. Probabil Kate îşi pierdea tot mai mult interesul de a te face fericit, fiindcă nu mai era nevoie să se prefacă. Obținuse ceea ce dorea – să scape de pînda soacrei... o casă a ei... respectabilitate – toate dîndu-i încrederea de a-şi face sieşi şi lui Hannah o viață care nu te includea şi pe tine.

Îl privi pe celălalt curios.

– Şi, deodată, a venit rîndul tău să fii luat drept garantat. Atunci ai început să bănuieşti că Hannah nu era a ta?

Spre surprinderea lui, Sumner rîse.

– Am ştiut de cînd avea cîteva săptămîni că nu putea fi a mea. Kate şi cu mine avem grupa sangvină 0, iar Hannah are grupa A. Asta înseamnă că tatăl ei trebuie să aibă fie grupa A, fie AB. Nu-s prost. M-am căsătorit cu o femeie gravidă şi nu mi-am făcut iluzii în legătură cu ea, orice-ați crede dumneata sau maică-mea.

– Nu i-ai cerut socoteală lui Kate?

Sumner îşi apăsă cu un deget pleoapa care palpita.

– Nu tocmai. I-am arătat doar tabelul de Excludere Părintească pe baza sistemului AB0 şi i-am explicat că doi părinți cu grupa 0 nu pot procrea decît un copil cu grupa 0. A fost şocată că descoperisem atît de uşor dar, întrucît n-o făcusem decît cu scopul de a-i demonstra că nu eram atît de naiv pe cît părea să mă creadă, problema n-a devenit niciodată un motiv de discuții între noi. N-aveam nimic împotrivă s-o recunosc pe Hannah ca pe fiica mea, iar asta era tot ceea ce dorea Kate.

– Ți-a spus cine era tatăl?

Celălalt clătină din cap:

– N-am vrut să ştiu. Presupun că vreun coleg de serviciu – sau fost coleg – dar, întrucît după plecare a rupt toate legăturile cu Pharmatec, cu excepția cîte unei vizite rare a lui Polly Garrard, am ştiut că tatăl nu mai figura în viața ei.

Mîngîie brațul fotoliului.

– Probabil n-ai să mă crezi, dar nu găseam nici un rost să mă aprind pentru cineva care devenise irelevant.

Avea dreptate.

Galbraith nu-l credea.

– Presupun că faptul că Hannah nu e fiica ta explică dezinteresul pe care i-l arăţi?

Încă odată, Sumner nu răspunse, iar tăcerea dintre ei se prelungi.

– Spune-mi ce s-a încurcat cînd v-aţi mutat la Lymington, îi ceru apoi Galbraith.

– Nu s-a încurcat nimic.

– Deci, vrei să spui că din ziua *întîi* – accentuă el cuvîntul – căsnicia a fost ca traiul cu o proprietăreasă? E o formulă destul de neatrăgătoare, nu?

– Depinde ce vrei, răspunse Sumner. Totuşi, cum ai descrie *dumneata* o femeie a cărei concepţie de stimulare intelectuală înseamnă a urmări telenovele, care n-are gust la absolut nimic, e atît de mîndră de casa ei încît crede că ordinea şi curăţenia sînt vecine cu dumnezeirea, preferă cîrnaţii arşi cu fasole în locul biftecurilor şi ţine de bună voie socoteala fiecărui chior pe care-l cheltuieşte oricare dintre noi?

Glasul îi dobîndise o asprime care în urechile lui Galbraith suna mai mult ca vinovăţia de a expune neajunsurile soţiei sale decît nemulţumirea faţă de ele însele, avînd impresia că William nu se putea hotărî dacă-şi iubise soţia sau o detestase. Dar, dacă asta îl făcea ori nu vinovat de moartea ei, Galbraith nu ştia.

– Dacă o dispreţuiai atît de mult, de ce te-ai mai însurat cu ea?

Sumner îşi rezemă capul de spătar, privind spre tavan.

– Pentru că, în schimbul ajutorului de a ieşi

din groapa pe care şi-o săpase, îmi oferea sex la discreție.

Întoarse capul spre Galbraith, cu ochii lucind de lacrimi.

– Pe *mine,* numai asta mă interesa. Atîta-l interesează pe oricare bărbat. Nu-i aşa? Sex la orice oră din zi şi din noapte. Kate mi-ar fi supt-o de douăzeci de ori pe zi dacă i-o ceream, numai s-o recunosc pe Hannah ca fiica mea.

Amintirea îi producea puțină plăcere, după cîte se părea, fiindcă lacrimile îi şiroiau în dîre tulburi pe obraji, în timp ce pleoapa necontrolată clipea... şi clipea...

Trecu o oră şi jumătate pînă cînd Ingram reveni la Broxton House, aducînd cu el un obiect înfăşurat în mai multe straturi de celofan.

Maggie îl văzu trecînd prin dreptul ferestrei de la bucătărie şi intră în oficiu ca să-i deschidă. Era ud pînă la piele şi se rezema de tocul uşii, cu capul în piept, frînt de oboseală.

– Ai găsit ceva? îl întrebă ea.

Ingram dădu din cap, ridicînd pachetul:

– Trebuie să dau un telefon dar nu vreau să fac apă pe jos. Presupun că aveai la tine mobilul azi dimineață, îl pot împrumuta puțin?

– Îmi pare rău, nu-l aveam. L-am luat pe gratis, acum doi ani, în schimbul chiriei pe un an, dar era atît de scump încît nu mi-am mai reînnoit abonamentul şi nu l-am folosit de douăsprezece luni. E pe undeva prin apartament.

Îi deschise larg uşa.

– Mai bine intră. Am o derivație în bucătărie,

iar apa nu le face nici un rău dalelor de piatră de la carieră.

Buzele îi tresăriră scurt:

– Ba chiar, s-ar putea să le folosească. Mi-e groază să mă gîndesc cînd au văzut ultima oară o cîrpă.

Ingram lipăi după ea, cu pantofii clefăind din mers.

– Cum mi-ai telefonat azi dimineață, dacă nu aveai mobil?

– L-am folosit pe al lui Steve, răspunse ea, arătînd un Philips G.S.M. pe masa din bucătărie.

Împingîndu-l într-o parte cu dosul degetului, Ingram puse obiectul împachetat în țiplă alături.

– Ce caută aici?

– L-am băgat în buzunar şi am uitat de el. Mi-am amintit abia cînd a început să sune. De cînd ai plecat, a sunat de vreo cinci ori.

– Şi ai răspuns?

– Nu. M-am gîndit că te poți ocupa tu de el, la întoarcere.

Ingram merse spre telefonul de pe perete şi-l ridică din furcă.

– Eşti foarte încrezătoare, murmură el. Dacă mă hotăram să vă las pe tine şi mama ta să fierbeți un timp în suc propriu?

– N-ai fi făcut-o, spuse ea cu convingere. Nu eşti genul.

Încă se mai întreba cum să ia această declarație, cînd i se făcu legătura cu detectivul superintendent Carpenter.

– Am pescuit din mare un tricou de băiat, domnule... îi aparține aproape sigur unuia dintre

fraţii Spender. Are inscripţia Derby County GFC pe piept, iar Danny susţinea că Harding i-l furase.

Ascultă cîteva momente.

– Da, Danny l-ar fi putut scăpa accidental... Sînt de acord, nu înseamnă că Harding ar fi pedofil.

Îndepărtă telefonul de ureche, în timp ce lătrăturile lui Carpenter îi loveau timpanele.

– Nu, n-am găsit încă rucsacul dar, dacă tot veni vorba... sînt destul de sigur că ştiu unde e.

Alte răsteli.

– Da, pariez că după el s-a întors...

Se strîmbă în receptor.

– A, da, domnule, aş spune că e cu certitudine în Chapman's Poole.

Îşi consultă ceasul.

– La cherhanale, peste o oră. Ne vedem acolo.

Puse receptorul la loc, văzu în ochii lui Maggie amuzamentul faţă de dificultăţile lui şi gesticulă cu bruscheţe spre hol.

– Doctorul a fost s-o examineze pe mama ta? Da?

Maggie dădu din cap.

– Şi?

– I-a spus că a fost nebună să nu accepte oferta infirmierului de a o interna la urgenţă azi dimineaţă, apoi a mîngîiat-o părinteşte şi i-a dat nişte analgezice.

Buzele i se arcuiră într-un nou zîmbet vag.

– A mai spus şi că are nevoie de un cadru Zimmer şi un fotoliu cu rotile, şi a sugerat să merg azi după-amiază cu maşina pînă la cel mai

apropiat depozit al Crucii Roşii şi să văd ce pot face pentru ea.

– Pare logic.

– Sigur că da, dar de cînd figurează logica în viața mamei mele? Spune că dacă-i bag în casă asemenea parascovenii, n-o să le folosească şi nu va mai vorbi niciodată cu mine. Şi nu glumeşte. Mai degrabă s-ar tîrî în patru labe, decît să-i dea cuiva impresia că i-a expirat termenul.

Slobozi un oftat istovit.

– Trimiteți propuneri prin poştă, vă rog, pe adresa Azilului de Nebuni Broxton House. Ce naiba să fac?

– Aşteaptă, îi propuse el.

– Ce anume?

– Un leac miraculos sau o cerere de cadru Zimmer. Nu este proastă, Maggie. Logica va învinge, după ce va trece peste iritarea față de tine, de mine şi de medic. Pînă atunci, fii bună cu ea. Azi dimineață, s-a schilodit pentru tine, iar puțină recunoştință şi înțelegere ar putea-o pune pe picioare mai repede decît orice altceva.

– I-am spus deja că nu m-aş fi descurcat fără ea.

Ingram păru amuzat:

– Aşa mamă, aşa fiică, mm?

– Nu înțeleg.

– *Ea* nu poate zice „îmi pare rău". *Tu* nu poți zice „mulțumesc".

Dintr-o dată, se făcu lumină.

– Aha, înțeleg. Deci de-asta ai plecat ofuscat acum două ore. De recunoştință aveai nevoie. Ce prostă sînt. Am crezut că te înfuriaseşi fiindcă

ți-am spus să-ți vezi de treaba ta.

Își cuprinse trupul slab cu brațele, zîmbind nesigur.

– Ei bine, îți mulțumesc, Nick. Îți sînt extrem de recunoscătoare pentru asistență.

Ingram se trase de moțul de pe frunte.

– N-aveți pentru ce, Miss Jenner, rostogoli el tărăgănat silabele. Dar o doamnă ca dumneavoastră n-are nevoie să-i mulțumească unui om pentru că și-a făcut datoria.

Ochii ei nedumeriți îi cercetară un moment pe ai lui, înainte de a-și da seama că o ironiza, iar nervii întinși la limită îi cedară cu înverșunare.

– În pizda mă-tii! îi repezi ea un pumn furios în falcă, după care ieși în antreu, trîntind ușa după ea.

Doi polițiști din Dartmouth ascultau cu interes ceea ce le spunea francezul, în timp ce fiica lui stătea lîngă el într-o tăcere jenată, jucîndu-se încontinuu cu părul.

Omul vorbea bine engleza, deși cu accent străin, pe cînd explica atent și precis unde fusese cu iahtul său în duminica trecută. Se prezentase la poliție, spunea, fiindcă citise în presă că femeia ridicată de pe plajă fusese asasinată. Puse pe comptoar un exemplar din ziarul *Telegraph* de miercuri, în caz că nu știau la ce anchetă se refera.

– Doamna Kate Sumner, spuse el. Sînteți la curent cu această chestiune?

Cei doi confirmară, așa că francezul scoase din geantă o casetă video și o depuse lîngă ziar.

– Fiica mea l-a filmat pe un om, în ziua aceea. Înțelegeți – nu ştiu nimic despre acel om. S-ar putea – cum spuneți – să fie nevinovat. Dar sînt neliniştit.

Împinse videocaseta peste comptoar.

– Nu e bine ce face, aşa că vizionați-o. Da? E important, poate.

Telefonul mobil al lui Harding era un mic aparat sofisticat, cu capacitatea de emisie şi recepție internațională. Avea nevoie de cartelă S.I.M. şi număr P.I.N., dar cum amîndouă erau încărcate, probabil de Harding însuşi, telefonul funționa. Altfel, Maggie nu l-ar fi putut folosi. Cartela avea memorie extinsă şi, în funcție de cît de mult programa în ea utilizatorul, putea înmagazina numere de telefon şi mesaje, plus ultimele zece numere formate şi ultimele trei de la care se sunase.

Pe display erau afişate „5 apeluri fără răspuns“ şi un semn de „mesaje înregistrate“. Cu o privire precaută spre uşa holului, Ingram intră în menu, găsi „Poşta vocală“, urmată de „Cutia poştală“, apăsă butonul de „Apel“ şi duse aparatul la ureche. În timp ce asculta, îşi masă uşurel obrazul, întrebîndu-se dacă lui Maggie îi trecea prin minte ce pumn puternic avea.

– *Aveți trei mesaje noi,* spuse o voce feminină depersonalizată.

– *Steve?*

Un glas sîsîit, de categorie uşoară – *străin?* – deşi Ingram nu-şi dădea seama dacă era de bărbat sau de femeie.

– Unde eşti? Mi-e frică. Te rog, sună-mă. Te-am căutat de douăzeci de ori de duminică.

– Domnul Harding?

Glas bărbătesc, categoric străin.

– Aici Hotel Angelique, Concarneau. Dacă doriți să vă reținem camera, trebuie să confirmați rezervarea pînă azi la amiază, folosind o cartelă de credit. Regret, dar fără această confirmare rezervarea nu mai poate fi onorată.

– Salut, urmă glasul unui englez. *Unde mama mă-tii eşti, labagiu tîmpit? Era vorba să te culcuşeşti aici, pentru Dumnezeu. Dracu' să te ia, asta-i adresa la care te-a plasat poliția şi jur pe toți sfinții că te dau pe mîna lor dacă mă mai bagi într-o altă belea. Doar să nu te-aştepți ca data viitoare să-mi mai țin clanța. Te-am prevenit că-ți pun pielea aia puturoasă pe băț dacă mă iei de fraier. A, şi-n caz că te interesează, un ziarist îşi tot bagă nasu' şi vrea să ştie dacă-i adevărat c-ai fost interogat despre asasinarea lui Kate. Mă bate la cap ceva de groază, aşa că mişcă-ți fundu-ncoace un-doi pînă nu te las în rahat pîn-la gît.*

Ingram apăsă butonul *End* pentru a întrerupe legătura, apoi reluă tot precesul, notînd ideile principale pe dosul unei hîrtii rupte dintr-un bloc-notes fixat sub telefonul de pe perete. Apoi, apăsă de două ori butonul cu săgeată, pentru a derula numerele ultimilor zece apelanți. Elimină „Poşta vocală“ şi le notă pe celelalte, împreună cu ultimele zece apeluri făcute de Harding, dintre care primul era cel al lui Maggie către el. Pentru mai multă siguranță – *Ce mama dracu'! Unde*

intră mia, intră şi suta! – derulă lista de sub „Nume“ şi le notă odată cu numerele.

– Faci ceva ilegal? îl întrebă Maggie, din uşă.

Era atît de absorbit încît n-o auzise deschizînd-o şi ridică privirea, cu o tresărire vinovată.

– Nu şi dacă detectivul Galbraith are deja informaţiile astea, îşi îndreptă el palma, făcînd o mişcare de balans. Încălcare probabilă a drepturilor lui Harding, conform Legii de Protecţie a Datelor, dacă nu le are. Depinde dacă telefonul era pe *Crazy Daze* cînd au percheziţionat-o.

– Steven Harding nu va şti că i-ai ascultat mesajele cînd i-l înapoiezi? Robotul noastru telefonic nu le reia pe cele pe care le-ai ascultat decît dacă dai banda de la început.

– Poşta vocală e altfel. Dacă nu vrei să auzi încontinuu mesajele, trebuie să le ştergi, zîmbi el. Dar dacă are bănuieli, să sperăm că va crede că i le-ai încurcat tu, cînd ai dat telefon.

– De ce să mă amestece şi pe mine?

– Fiindcă ştie că mi-ai telefonat. Numărul meu e în memorie.

– O, Doamne, făcu ea, resemnată. Şi te-aştepţi să mint pentru tine?

– Nu.

Ingram se ridică, înlănţuindu-şi mîinile după cap şi întinzîndu-şi muşchii umerilor sub hainele umede.

Era atît de înalt, încît aproape atingea tavanul şi stătea ca un colos în mijlocul bucătăriei, dominînd cu uşurinţă o încăpere destul de mare ca să adăpostească o familie întreagă.

Privindu-l, Maggie se întrebă cum îl putuse

numi vreodată neanderthalian supraponderal. Fusese descrierea făcută de Martin, îşi aminti ea, şi o enerva insuportabil de tare gîndul că o adoptase atît de docilă, numai fiindcă-i făcuse să rîdă pe nişte oameni pe care cîndva îi crezuse prieteni, dar acum fugea de ei ca de ciumă.

– Ei bine, am s-o fac, spuse ea, cu o hotărîre neaşteptată.

Coborînd brațele, Nick clătină din cap.

– Nu mi-ar folosi la nimic. Tu n-ai putea minți nici ca să-ți salvezi viața. Şi, a propos, ăsta-i un compliment, continuă el, văzînd-o că începea să se încrunte, aşa că nu e nevoie să-mi mai dai una. Nu-i admir pe oamenii care mint.

– Îmi pare rău, spuse ea scurt.

– Nu e cazul. A fost vina mea. Nu trebuia să te tachinez.

Începu să adune obiectele de pe masă.

– Acum unde te duci?

– Acasă, să mă schimb, apoi la cherhanalele din Chapman's Poole. Dar am să mai trec după-amiază, înainte de a merge să-l vizitez pe Harding. După cum pe bună dreptate mi-ai amintit, trebuie să-ți iau o declarație.

Tăcu o clipă.

– Vom vorbi în amănunt despre asta mai tîrziu, dar n-ai auzit nimic înainte să apară?

– Ca de pildă?

– Căderi de marnă?

Maggie clătină din cap:

– Nu-mi amintesc decît ce linişte era. De-asta m-a speriat atît de tare. Eram singură, şi peste-o clipă l-am văzut ghemuit la pămînt în fața mea,

ca un cîine turbat. Era foarte anormal. Nu ştiu ce făcea acolo, dar prin zonă sînt multe bălării şi tufişuri, aşa că probabil m-a auzit venind şi s-a lăsat jos să se ascundă.

Ingram dădu din cap:

– Dar hainele lui? Erau ude?

– Nu.

– Murdare?

– Adică, înainte de a se umple de sînge?

– Da.

Acelaşi gest.

– Țin minte că mi-am spus că nu se bărbierise, dar nu-mi amintesc să mă fi gîndit că era murdar.

Ingram strînse la un loc pachetul de celofan, însemnările şi telefonul, ridicîndu-le de pe masă.

– Okay. Excelent. În după-amiaza asta am să iau o declarație.

Îi susținu un moment privirea.

– Va fi în regulă, îi spuse el. Harding n-o să se mai întoarcă.

– N-ar îndrăzni, strînse Maggie pumnii.

– Numai dacă n-are minte, murmură Ingram, îndepărtîndu-se de ea.

– Ai nişte brandy în casă?

Schimbarea de subiect era atît de bruscă, încît avu nevoie de puțin timp de gîndire.

– Da... murmură el prudent, temîndu-se la un nou atac dacă îndrăznea s-o întrebe de ce-i cerea. Bănuia că în pumnul ei intraseră patru ani de furie frustrată şi-şi dorea să-l fi ales pe Harding ca sac de antrenament, nu pe el.

– Poți să-mi împrumuți puțin?

– Sigur. Ți-l aduc cînd mă întorc de la Chapman's Poole.

– Dacă mă aştepți un moment să-i spun mamei unde mă duc, vin cu tine. Mă pot înapoia pe jos.

– Nu va avea nevoie de tine?

– Vreo oră, nu. Analgezicele au făcut-o să-i fie somn.

Bertie stătea culcat pe prag, la soare, cînd Ingram opri Jeep-ul în fața porții. Maggie nu mai fusese niciodată acasă la Nick, dar întotdeauna îl invidiase pentru ordinea din grădină. Era ca un reproş la adresa tuturor vecinilor lui mai puțin organizați, cu tufişurile sale de lemn-cîinesc tunse decorativ, trandafirii şi hortensiile înregimentate în rînduri strînse în fața zidurilor de piatră galbenă ale casei.

Se întreba adesea de unde-şi găsea vreme pentru plivit şi prăşit, cînd îşi petrecea cea mai mare parte a timpului liber cu barca, iar în momentele cele mai critice o punea pe seama faptului că era un om plicticos şi-şi compartimenta viața conform unui program rațional de sarcini.

Cîinele îşi săltă capul lățos şi bătu cu coada în preş, înainte de a se ridica alene în picioare, căscînd.

– Deci, aici vine, spuse ea. De multe ori m-am întrebat. Cît timp ți-a luat ca să-l instruieşti, pentru informarea mea generală?

– Nu mult. E un cîine inteligent.

– De ce te-ai deranjat?

– Fiindcă scormoneşte ca un maniac şi m-am

săturat să-mi tot distrugă grădina, replică el prozaic.

– O, Doamne, exclamă Maggie, vinovată. Iartă-mă. Problema e că pe mine nu mă bagă niciodată în seamă.

– Şi are nevoie?

– E cîinele *meu.*

Ingram deschise portiera.

– L-ai făcut s-o înțeleagă clar?

– Sigur că da. Vine aici în fiecare seară, nu-i aşa?

Aplecîndu-se în spate să ia grămada de probe, Ingram îi spuse:

– Nu la proprietate mă refeream. Mă întrebam dacă Bertie ştie sau nu că e cîine. În ceea ce-l priveşte pe el, e şeful la tine în casă. Primeşte primul de mîncare, doarme pe canapeaua ta, îți linge vasele. Pariez că pînă şi-n pat te dai mai încolo ca să aibă mai mult loc, nu-i aşa?

Maggie se înroşi uşor.

– Şi ce dacă? Îl prefer pe el în patul meu decît pe dihorul dinainte. În orice caz, e echivalentul cel mai apropiat al unei sticle cu apă fierbinte.

Ingram rîse:

– Vii în casă, sau vrei să aduc eu brandy-ul afară? Garantez că Bertie n-o să te facă de rîs. Are maniere alese, de cînd l-am luat la rost pentru că-şi ştersese fundul de covorul meu.

Maggie stătu nehotărîtă. Nu dorise niciodată să intre, fiindcă ar fi aflat despre el lucruri pe care nu voia să le ştie. Cel puțin, în casă avea să fie o curățenie nesuferită, îşi spuse ea, iar afurisitul ei

de cîine urma s-o facă de ruşine, respectînd precis toate ordinele.

– Vin, spuse ea sfidătoare.

Carpenter primi un telefon de la un sergent de poliție din Dartmouth tocmai cînd se pregătea să plece spre Chapman's Poole. Ascultă descrierea imaginilor de pe banda video a francezului, apoi întrebă:

– Cum arată?

– Un metru şaptezeci, constituție medie, puțină burtică, păr brunet rar.

– Parcă spuneai că e tînăr.

– Nu. Vreo patruşcinci, cel puțin. Fiică-sa are paişpe.

Carpenter se încruntă, umplîndu-şi fruntea de şanțuri.

– Nu afurisitul de francez, strigă el, coate-goale de pe video!

– A, scuzați. Da, e tînăr, nici vorbă. Puțin peste douăzeci, aş zice. Păr brunet destul de lung, tricou fără mîneci şi şort de ciclism. Musculos. Bronzat. Un bulangiu mişto, de fapt. Fata care l-a filmat a zis că i se părea că semăna cu Jean-Claude Van Damme. Dacă nu vă e cu supărare, acum e pierită complet, nu-i vine să creadă că nu şi-a dat seama de ce se ținea, cînd te gîndeşti c-are-o vargă cît un împuțit de salam. Ăsta ar putea face avere în filmele porno.

– Bine, bine, îl temperă nervos Carpenter. Am înțeles. Şi zici că făcea laba într-o batistă?

– Aşa se pare.

– Nu s-ar putea să fi fost un tricou de copil?

– Poate. E greu de spus. De fapt, mă şi mir că amicul francez s-a prins ce făcea nenorocitul. E destul de discret. Numai fiindcă are scula aşa de-a dracu' de mare se vede cît de cît ceva. Prima oară cînd m-am uitat, am crezut că-şi cojea o portocală-n poală.

De la celălalt capăt al firului se auzi un rîs gros.

– Totuşi, ştiţi ce se zice despre francezi. Toţi sînt nişte labagii. Deci cred că amicul nostru o cam practică şi el şi a ştiut la ce să se uite. Am sau n-am dreptate?

Carpenter, care-şi petrecea toate vacanţele în Franţa, îndreptă două degete spre telefon şi se prefăcu că apăsa pe trăgaci – prostu' dracu', îşi spuse el – dar cînd vorbi în glas nu i se simţea nici urmă de iritare.

– Ai spus că tînărul avea un rucsac. Mi-l poţi descrie?

– Genul standard, de camping. Verde. Nu are să aibă prea multe în el.

– Mare?

– A, da. Treabă completă.

– Şi ce-a făcut cu el?

– S-a aşezat pe el în timp ce şi-o freca.

– Unde? În care parte din Chapman's Poole? La est? La vest? Descrie-mi peisajul.

– La est. Francezul mi-a arătat pe hartă. Labagiul nostru era pe plajă, sub Emmetts Hill, cu faţa spre Canal. Avea în spate o pantă verde.

– Şi ce-a făcut cu rucsacul după ce-a stat pe el?

– Nu ştiu. Filmul se termină.

După ce-i ceru să trimită caseta prin curier, împreună cu numele francezului, itinerariul propus pentru restul vacanței acestuia şi adresa lui din Franța, Carpenter îi mulțumi sergentului şi închise.

– Tu ai făcut-o pe-asta? întrebă Maggie, privind macheta navei *Cutty Stark* din sticla de pe consolă, în timp ce Ingram cobora la parter în uniformă, încheindu-şi nasturii de la manşete.

– Da.

– Mă gîndeam eu. E la fel ca toate celelalte din casa asta. Atît de...

Gesticulă cu paharul prin aer:

– ...*bine crescute.*

Ar fi putut spune masculine, minime sau monastice, într-un ecou al descrierii făcute de Galbraith bărcii lui Harding, dar nu voia să fie nepoliticoasă. Era aşa cum prevăzuse, nesuferit de curat şi nesuferit de plicticos. Nu exista nimic care să spună că acea casă aparținea unei personalități interesante, doar metri întregi de pereți palizi, covoare palide, perdele palide şi tapițerie palidă, întrerupte ocazional de cîte un ornament pe un raft. Nu-i trecea nici un moment prin minte că era legat de casă prin munca lui dar, chiar dacă i-ar fi venit ideea, tot s-ar fi aşteptat la nişte pete de individualism dominant prin toată uniformitatea.

Ingram rîse:

– Am cumva impresia că nu-ți place?

– Ba nu, îmi place. Doar că-i prea... ăă...

– Gigea? sugeră el.

– Da.

– Am făcut-o cînd aveam doişpe ani, îşi flexă Nick degetele enorme sub nasul ei. Acum, n-aş mai putea s-o fac.

Îşi îndreptă cravata.

– Cum e brandy-ul?

– Foarte bun, se aşeză ea pe un scaun. Are exact efectul care trebuie. Nimereşte drept la ţintă.

Ingram îi iuă paharul gol.

– Cînd ai băut alcool ultima dată?

– Acum patru ani.

– Să te duc cu maşina pînă acasă?

– Nu, închise Maggie ochii. Am să adorm.

– Voi vedea ce face mama ta la întoarcerea din Chapman's Poole, îi promise el, îmbrăcîndu-şi jacheta. Între timp, nu-ţi încuraja cîinele să se aşeze pe canapeaua mea. Vă prinde rău la caracter amîndurora.

– Şi dac-o fac ce-o să se întîmple?

– Acelaşi lucru care i s-a întîmplat lui Bertie cînd şi-a şters fundul pe covorul meu.

În pofida încă unei zile cu soare strălucitor, Chapman's Poole era pustiu. Briza dinspre sud-vest crease nişte valuri neplăcute şi nimic nu-i descuraja pe vizitatori mai sigur decît riscul de a avea rău de mare la ora mesei. Carpenter şi doi detectivi comisari îl urmau pe Ingram în direcţia opusă cherhanalelor, spre o zonă însemnată pe plaja stîncoasă cu bucăţi de lemn aduse de valuri.

– Nu vom şti pînă nu vedem banda video,

desigur, spuse Carpenter, orientîndu-se după descrierea locului unde stătuse Harding făcută de sergentul din Dartmouth, dar pare să fie pe-aici. Cu siguranță, era în partea asta a golfului.

Se opriseră pe o lespede de stîncă, la marginea apei, iar Carpenter atinse o grămăjoară de pietre cu vîrful pantofului.

– Şi aici ai găsit tricoul?

Ingram dădu din cap, în timp ce se ghemuia şi-şi vîra mîna în apa care plescăia la baza stîncii.

– Dar era înfipt de-a binelea. Un pescăruş a încercat să-l smulgă şi n-a reuşit, iar eu m-am făcut leoarcă pînă l-am scos.

– E chiar atît de important?

– Harding era perfect uscat cînd l-am văzut, deci nu se poate ca după tricou să fi venit. Cred că ăsta a stat aici cîteva zile.

– Mmmm, cugetă Carpenter un moment. Materialul se blochează uşor între stînci?

Ingram ridică din umeri:

– Orice se poate bloca, dacă îi vine cheful unui crab.

– Mmmm, făcu din nou Carpenter. În regulă. Unde-i rucsacul ăla?

– E doar o deducție, domnule, şi cam aproximativă, răspunse Ingram, ridicîndu-se.

– Ascult.

– Okay, deci, mi-am bătut capul zile-n şir cu drăcia asta. E clar că nu voia să i-l vadă nici un polițist, altfel l-ar fi adus cu el la cherhanale, duminică. Pe acelaşi principiu, n-a fost nici pe navă cînd ați percheziționat-o – cel puțin, după păre-

rea mea – ceea ce mie îmi sugerează că într-un fel îl poate incrimina şi trebuia să se descotorosească de el.

– Cred că ai dreptate, răspunse Carpenter. Harding vrea să credem că avea la el rucsacul negru pe care l-am găsit la bord, dar sergentul din Dartmouth mi l-a descris pe cel din imaginea video ca fiind verde. Şi-atunci, ce-a făcut cu el, mm? Şi ce încearcă să ascundă?

– Depinde dacă avea un conținut valoros pentru el. Dacă *nu,* atunci l-a aruncat în ocean la întoarcerea spre Lymington. Dacă *da,* l-a lăsat într-un loc accesibil, dar nu prea evident.

Ingram îşi puse mîna streaşină la ochi şi arătă spre panta din spatele lor.

– Acolo a avut loc o mică avalanşă. Am observat-o fiindcă e în stînga locului unde domnişoara Jenner l-a văzut pe Harding apărînd în fața ei. Marna e de o instabilitate notorie – motiv pentru care falezele astea sînt pline cu anunțuri de avertizare – şi am impresia că desprinderea deacolo e destul de recentă.

Carpenter îi urmări privirea:

– Crezi că rucsacul e dedesubt?

– S-o luăm aşa, domnule, nu mă pot gîndi la un mod mai rapid sau mai comod de a îngropa ceva decît declanşînd o avalanşă de marnă pe deasupra. N-ar fi prea greu de făcut. Împingi o piatră cu piciorul şi, una-două, ai o alunecare de teren convenabilă peste ceea ce vrei să ascunzi. Nimeni n-o să observe. Asemenea alunecări au loc în fiecare zi. Frații Spender au declanşat una cînd au scăpat binoclul tatălui lor şi nu pot să nu

mă gîndesc că asta i-a dat lui Harding ideea.

– Adică a făcut-o duminică?

Ingram dădu din cap.

– Şi azi dimineață a revenit ca să se asigure că n-a umblat nimeni?

– Presupun că cel mai probabil e să fi intenționat să-l recupereze, domnule.

Carpenter se încruntă în stilul său feroce spre comisar:

– Atunci, de ce nu-l avea în mînă cînd l-ai văzut?

– Fiindcă marna s-a uscat la soare şi s-a compactat. Cred că tocmai se pregătea să caute un hîrleț, cînd a dat întîmplător peste domnişoara Jenner.

– Asta ți-e cea mai bună sugestie?

– Da, domnule.

– Cam eşti un maniac al sugestiilor, nu-i aşa, băiete? întrebă el şi mai încruntat. L-am pus pe D.I. Galbraith să alerge prin juma' din Hampshire pe urmele sugestiilor pe care ni le-ai faxat azi-noapte.

– Nu înseamnă că sînt greşite, domnule.

– Nu înseamnă nici că sînt corecte. Luni am pus o echipă să treacă prin ciur zona asta şi n-au găsit nimic.

Ingram smuci din cap spre golful următor:

– Au căutat în Egmont Bight, domnule, şi cu tot respectul cuvenit, în acel moment pe nimeni nu interesa acțiunile lui Steven Harding.

– Mmm. Echipele astea de cercetare costă bani, băiete, şi aş prefera ceva mai multă certitudine înainte de a băga banii contribuabililor în

ghiceli, privi Carpenter spre mare. Aş înțelege că a revenit la locul crimei ca să-şi retrăiască emoția – e genul de lucru pe care l-ar putea face un om ca el – dar spui că nu-l interesa asta.

Ingram nu spusese aşa ceva, dar n-avea de gînd să-l contrazică. Din ce ştia el, superintendentul avea oricum dreptate. Poate că tocmai pentru asta revenise Harding. Propria lui teorie cu avalanşa arăta îngrozitor de nesemnificativă pe lîngă magnitudinea unui psihopat umflîndu-se în pene peste locul crimei.

– Ei? întrebă Carpenter.

Comisarul zîmbi jenat:

– Am adus un hîrleț de-acasă. E în Jeep-ul meu.

Capitolul 21

Galbraith se ridică şi merse spre una dintre ferestrele cu vedere la stradă. Mulţimea dinainte se împrăştiase, deşi două bătrîne continuau să converseze pe trotuar, privind ocazional spre Langton Cottage. Le urmări cîteva minute în tăcere, indiviindu-le pentru normalitatea vieţii lor. Cît de des apucau să asculte micile secrete necurate ale suspecţilor de crimă?

Uneori, cînd auzea confesiunile unor oameni ca Sumner, se imagina pe sine însuşi într-un rol de preot care întindea o mînă binecuvîntătoare doar ascultînd, dar nu avea nici autoritatea şi nici dorinţa de a ierta păcatele şi se simţea invariabil diminuat de postura de receptacul al confidenţelor lor furişe.

Se întoarse cu faţa spre celălalt.

– Deci, o descriere mai exactă a mariajului vostru ar fi aceea de a spune că era o formă de

sclavie sexuală? Kate dorea cu atîta disperare să se asigure că fiica ei creştea în genul de securitate pe care ea n-a avut-o niciodată, încît ai putut-o şantaja?

– Am spus că *ar* fi făcut-o, nu că a făcut-o sau că eu i-aş fi cerut-o vreodată.

Triumful se strecura pe furiş în ochii lui Sumner, ca şi cum ar fi cîştigat un punct important.

– Cu dumneata nu există cale de mijloc, nu-i aşa? Acum o jumătate de oră, mă tratai ca pe un cretin fiindcă-ți închipuiai că m-a dus de nas ca s-o iau de nevastă. Acum, mă acuzi de înrobire sexuală pentru că m-am săturat atît de tare de minciunile ei despre Hannah încît i-am atras atenția – foarte delicat, în fond – că ştiam adevărul. De ce i-aş fi cumpărat casa asta, dacă ea nu avea nici un cuvînt de spus în relația dintre noi? Dumneata însuți ai spus că mi-era mult mai bine în Chichester.

– Nu ştiu. Explică-mi.

– Fiindcă o iubeam.

Galbraith scutură din cap, nervos:

– Îți descrii căsnicia ca pe o zonă de război, şi pe urmă te- aştepți să înghit baliverne din-astea. Care a fost adevăratul motiv?

– Ăsta a *fost* adevăratul motiv. Mi-am iubit soția şi i-aş fi dat tot ce-şi dorea.

– Iar în acelaşi timp, o şantajai să-ți ia muie oricînd îți venea ție cheful?

Atmosfera din cameră era înăbuşitoare, iar Galbraith simțea că devenea crud ca răspuns la cruzimea din căsnicia între Kate şi William. Nu se putea dezbăra de amintirile cu mica femeie gra-

vidă pe lespedea din morgă şi doctorul Warner care-i ridica nepăsător mîna în scopul de a i-o legăna înainte şi-napoi ca să demonstreze convingător că avea degetele fracturate. Scrîşnetul oaselor i se înfipsese în creier ca un vierme şi nu mai visa decît abatoare.

– Înțelegți, nu mă pot hotărî dacă ai iubit-o sau ai urît-o. Sau poate că era cîte puțin din amîndouă? O relație ură/iubire care s-a împuțit?

Sumner clătină din cap. Dintr-o dată, arăta înfrînt, ca şi cum jocurile de care se ținea n-ar mai fi meritat efortul.

Galbraith îşi dorea să fi înțeles ce încerca să rezolve William cu răspunsurile lui şi îl studia perplex. William era fie extrem de franc, fie extrem de abil la a încețoşa o problemă.

Una peste alta, dădea impresia de cinste, iar lui Galbraith îi trecu prin minte că, într-un mod încrîncenat, încerca să demonstreze că soția lui era genul de femeie care ar fi putut determina cu uşurință un bărbat s-o violeze. Îşi aminti ce spusese James Purdy despre Kate. *Nimeni nu mi-a făcut vreodată ceea ce a făcut Kate în seara aceea... E genul de lucru la care visează majoritatea bărbaților... N-o pot descrie pe Kate decît ca pe o febră intrată în sînge...*

– Ea te-a iubit, William?

– Nu ştiu. N-am întrebat-o niciodată.

– Fiindcă te temeai să nu spună că nu?

– Dimpotrivă. Ştiam că avea să spună da.

– Şi nu voiai să te mintă?

Omul dădu din cap.

– Nici mie nu-mi place să fiu mințit, murmură

Galbraith, cu ochii aținitiți într-ai lui Sumner. Înseamnă că persoana cealaltă te crede atît de prost încît să crezi orice-ți spune. Te-a mințit în legătură cu amantul?

– N-avea nici un amant.

– E sigur că l-a vizitat pe Steven Harding la bordul iahtului, sublinie Galbraith. Amprentele ei s-au găsit peste tot. Ai aflat? Poate bănuiai că nici copilul pe care-l purta în pîntec nu era ai tău? Poate te temeai să nu-ți arunce în brațe încă un bastard?

Sumner își privi mîinile.

– Ai violat-o? continuă Galbraith, neînduplecat. Făcea parte şi asta din tîrgul pentru a o recunoaşte pe Hannah ca fiind fiica ta? Dreptul de a o poseda pe Kate oricînd o doreai?

– De ce-aş fi vrut s-o violez cînd n-aveam nevoie?

– Mă interesează doar un da sau un nu, William.

Ochii celuilalt scăpărară cu furie.

– Atunci, nu, fir-ar să fie. Nu mi-am violat niciodată soția.

– Poate îi administrai rohypnol ca să fie mai docilă?

– Nu.

– Atunci spune-mi de ce era Hannah atît de conştientă din punct de vedere sexual? continuă Galbraith. Aveai contacte cu Kate în fața ei.

Furia îi creştea.

– E revoltător.

– Da sau nu, William.

– Nu.

Cuvîntul ieşi într-un suspin sugrumat.

– Minţi, William. Acum o jumătate de oră, mi-ai povestit cum erai nevoit să stai cu ea într-o cameră de hotel fiindcă nu se mai oprea din plîns. Cred că la fel se întîmpla şi acasă. Cred că relaţiile sexuale cu Kate o implicau pe Hannah ca spectator, fiindcă te săturaseşi atît de tare de prezentarea ei ca scuză pentru fricţiunile nesfîrşite încît insistai s-o faceţi în faţa ei. Am dreptate?

Sumner îşi îngropă faţa în mîini, începînd să se legene înainte şi-napoi.

– Habar n-ai cum e... nu ne lăsa în pace... nu doarme niciodată... ne pisa, ne pisa tot timpul... Kate o folosea ca pe o pavăză...

– Ăsta-i un da?

Răspunsul fu o şoaptă abia auzită:

– Da.

– W.P.C. Griffiths a spus că ai intrat în camera lui Hannah noaptea trecută. Vrei să-mi spui de ce?

O nouă şoaptă:

– N-ai să mă crezi dacă-ţi spun.

– Poate.

Sumner ridică o faţă brăzdată de lacrimi.

– Voiam s-o privesc, spuse el, deznădăjduit. E tot ce mi-a mai rămas ca să-mi amintească de Kate.

Carpenter îşi aprinse o ţigară, în timp ce cazmaua mînuită atent de Ingram dezvăluia prima chingă a unui rucsac.

– Bună treabă, băiete, spuse el aprobator.

Îl trimise pe unul dintre detectivi la maşină să aducă nişte mănuşi de unică folosinţă şi folii de polietilenă, după care privi cum Ingram continua să înlăture marna din jurul pînzei boţite.

Ingram mai avu nevoie de zece minute pentru a degaja complet obiectul şi a-l transfera pe folia de polietilenă. Era un rucsac greu de camping, verde, cu o chingă peste mijloc pentru sprijin suplimentar şi dedesubt laţuri prin care să se poată introduce cortul. Era vechi şi uzat, iar cadrul integral fusese scos din cine ştie ce motiv, lăsînd între agăţătorile cusute doar margini destrămate de prelată. Dar franjurile erau vechi şi ele, iar ceea ce-l convinsese pe proprietar să înlăture rama ţinea în mod clar de trecutul îndepărtat. Stătea pe folie, turtit sub greutatea chingilor, cu conţinutul ocupînd mai puţin de o treime din volum.

Carpenter îl instrui pe un detectiv comisar să sigileze fiecare obiect în cîte o pungă criminalistică, pe măsură ce le scotea, iar pe celălalt să le noteze pe o hîrtie, după care se ghemui lîngă rucsac, desfăcu atent cataramele cu degetele înmănuşate şi dădu clapeta la o parte.

– Articole, dictă el. Un binoclu 20 x 60, cu numele şters, probabil Optikon... o sticlă de apă minerală, Volvic... trei pachete de snacks-uri, goale, Smith's... o şapcă de baseball, New York Yankees... o cămaşă cadrilată cu albastru şi alb – bărbătească – confecţionată de River Island... o pereche de pantaloni de bumbac crem – bărbăteşti – tot de River Island... o pereche de cizme maro stil safari, mărimea şapte.

Căută în buzunare şi scoase nişte coji de portocală stricate, alte pachete goale de snacks-uri, un pachet de Camel desfăcut cu o brichetă vîrîtă printre ţigări, şi o cantitate mică de substanţă ce părea a fi cannabis, împachetată în ţiplă. Miji ochii spre cei trei poliţişti.

– Ei? Ce înţelegeţi din grămăjoara asta? Ce-i aici aşa de incriminator încît Nick nu trebuia să ştie că era în posesia sa?

– C-ul, spuse unul. Nu voia să fie prins cu cannabis asupra lui.

– Poate.

– Dumnezeu ştie, adăugă celălalt.

Superintendentul se ridică.

– Dar tu, Nick? Tu ce părere ai?

– Aş zice că cel mai interesant articol sînt cizmele, domnule.

Carpenter dădu din cap:

– Prea mici pentru Harding, care are un metru optzeci bine, şi prea mari pentru Kate Sumner. Atunci, de ce cară după el o pereche de cizme mărimea şapte?

Nimeni nu oferi nici un răspuns.

D.I. Galbraith tocai ieşea din Lymington, cînd Carpenter îi transmise prin telefon instrucţiuni să-l găsească pe Tony Bridges şi să-l bage pe „micul nemernic" în menghină.

– Ne-a ascuns informaţii, John, declară el, descriindu-i apoi în amănunţime conţinutul rucsacului lui Harding şi imaginile de pe banda video a francezului şi textual mesajele pe care le preluase Ingram de la poşta vocală. Bridges *trebuie*

să ştie mai mult decît ne-a spus, aşa că, la nevoie, arestează-l pentru complicitate. Află de ce şi cînd plănuia Harding să plece în Franța şi descoperă orientarea sexuală a lăbarului, dacă poți. Totu-i al naibii de sucit, drept îți spun.

– Ce fac dacă nu-l găsesc pe Bridges?

– Era în casă acum două, trei ore, fiindcă ultimul mesaj a venit de la telefonul lui. E profesor, nu uita, deci nu s-a dus la serviciu, decît dacă are o slujbă de vacanță. Sfatul lui Campbell: caută-n cîrciumi.

– Se face.

– Cum a mers cu Sumner?

Galbraith se gîndi un moment.

– Cedează. Mi-a părut rău pentru el.

– Deci, e mai puțin cert?

– Sau mai mult, replică sec Galbraith. Depinde de punctul de vedere. E clar că femeia avea o aventură despre care ştia şi el. Cred că a *vrut* s-o omoare... motiv din care, probabil, cedează.

Din fericire pentru Galbraith, Tony Bridges nu era numai acasă, ci şi troznit-pulbere cu acelaşi prilej. Atît de troznit, încît îi deschise uşa complet gol. Galbraith îşi făcu o clipă scrupule dacă să bage un om într-un asemenea hal prin „menghina“ lui Carpenter, dar numai o clipă. În ultimă instanță, singurul lucru care contează pentru un polițist e ca martorul să spună adevărul.

– I-am spus boului c-o să-l verificați, spuse certăreț Bridges, conducîndu-l pe coridor spre haosul din salon. Vreau să zic, nu faci pe prostul

cu jegurile, decît dacă eşti total cretin. Problema lui e că nu urmează sfaturile – niciodată nu ascultă o vorbă din ce-i spun. Crede că m-am vîndut şi zice că părerile mele nu mai fac nici cît o ceapă degerată.

– Vîndut cui? se interesă Galbraith, croindu-şi drum spre un scaun liber şi amintindu-şi că Harding, se spunea, prefera nuditatea la bordul lui *Crazy Daze*. Se întrebă posomorît dacă nu cumva goliciunea devenise dintr-o dată o parte esenţială din cultura tineretului şi speră că nu. Nu-l prea încînta ideea unor aresturi ale poliţiei pline de drogaţi cu piepturi păroase şi coşuri pe buci.

– Societăţii, replică Bridges, aşezîndu-se turceşte pe podea şi scoţînd un chiştoc pe jumătate fumat dintr-o scrumieră din faţa lui. Slujbă permanentă. Salariu.

Îi întinse ţigara:

– Vrei?

Galbraith clătină din cap.

– Ce fel de slujbă?

Citise toate rapoartele despre Harding şi prietenii lui, ştia tot ce era de ştiut despre Bridges, dar pe moment nu-i convenea s-o dezvăluie.

– Profesor, ridică din umeri tînărul.

Era prea drogat – sau *părea* prea drogat, cum fu Galbraith destul de cinic să-şi amintească – pentru a-şi aminti că dăduse deja poliţiei acea informaţie.

– Okay, leafa nu-i strălucită, dar, ce naiba, vacanţele-s mişto. Şi-i mai bine decît să-ţi fîţîi curul prin faţa unui fotograf de două parale. Problema cu Steve e că nu-i prea plac puştii. A tre-

buit să lucreze cu nişte împuțiți mici şi i-a tăiat tot cheful.

Se cufundă într-o tăcere mulțumită, cu chiştocul lui.

Galbraith afişă o expresie surprinsă:

– Eşti profesor?

– Exact, miji ochii Bridges, prin fum. Şi nu te-aprinde. Consum regulat cannabis în timpul liber şi nu doresc mai mult să-mi împart obiceiul cu copiii decît vrea directorul meu să-şi împartă whisky-ul.

Era o scuză atît de simplă, încît aduse pe fața detectivului un zîmbet. Existau argumente mai solide pentru legalizare, considerase el dintotdeauna, dar consumatorul mediu era fie prea obtuz, fie prea subtil ca să le propună.

– Okay, okay, răspunse el, ridicînd mîinile într-un gest de capitulare. Nu e căprăria mea, aşa că n-am nevoie de predici.

– Ba cum să n-ai. Toți sînteți la fel.

– Mai mult mă interesează pornografia lui Steve. Înțeleg că n-o aprobi?

Trăsăturile tînărului se crispară într-o expresie tenebroasă.

– I-o porcărie ieftină. Eu sînt profesor. Nu-mi plac mizeriile astea.

– Ce fel de porcărie e? Descrie-mi-o.

– Ce-i de descris? Are-un stîlp cît Turnul Eiffel şi-i place să şi-l arate, ridică el din umeri. Da' asta-i problema lui, nu a mea.

– Eşti sigur?

Bridges miji dureros ochii prin fumul de cannabis.

– Asta ce-ar vrea să-nsemne?

– Mi s-a spus că trăieşti în umbra lui.

– Cine ți-a spus?

– Părinții lui Steve.

– Să nu crezi o vorbă din ce spun ăştia, răspunse el, cu dispreț. M-au judecat acum zece ani şi de-atunci nu şi-au mai schimbat opinia. Cred că am o influență proastă.

Galbraith chicoti:

– Şi ai?

– Hai să zicem aşa, părinții *mei* cred că *Steve* are o influență proastă. Am avut unele mici necazuri cînd eram mai tineri, dar totul e trecut şi-ngropat.

– Şi ce predai? întrebă Galbraith, privind prin cameră şi întrebîndu-se cum putea trăi cineva într-o asemenea mizerie. Mai interesant, cum putea un om atît de sordid să se laude cu o prietenă? Oare şi Bibi era la fel de sordidă?

Descrierea făcută de Campbell decorului după întrevederea de luni cu Bridges fusese sinistră. „E o hazna," spusese el. „Tipul e diliu, casa pute, e-ncurcat cu-o boarfă care-arată de parcă s-a culcat cu jumate din bărbații din Lymington şi, pentru numele lui Dumnezeu, e profesor.

– Chimie, rînji Bridges la vederea expresiei lui Galbraith, interpretînd-o pe dos. Şi, da, ştiu cum să să sintetizez acid lysergic diethylamid. Mai ştiu şi cum să arunc în aer Palatul Buckingham. Chimia e o materie utilă. Problema e...

Se întrerupse să tragă din țigară, gînditor.

– ...Problema e că oamenii care-o predau sînt aşa de plicticoşi, încît le omoară copiilor tot inte-

resul cu mult înainte de-a ajunge la părţile interesante.

– Dar tu nu?

– Nu. Eu sînt bun.

Galbraith îl putea crede. Rebelii, oricît de tarați, erau întotdeauna charismatici pentru tineret.

– Prietenul tău e în spitalul din Poole, îi spuse el. L-a atacat un cîine pe Insula Purbeck, azi dimineață, şi a trebuit să fie transportat cu elicopterul ca să i se coasă brațul.

Îl privi întrebător.

– Ai idee ce căuta acolo? Avînd în vedere faptul că poliția l-a lăsat condiționat la adresa asta şi presupunînd că ai unele cunoştințe despre ceea ce face.

– Regret, colega, aici te înşeli. Steve e ca o carte închisă pentru mine.

– Ai spus că-l preveniseşi c-aveam să vin să-l verific.

– Nu dumneata personal. Nu te-am cunoscut în viața mea. I-am spus c-aveau să vină jegurile. Asta-i altceva.

– Totuşi, dacă a trebuit să-l previi, Tony, înseamnă c-ai ştiut că se pregătea s-o ia la picior. Deci, unde plănuia să se duce şi ce-avea de gînd să facă?

– Ți-am spus. Pentru mine, tipu-i o carte închisă.

– Credeam c-ați fost colegi de şcoală.

– Ne-am îndepărtat.

– Nu doarme aici cînd nu stă la bord?

– Nu prea des.

– În ce relații era cu Kate?

Bridges clătină din cap.

– Tot ce ştiu despre ea e scris în declaraţie, spuse el solemn. Dac-aş şti altceva, ţi-aş spune.

Griffiths se uită la ceas.

– Ei, aici avem o mică problemă, fiule, spuse el, afabil. Stai prost cu timpul, aşa că nu-ţi mai pot acorda decît treizeci de secunde.

– Să fac ce, colega?

– Să spui adevărul, îşi desprinse Galbraith cătuşele de la cingătoare.

– Încearc-o pe-alta, pufni Bridges. N-o să mă arestezi.

– Ba fii sigur că da. Şi-s un ticălos dur, Tony. Cînd arestez un preş de picioare ca tine, îl iau aşa cum e, chit c-are-un cur ca o pizza şi i-a intrat cariciul la apă.

Bridges chicoti gutural.

– Presa te-ar crucifica. Nu poţi tîrî un tip gol pe străzi pentru posesiune ilegală. Nu mai e o crimă.

– Pune-mă la-ncercare.

– Atunci, hai.

Galbraith îşi fixă o cătuşă pe încheietura propriei mîini, apoi se întinse înainte şi pe cealaltă i-o aplică lui Tony.

– Anthony Bridges, te arestez ca suspect de complicitate în violul şi omorul comis sîmbăta trecută, noaptea, asupra doamnei Kate Sumner de la Langton Cottage şi agresiunea fizică gravă de azi dimineaţă asupra domnişoarei Margaret Jenner de la Broxton House.

Se ridică şi porni spre uşă, trăgîndu-l pe Bridges după el.

– Nu eşti obligat să spui nimic care ţi-ar putea prejudicia apărarea.

– Rahat! strigă tînărul, ridicîndu-se clătinat pe picioare. E o glumă, nu?

– Nici o glumă, smulse detectivul ţigara dintre degetele lui, aruncînd-o, încă aprinsă, pe coridor. Motivul pentru care Steven Harding a fost atacat de un cîine azi dimineaţă e că a încercat să agreseze altă femeie, în acelaşi loc în care a murit Kate Sumner. Acum poţi fie să-mi spui ce ştii, fie să mă însoţeşti la Winfrith unde vei fi pus oficial sub acuzare şi interogat pe bandă de magnetofon.

Îl măsură cu privirea şi rîse:

– Serios, mie mi-e totuna. Aş face economie de timp dacă ai vorbi acum dar, clătină el din cap cu regret, aş fi dezolat ca vecinii tăi să piardă distracţia. Trebuie că viaţa lîngă tine e un iad pentru ei.

– De la ţigara aia o să-mi ia casa foc!

Galbraith privi chiştocul care fumega blînd pe podeaua de lemn.

– E prea verde. N-o întreţii corect.

– Că te şi pricepi.

– Încearcă-mă, îl smuci el pe Bridges spre uşă. Unde eram? A, da. S-ar putea să-ţi îngreuneze apărarea dacă nu menţionezi, la interogatoriu, un lucru pe care-l vei declara ulterior în instanţă.

Deschise uşa şi îl împinse afară.

– Tot ce spui poate fi reţinut ca probă.

Îl îmboldi pe Bridges pe trotuar, în faţa unei bătrîne surprinse cu păr alb ca vata şi ochi mari

cît două mingi de golf, înapoia ochelarilor cu lentile groase.

– Bună dimineața, doamnă, salută el politicos.

Femeia rămase cu gura căscată.

– Am parcat în spate la Tesco, îi mai spuse Galbraith lui Bridges, aşa că ajungem mai repede pe High Street.

– Nu mă poți duce pe High Street aşa. Spuneți-i, doamnă Crane.

Bătrîna se aplecă înainte, punîndu-şi mîna pîlnie la ureche:

– Ce să-i spun, dragă?

– Of, Iisuse! Nu contează! Lăsați-o baltă!

– Nu-s sigură că pot, murmură ea, pe un ton confidențial. Ştii că eşti gol?

– Normal că ştiu! strigă Bridges în urechea ei surdă. Poliția îmi refuză drepturile şi dumneavoastră sînteți martoră!

– Ce drăguț. Dintotdeauna mi-am dorit să fiu martoră la ceva, se umplură brusc ochii bătrînei de amuzament. Am să-i povestesc soțului meu. N-o să mai poată de plăcere. De ani de zile tot spune că atunci cînd arzi lumînarea la ambele capete nu reuşeşti decît să micşorezi feştila.

Şi se îndepărtă, rîzînd veselă:

– Şi, ştii, eu mereu am crezut că-i o glumă.

Galbraith zîmbi pe urmele ei.

– Ce să fac cu uşa? întrebă el, apucînd clanța. S-o trîntesc?

– Iisuse, nu! se repezi Bridges înapoi, pentru a ține uşa. N-am cheie, pentru Dumnezeu.

– Ți-ai şi pierdut curajul?

– Pot să te dau în judecată pentru asta.

– Nici o şansă. Tu ai ales, nu uita. Ţi-am explicat că dacă trebuie să te arestez te iau aşa cum eşti, şi mi-ai răspuns: atunci, hai.

Bridges privi înnebunit în lungul străzii, în timp ce de după colţ apărea un bărbat, iar Galbraith fu răsplătit cu o năvală împiedicată spre adăpostul coridorului. Închise uşa şi se rezemă cu spatele de ea, oprind continuarea fugii printr-o smucitură din cătuşe.

– Bun. O luăm de la început? De ce s-a întors Steve la Chapman's Poole azi-dimineaţă?

– Nu ştiu. Nici măcar nu ştiam c-a fost acolo.

Bridges făcu ochii mari, cînd Galbraith întinse din nou mîna spre clanţă.

– Ascultă, boule, tipul ăla care vine pe stradă e ziarist şi toată dimineaţa m-a bătut la cap despre Steve. Dacă ştiam unde-i nenorocitul, îl trimiteam pe idiot după el, da' nu reuşesc nici măcar să-l prind pe mobil.

Arătă cu capul spre salon:

– Cel puţin, hai acolo unde nu ne-aude nimeni, bombăni el. Probabil ascultă la uşă şi nici dumneata nu vrei mai mult ca mine să ai presa în cîrcă.

Galbraith îşi desprinse cătuşa de pe mînă şi îl urmă din nou pe Bridges în salon, călcînd din mers pe chiştocul aprins.

– Vorbeşte-mi despre relaţia dintre Steve şi Kate, îi ceru el, aşezîndu-se la loc. Şi să fie convingător, Tony, adăugă, cu un oftat, scoţîndu-şi carnetul din buzunar, fiindcă, A: am draci; B: mă calci pe nervi; şi C: mi se fîlfîie dacă mîine di-

mineață îți apare numele în toate ziarele ca probabil suspect de viol şi crimă.

– Nu i-am înțeles niciodată atracția. N-am întîlnit-o decît o dată şi, în ce mă priveşte pe mine, e cea mai plictisitoare femeie pe care-am cunoscut-o vreodată.

Era într-o cîrciumă, vinerea la prînz, şi ea nu era în stare decît să şadă şi să se uite la Steve de parc-ar fi fost Leonardo DiCaprio. Şi dacă nu ți-e cu supărare, cînd deschidea gura să vorbească, era şi mai rău. Doamne, că proastă mai era! Să porți o conversație cu ea, era ca şi cum ai fi ascultat vopseaua uscîndu-se.

Cred că trăia cu regim de telenovele, fiindcă orice spuneam îi amintea de ceva ce se întîmplase în „Sărmana Maria“ sau „Suflet de femeie“ şi după un timp a început să mă calce pe nervi. Mai tîrziu, l-am întrebat pe Steve ce mama dracu-l apucase, iar el a rîs şi mi-a zis că nu conversația-l interesa la ea. După părerea lui, avea un cur ca un vis şi altceva nu mai conta. La drept vorbind, nu cred c-a avut vreodată de gînd să iasă aşa de serios. S-au întîlnit pe stradă, odată după incidentul cu căruciorul lui Hannah, iar ea l-a invitat acasă. Steve a spus că i-a luat mințile. Se chinuia să găsească un subiect de conversație la o cafea, în bucătărie, şi-n clipa următoare tipa se cățăra peste el. Singura parte proastă era că puştoaica stătea în scaunul ei şi se uita cum făceau treaba, deoarece Kate a spus că Hannah ar fi zbierat ca din gură de şarpe dacă încerca s-o scoată afară.

În ceea ce-l privea pe Steve, asta a fost tot. Cel puțin, aşa mi-a spus el. Pam, pam, mersi madam, pa că eu m-am dus. Aşa că m-am cam mirat cînd m-a întrebat dac-o putea aduce aici de vreo două ori, în trimestrul de toamnă. Era în timpul zilei, cînd bărbatul ei era la lucru, aşa că eu n-am văzut-o niciodată. Alte dăți, o făceau pe iahtul lui sau la ea în casă, dar cel mai mult în break-ul lui, Volvo. Mergeau pînă în New Forest şi băgau în puştoaică paracetamol ca să doarmă pe fotoliul din față, în timp ce ei treceau la fapte în spate. Toată povestea a durat ca la vreo două luni, pînă cînd Steve a început să se plictisească. Problema era că ea n-avea nici o calitate, decît curul. Nu bea, nu fuma, nu ieşea pe mare, nu avea simțul umorului şi nu voia decît ca Steve să primească un rol în „Vecinii". Era o jale, zău aşa. Cred că ăsta era visul suprem pentru ea, să fie încurcată cu un erou de telenovelă şi să se fălească fotografiată la brațul lui.

Cu toată cinstea, nu cred că i-a trecut vreun moment prin minte c-o tăvălea numai fiindcă era disponibilă şi nu-l costa un ban. Mi-a spus c-a rămas ca trăsnită cînd a anunțat-o că se săturase şi nu voia s-o mai vadă. Atunci, a devenit nasoală.

Cred că păcălise idioți ca bărbatu-său atîta timp, încît o scotea din minți să descopere că unul mai tînăr o luase doar la o plimbare. I-a mînjit cu rahat toate cearşafurile din cabină, după care a- nceput să-i pornească alarma maşinii şi să i-o împroaşte şi pe-aia cu căcat. Steve nu mai avea unde să se-ntoarcă. Pe ce punea mîna,

toate aveau căcat pe ele. Ceea ce l-a şucărit cel mai rău a fost barca pneumatică. Într-o vineri, a venit şi-a găsit-o plină pîn-la glezne cu apă şi rahați. A zis că probabil îi adunase săptămîni de zile. Oricum, atunci a început să se gîndească s-o reclame la poliție.

Eu i-am zis că era o idee sonată. Dacă te bagi într-o mizerie din-asta, am spus, în veci nu mai scapi. Şi n-o să se ia de tine numai Kate, ci şi William. N-ai cum să te culci cu nevestele altora şi să te-aştepți ca ăia să-nchidă ochii. I-am spus să se liniştească şi să-şi mute maşina într-un alt loc de parcare. Şi barca? a-ntrebat el. I-am răspuns c-aveam să-i împrumut eu una pe care să nu i-o recunoască. Şi asta a fost tot. Nimic mai simplu. Am rezolvat problema. Din cîte ştiu eu, n-a mai avut bătăi de cap cu ea.

Trecu un timp pînă cînd Galbraith să răspundă. Ascultase atent, luase însemnări, şi nu vorbi decît după ce termină de scris.

– I-ai împrumutat o barcă pneumatică? întrebă el.

– Sigur.

– Cum arăta?

Bridges se încruntă:

– La fel ca orice barcă pneumatică. De ce vrei să ştii?

– Din curiozitate. Ce culoare era?

– Neagră.

– De unde-o aveai?

Bridges începu să culeagă foițe Rizla din pachet, înşirîndu-le pe jos ca într-un joc de puzzle.

– Dintr-un catalog de comenzi prin poştă, cred. E cea pe care o aveam înainte de a-mi cumpăra barca nouă.

– Steve o mai are?

Ezită, înainte de a clătina din cap:

– N-am cum să ştiu, colega. Nu era pe *Crazy Daze* cînd aţi percheziţionat-o?

Gînditor, detectivul se bătu peste dinţi cu creionul. Îşi amintea cuvintele de miercuri ale lui Carpenter: *Nu mi-a plăcut. E un nesimţit încrezut şi se pricepe prea al naibii de bine la interogatoriile poliţiei.*

– Okay, spuse el în continuare. Să revenim la Kate. Zici că problema s-a rezolvat. Ce s-a întîmplat în continuare?

– Nimic. Asta a fost tot. Sfîrşitul poveştii. Dacă nu pui la socoteală faptul că ea a apărut moartă pe-o plajă din Dorset, în weekend-ul cînd întîmplător era şi Steve acolo.

– Îl pun la socoteală. Şi mai pun şi faptul că fiica ei a fost găsită rătăcind pe o stradă principală, la aproximativ două sute de iarzi de locul unde era ancorată nava lui Steve.

– A fost o înscenare, replică Bridges. Ar trebui să-l iei la trei păzeşte pe William. Avea mult mai multe motive s-o omoare pe Kate decît Steve. Doar îl înşelase, nu?

Galbraith ridică din urmă:

– Atîta doar că William nu-şi ura nevasta, Tony. Ştia cum era cînd a luat-o de soţie şi nu-l interesa. Steve, pe de altă parte, intrase într-o belea şi nu ştia cum să mai scape.

– Asta nu-nseamnă că e un asasin.

– Poate a considerat că avea nevoie de o soluție finală.

Bridges clătină din cap.

– Steve nu-i aşa.

– Şi William Sumner este?

– N-am de un-să ştiu. Nu l-am cunoscut niciodată.

– După declarația ta, tu şi Steve ați băut cu el într-o seară.

– Okay, rectificare. Nu-l *cunosc* pe individ. Am stat cinşpe minute maximum şi am schimbat cel mult o jumate de duzină de cuvinte cu el.

Galbraith îşi împreună degetele în fața gurii, studiindu-l pe tînăr.

– Dar pari să ştii o mulțime despre el. Şi despre Kate, deşi pe fiecare dintre ai l-ai întîlnit doar o dată.

Steve reveni cu atenția la foițele lui, mutîndu-le în diverse poziții cu vîrfurile degetelor.

– Steve vorbeşte mult.

Inspectorul păru să-i accepte explicația, căci dădu din cap:

– De ce plănuia Steve să se ducă în Franța săptămîna asta?

– Nici nu ştiam că plănuia.

– Îşi făcuse o rezervare la un hotel din Concarneau, care s-a anulat azi dimineață, cînd n-a mai confirmat-o.

Dintr-o dată, expresia lui Bridges deveni prudentă.

– Nu mi-a spus o vorbă.

– Te-ai fi aşteptat s-o facă?

– Sigur.

– Ai spus că vă îndepărtaserăți, îi aminti Galbraith.

– O figură de stil, colega.

Ochii inspectorului se întunecară cu dispreț.

– Okay, ultima întrebare. Unde-i ascunzătoarea lui Steve, Tony?

– Ce ascunzătoare? întrebă nevinovat celălalt.

– În regulă. Să te iau altfel. Unde-şi ține echipamentele, în afara navei, cînd nu le foloseşte? Barca şi motorul exterior, de exemplu.

– Peste tot. Aici. În apartamentul din Londra. În maşină.

Galbraith clătină din cap:

– N-am găsit nici o pată de ulei. Şi am căutat peste tot.

Zîmbi amabil.

– Şi nu-ncerca să mă convingi că un motor de barcă nu curge cînd îl culci pe-o parte, fiindcă n-am să te cred.

Bridges îşi scărpină bărbia, dar nu spuse nimic.

– Nu eşti paznicul lui, fiule, murmură cu blîndețe Galbraith, şi nici o lege nu spune că atunci cînd prietenul tău îşi sapă singur groapa, trebuie să te-arunci şi tu împreună cu el.

Omul făcu o mutră acră.

– L-am prevenit, să ştii. I-am spus că-i mai bine să ofere de voie bună informațiile, decît să i se smulgă cu cleştele. Totuşi, n-a vrut să mă asculte. Avea ideea aia sonată că poate controla totul, din prima zi cînd l-am întîlnit. Şi să ai vorbeşti de bombe amorsate. Uneori, îmi doresc să

nu-l fi cunoscut niciodată pe bulangiul ăsta tîmpit, fiindcă m-am săturat pîn-aici să tot mint pentru el.

Ridică din umeri:

– Da', ştii... îmi *este* prieten.

Chipul băieţesc al lui Galbraith se încreţi într-un zîmbet. Sinceritatea tînărului eram cam la fel de credibilă ca o aserţiune a Ku Klux Klan-ului că nu e o asociaţie de rasişti, şi-i amintea de expresia: apără-mă Doamne de prieteni, că de duşmani mă păzesc singur.

Privi alene prin cameră. Existau prea multe nepotriviri, îşi spuse el, mai ales în privinţa amprentelor digitale, şi simţea că era îndreptat într-o direcţie în care nu voia să meargă. Se întrebă de ce găsea Bridges necesar acest lucru.

Fiindcă ştia că Harding era vinovat? Sau fiindcă ştia că nu era?

Capitolul 22

Un telefon de la Comisariatul Dorsetshire la administratorul Hotelului Angelique din Concarneau, un frumos orăşel litoral din sudul Bretaniei, dezvălui faptul că domnul Steven Harding telefonase în ziua de 8 august, cerînd o cameră de două persoane pentru trei nopţi, de sîmbătă, 16 august, pentru el şi doamna Harding.

Dăduse numărul telefonului mobil pentru a putea fi găsit, spunînd că se deplasa cu nava pe lîngă coastele Franţei, în săptămîna 11-17 august, şi nu putea fi sigur de data exactă a sosirii.

Stabilise să confirme rezervarea cu nu mai puţin de douăzeci şi patru de ore înainte de a sosi. În absenţa unei asemenea confirmări, fiind mare cerere de camere, managerul îi lăsase pe robotul telefonic un mesaj şi contramandase rezervarea cînd domnul Harding nu-i răspunsese la apel.

Nu-l cunoştea pe domnul Harding şi nu putea spune dacă el sau doamna Harding mai locuiseră vreodată în hotel. Unde se afla hotelul, exact, în Concarneau?

La două străzi distanţă de cheu, dar foarte aproape de magazine, mare şi plăjile fermecătoare.

Şi de debarcadere, desigur.

O verificare completă a numerelor înregistrate în telefonul mobil al lui Harding, care nu fusese accesibil poliţiei în momentul arestării fiindcă se aflase sub un teanc de ziare în casa lui Bob Winterslow, a produs o serie de nume deja cunoscute şi contactate de anchetatori.

Numai un singur apel a rămas neelucidat, fie pentru că abonatul îşi ascunsese cu deliberare numărul, fie deoarece deturnase apelul printr-o centrală – probabil străină – astfel încît cartela S.I.M. nu-l putuse înregistra.

Steve? Unde eşti? Mi-e frică. Te rog, sună-mă. Te-am căutat de douăzeci de ori de duminică.

Înainte de a se întoarce la Winfrith, detectivul superintendent Carpenter îl luă pe Ingram deoparte pentru o informare.

Petrecuse o mare parte din ultima oră cu telefonul lipit de ureche, în timp ce comisarul şi doi detectivi continuaseră să sape prin alunecarea de marnă şi să cerceteze plaja, în căutarea infructuoasă a altor probe.

Le urmărise eforturile cu ochi îngînduraţi, no-

lînd în carnet diversele informații care-i parveneau.

Nu fu surprins de eşecul lor de a mai găsi şi altceva. Marea, aşa cum aflase din descrierile pazei de coastă despre trupuri dispărute fără urmă, pentru a nu mai fi revăzute niciodată, era o prietenă a ucigaşilor.

– Harding va fi externat de la spitalul din Poole la ora cinci, îi spuse el comisarului, dar încă nu sînt gata să vorbesc cu el. Trebuie să văd banda video a francezului şi să-l interoghez pe Tony Bridges, înainte de a mă mai apropia de el.

Îl bătu pe polițistul cel înalt pe spate:

– Apropo, ai avut dreptate în legătură cu ascunzătoarea. Foloseşte un garaj de lîngă clubul de iahting din Lymington. John Galbraith e pe drum într-acolo, ca să arunce o privire. Ceea ce am nevoie să faci tu, băiete, e să-l înhați pe prietenul nostru Steve pentru atacarea domnişoarei Jenner şi să-l ții la răcoare pînă mîine dimineață. Nu te complica – ia măsuri să creadă că e arestat numai pentru agresiune. Eşti în stare?

– Numai după ce iau o declarație de la domnişoara Jenner, domnule.

Carpenter se uită la ceas.

– Mai ai două ore şi jumătate. Vezi să-şi păstreze povestea. N-am chef să bată în retragere fiindcă nu vrea să fie implicată.

– N-o pot sili, domnule.

– Nu ți-o cere nimeni, replică destul de iritat Carpenter.

– Şi dacă nu e atît de dispusă pe cît sperați dumneavoastră?

– Atunci, foloseşte-ţi farmecul, îşi repezi superintendentul sprîncenele încruntate sub nasul lui Ingram. Constat că face minuni.

/

– Casa e a bunicului meu, spuse Bridges, dirijîndu-l pe Galbraith să treacă de clubul de iahting pentru a intra pe drumul din dreapta, care era mărginit cu case rare şi plăcute, adăpostite după garduri vii joase. Se afla în capătul mai înstărit al oraşului, nu departe de Rope Walk, unde locuia familia Sumner, iar Galbraith îşi dădu seama că pesemne Kate trecuse prin faţa casei bunicului lui Tony ori de cîte ori intra în oraş. Mai înţelese şi că Tony trebuia să provină dintr-o familie „bună“ şi se întrebă cum îşi priveau părinţii lui rebela progenitură şi dacă-i vizitau vreodată locuinţa boemă.

– Bunicul locuieşte singur, continuă Tony. Nu mai vede atît de bine încît să şofeze, aşa că mi-a împrumutat mie garajul, ca să- mi ţin barca, indică el o intrare, la o sută de metri mai în faţă. Pe-acolo. Lucrurile lui Steve sînt în spate.

Îl privi pe detectiv în timp ce opreau pe scurta alee.

– Steve şi cu mine avem singurele rînduri de chei.

– E chiar atît de important?

Bridges dădu din cap:

– Bunicul n-are idee ce e înăuntru.

– N-o să-i prindă prea bine, dacă sînt droguri, comentă fără emoţie Galbraith, deschizînd portiera. Pe toţi vă paşte pîrnaia, oricît de orbi, surzi sau muţi sînteţi.

– Nici un drog, replică ferm Bridges. Nu traficăm.

Galbraith clătină din cap, cu o neîncredere cinică.

– Nu ți-ai putea permite să fumezi asemenea cantități, fără să faci şi trafic, spuse el pe un ton care nu admitea răspuns. E o realitate. Salariul unui profesor nu poate finanța o dependență ca a ta.

Garajul era separat de casă, la douăzeci de metri mai în spate. Galbraith se opri privindu-l un moment, înainte de a întoarce capul spre colțul cu Rope Walk.

– Cine vine-aici cel mai des? întrebă el plictisit. Tu sau Steve?

– Eu, răspunse destul de prompt tînărul. Îmi scot barca de două, trei ori pe săptămînă. Steve îl foloseşte doar ca depozit.

Galbraith arătă spre garaj:

– Ia-o înainte.

În timp ce mergeau către uşă, zări mişcarea unei perdele la o fereastră de la parter şi se întrebă dacă bunicul Bridges era chiar atît de neştiutor despre cele ce intrau în garajul lui pe cît afirma Tony.

Bătrînii, medită el, erau mult mai curioşi decît tinerii. Stătu pe loc, în timp ce Bridges descuia poarta dublă şi o deschidea larg. Toată partea din față era ocupată de o barcă portocalie de patru metri, pe un trailer, dar cînd Tony o trase afară, în spate apăru o gamă întreagă de produse importate şi vizibil ilicite – stive ordinate de cutii cu cuvintele VIN DE TABLE înscrise vizibil

pe ele, navete cu bere Stella Artois, învelite în polietilenă, şi rafturi pline cu cartuşe de ţigări. Ei, ei, îşi spuse Galbraith, cu oarecare amuzament, oare Tony chiar se aştepta să creadă că buna contrabandă de modă veche a bunurilor „legale" era cea mai gravă infracţiune pe care o comiseseră vreodată el sau prietenul său? Pardoseala de ciment îl interesa mai mult. Încă mai prezenta semne de umezeală, de pe urma unei spălări cu furtunul, şi se întrebă ce fusese înlăturat cu acel prilej.

– Ce încearcă? întrebă el. Să depoziteze un stoc întreg de contrabandă? Greu îi va fi să convingă Vama şi Accizele că toate astea-s numai pentru uzul lui personal.

– Nu-i chiar atît de grav, protestă Bridges. Ascultă, tipii din Dover aduc în fiecare zi mai mult decît ce-i aici, cu bacurile. Şi scot bani. E o lege tîmpită. Vreau să zic, dacă guvernul nu-i în stare să coboare preţurile pe alcool şi ţigări la acelaşi nivel cu restul Europei, atunci e normal ca unii ca Steve să facă şi puţină contrabandă. E de la sine înţeles. Toată lumea o face. Dai o fugă pînă-n Franţa şi eşti tentat, nimic mai simplu.

– Şi ajungi în puşcărie, cînd pune cineva mîna pe tine. Nimic mai simplu, îl îngînă inspectorul, sardonic. Cine-l finanţează? Tu?

Bridges clătină din cap:

– Are un om de legătură la Londra care cumpără de la el.

– Acolo le duce de-aici?

– Împrumută furgonul unui coleg şi le transportă cam o dată la două luni.

Galbraith desenă cu degetul o linie în praful de pe capacul deschis al unei cutii, apoi îl dădu încet la o parte. Pe fundul tuturor cutiilor de pe duşumea se vedea o urmă umedă, unde apa le saturase.

– Cum le transbordează de pe navă pe mal? întrebă el, ridicînd o sticlă cu vin de masă roşu şi citind eticheta. Cred că nu le aduce cu barca pneumatică, altfel ar fi observat cineva.

– Atîta timp cît nu arată a ladă cu vin, nu-i nici o problemă.

– Şi a *ce* arată?

– A ceva banal. Saci de gunoi, rufe murdare, plăpumi. Dacă îndeasă o duzină de sticle în ciorapi ca să nu zăngăne şi pe urmă le împachetează în rucsac, nimeni nu se uită la el. Sînt obişnuiţi să-l vadă transportînd lucruri pe iaht şi înapoi – lucrează de destul timp. Alteori, amarează la un ponton şi foloseşte cîte un cărucior de port. Oamenii îngrămădesc în ele fel de fel de boarfe, la sfîrşit de weekend. Vreau să zic, dacă bagi cîteva navete de Stella Artois într-un sac de dormit, cine-o să observe? Mai la obiect, cui o să-i pese? Toţi se aprovizionază la angrourile din Franţa, înainte de a veni acasă.

Galbraith făcu o numărătoare aproximativă a lăzilor cu vin.

– Aici sînt vreo şase sute de sticle de vin. I-ar lua ore-ntregi ca să le mute pe toate astea cu duzina, ca să nu mai pomenesc berea şi ţigările. Chiar spui serios că nimeni nu s-a întrebat niciodată ce tot plimbă de colo-colo cu rucsacul în barcă?

– Nu aşa duce grosul. Eu subliniam doar că nu-i atît de greu să debarci marfă de pe nave pe cît pare a fi. Le transportă mai mult noaptea. Sînt sute de locuri pe coasă unde poţi debarca marfa, cîtă vreme ai pe cineva care să te-aştepte.

– Tu, de exemplu?

– Din cînd în cînd, recunoscu Bridges.

Galbraith se întoarse spre barca de pe trailer.

– I le duci cu asta?

– Uneori.

– Deci, te sună pe mobil şi-ţi zice că va fi în cutare sau cutare loc, la miezul nopţii. Adu-ţi barca şi furgonul colegului şi ajută-mă la descărcat.

– Mai mult sau mai puţin, decît că de cele mai multe ori vine pe la trei dimineaţa şi-l aşteptăm cîte doi, trei, în locuri diferite. Îi e mai uşor dacă-l poate alege pe cel mai apropiat de el.

– Ca de pildă? întrebă nepăsător Galbraith. Nu înghit gogoaşa cu sutele de locuri de descărcare. Toată coasta e amenajată.

Bridges zîmbi:

– Ai fi uimit. Ştiu cel puţin zece rampe de acostare pe rîuri, între Chichester şi Christchurch, unde poţi paria că proprietarii lipsesc douăşase de weekend-uri din cinzeşdouă, ca să nu mai menţionez plăjile de pe Southampton Water. Steve e un marinar bun, cunoaşte regiunea ca-n palmă şi, dacă vine cu fluxul ca să nu eşueze, se poate apropia destul de mult de mal. Okay, ne mai udăm şi noi puţin, mergînd încoace şi-ncolo, şi putem avea ceva drum de făcut pînă la maşină, dar doi tipi solizi pot de obicei să ducă

o încărcătură întreagă într-o oră. O joacă de copii.

Galbraith clătină din cap, amintindu-şi udătura de pe plaja Insulei Purbeck şi dificultăţile de a ridica şi coborî bărci cu scripeţii.

– Mie mi se pare o muncă a dracului de grea. Cît cîştigă dintr-un transport ca ăsta?

– Între cinci sute şi o mie de lire la un drum.

– Şi tu cu cît te-alegi?

– Pe mine mă plăteşte în natură. Ţigări, bere, ce-o fi.

– Pentru o descărcare?

Bridges dădu din cap.

– Şi chiria pe garaj?

– Folosesc *Crazy Daze* cînd vreau. E un troc cinstit.

Galbraith îl privi gînditor:

– Te lasă să navighezi, sau o împrumuţi doar ca să-ţi tăvăleşti gagicile?

– Nu lasă pe *nimeni* să navigheze cu ea, zîmbi Bridges. E mîndria şi bucuria lui. Ar omorît pe oricine i-ar lăsa un semn.

– Mmmm, ridică Galbraith o sticlă de vin alb din altă cutie. Şi cînd ai folosit-o ultima oară la o tăvăleală?

– Acu' două săptămîni.

– Cu cine?

– Cu Bibi.

– Doar cu Bibi? Sau îţi mai faci de cap şi cu altele, fără ştirea ei?

– Iisuse, nu te laşi niciodată, este? Doar cu Bibi, şi dacă zici altceva, fac o reclamaţie... oficială.

Inspectorul vîrî sticla în cutie, cu un zîmbet, şi trecu la alta.

– Cum faceţi? Îl suni pe Steve la Londra şi-i spui că vrei iahtul pentru un weekend? Sau ţi-l oferă el cînd n-are nevoie?

– Apuc să-l folosesc în timpul săptămînii. El îl foloseşte în weekend-uri. E un aranjament uşor, ne convine la amîndoi.

– Deci, e ca şi casa ta? Oricine se poate îngrămădi la un clei scurt, cînd are chef? îi aruncă el tînărului o privire dezgustată. Mi se pare destul de sordid. Toţi folosiţi aceleaşi cearşafuri?

– Sigur, zîmbi Bridges. Alte vremuri, alte obiceiuri, colega. În zilele noastre, te bucuri de viaţă, nu te mai legi de vederi convenţionale despre cum să te comporţi.

Subiectul păru dintr-o dată să-l plictisească pe Galbraith.

– Cît de des se duce Steve în Franţa?

– Probabil merge pe-o medie de una la fiecare două luni. Nu-i mare lucru, numai pileală şi cuie de sicriu. Dacă face cinci mii de sterline într-un an, socoteşte c-a lucrat bine. Dar e-un mizilic, pentru numele lui Dumnezeu. De-asta i-am spus c-ar trebui să treacă pe curat. Cel mai rău lucru care i se poate întîmpla ar fi cîteva luni în puşcărie. Altceva ar fi dac-ar lucra cu droguri dar, scutură el viguros din cap, de-astea nu se-atinge nici cu prăjina.

– I-am găsit cannabis într-un dulap.

– Of, haide, oftă Bridges. Mai fumează şi el cîte-un chiştoc. Asta nu-l face un baron colum-

bian al drogurilor. La modul ăsta, oricine trage un păhărel înseamnă că face contrabandă de alcool cu ditamai camionul. Ascultă, ai încredere-n mine, nu aduce nimic mai periculos decît vinul roşu.

Galbraith mută două cutii.

– Şi cîini? întrebă el, ridicînd o cuşcă de plastic din spatele lor şi întorcîndu-se spre Bridges ca s-o vadă.

Tînărul ridică din umeri:

– De cîteva ori, poate. Ce rău e-n asta? Întotdeauna se asigură că au certificatul antirabic.

Privi fruntea lui Galbraith înnegurîndu-se.

– E o lege tîmpită, repetă el, ca pe o mantră. Şase luni de carantină îl costă pe stăpîn o avere, cîinii sînt nefericiți în timpul ăla şi nici unul n-a fost diagnosticat vreodată cu rabie, de cînd aplică țara asta legile antirabice.

– Scuteşte-mă, Tony, i-o reteză enervat detectivul. Personal, cred că e o lege smintită aia care îi permite unui heroinoman ca tine accesul la o sută de mile de nişte copii impresionabili, dar n-am să-ți rup picioarele ca să nu te mai apropii de ei. Cît taxează?

– Cinci sute, şi nu-s nici un heroinoman în mă-sa, replică el, cu iritare sinceră. Heroina-i pentru idioți. Ar trebui să te mai reciclezi la terminologia drogurilor.

Galbraith nu-l luă în seamă.

– Cinci sute, hai? O sumă frumuşică. Pe persoană cît cere? Cinci *mii?*

Observă o ezitare clară.

– Despre ce vorbeşti?

– Pe *Crazy Daze* s-au găsit douăzeci şi cinci

de seturi de amprente diferite, fără să le punem la socoteală pe ale lui Steve, Kate şi Hannah Sumner. Tocmai ai explicat două – ale tale şi ale lui Bibi – ceea ce ne lasă cu douăzeci şi trei nejustificate. Cam multe amprente, Tony.

Bridges ridică din umeri:

– Chiar dumneata ai spus, duce o viață sordidă.

– Mmmm, murmură Galbraith. Am zis-o, nu?

Ochii i se îndreptară din nou spre remorcă.

– Frumoasă barcă. E nouă?

Bridges îi urmări privirea.

– Nu prea, o am de nouă luni.

Detectivul se apropie să privească cele două motoare exterioare.

– Pare nouă, remarcă el, plimbîndu-şi un deget peste cauciuc. Imaculată, chiar. Cînd ai spălat-o ultima oară?

– Luni.

– Şi-ai clătit şi duşumeaua garajului, pentru siguranță, nu?

– S-a udat cu aceeaşi ocazie.

Galbraith bătu cu palma în bordurile bombate ale bărcii.

– Cînd ai scos-o ultima oară?

– Nu mai ştiu. Acum o săptămînă, poate.

– Atunci, de ce a trebuit s-o speli luni?

– N-a trebuit, răspunse Bridges, redevenind prudent. Îmi place doar s-o îngrijesc.

– Atunci, să sperăm că Vama şi Accizele n-au să ți-o facă bucăți în căutare de droguri, fiule, replică polițistul cu compasiune prost prefăcută, fiindcă n-au să-ți înghită mai mult decît mine po-

vestea că vinul roşu e cel mai periculos import al lui Steve.

Arătă cu capul spre fundul garajului:

– Ăsta-i doar un paravan, în caz că eşti anchetat pentru ceva mai grav. Ca intrările frauduloase în ţară. Cutiile astea stau aici de luni de zile. S-a depus praful pe ele, de-mi pot scrie numele în el.

În drum spre casă, Ingram se opri la Broxton House să vadă de Celia Jenner şi fu salutat cu entuziasm de Bertie, care se repezi afară pe uşa de la intrare, dînd din coadă.

– Ce face mama ta? o întrebă el pe Maggie, întîlnind-o în hol.

– Mult mai bine. Brandy-ul şi analgezicele au urcat-o într-al nouălea cer şi zice că vrea să se scoale.

Porni spre bucătărie.

– Murim de foame, aşa că pregătesc nişte sandvişuri. Vrei şi tu?

O urmă cu Bertie după el, întrebîndu-se cum să-i spună politicos că ar fi preferat să meargă acasă şi să şi le facă singur, dar îşi ţinu gura cînd văzu în ce stare era bucătăria.

Nu atingea tocmai un etalon de spital, dar mirosul de detergent care se înălţa din podele, bufeturi, masă şi instalaţii reprezenta un progres enorm faţă de aroma veche şi indescriptibilă de cîine murdar şi pături de cai umede care-i şocase înainte mirosul şi papilele gustativele.

– N-aş zice nu, răspunse el. N-am mai mîncat nimic de-aseară.

– De părere ai? întrebă Maggie, începînd să taie pîine, brînză şi roşii.

Nick nu se prefăcu că nu ştia la ce se referea.

– Una peste alta, e un progres enorm. Prefer duşumeaua în culoarea asta, atinse el cu vîrful bocancului uriaş o dală de piatră. Nu-mi dădusem seama că era portocalie, nici că nu trebuia să mi se încleieze picioarele la tot pasul.

Maggie rîse încet.

– Am muncit pe brînci. Cred că n-a mai văzut o cîrpă de patru ani, de cînd mama i-a spus doamnei Cottrill că nu-şi mai putea permite s-o plătească.

Aruncă o privire critică prin încăpere.

– Dar ai dreptate. Un strat de vopsea ar conta enorm. M-am gîndit să cumpăr în după-amiaza asta şi s-o trîntesc în weekend. N-o să dureze mult.

Ar fi trebuit să-i aducă brandy-ul demult, îşi dădu seama Nick, minunîndu-se de optimismul ei. Şi ar fi făcut-o, dac-ar fi ştiut că ea şi mama ei trăiau pe jantă de patru ani. Nu degeaba se numea alcoolul restaurator, cu toate păcatele lui. Privi interesat spre tavanul plin cu pînze de păianjen.

– S-ar desprinde imediat, dacă nu le cureți şi pe-alea de-acolo. N-ai o scară?

– Nu ştiu.

– Eu am una acasă. Am s-o aduc diseară, după ce-mi termin treburile pe ziua de azi. În schimb, vrei să-ți amîni ieşirea la cumpărături atîta cît să-mi dai o declarație despre atacul lui Harding asupra ta de azi-dimineață? Îl voi inte-

roga la ora cinci şi înainte de asta am nevoie de versiunea ta asupra incidentului.

Maggie privi neliniştită spre Bertie care, la comanda din deget a lui Ingram, se aşezase lîngă aragaz.

– Nu ştiu. M-am gîndit la ceea ce mi-ai spus şi acum sînt îngrijorată că-l va acuza pe Bertie că a scăpat de sub control şi l-a atacat *pe el,* în care caz mă voi confrunta cu o acţiune în temeiul Legii Cîinilor Periculoşi, iar Bertie va fi executat. Nu crezi c-ar fi mai bine s-o lăsăm baltă?

Nick îşi trase un scaun şi se aşeză, privind-o.

– Probabil va încerca oricum să aducă o contrareclamaţie, Maggie. E cea mai bună apărare a lui împotriva a tot ceea ce ai avea tu de spus.

Tăcu o clipă.

– Dar dacă-l laşi să atace primul, atunci îi predai avantajul. Asta vrei?

– Nu, bineînţeles că nu, dar Bertie *scăpase* de sub control. Şi-a înfipt colţii în braţul idiotului şi nici pe bani nu l-am mai putut desprinde.

Furioasă, întoarse o privire feroce spre cîine, apoi înfipse cuţitul într-o tomată, împrăştiind seminţe peste tot fundul de lemn.

– Pînă la urmă, a trebuie să-l iau la bătaie pentru a-l face să-i dea drumul şi n-am s-o pot nega dacă Steve mă dă în judecată.

– Cine a atacat primul, Bertie sau Steve?

– Eu, probabil. Urlam măscări la Steve, aşa că mi-a dat una, şi-n clipa următoare Bertie atîrna de braţul lui ca o lipitoare uriaşă şi păroasă.

Pe neaşteptate, izbucni în rîs.

– De fapt, cînd stau să-mi amintesc, e de-a dreptul comic. Mi s-a părut că dansau, pînă cînd din botul lui Bertie a început să curgă salivă înroşită. Pur şi simplu n-am înțeles ce-avea-n cap Harding. Mai întîi, apare ca din pămînt, apoi se repede la Stinger şi pe urmă mă loveşte pe mine şi începe să danseze cu cîinele meu. Parcă eram într-o casă de nebuni.

– De ce crezi că te-a lovit?

Maggie zîmbi stînjenită.

– Probabil fiindcă l-am înfuriat. L-am făcut pervers.

– Asta nu-i o scuză ca să te pălmuiască. Insultele verbale nu-s totuna cu agresiuna fizică, Maggie.

– Atunci, poate că ar trebui să fie.

– Omul te-a lovit, remarcă el curios. De ce-i găseşti scuze?

– Fiindcă, dacă stau să mă gîndesc, am fost incredibil de grosolană. Cu siguranță, l-am făcut ticălos nenorocit şi cretin şi i-am spus că l-ai fi răstignit pe cruce dacă aflai c-a fost acolo. De fapt, tu eşti de vină. Nu m-aş fi speriat aşa de tare, dacă nu veneai ieri să mă chestionezi despre el. Mi-ai sădit în minte ideea că era periculos.

– *Mea culpa,* replică el blajin.

– Ştii ce-am vrut să spun.

Ingram recunoscu, cu gravitate.

– Şi altceva ce i-ai mai spus?

– Nimic, am urlat doar la el ca o țoapă, fiindcă mă şocase aşa de tare. Problema e că şi el era şocat, aşa că amîndoi ne-am repezit fără să ju-

decăm... el în felul lui... eu, într-al meu.

– Asta nu-i o scuză pentru violența fizică.

– Nu? întrebă ea sec. Pe-a mea ai scuzat-o, adineaori.

– Adevărat, îşi aminti Ingram, frecîndu-şi obrazul. Dar dacă eu aş fi ripostat, Maggie, şi-acum ai mai fi zăcut leşinată.

– Şi-asta ce vrea să-nsemne? Că bărbații trebuie să dovedească mai multă responsabilitate decît femeile? îl privi ea, cu un surîs vag. Nu ştiu dacă să te acuz de înfumurare sau de ignoranță.

– Ignoranță pe toate planurile. Nu ştiu nimic despre femei, decît că foarte puține dintre ele mi-ar putea face cu un pumn knock-out, îi zîmbi el din ochi. Dar ştiu al naibii de bine că pe oricare dintre ele aş putea s-o las lată. Motiv pentru care – spre deosebire de Steven Harding – nici n-aş visa să ridic mîna asupra uneia.

– Da, dar tu eşti atît de înțelept şi de vîrstă mijlocie, Nick, replică ea arțăgoasă, iar el nu e. În orice caz, nici nu-mi amintesc măcar cum s-a întîmplat. Totul s-a sfîrşit atît de repede. Cred că sună jalnic, dar mi-am dat seama că nu-s prea bună ca martoră.

– Nu înseamnă decît că eşti normală. Foarte puțini oameni au o memorie exactă.

– Ei bine, adevărul e că, din cîte cred, voia să-ncerce să-l prindă pe Stinger înainte de a o lua la fugă şi nu m-a lovit decît cînd l-am făcut pervers.

Umerii i se înmuiară cu deznădejde, ca şi cum curajul inspirat de brandy i s-ar fi evaporat brusc.

– Îmi pare rău că te dezamăgesc. Vedeam totul atît de clar, înainte de a mă fi lăsat Martin pe butuci, dar acum nu mă mai pot hotărî în legătură cu nimic. Azi-dimineață, aş fi insistat să-l dau în judecată, dar acum îmi dau seama că aş *muri* dacă i s-ar întîmpla ceva lui Bertie. Îl iubesc la nebunie pe animalul ăsta prostănac şi refuz categoric să-l sacrific numai pentru un principiu. Merită oricînd să primesc o palmă de la un derbedeu. Ce mama dracului, e *credincios.* De acord, te vizitează din cînd în cînd, dar întotdeauna se întoarce noaptea la mine, pentru că mă iubeşte.

– Okay.

Se lăsă o scurtă tăcere.

– Asta-i tot ce ai de spus?

– Da.

Maggie îl privi cu suspiciune:

– Eşti polițist. De ce nu insişti?

– Fiindcă eşti destul de inteligentă ca să iei singură hotărîrile şi nimic din ce-aş putea spune eu nu te va face să te răzgîndeşti.

– Ai perfectă dreptate, puse ea unt pe o felie de pîine, aşteptîndu-l să continue; cînd Ingram n-o făcu, începu să se neliniştească. Îl vei interoga totuşi pe Steve?

– Evident. E meseria mea. Salvările cu elicopterul nu sînt ieftine şi cineva trebuie să dea socoteală pentru necesitatea celei de azi dimineață. Harding a fost internat în spital, cu muşcături de cîine, aşa că am responsabilitatea de a stabili dacă atacul asupra lui a fost provocat sau neprovocat. Unul dintre voi a fost agresat azi-dimineață

şi trebuie să-ncerc să aflu care anume. Dacă ai noroc, se va simţi la fel de vinovat ca tine şi-o să iasă meci nul. Dacă nu ai, diseară voi reveni să-ţi cer o declaraţie ca răspuns la aserţiunea lui că nu-ţi ţineai cîinele sub control.

– Ăsta-i şantaj.

– În ceea ce mă priveşte pe mine, legea vă acordă ţie şi lui Steven Harding drepturi egale. Dacă el spune că Bertie l-a atacat neprovocat, voi ancheta acuzaţia şi, dacă ajung la concluzia că are dreptate, voi preda rezultatele la Serviciul de Procuratură al Coroanei, cu propunerea de a fi dată în judecată. Poate că nu- l plac, Maggie, dar dacă aflu că spune adevărul, am să-l sprijin. Pentru asta mă plăteşte societatea, indiferent de sentimentele personale şi indiferent de modul cum le-ar putea afecta pe persoanele implicate.

Maggie se răsuci în loc, rezemîndu-se cu spatele de bufet.

– Nu ştiam că eşti un ticălos .

– Iar eu, rămase Ingram neînduplecat, nu ştiam că te crezi mai presus de restul lumii. Din partea mea nu vei primi favoruri, cînd e vorba de lege.

– Îmi vei face o favoare dacă-ţi dau o declaraţie?

– Nu, voi fi şi cu tine la fel de cinstit cum sînt cu Harding, dar sfatul meu e că vei fi în avantaj dacă-ţi depui prima declaraţia.

Înhăţînd cuţitul de pe fundul de tăiat, Maggie i-l agită pe sub nas.

– Atunci, fă bine dracu' şi ai dreptate, spuse ea feroce, că de nu, îţi tai testiculele – *personal* –

şi-am să rîd în timp ce-o fac. Îmi *iubesc* cîinele.

– Şi eu, o asigură Ingram, punînd un deget pe prăselele cuţitului pentru a-l da uşurel la o parte. Deosebirea e că eu nu-l încurajez să mă umple de bale ca s-o dovedesc.

– Am sigilat garajul pentru moment, îi spuse Galbraith la telefon lui Carpenter, dar va trebui să stabilim priorităţile cu Vama şi Accizele. Avem nevoie de o echipă criminalistă aici cît mai repede, dar dacă vrei o acuzaţie concludentă sub care să-l arestezi pe Steven Harding, atunci probabil ţi-o va putea oferi faptul că aduce emigranţi ilegali angro şi-i debarcă de-a lungul coastei de sud... Da, asta ar explica fără-ndoială amprentele din zona salonului. Nu, nici urmă de motor exterior Fastrigger furat...

Îl simţi pe tînărul de lîngă el foindu-se şi-l privi cu un zîmbet distrat.

– Da, pe Tony Bridges îl aduc acum. A acceptat să dea o nouă declaraţie... Da, doarte cooperant. William?... Nu, nu-l elimină nici pe el mai mult decît pe Steve... Mmm, ne-am întors de unde-am pornit, teamă mi-e.

Vîrî telefonul în buzunarul de la piept, întrebîndu-se de ce nu s-o fi gîndit niciodată să se apuce şi el de actorie. La celălalt capăt al firului, superintendentul Carpenter privi surprins un moment receptorul, înainte de a-l pune în furcă. Habar n-avea ce voise să spună John Galbraith.

Deşi nu-şi dăduse seama, Steven Harding fusese pus sub urmărire de către o femeie detectiv

comisar din clipa internării în spital. Stătea neobservată de el, în oficiul surorilor, asigurîndu-se că rămînea pe loc, dar în fond nici Harding nu părea grăbit să plece. Flirta încontinuu cu surorile, iar acestea, spre marea iritare a poliţistei, răspundeau la fel. Îşi petrecea orele de aşteptare meditînd la naivitatea femeilor şi întrebîndu-se cîte dintre aceleaşi surori ar fi insistat vehement că nu-l încurajaseră cu nimic, dacă şi cînd se hotăra să le violeze. Cu alte cuvinte, ce anume constituia încurajare? O atitudine pe care o femeie ar fi descris-o ca pe un flirt inocent? Sau una pe care un bărbat ar fi numit-o avans categoric?

Cu destulă uşurare, îi trecu sarcina comisarului de poliţie Ingram, pe culoar.

– Sora şefă îl externează la cinci dar, cupă cum merge treaba, nici nu mai sînt sigură că va pleca, spuse ea amărîtă. Le-a dus cu zăhărelul pe toate surorile şi pare hotărît s-o lungească. Cinstit vorbind, dacă-l dau jos din pat, nu m-aş mira să ajungă în alt culcuş moale şi cald. Eu, una, nu-i găsesc nici o atracţie, dar, în fond, nici nu m-au prea interesat vreodată onaniştii.

Urmăreşte spectacolul. Dacă nu pleacă din proprie iniţiativă, la cinci fix, aici îi pun cătuşele.

– N-am nimic împotrivă, acceptă ea veselă. Nu se ştie niciodată, poate vei avea nevoie de o mînă de ajutor.

Caseta video era dificil de privit, nu din cauza conţinutului, care era atît de discret pe cît garantase sergentul din Dartmouth, ci fiindcă imaginea se tot ridica şi cobora odată cu tangajul navei

francezului. Totuşi, fiica acestuia reuşise să-l înregistreze pe Harding de aproape, pe o lungime considerabilă.

Carpenter, aşezat la birou, urmări o dată secvența pînă la capăt, apoi acționă cu telecomanda pentru a relua din momentul unde Harding se aşezase pe rucsac. Imortaliză imaginea în stopcadru, adresîndu-se echipei de detectivi înghesuiți în cabinetul lui.

– Ce credeți că face?

– Îi dă drumul lui Godzilla? pufni în rîs unul.

– Îi semnalizează cuiva, spuse o femeie.

Carpenter derulă înapoi cîteva fotograme pentru a urmări, invers, panoramarea obiectivului peste pata albă şi neclară a navei de croazieră cu motor, pe a cărei punte stătea culcată cu fața în jos o siluetă tulbure în bikini.

– De acord, răspunse el. Singura întrebare este: cui?

– Nick Ingram a făcut lista navelor care erau acolo în acea zi, interveni alt detectiv. N-ar trebui să fie prea greu de găsit.

– Era un Fairline Squadron cu două adolescente la bord, spuse Carpenter, întinzînd raportul din Bournemouth despre barca pneumatică abandonată. *Gregory's Girl* din Poole. Începeți cu asta. Aparține unui om de afaceri din Poole, numit Gregory Freemantle.

Ingram se desprinse de perete, blocînd coridorul, cînd Steven Harding, cu brațul într-o eşarfă, ieşi pe uşa salonului, la ora cinci fără un sfert.

– Bună ziua, domnule, salută el, politicos.

Sper că vă simțiți mai mai bine.

– Ce-ți pasă?

– Întotdeauna mă interesează soarta persoanelor la a căror salvare ajut, zîmbi Ingram.

– Ei, cu dumneata nu vorbesc. Eşti nesimțitul care le-a trezit interesul pentru nava mea.

Ingram îi arătă mandatul:

– V-am interogat duminică. P.C. Ingram, Comisariatul Dorsetshire.

Ochii lui Harding se îngustară.

– Au spus c-o pot reține pe *Crazy Daze* atîta timp cît e necesar, dar n-au vrut să explice ce le dă dreptul. N-am făcut nimic, aşa că nu mă pot acuza, dar e clar că-mi pot fura nava fără nici un motiv.

Îl sfredeli pe Ingram cu privirea sa furioasă:

– Şi la urma urmei, ce-nseamnă „atîta timp cît e necesar“?

– Pot exista oricîte motive pentru care se consideră necesară reținerea articolelor confiscate, explică îndatoritor comisarul, deşi cam inexact; regulile privitoare la reținere erau extrem de tulburi, iar polițiştii îşi făceau puține scrupule la îngroparea aşa-ziselor probe sub munți de hîrțoage, pentru a nu le mai restitui. În cazul lui *Crazy Daze*, probabil înseamnă că n-au terminat expertiza criminalistică, dar după ce o vor în-cheia, ar trebui să-i puteți efectua aproape imediat eliberarea.

– Gogoşi! Mi-o țin ca să n-o şterg în Franța.

Ingram clătină din cap:

– Va trebui să mergi puțin mai departe decît în Franța, Steve, îl corectă el blînd. În zilele noa-

stre, toată lumea din Europa cooperează.

Făcu un pas într-o parte, gesticulînd spre coridorul din spatele lui:

– Mergem?

Harding se retrase.

– Visează-nainte. Nu merg nicăieri cu dumneata.

– Mă tem că n-ai încotro, răspunse Ingram, chipurile cu regret. Domnişoara Jenner te-a acuzat de agresiune, ceea ce înseamnă că trebuie să insist să răspunzi la cîteva întrebări. Aş prefera să vii de bună voie, dar la nevoie te voi aresta.

Smuci din bărbie în lungul culoarului, înapoia lui Harding:

– Ăsta nu duce nicăieri – am verificat, preciză el, arătînd o uşă din celălalt capăt, unde o femeie consulta un avizier. Pe-acolo e singura ieşire.

Harding începu să-şi scoată braţul din eşarfă, calculîndu-şi vizibil şansele de a o lua la fugă pe lîngă malacul ăla prostovan de-o sută de kile, cu uniformă şi-un moţ pe frunte de care se tot trăgea, dar ceva îl făcu să se răzgîndească. Poate faptul că Ingram era mai înalt cu aproape un cap decît el. Poate o bănuia pe femeia de lîngă uşă că era detectivă. Poate vedea în zîmbetul leneş al lui Ingram ceva care-l convingea că probabil făcea o greşeală...

Ridică din umeri, indiferent:

– Ce naiba! Altceva tot n-am ce să fac. Dar pe scumpa dumitale Maggie ar trebui s-o arestezi, nu pe mine. Mi-a furat telefonul.

Capitolul 23

Aşezat la loc sigur pe locul din stînga al Range Rover-ului de poliţie unde Ingram îl putea ţine sub supraveghere, Harding stătu cu umerii cocoşaţi într-o tăcere ursuză aproape în tot timpul drumului înapoi spre Swanage.

Ingram nu făcu nici o încercare de a intra în vorbă cu el. Din timp în timp ochii li se întîlneau, cînd cerceta traficul din stînga, dar poliţistul nu simţea pentru Harding nimic din empatia pe care o cunoscuse Galbraith la bordul lui *Crazy Daze*. Nu vedea pe chipul tînărului decît imaturitate, pentru care îl dispreţuia.

Îi amintea de toţi delincvenţii minori pe care-i arestase de-a lungul anilor, dintre care nici unul nu avea experienţa sau înţelepciunea de a înţelege inevitabilitatea consecinţelor. Vedeau totul în termenii crimei şi ai pedepsei şi ai posibilităţilor de a face sau nu „pîrnaie“, şi niciodată din per-

spectiva distrugerii lente a vieții lor.

În timp ce treceau prin orăşelul Corfe Castle, cu ruinele sale medievale dominînd o spărtură din creasta de calcar Purbeck, Harding rupse tăcerea.

– Dacă duminică nu te-ai fi repezit să tragi concluzii pripite, spuse el pe un ton rezonabil, nimic din toate astea nu s-ar fi întîmplat.

– Nimic din ce?

– Din toate. Arestarea mea. Asta, îşi atinse el eşarfa. N-ar trebui să fiu aici. Mă aştepta un rol, la Londra. Ar fi putut fi consacrarea mea.

– Singurul motiv pentru care te afli aici e că ai atacat-o pe domnişoara Jenner azi dimineață, îi atrase atenția Ingram. Ce legătură are cu asta evenimentele de duminică?

– Nici nu m-ar fi cunoscut, dacă nu era asasinată Kate.

– Adevărat.

– Şi nu vrei să crezi că nici cu aia n-am avut nici o legătură – nici unul nu vreți să credeți – dar nu e drept, se plînse Harding, cu o bruscă izbucnire de înverşunare. Nu e decît o coincidență afurisită, la fel ca întîlnirea cu Maggie de azi dimineață. Crezi că m-aş fi arătat în fața ei dacă ştiam că era acolo?

– De ce nu?

Maşina acceleră, cînd ieşiră din limita vitezei de patruzeci şi cinci de kilometri pe oră.

Harding întoarse o privire posomorîtă spre profilul lui Ingram:

– Ai idee cum e ca poliția să-ți pîndească fiecare mişcare? Mi-ați luat maşina, iahtul. Sînt

obligat să locuiesc la o adresă pe care voi mi-ați ales-o. Parc-aş fi într-o închisoare fără ziduri. Sînt tratat ca un criminal, cînd n-am făcut nimic, dar dacă-mi pierd calmul fiindcă o muiere tîmpită mă tratează ca pe Jack Spintecătorul, sînt acuzat de agresiune.

Ingram rămase cu ochii spre drumul din fața lui.

– Ai lovit-o. Nu crezi că avea dreptul să te trateze ca pe Jack Spintecătorul?

– Numai fiindcă nu mai înceta cu urletele, îşi roase Harding unghiile. Cred că i-ai spus că sînt un violator, şi normal că te-a crezut. Asta m-a scos din țîțîni. Duminică, s-a purtat cumsecade cu mine, iar azi...

Rămase tăcut.

– Ştiai că era posibil să fie acolo?

– Fireşte că nu. De unde să fi ştiut?

– Călăreşte prin valea aia aproape în fiecare dimineață. Este una dintre puținele zone unde-şi poate mîna caii în galop. Oricine o cunoaşte ți-ar fi putut spune asta. Mai este şi unul dintre puținele locuri cu acces uşor pe plajă de pe drumul de coastă.

– Nu ştiam.

– Atunci de ce eşti aşa de surprins că s-a speriat de tine? S-ar fi speriat de orice om care apărea ca din senin pe un cap pustiu, cînd nu se aştepta.

– De dumneata nu s-ar fi speriat.

– Eu sînt polițist. Are încredere în mine.

– Şi-n *mine* avea încredere, replică Harding, pînă i-ai spus că sînt un violator.

Acelaşi lucru îl subliniase şi Maggie, iar Ingram recunoscu că era just – faţă de sine însuşi, dacă nu şi faţă de Harding.

Era cea mai grosolană nedreptate să distrugă reputaţia unui om nevinovat, indiferent pe ce cale, şi cu toate că nici el şi nici Galbraith nu spuseseră clar că acel tînăr era un violator, aluzia fusese destul de limpede. Un timp, îşi continuară drumul în tăcere.

Şoseaua spre Swanage se îndrepta către sud-est, de-a lungul crestei Purbeck, iar marea îndepărtată se vedea intermitent printre coastele cu păşuni.

Soarele încălzea braţul şi gîtul lui Ingram, dar Harding, aşezat la umbră în stînga maşinii, se strînse mai mult, parcă înfrigurat, privind fără vedere pe fereastră.

Părea căzut în letargie, iar Ingram se întrebă dacă încă mai încerca să născocească cine ştie ce apărare, sau dacă evenimentele de dimineaţă îşi spuseseră în sfîrşit cuvîntul.

– Javra aia a ei ar trebui împuşcată, spuse el pe neaşteptate.

Deci, continua să scornească o apărare, reflectă Ingram, întrebîndu-se de ce-i luase atîta timp ca să ajungă pînă aici.

– Domnişoara Jenner susţine că nu încerca decît s-o apere, spuse el blajin.

– M-a sfîşiat, în mă-sa.

– Nu trebuia s-o loveşti.

Harding oftă prelung.

– Nici n-am vrut, recunoscu el, parcă dîndu-şi seama că o continuare a discuţiei în contradicto-

riu n-ar fi fost decît o pierdere de timp. Probabil că n-aş fi făcut-o, dacă nu mă numea pervers. Ultimul om care a făcut asta a fost tatăl meu, pentru care l-am lăsat lat.

– Şi el de ce te-a făcut pervres?

– Fiindcă e un bătrîn de modă veche şi i-am spus că făcusem nişte poze porno ca să cîştig bani, strînse tînărul pumnii. Aş vrea ca oamenii să nu-şi mai bage nasul în treburile mele. Mă calcă pe nervi, cum toți îmi țin mereu predici despre modul cum îmi trăiesc viața.

Ingram clătină din cap, iritat.

– Nimic nu se dă pe gratis, Steve.

– Şi asta ce legătură are?

– Trăieşte acum, plăteşti mai tîrziu. Toate te ajung din urmă cîndva. Nimeni nu ți-a promis un castel în Spania.

Harding întoarse privirea pe fereastra din stînga, tratînd cu răceală atitudinea pe care o considera în mod clar superioară, polițienească.

– Nu-nțeleg ce mama mă-sii vrei să spui.

Ingram zîmbi uşor.

– Ştiu că nu înțelegi, aruncă el o privire piezişă. Ce căutai azi dimineață pe Emmetts Hill?

– Mă plimbam, atîta.

Urmă un moment de tăcere, înainte ca Ingram să izbucnească în rîs:

– Numai de-atîta eşti în stare?

– E adevărul.

– Pe dracu'. Ai avut toată ziua ca să-ți pregăteşti o explicație dar, pe toți sfinții, dacă numai pe asta ai putut-o găsi, înseamnă că ai o părere foarte proastă despre polițişti.

Tînărul întoarse capul spre el, cu un zîmbet fermecător:

– Aşa e.

– Atunci, va trebui să vedem dacă ţi-o putem schimba, zîmbi Ingram, aproape la fel de încîntător. Nu-i aşa?

Gregory Freemantle îşi turna un pahar în camera din faţă a apartamentului său din Poole, cînd prietena sa introduse pe uşă doi detectivi.

În atmosferă se simţea o tensiune palpabilă, iar celor doi poliţişti le fu evident că nimeriseră în toiul unui conflict.

– D.S. Campbell şi C.D. Langham, îi prezentă ea scurt. Vor să-ţi vorbească.

Freemantle semăna cu Peter Stringfellow, un fante tomnatic cu păr blond şi lăţos şi începuturile disperării în liniile fleşcăite din jurul ochilor şi al gurii.

– O, Doamne, gemu el, doar n-aţi luat-o în serios în legătură cu nenorocitul ăla de rezervor, nu? Nu ştie o boabă de marinărie...

Stătu un moment pe gînduri.

– ...şi nici despre copii, la o adică, da' asta n-o opreşte să dea din gură.

Ridică o mînă, mişcînd degetul mare şi următoarele două, în imitaţia unei guri.

Era genul de om care trezeşte o ostilitate instinctivă, iar D.S. Campbell o privi cu simpatie pe prietena lui.

– Nu era un rezervor, domnule, ci o barcă pneumatică răsturnată. Şi, da, am luat foarte în serios informaţia domnişoarei Hale.

Freemantle îşi ridică paharul în direcția femeii:

– Bună asta, Jenny.

În ochii săi se citea deja o alcoolemie mult peste medie, dar înghiți totuşi cele două degete de whisky sec fără să clipească.

– Ce doriți? îl întrebă el pe Campbell. Nu-i invită să ia loc, întorcîndu-se doar spre sticlă pentru a-şi mai turna un whisky.

– Încercăm să eliminăm persoanele din ancheta de asasinat al lui Kate Sumner, îl lămuri Campbell, şi ne interesează toți cei care au fost în Chapman's Poole duminică. Înțelegem că v-ați aflat acolo la bordul unui Fairline Squadron.

– Ştiți bine că da. V-a şi spus ea.

– Cine mai era cu dumneavoastră?

– Jenny şi cele două fiice ale mele, Marie şi Fliss. Şi a fost un coşmar afurisit, dacă vă interesează. Cumperi un iaht ca să fie toată lumea mulțumită, şi pe urmă nu-s în stare decît să se muşte unele pe altele. Am să vînd drăcia.

Ochii îmbibați de alcool i se umplură cu autocompasiune.

– Nu-i nici o distracție să merg de unul singur, şi e şi mai puțin distractiv să iei cu tine o menajerie de mîțe.

– Purta vreuna dintre fiicele dumneavoastră un bikini şi stătea culcată cu fața în jos la prova, duminică între orele douăsprezece treizeci şi unu, domnule?

– Nu ştiu.

– Are vreuna dintre ele un prieten numit Steven Harding?

Freemantle ridică indiferent din umeri.

– V-aş fi recunoscător dacă mi-aţi da un răspuns, domnule Freemantle.

– Ei bine, n-o să primiţi nici unul, fiindcă nu ştiu şi nici nu-mi pasă, replică el agresiv. Mi-e pîn-aici de femei pe ziua de azi.

Ridică din nou paharul.

– Soţia mea îmi serveşte un preaviz că intenţionează să-mi ruineze compania, pentru a lua trei sferturi din cît valorez. Fiica mea de cincisprezece ani îmi spune că e gravidă şi vrea să fugă-n Franţa cu un bleg pletos care se dă actor, iar iubita mea, – smuci el paharul spre Jenny Hale – aia de-acolo, îmi zice că numai eu sînt de vină, fiindcă m-am eschivat de la responsabilităţile de soţ şi tată. Aşa că, noroc! În sănătatea bărbaţilor!

Campbell se întoarse spre femeie:

– Ne puteţi ajuta, domnişoară Hale?

Tînăra se uită întrebătoare spre Gregory, căutîndu-i în mod clar sprijinul, dar cînd acesta refuză să-i privească ochii, ridică mărunt din umeri.

– Ei, bine, spuse ea, oricum nu plănuiam să mai stau pe-aici după seara asta. Marie, fata de cincisprezece ani, purta bikini şi făcea plajă la prova, înainte de masă. Stătea pe burtă, pentru ca tatăl ei să nu vadă că i se cam umflase, şi-i făcea semne iubitului, care-i răspundea de pe plajă frecîndu-se. În restul timpului, purta un sarong, ca să ascundă faptul că era însărcinată. De atunci, ne-a spus că iubitul ei se numeşte Steve Harding şi că e actor la Londra. Am ştiut că ticluia ceva, fiindcă era surescitată din clipa cînd

plecaserăm din Poole, şi mi-am dat seama că trebuia să aibă legătură cu băiatul de pe mal, pentru că după plecarea lui a devenit veninoasă de-a binelea şi de-atunci a fost numai un coşmar.

Oftă.

– Pentru asta ne certam. Azi cînd s-a întors, cu una din crizele ei, i-am spus lui taică-său că ar trebui să arate puţin interes pentru ceea ce se întîmplă, fiindcă mi-era clar de o bună bucată de vreme că nu era numai gravidă, ci lua şi droguri. Acum, a izbucnit războiul pe faţă.

– Marie mai e aici?

Jenny dădu din cap:

– În dormitorul de oaspeţi.

– Unde locuieşte în mod normal?

– La Lymington, cu mama şi sora ei.

– Ştiţi ce plănuiau să facă ea şi iubitul ei duminică?

Fata aruncă o privire spre Gregory.

– Voiau să fugă împreună în Franţa, dar cînd s-a găsit cadavrul femeii ăleia a trebuit să abandoneze planul, fiindcă se uitau prea mulţi oameni. Mi se pare că Steve are un vas pe care-l lăsase în Sumner şi ideea era ca Mount Ephraim să dispară ca din senin la Chapman's Poole, după ce zicea că pleca într-o plimbare spre Worth Matravers. S-au gîndit că dacă se schimba cu nişte haine bărbăteşti pe care i le adusese Steve şi o lua pe uscat spre bac, puteau fi în drum spre Franţa pînă la căderea serii şi nimeni n-ar fi aflat unde se dusese, nici cu cine.

Clătină din cap:

– Şi-acum, ameninţă că se sinucide dacă tai-

că-său nu-i dă voie să se lase de şcoală şi să se mute cu Steve, la Londra.

În timp ce garajul din Lymington şi conţinutul său erau percheziţionate sistematic de ofiţerii criminalişti în căutare de dovezi, Tony Bridges era interogat oficial ca martor, în condiţii de înregistrare, de către detectivul superintendent Carpenter şi detectivul inspector Galbraith.

Totuşi, refuză să repete ceva din ceea ce-i spusese lui Galbraith despre prezumptivele activităţi de contrabandă ale sale şi ale lui Harding şi, întrucît această problemă fusese predată serviciului de Vămi şi Accize, Carpenter era mai puţin ofuscat de refuzul său decît ar fi fost altfel. În schimb, preferă să-l şocheze pe Bridges arătîndu-i banda cu Harding masturbîndu-se, apoi îl întrebă dacă prietenul său avea obiceiul de a comite acte indecente în public.

În mod surprinzător, Bridges *fu* şocat.

– Iisuse! exclamă el, ştergîndu-şi fruntea cu mîneca. De unde să ştiu eu? Aveam vieţi separate. De faţă cu mine, n-a făcut niciodată aşa ceva.

– Nu-i chiar aşa de grav, murmură Galbraith, care stătea aşezat lîngă Carpenter. Doar o lăbuţă discretă. De ce faci atîta caz, Tony?

Tînărul îl privi nervos.

– Am impresia că e mai grav decît atît. Altfel, nu mi-aţi fi arătat-o.

– Eşti un băiat deştept, comentă Carpenter, oprind imaginea în stop-cadru, în momentul cînd Harding se ştergea. Ăla pe care-l foloseşte e un tricou. Se distinge emblema Derby FC în faţă. Îi

aparţine unui băiat de zece ani, numit Danny Spender. Puştiul crede că Steve i l-a furat duminică pe la amiază, iar peste o jumătate de oră îl vedem ejaculînd în el. Tu-l cunoşti mai bine ca oricine. Ai spus că avea gust la băieței?

Bridges păru şi mai surprins.

– Nu, bombăni el.

– Avem un martor care spune că Steve tot punea mîinile pe cei doi băieți care găsiseră cadavrul lui Kate Sumner. Unul dintre băieți afirmă că-şi folosea telefonul mobil ca să-şi provoace o erecție în fața lor. Mai avem şi un polițist care susține că şi-a menținut erecția, în timp ce băieții erau prin apropiere.

– Of, pe naiba! îşi umezi Bridges cu limba buzele uscate. Ascultați, întotdeauna am crezut că nu putea suferi copiii. Nu suportă să lucreze cu ei, nu suportă cînd eu vorbesc despre şcoală.

Privi spre imaginea încremenită de pe ecranul televizorului.

– Asta trebuie să fie o confuzie. Okay, are el ceva cu sexul – discută prea mult, îi plac filmele deochiate, se laudă cu tăvăleli cîte trei într-un pat, chestii de-astea – dar numai cu femei. Pariez pe ultimul cent că e hetero.

Carpenter se apleacă, examinîndu-l atent, apoi îşi îndreptă privirea spre ecranul televizorului.

– Chestia asta te ofensează serios, nu? De ce, Tony? Ai mai recunoscut şi pe altcineva în secvență?

– Nu. O găsesc doar obscenă, atîta tot.

– Nu poate fi mai neplăcută decît fotografiile porno pe care le face.

– N-am de unde şti. Nu le-am văzut niciodată.

– Trebuie să fi văzut unele din fotografiile lui. Descrie-ni-le.

Bridges clătină din cap.

– Includ şi puşti? Ştim că a făcut cîteva poze gay. Pozează şi cu copii?

– Nu ştiu nimic despre asta. Va trebui să vorbiți cu agentul lui.

Carpenter făcu o însemnare.

– Cercurile de pedofili plătesc dublu decît toți ceilalți.

– N-au nimic de-a face cu mine.

– Eşti profesor, Tony. Ai o responsabilitate mai mare decît alții față de copii. Prietenul tău pozează cu copii?

Tînărul tăgădui din nou.

– În scopurile înregistrării, zise Carpenter în microfon, Anthony Bridges a refuzat să răspundă.

Consultă o hîrtie din fața lui.

– Marți, ne-ai spus că Steve nu era genul care să vorbească despre cuceririle lui, iar acum susții că se lăuda cu numere de cîte trei într-un pat. Care e adevărul?

– Că se laudă, spuse Bridges mai încrezător, aruncînd o privire spre Galbraith. Aşa am aflat despre Kate. Mereu îmi povestea ce făceau.

Galbraith îşi frecă ceafa cu o mînă pistruiată, pentru a-şi masa muşchii îndurerați de cît şofase în acea zi.

– Atîta numai că pare să fie numai gura de el, Tony. Prietenul tău preferă acțiunile solitare. Pe plăji. Pe iaht. În apartament. Te-ai întrebat vreo-

dată dacă nu cumva mințea în privința relațiilor lui cu femeile?

– Nu. De ce m-aş fi întrebat? E un tip bine. Femeile-l plac.

– În regulă, s-o luăm altfel. Pe cîte dintre femeile astea le-ai cunoscut efectiv? Cît de des le aduce la tine acasă?

– N-are nevoie. Le duce pe iahtul lui.

– Atunci, de ce nu există nici o urmă? S-au găsit la bord vreo două articole de îmbrăcăminte femeieşti şi o pereche de pantofi de-ai lui Hannah, dar nimic care să sugereze că vreo femeie s-a culcat cu el.

– N-aveți de unde şti.

– Ei, haide, făcu Galbraith, exasperat, doar eşti chimist. Cearşafurile lui sînt pătate cu spermă peste tot, dar nimic nu sugerează nici pe departe că mai era şi altcineva cu el în pat cînd ejacula.

Bridges întoarse capul spre superintendent, cam descumpănit:

– Nu vă pot spune decît ceea ce ştiu de la Steve. Nu eu sînt de vină dacă amețitul mințea.

– Într-adevăr, încuviință Carpenter, dar continui să ne bagi pe gît bărbăția lui.

Scoase dintr-un dosar de pe masă declarația lui Bridges şi o întinse în fața lui, ținîndu-i marginile proptite cu palmele.

– Se pare că ai ceva cu felul cum arată. Iată de ai spus la începutul săptămînii. *Steve e un băiat simpatic,* citi el, *şi are o viață sexuală activă. Trăieşte cu cîte două fete cel puțin în acelaşi timp...*

Ridică sprîncenele, întrebător:

– Ai ceva de comentat în legătură cu asta?

Era clar că Tony n-avea idee încotro se îndrepta acea direcție de interogatoriu şi dorea timp de gîndire. Un fapt care-i interesa pe ambii polițişti. Era ca şi cum ar fi încercat să prezică mutările unei partide de şah şi începuse să intre în panică fiindcă matul părea inevitabil.

Din ce în ce mai des, ochii lui săgetau spre ecranul televizorului, după care se îndepărtau rapid, ca şi cum n-ar fi putut suporta imaginea din stop cadru.

– Nu ştiu ce vreți să spun.

– În termeni simpli, Tony, încercăm să coroborăm portretul făcut de tine lui Steve cu probele criminalistice. Vrei să credem că prietenul tău a avut o relație prelungită cu o femeie mai vîrstnică, măritată, dar ne e greu să confirmăm realitatea unei asemenea legături. De exemplu, i-ai spus colegului meu că Steve a dus-o pe Kate la tine acasă cu un prilej, şi totuşi, în ciuda faptului vădit că în casa ta nu s-a mai făcut curățenie de luni de zile, n-am găsit nicăieri nici o amprentă aparținîndu-i lui Kate Sumner. De asemenea, nu există nimic care să sugereze că ea ar fi fost vreodată în maşina lui Steve, deşi afirmi că o ducea cu numeroase ocazii la New Forest, pentru a avea relații sexuale pe bancheta din spate.

– A spus că aveau nevoie de locuri discrete, în caz că erau văzuți împreună. Se temeau să nu-i găsească William fiindcă, din cîte spune Steve, era atît de gelos încît l-ar fi apucat dementa dacă afla că aia-l înşela.

Sub privirea neconvinsă a lui Carpenter, se pleoşti.

– Nu eu sînt de vină dacă m-a mințit, protestă el.

– L-a descris pe William ca pe un om încorsetat şi între două vîrste, spuse gînditor Carpenter. Nu-mi amintesc să fi sugerat că era agresiv.

– Mie aşa mi-a spus.

Galbraith se foi pe scaun.

– Deci, toate cunoştințele tale despre *pretinsa* – avu el grijă să sublinieze cuvîntul – aventură a lui Steve cu Kate provin dintr-o singură întîlnire cu ea la cîrciumă şi din ceea ce avea chef Steve să-ți spună despre ea?

Bridges dădu din cap, dar nu răspunse.

– În scopurile înregistrării, Anthony Bridges a dat din cap afirmativ. Deci, îi era ruşine de relația lor, Tony? De-asta n-ai apucat s-o întîlneşti decît o dată? Chiar tu ai spus, nu înțelegeai ce îl atrăgea la ea.

– Era căsătorită, răspunse Bridges. Doar nu era să facă paradă prin oraş cu-o femeie măritată, nu?

– A făcut *vreodată* paradă cu o femeie prin oraş, Tony?

Urmă o lungă tăcere.

– Majoritatea iubitelor lui sînt măritate, spuse el în sfîrşit.

– Sau imaginare? sugeră Carpenter. Cum era şi afirmația că Bibi i-ar fi fost iubită?

Bridges păru derutat, ca şi cum s-ar fi chinuit să înțeleagă nişte adevăruri auzite doar pe jumătate, care începeau să aibă sens. Nu răspunse.

Galbraith îndreptă un deget spre ecranul televizorului.

– Ceea ce începem să bănuim e că toată vorbăria lui era un paravan al pasivităţii. Poate se prefăcea că-i plăceau femeile fiindcă nu voia să ştie nimeni că gusturile lui se îndreptau într-o cu totul altă direcţie? Poate bietul nenorocit nu vrea nici el însuşi s-o recunoască şi se descarcă discret ca să-şi păstreze controlul?

Îl arătă pe Bridges cu degetul, acuzator:

– Dar, dacă e adevărat, care e concluzia despre tine şi Kate Sumner?

Tînărul clătină din cap:

– Nu înţeleg.

Scoţînd carnetul din buzunar, inspectorul începu:

– Să-ţi citez cîteva lucruri pe care le-ai spus despre ea: *Cred că trăia cu regim de telenovele... Kate a spus că Hannah ar fi zbierat ca din gură de şarpe... Cred că păcălise idioţi ca bărbatu-său atîta timp...* Şi-aş putea să mai continui. Ai vorbit despre ea un sfert de oră, fluent şi fără nici un îndemn din partea mea.

Puse carnetul pe masă.

– Vrei să ne spui cum de ştii atît de mult despre o femeie pe care ai întîlnit-o doar o dată?

– Tot ce ştiu e ce mi-a spus Steve.

Carpenter dădu din cap spre magnetofon:

– Ăsta-i un interogatoriu oficial în condiţii de înregistrare, Tony. Dă-mi voie să reformulez întrebarea, ca să nu mai fie loc de nici o confuzie. Reţinînd că soţii Sumner au venit recent în Lymington, că atît Steven Harding, cît şi William

Sumner au negat existenţa unei relaţii între Steven şi Kate Sumner, şi că tu, Anthony Bridges, susţii că n-ai întîlnit-o decît o dată, cum explici cunoştinţele extinse şi corecte pe care le ai despre ea?

Marie Freemantle era o blondă înaltă şi mlădioasă, cu păr ondulat, lung pînă la talie, şi ochi imenşi ca de căprioară, scăldaţi în lacrimi.

Odată ce se asigură că Steve era viu şi nevătămat şi tocmai răspundea la întrebări despre motivul pentru care venise în Chapman's Pool duminică, se şterse la ochi şi-i învrednici pe poliţişti cu un zîmbet triunghiular îndelung exersat.

La drept vorbind, amîndoi erau mişcaţi de frumuseţea ei din primul moment cînd o văzuseră, deşi simpatiile le-au fost curînd destrămate de firea egocentrică şi irascibilă care se ascundea dedesubt.

Şi-au dat seama că nu era foarte inteligentă, cînd a devenit clar că nu-i trecuse nici un moment prin minte că o chestionau fiindcă Steven Harding era suspect în asasinarea lui Kate Sumner.

Fata preferă să nu le vorbească în prezenţa tatălui ei şi a iubitei lui, manifestînd o pizmă colosală, mai ales faţă de femeie, pe care o descria ca pe o căţea băgăcioasă.

– O urăsc, încheie ea. Totul a fost perfect, pînă şi-a băgat ea coada.

– În sensul că aveai voie întotdeauna să faci ce voiai? suferă Campbell.

– Sînt destul de mare.

– Cît de mare erai cînd ai avut primul contact sexual cu Steven Harding?

– Aveam cincisprezece ani, îşi foi ea umerii. Dar asta nu-nseamnă nimic, în vremurile noastre. Majoritatea fetelor pe care le cunosc şi-au început viaţa sexuală la treisprezece.

– De cît timp îl cunoşti?

– De şase luni.

– Cît de des ai avut relaţii sexuale cu el?

– De multe ori.

– Unde o făceaţi?

– Cel mai des, pe iaht.

Campbell se încruntă:

– În cabină?

– Rareori. În cabină pute. Scoate o pătură pe punte şi o facem la soare sau sub stele. E superb.

– Ancoraţi la geamandură? întrebă Campbell, cu o expresie destul de şocată; la fel ca Galbraith, înainte, se mira de prăpastia care părea să se fi deschis, pe neobservate, între generaţia lui şi cea a tineretului din prezent. În văzul tuturor de pe bacul spre Insula Wight?

– Bineînţeles că nu, replică ea indignată, fîţîindu-şi din nou umerii. Mă culege din cîte un loc şi mergem la o plimbare.

– De unde de culege?

– Din fel de fel de locuri. Vorba lui, ar încurca-o dacă cineva ar şti că umblă cu-o fată de cinşpe ani şi crede că, dacă nu foloseşti prea des acelaşi loc, nimeni nu observă.

Ridică din umeri, recunoscînd că erau necesare şi alte explicaţii.

– Dacă foloseşti un port o dată la două săptămîni, cine să mai ţină minte? Şi pe urmă, mai sînt şi platourile de sare. Pornesc pe cărarea din Yacht Haven, iar el trage o fugă cu barca pneumatică şi mă ia. Uneori, mă duc la Poole cu trenul şi ne întîlnim acolo. Mama crede că sînt cu tata, tata crede că-s cu mama. Nimic mai simplu. Îl sun doar pe mobil şi el îmi zice unde să mă duc.

– I-ai lăsat azi dimineaţă un mesaj la telefon?

Mount Ephraim dădu din cap:

– El nu mă poate suna, ca să nu intre mama la bănuieli.

– Cum v-aţi cunoscut?

– La clubul de iahting din Lymington. Era un bal în ziua de Sfîntul Valentin, iar tata a luat bilete fiindcă încă mai e membru, deşi acum locuieşte în Poole. Mama a zis că Fliss şi cu mine puteam să mergem, dacă tata ne supraveghea, dar el s-a dat pierdut ca de obicei şi ne-a lăsat de capul nostru. Era pe vremea cînd umbla cu curva aia de secretară. O *uram,* pe bune. Mereu încerca să-l întărîte contra mea.

Campbell fu ispitit să spună că nici nu i-ar fi fost greu.

– Tatăl tău ţi-a făcut cunoştinţă cu Steve? Îl cunoştea?

– Nu. Un profesor de-al meu. Era prieten cu Steve de ani de zile.

– Care profesor?

– Tony Bridges, se arcuiră buzele pline ale fetei într-un zîmbet maliţios. De veacuri a pus ochii pe mine şi-ncerca să-mi facă nişte avansuri

jalnice, cînd Steve i-a tăiat macaroana. Doamne, ce s-a mai ofticat. Tot trimestrul m-a împuns încontinuu, încercînd să afle ce se întîmpla, dar Steve mi-a zis să nu-i spun, ca să nu-l bage la apă pentru sex cu minore. Crede că Tony e aşa de gelos, încît ne-ar face viaţa un iad, dac-ar putea.

Campbell se gîndi la discuţia cu Bridges de luni seară.

– Poate se simte răspunzător pentru tine.

– Nu ăsta-i motivul, replică ea cu dispreţ. E un amărît trist – *ăsta*-i motivul. Nici una din prietenele lui nu rămîne cu el fiindcă-i troznit mai tot timpul şi nu mai e-n stare să facă treaba ca lumea. Umblă cu coafeza asta de vreo patru luni, iar Steve zice c-o îndoapă cu droguri ca să nu se plîngă că nu mai e apt de nimic. Dacă vreţi să ştiţi părerea mea, e ceva în neregulă cu el – mereu încearcă să pipăie fetele la ore – dar boul nostru de director e prea bătut în cap ca să facă ceva.

Campbell schimbă o privire cu colegul său.

– De unde ştie Steve c-o îndoapă cu droguri? întrebă el.

– L-a văzut. E ca un Mickey Finn. Dizolvi o tabletă în bere şi tipa leşină.

– Ştii ce drog foloseşte?

O nouă ridicare din umeri:

– Vreun soi de somnifer.

– Nu mai explic nimic fără un avocat de faţă, spuse încăpăţînat Bridges. Ascultaţi, femeia aia era bolnavă la cap. Credeţi că puştoaica aia a ei

e sucită? Ei bine, aveți încredere în ce vă spun, e la fel de întreagă ca mine şi ca voi, în comparație cu maică-sa.

W.P.C. Griffiths auzi zgomotul sticlei sparte din bucătărie şi ridică imediat capul, îngrijorată.

O lăsase pe fetiță uitîndu-se la televizor în salon şi, din cîte ştia, William era tot în cabinetul lui de la etaj unde se retrăsese, furios şi revoltat, după convorbirea cu D.I. Galbraith.

Încruntată de nedumerire, străbătu tiptil coridorul şi deschise uşa salonului, pentru a-l găsi pe Sumner imediat dincolo de prag.

Acesta întoarse spre ea un chip pămîntiu, apoi gesticulă neputincios spre fetița care mergea hotărîtă prin cameră, luînd fotografiile mamei ei şi aruncîndu-le, cu țipete guturale şi ascuțite, în şemineul neaprins.

Ingram puse o ceaşcă de ceai în fața lui Steven Harding şi se aşeză pe un scaun, de cealaltă parte a mesei. Era nedumerit de atitudinea celuilalt.

Se aşteptase la un interogatoriu lung, punctat de negații şi contra-acuzații. Cînd colo, Harding îşi recunoscuse vina şi confirmase tot ceea ce era scris în declarația lui Maggie.

Acum nu mai aştepta decît să fie pus oficial sub acuzare şi reținut pînă a doua zi dimineață. Singura lui reală grijă era telefonul.

Cînd Ingram i-l dăduse sergentului de custodie şi-l înscrisese formal în inventarul bunurilor lui Harding, acesta păruse uşurat.

Dar, dacă fiindcă fusese înapoiat sau pentru că era scos din funcțiune, Ingram nu-şi putea da seama.

– Ce-ar fi să-mi vorbeşti cu titlu personal? îl invită el. Numai ca să-mi satisfaci curiozitatea. Nu înregistrăm pe bandă. Nu avem nici un martor. Numai noi doi.

Harding ridică din umeri:

– Despre ce vrei să vorbim?

– Despre tine. Despre ceea ce se întîmplă. De ce erai pe drumul de coastă duminică. Ce te-a adus înapoi la Chapman's Poole azi-dimineață.

– Ți-am mai spus odată. Aveam chef să mă plimb, încercă el cu succes un zîmbet țanțoş.

– În regulă, îşi desfăcu Ingram palmele pe marginea mesei, pregătindu-se să se ridice. Ți-ai săpat singur groapa. Numai să nu te plîngi pe urmă că nimeni n-a încercat să te-ajute. Tot timpul ai fost suspectul principal. Cunoşteai victima, ai iaht, te aflai la locul faptei, ai mințit în legătură cu ceea ce făceai acolo. Ai idee ce impresie vor face toate astea în fața juraților, dacă procuratura hotărăşte să te acuze de violul şi asasinarea lui Kate Sumner?

– Nu se poate. N-au nici o dovadă.

– Of, pentru numele lui Dumnezeu, bagă-ți mințile-n cap, Steve! replică el iritat, aşezîndu-se la loc pe scaun. Tu nu citeşti ziarele? Unii au intrat în puşcărie pe baza unor dovezi mai slabe decît ale procuraturii din Winfrith contra ta. În regulă, nu sînt decît probe circumstanțiale, dar juraților nu le plac coincidențele mai mult decît

nouă şi, sincer, comicăriile tale de azi dimineață numai de folos nu ți-au fost. Tot ce dovedesc e că femeile te înfurie destul de tare ca să le ataci.

Tăcu, aşteptînd un răspuns care nu sosi.

– Dacă te interesează, în raportul pe care l-am scris luni, am menționat că atît domnişoara Jenner cît şi eu aveam dificultăți să acceptăm o erecție. După aceea, unul din frații Spender a spus că-ți foloseai telefonul ca obiect de masturbare înainte de sosirea domnişoarei Jenner.

Ridică din umeri:

– Poate că n-o fi avut nimic de-a face cu Kate Sumner, dar în instanță nu va suna deloc bine.

O roşeață difuză se răspîndi pe gîtul şi fața lui Harding.

– E o lăbăreală!

– Dar adevărată.

– Mi-aş dori pe toți sfinții să nu-i fi ajutat în veci pe puştii ăia, izbucni el, furios. Dacă nu erau ei, acum n-aş fi intrat în toată porcăria asta. Mai bine-mi vedeam de drum şi-i lăsam să se descurce singuri.

Îşi împinse părul din jurul feței cu ambele mîini, rezemîndu-şi fruntea în palme.

– Iisuse Christoase! De ce trebuie să scrii aşa ceva într-un raport?

– Fiindcă s-a întîmplat.

– Ba nu s-a întîmplat deloc aşa, spuse el posomorît, cu roşeața umilinței stăruindu-i în obraji.

– Atunci, cum? îl privi un moment Ingram. La sediu se crede că te-ai întors ca să te umnfli-n pene pentru viol şi asta ți-a provocat erecția.

– Baliverne! se răsti furios tînărul.

– Ce altă explicaţie ai? Dacă nu gîndul la trupul lui Kate Sumner te-a excitat, atunci trebuie să fi fost domnişoara Jenner sau băieţii.

Harding înălţă capul, privindu-l lung pe poliţist, cu ochii dilatîndu-i-se de repulsie şocată.

– Băieţii? repetă el.

Lui Ingram îi trecu prin minte că expresia feţei lui era puţin cam prea teatrală şi-şi reaminti, la fel cum făcuse şi Galbraith, că avea de-a face cu un actor.

Se întrebă care avea să fie reacţia lui Harding cînd i se spunea despre banda video.

– Îţi puneai mereu mîinile pe ei, aminti el. Conform domnişoarei Jenner, îl îmbrăţişai pe Paul de la spate, cînd ea a ocolit cherhanaua.

– Nu-mi vine să cred, exclamă Harding, disperat. Îi arătam doar cum să folosească binoclul corect.

– Dovedeşte.

– Cum aş putea?

Ingram îşi înclină scaunul înapoi, întinzîndu-şi în faţă picioarele lungi, cu mîinile înlănţuite după ceafă.

– Spune-mi ce căutai la Chapman's Poole. Hai să privim adevărul în faţă, orice-ai fi făcut, nu poate fi mai rău decît ceea ce se pune în momentul de faţă pe seama acţiunilor tale.

– Nu mai scot o vorbă.

Comisarul privi un semn de pe tavan.

– Atunci, dă-mi voie să-ţi spun ce cred că făceai. Te-ai dus acolo ca să te întîlneşti cu cineva, murmură el. Cred că era o fată şi mai cred că se afla pe una dintre nave, dar planurile pe

care ţi le făcuseşi cu ea s-au spulberat în momentul cînd peste tot au început să forforească poliţişti şi gură-cască.

Reveni cu atenţia la Harding.

– Dar de ce să ţii totul secret, Steve? Ce Dumnezeu intenţionai să faci cu ea, încît preferi să fii arestat sub suspiciunea de viol şi crimă decît să dai o explicaţie?

Trecuseră două ore cînd sosi avocatul, graţie bunicului lui Tony, iar după o scurtă discuţie cu clientul şi în urma asigurărilor din partea poliţiei că, datorită alibiului, Tony nu era suspectat de implicare în moartea lui Kate Sumner, îi recomandă să le răspundă la întrebări.

– Okay, da, am ajuns s-o cunosc pe Kate destul de bine. Locuieşte – locuia – la vreo două sute de metri de garajul bunicului meu. Obişnuia să vină şi să stea de vorbă cu mine ori de cîte ori mă aflam acolo, fiindcă ştia că eram prieten cu Steve. Era o curvinştină în toată regula, mereu flirta, mereu îşi căsca ochii ăia albaştri de beluş ai ei şi tot povestea cum se ţinea după ea cutare sau cutare bărbat. Credeam că-mi făcea avansuri, mai ales cînd a spus că lui William nu prea i se mai scula. Mi-a spus c-a consumat litri întregi de ulei ca să-l ajute pe amărîtul ăla şi o făcea să se strice de rîs. Făcea nişte descrieri pitoreşti de nu se poate, dar nu părea să-i pese că Harding asculta, sau că eu puteam ajunge să mă împrietenesc cu William.

Părea tulburat, ca şi cum amintirea l-ar fi bîntuit.

– V-am spus că era bolnavă. Dacă tot veni vorba, cred că-i plăcea să fie crudă cu oamenii. Probabil a făcut un iad din viața nenorocitului ăluia. E clar că s-a excitat plesnindu-mă cînd am încercat s-o sărut. M-a scuipat în mutră şi-a zis că nu era chiar atît de disperată.

Rămase tăcut.

– Cînd s-a întîmplat asta?

– La sfîrşitul lui februarie.

– Şi pe urmă ce-a mai fost?

– Nimic. I-am spus să se care. După aia, Steve a-nceput să facă aluzii că i-o trăgea. Cred că i-o fi spus că-i făcusem un demers, aşa că s-a gîndit şi el să se fudulească nițel, doar ca să aibă mai mult efect. A zis că toți o avuseseră, în afară de mine.

Carpenter trase în fața lui o hîrtie şi apăsă pe butonul pixului.

– Fă-mi o listă, îi ceru el. Toți cei despre care ştii că au avut de-a face cu ea.

– Steven Harding.

– Continuă.

– De altcineva nu ştiu.

Superintendentul îşi lăsă din nou pixul pe masă şi îl privi lung pe Bridges:

– Nu e de-ajuns, Tony. O descrii ca pe o curviştină, şi pe urmă-mi oferi un singur nume. Asta mă face să am foarte puțină încredere în părerea ta despre caracterul lui Kate. Presupunînd că spui adevărul, ştim doar de trei bărbați care au avut relații cu ea – soțul ei, Steven Harding şi încă unul, din trecut.

Îi sfredeli ochii cu privirea.

– După toate standardele, e un număr modest pentru o femeie de treizeci de ani. Sau ai numi curviştină orice femeie care a avut trei amanţi? De exemplu, prietena ta: cîţi parteneri a avut Bibi?

– Pe Bibi să n-o amestecaţi, replică furios Bridges. N-are nici o legătură.

Galbraith se aplecă înainte.

– Ţi-a oferit un alibi pentru sîmbătă noaptea, îi aminti el. Înseamnă că are o legătură foarte strînsă.

Îşi împreună mîinile în dreptul gurii, studiindu-l atent pe Bridges.

– Ştia că o plăceai pe Kate Sumner?

Avocatul puse o mînă pe braţul tînărului:

– Nu e nevoie să răspunzi.

– Ei bine, am să răspund, i-o dădu el la o parte. M-am săturat să tot încerce s-o tragă-n porcăria asta şi pe Bibi.

I se adresă lui Galbraith:

– Kate nu-mi plăcea deloc. Mi-era silă de tîrfa aia tîmpită. Am crezut doar că ar fi mers uşor, atîta tot, aşa c-am încercat şi eu o dată. Ascultă, era o sîcîitoare. Se distra excitîndu-i pe tipi.

– Nu asta te-am întrebat, Tony. Te-am întrebat dacă Bibi ştia că o plăceai pe Kate.

– Nu, mormăi el.

Galbraith dădu din cap:

– Dar ştia despre *Steve* şi Kate?

– Da.

– Cine i-a spus? Tu, sau Steve?

Bridges se cocoşă furios în scaun.

– Steve, mai mult. Începuse să se enerveze

foarte tare cînd Kate s-a apucat să mînjească maşina lui cu rahatul lui Hannah, aşa că i-a explicat ce se întîmpla.

Galbraith se rezemă de spătar, lăsîndu-şi mîinile să cadă pe tăblia mesei.

– Femeilor puţin le pasă de maşini, dacă tipul de la volan nu e important pentru ele. Eşti sigur că prietena ta nu te trage-n piept?

Bridges sări de pe scaun, furios.

– Eşti *aşa* de deştept! Crezi că le ştii pe toate, nu? S-a-nfuriat fiindcă era clanţa plină de căcat cînd a vrut ea să deschidă portiera. Asta a enervat-o. Nu fiindcă ar interesa-o Steve sau maşina, ci fiindcă i s-a umplut toată mîna de mizerie. Eşti aşa de prost că nici singur nu poţi să-nţelegi?

– Dar asta nu dovedeşte ce-am spus? întrebă netulburat Galbraith. Dacă mergea cu maşina lui Steve, trebuie să se fi cunoscut cu el mai bine decît din vedere.

– *Eu* conduceam maşina, replică Bridges, neluînd în seamă mîna avocatului, pentru a se apleca peste masă, cu faţa înfiptă într-a inspectorului. Am verificat clanţa de lîngă volan şi era curată, aşa că am deblocat portierele. Nu mi-a trecut nici o clipă prin minte că boarfa aia împuţită schimbase tactica. De data asta, rahatul era pe clanţa din stînga. Şi-acum, bagă la cap, idiotule. Încă mai era moale cînd Bibi a pus mîna, ceea ce-nsemna că aia trebuia să-l fi lăsat acolo cu cîteva minute înainte. Şi mai însemna că mîna lui Bibi puţea de-ţi muta nasu'. Eşti în stare să urmăreşti toate astea, sau vrei să-ţi repet?

– Nu, răspunse blajin Galbraith. Magnetofonul

este destul de sigur. Cred că am înțeles.

Arătă cu capul spre scaunul din cealaltă parte a mesei.

– Stai jos, Tony.

Îl aşteptă să se aşeze la loc.

– Ai văzut-o pe Kate plecînd?

– Nu.

– Ar fi trebuit s-o vezi. Ai spus că fecalele erau încă moi.

Tony îşi împinse ambele mîini prin părul oxigenat şi se aplecă peste masă.

– Era o droaie de locuri unde putea să se ascundă. Probabil ne pîndea.

– Te-ai întrebat vreodată dacă nu cumva tu erai ținta, şi nu Steve? O declari bolnavă la cap şi spui că te-a scuipat.

– Nu.

– Trebuie să fi ştiut că Steve te lăsa că circuli cu maşina lui.

– Din cînd în cînd. Nu prea des.

– Azi după-amiază mi-ai spus că tu şi Steve aveați un aranjament în legătură cu garajul bunicului tău şi *Crazy Daze*. Un troc cinstit, l-ai numit.

– Da.

– Ai mai spus că ai dus-o acolo pe Bibi acum două săptămîni.

– Şi dacă am dus-o?

– Bibi nu e de aceeaşi părere cu tine. I-am telefonat acasă la părinții ei acum două ore şi a spus că n-a fost niciodată pe *Crazy Daze*.

– A uitat, răspunse Bridges cu nepăsare. În noaptea aia, era beată pulbere. Şi ce importanță are, de fapt?

– Să zicem că ne interesează nepotrivirile.

Tînărul ridică din umeri:

– Nu văd cu ce contează. N-are nici o legătură cu nimic.

– Nouă ne place să fim exacți, își consultă Galbraith carnetul. Potrivit ei, motivul pentru care n-a fost niciodată la bordul lui *Crazy Daze* e că Steve ți-a interzis să-l mai folosești în săptămîna dinainte de a o fi cunoscut pe ea. *Tony îi făcea mizerie pe iaht cînd era beat,* citi el, *iar lui Steve i-a sărit muștarul. A zis că Tony îi putea folosi în continuare mașina, dar pe* Crazy Daze *nu mai avea acces.*

Ridică privirea.

– De ce-ai mințit că ai dus-o pe Bibi la bord?

– Ca să-ți șterg zîmbetul ăla încrezut de pe buze, cred. Mă enervează felul cum vă purtați. Toți sînteți niște fasciști, se aplecă el înainte, cu ochii scăpărîndu-i de furie. N-am uitat că aveai de gînd să mă tîrîi pe străzi în curu' gol, chiar dacă tu oi fi uitat.

– Și ce-are asta de-a face cu Bibi?

– Voiai un răspuns așa că ți l-am dat.

– Și ce zici de răspunsul ăsta în schimb? Știai că Bibi fusese la bord cu Steve, așa că te-ai hotărît să oferi o explicație pentru prezența amprentelor ei acolo. Știai, de asemenea, că aveam să le găsim și pe ale tale, fiindcă ai fost pe *Crazy Daze* luni și ai crezut că era mai sigur să susții că fuseseși acolo împreună cu Bibi. Dar singurul loc de unde am ridicat amprentele tale din cabină, Tony, era trapa din față, cîtă vreme ale lui Bibi erau pe toată tăblia de la capul patului. Îi place

să stea ea deasupra, cred? Aşa-i? Am dreptate?

Bridges lăsă capul în piept, nenorocit.

– Du-te-n mă-ta.

– Probabil te făcea să te cațări pe pereți stilul lui Steve de a-ți tot sufla prietenele.

Capitolul 24

Maggie îşi coborî braţele îndurerate, bătînd cu degetul în ceas, cînd Nick se înghesui prin uşa bucătăriei, aducînd o scară de aluminiu.

Stătea cocoţată precar pe un scaun de grădină, deasupra mesei din bucătărie, cu părul plin de pînze de păianjen şi mînecile suflecate îmbibate cu apă pînă la refuz.

– Vreau să ştiu şi eu ce oră e? întrebă ea. E zece făr-un sfert şi mîine dimineaţă trebuie să mă scol la cinci ca să văd de cai.

– Doamne sfinte, femeie! declară el, pe un ton plîngăreţ. N-ai să mori după o singură noapte nedormită. Trăieşte periculos şi vezi cum îţi place.

– Te-aştept de cîteva ore.

– Atunci, nu te mărita cu un poliţist, replică el, instalîndu-şi scara sub partea necurăţită a tavanului.

– Cred c-ar fi cel mai bine.

Nick îi zîmbi:

– Vrei să spui că te gîndeai?

– În nici un caz, răspunse Maggie, ca şi cum l-ar fi provocat ca măcar să încerce s-o poarte cu vorba. Nu voiam să spun decît că nici un polițist nu mi-a cerut vreodată mîna.

– N-ar îndrăzni.

Ingram deschise dulapul de sub chiuvetă şi se aplecă să caute prin el instrumente de curățat şi găleți. Maggie era mai sus decît el – la fel ca în rarele situații cînd se întîlneau, ea fiind călare – şi simțea o tentație îngrozitoare de a profita ca să-i toarne apă pe ceafă.

– Nici să nu te gîndeşti, o preveni el, fără să ridice capul, sau te las să faci toată porcăria asta de treabă singură.

Preferă să-l ignore, alegînd demnitatea în locul umilinței.

– Cum a mers? îl întrebă, coborînd de pe scaun pentru a-şi înmuia buretele în găleata de pe masă.

– Binişor.

– Mă gîndeam eu. Dai din coadă, se urcă ea la loc pe scaun. Ce-a zis Steve?

– Adică, pe lîngă că a confirmat tot ce-ai scris în declarație?

– Da.

– Mi-a spus ce făcea la Chapman's Poole duminică, ridică Ingram privirea spre ea. E totalmente idiot, dar nu cred că e un violator sau asasin.

– Deci te-ai înşelat în privința lui?

– Probabil.

– Bine. Face rău la caracter ca toate să iasă cum vrei tu. E pedofil sau nu?

– Depinde cum defineşti pedofilia, trase el un scaun în faţă şi se aşeză călare, cu coatele rezemate pe spătar, încîntat s-o privească lucrînd. E căzut în limbă după o puştoaică de cinşpe ani care-i aşa de nefericită acasă că tot ameninţă că se omoară. Se pare că-i o tipă absolut trăsnet, înaltă de aproape un metru optzeci, arată de douăşcinci de ani, ar trebui să fie supermodel şi face capetele să se întoarcă după ea oriunde s-ar duce. Părinţii ei sînt despărţiţi şi se ceartă ca pisica şi cîinele, maică-sa e invidioasă pe ea, tatăl are un şir întreg de piţipoance, e gravidă în luna a patra cu Steve, refuză să avorteze, plînge la pieptul lui bărbătesc ori de cîte ori se întîlnesc – probabil că de-asta o găseşte atrăgătoare, ridică Ingram sardonic o sprînceană – şi e atît de disperată să nască şi atît de disperată să fie iubită, încît de două ori a-ncercat să-şi taie venele. Soluţia lui Steve la toate problemele astea a fost s-o şteargă amîndoi cu *Crazy Daze* în Franţa, unde puteau trăi – altă înălţare sarcastică a sprîncenei – un vis de iubire fără ca părinţii ei să aibă idee unde s-a dus sau cu cine.

Maggie chicoti:

– Ţi-am spus eu că e un bun samaritean.

– Barbă-albastră, mai degrabă. Aia are cinşpe ani.

– Şi arată de douăzeci şi cinci.

– Dacă-l crezi pe Steve.

– Şi tu nu-l crezi?

– Să zicem aşa, spuse Nick cu nepăsare, nu l-aş lăsa să se-apropie nici la o jumate de milă de-o fiică de-a mea. E obsedat sexual, amorezat la culme de sine însuşi şi are moralul unui cotoi de gang.

– Cam ca dihorul cu care m-am măritat eu, cu alte cuvinte?

– Fără discuție, îi zîmbi el. Dar, în fond, eu am prejudecăți, bineînțeles.

În ochii lui Maggie se zări o lucire amuzată.

– Şi-atunci ce s-a întîmplat? L-au deraiat Paul şi Danny şi toată treaba s-a sfîrşit în coadă de peşte?

Ingram dădu din cap:

– Şi-a dat seama, cînd a trebuit să se identifice, că nu mai avea nici un sens să continue, şi i-a făcut semn amicei să abandoneze planul. De-atunci, a mai avut o conversație lacrimogenă cu ea la telefon, în drum spre Lymington, duminică seară, după care nu i-a mai putut vorbi, pentru că era fie arestat, fie despărțit de telefon. Regula e să-l cheme întotdeauna numai ea şi, cum n-a mai primit nici o veste, tremură de frică să nu se fi sinucis.

– Şi e adevărat?

– Nu. Unul dintre mesajele de pe mobil era de la ea.

– Totuşi... bietul băiat. Iarăşi l-ai închis, nu? Cred că-i e rău de îngrijorare. Nu-l puteai lăsa să stea de vorbă cu ea?

Ingram se miră de meandrele firii omeneşti. Ar fi pariat că simpatiile ei se îndreptau spre fată.

– Nu e voie.

– Ei, haide, replică ea, revoltată. Asta-i o cruzime.

– Nu. Raţiune. Personal, n-aş avea încredere în ăsta nici cît să dau cu el de-a azvîrlita. A comis mai multe delicte, nu uita. Atacul asupra ta, sex cu o minoră, conspiraţie pentru răpire, ca să nu mai menţionez indecenţe grosolane şi comiterea de acte obscene în public...

– O, Doamne! Doar nu l-ai acuzat că a avut o erecţie, sper?

– Nu încă.

– Chiar *eşti* crud, spuse Maggie cu dezgust. E evident că la iubita lui se uita prin binoclu. Pe acelaşi principiu, ar fi trebuit să-l arestezi pe Martin de fiecare dată cînd îmi punea mîna pe fund.

– N-aş fi putut, răspunse el serios. N-ai obiectat niciodată, deci nu constituia agresiune.

În ochii ei luci o luminiţă:

– Şi cu indecenţa ce s-a întîmplat?

– Nu l-am prins niciodată cu pantalonii în vine, spuse Nick cu regret. Am încercat, dar de fiecare dată era mai rapid decît mine.

– Încerci să mă înveseleşti?

– Nu. Îţi fac curte.

Pe jumătate adormită, Sandy Griffiths miji spre acele luminiscente ale ceasului ochii care o usturau, văzu că era ora trei şi încercă să-şi amintească dacă William ieşise cu cîtva timp în urmă.

Încă o dată, ceva îi tulburase picoteala intermitentă. Bănuia că fusese uşa din faţă închizîndu-se, deşi nu putea fi sigură dacă auzise cu adevărat sunetul sau doar îl visase. Ascultă paşi

pe trepte dar, auzind numai tăcere, se împletici jos din pat şi-şi trase pe ea capotul. Cu copiii bănuia că ar fi putut rezista – cu un soţ, *NICIODATĂ...*

Aprinse lampa de pe palier şi deschise uşa dormitorului lui Hannah. O rază de lumină căzu peste pătuţul cu gratii, iar îngrijorarea i se potoli imediat.

Fetiţa stătea aşezată în acea nemişcare concentrată care părea a doua ei natură, sugîndu-şi degetul mare şi holbîndu-se fix cu expresia ei de o curioasă intensitate.

Dacă o recunoscuse pe Griffiths, n-o arătă prin nimic. În schimb, privea prin ea ca şi cum mintea ei ar fi văzut alte imagini, dincolo de femeie, care nu aveau nici o bază reală, iar Griffiths îşi dădu seama că dormea adînc.

Astfel se explicau gratiile patului şi încuietorile de la toate uşile. Erau instalate pentru a proteja o somnambulă, înţelese ea cu întîrziere.

De afară, înăbuşit prin uşile închise, auzi zgomotul unui motor de maşină pornind, urmat de schimbarea vitezelor şi scrîşnetul pneurilor pe alee.

Ce naiba-l mai apucase pe afurisitul ăla? se întrebă ea.

Chiar credea că abandonarea fiicei sale înainte de crăpatul zorilor avea să-i atragă simpatia serviciilor de asistenţă socială? *Sau tocmai asta era?*

Se hotărîse să scape de responsabilitate odată pentru totdeauna?

Obosită, se rezemă de tocul uşii şi studie cu

compasiune copia blondă şi cu ochii goi a lui Kate, gîndindu-se la ceea ce spusese medicul cînd văzuse fotografiile sparte din şemineu.

E revoltată pe mama ei pentru că a părăsit-o... e o expresie absolut normală a durerii... convingeți-l pe tatăl ei s-o dezmierde... e cea mai sigură cale de a umple golul...

Dispariția lui William Sumner stîrni cîteva nedumeriri în camera cazului de la Winfrith, cînd Griffiths o anunță, dar foarte puțin interes real.

La fel ca de atîtea alte ori în viața lui, încetase să mai conteze.

În schimb, atenția se îndreptă asupra lui Beatrice „Bibi“ Gould care, cînd polițiştii bătură în uşa părinților ei, duminică dimineață la ora şapte, invitînd-o la Winfrith pentru alte interogatorii, izbucni în plîns şi se încuie în baie, refuzînd să mai iasă.

Amenințată cu arestarea imediată pentru obstrucționarea justiției şi promițîndu-i-se că o puteau însoți părinții, acceptă în sfîrşit să vină. Frica ei părea disproporționată față de cererea poliției şi, cînd i se ceru s-o explice, spuse:

– Toți au să se supere pe mine.

În urma unei scurte apariții în fața magistraților sub acuzația de agresiune, Steven Harding fu invitat şi el la continuarea interogatoriilor. Fu adus de Nick Ingram care, căscînd, profită de ocazie pentru a-i împărtăşi cîteva fapte ale vieții tînărului imatur de lîngă el:

– Ca să se rețină, Steve, ți-aş fi rupt picioarele dacă o lăsai gravidă pe fiica mea la cinci-

sprezece ani. Şi dacă tot veni vorba, ţi le rupeam şi dacă o atingeai doar cu un deget.

Harding rămînea neabătut:

– Viaţa nu mai e aşa. Nimeni nu le poate ordona fetelor să se comporte altfel decît vor ele. Singure hotărăsc.

– Uită-te atent la buzele mele, Steve. Am spus că *ţie* ţi-aş fi rupt picioarele, nu fie-mii. Crede-mă, ziua în care voi găsi un bărbat de douăzeci şi patru de ani pîngărind o fată frumoasă de-a mea va fi ziua cînd ticălosul îşi va dori să-şi fi ţinut fermoarul închis.

Cu coada ochiului, îl văzu pe Harding pregătindu-se să răspundă.

– Şi să nu-mi spui c-a dorit-o la fel de tare ca tine, mîrîi el, că voi fi tentat să-ţi rup şi braţele. Orice canalie poate convinge o adolescentă vulnerabilă să vină-n pat, atîta timp cît îi promite c-o s-o iubească. E nevoie de un bărbat pentru a-i da timp să afle dacă promisiunea valorează ceva.

Bibi Gould refuză ca tatăl ei s-o însoţească în camera de interogatoriu, dar se rugă ca mama să stea alături şi s-o ţină de mînă. De cealaltă parte a mesei, detectivii Carpenter şi Galbraith reluară declaraţia precedentă. Fata se pierdu cu totul în faţa expresiei încruntate a lui Galbraith, care nu trebui să spună decît atît:

– Credem că ne minţi, domnişoară.

Porţile adevărului se deschiseră pe loc:

– Tata nu vrea să-mi petrec weekend-urile la Tony... zice că mă ieftinesc... I-ar veni toţi dracii dacă ar şti c-am leşinat. Tony a spus că era in-

toxicaţie alcoolică fiindcă vomam sînge, dar eu cred c-a fost E-ul prost pe care i l-a vîndut prietenul lui... După ce mi-am revenit, mi-a fost rău ore-ntregi... Dacă află tata, mă omoară... Nu-l poate suferi pe Tony... Crede că are o influenţă proastă.

Şi-şi rezemă capul de umărul mamei sale, suspinînd din rărunchi.

– Cînd s-a întîmplat asta? întrebă Carpenter.

– În weekend-ul trecut. Trebuia să mergem la un disco din Southampton, aşa că Tony a făcut rost de nişte E de la cunoscutul ăsta al lui...

Se opri, ezitînd.

– Continuă.

– Toţi au să se supere, se văicări ea. Tony a zis că de ce să-l băgăm la apă pe prietenul lui numai fiindcă iahtul lui Steve a fost unde nu trebuia.

Cu un efort considerabil, Carpenter reuşi să-şi destindă sprîncenele într-o expresie oarecum apropiată de blîndeţea părintească.

– Nu ne interesează prietenul lui Tony, Bibi, ne interesează numai să aflăm cît mai exact unde era toată lumea în weekend-ul trecut. Ne-ai spus că ţii la Steven Harding, continuă el cu falsă bunăvoinţă, şi îl va ajuta considerabil dacă putem lămuri unele discrepanţe din povestea lui. Tu şi Tony susţineţi că nu l- aţi văzut sîmbătă, fiindcă v-aţi dus la un disco din Southampton. Aşa este?

– E adevărat că nu l-am văzut, îşi trase ea nasul. Cel puţin, eu... cred că Tony, poate... dar la disco n-am mai ajuns. Începea abia la zece, aşa că Tony a zis că puteam foarte bine să in-

trăm în stare mai devreme. Problema e că eu nu mai prea țin minte... Am băut de la cinci şi pe urmă am luat E-ul...

Şi iarăşi începu să plîngă pe umărul maică-sii.

– Ca să fie clar, Bibi, spui că ai luat o tabletă de Ecstasy primită de la prietenul tău, Tony Bridges?

Tonul lui o alarmă şi mai mult.

– Da, şopti ea.

– Ai mai leşinat vreodată în compania lui Tony?

– Uneori... dacă beau prea mult.

Gînditor, Carpenter îşi mîngîie bărbia.

– Ştii la ce oră ai luat sîmbătă tableta?

– Pe la şapte, cred. Nu mai țin bine minte.

Îşi suflă nasul într-un Kleenex.

– Tony a spus că nu-şi dăduse seama cît de mult băusem, şi că dacă ştia, nu mi-ar fi dat-o. A fost groaznic... Niciodată n-am să mai beau, nici n-am să mai iau Ecstasy... Toată săptămîna mi-a fost rău.

Ridică privirea, cu un zîmbet gol.

– Cred că e adevărat ce se spune. Tony zice c-am avut noroc că n- am murit.

Galbraith se simțea mai puțin înclinat să se poarte părinteşte.

După opinia lui privată, era o fîşneață tembelă cu prea mult caş la gură şi prea puțin autocontrol şi se gîndea serios la misterele naturii şi ale chimiei care însemnau că o asemenea fată putea face un om întreg la minte să se comporte ca un țicnit.

– Te-ai îmbătat din nou luni, îi aminti el,

seara, cînd detectivul sergent Campbell a vizitat casa lui Tony.

Bibi îi aruncă pe sub sprîncene o privire atît de urîtă, încît îi acri toate resturile de simpatie care i-ar mai fi rămas.

– Nu băusem decît două beri, spuse ea. Credeam că mă făceau să mă simt mai bine – dar nu m-au făcut.

Carpenter bătu cu pixul în masă, pentru a-i atrage atenția înapoi spre el.

– La ce oră te-ai trezit duminică dimineață, Bibi?

– Nu ştiu, ridică ea din umeri, cu milă de sine însăşi. Tony a zis că mi-a fost rău cam zece ore şi nu mi-a trecut pînă duminică seara la şapte. De-asta am întîrziat acasă la părinți.

– Deci, duminică dimineață pe la nouă?

Fata dădu din cap:

– Cam atunci.

Apoi, îşi întoarse fața udă de lacrimi spre mama ei:

– Îmi pare-aşa de rău, mămico. N-am să mai fac niciodată.

Doamna Gould o strînse de umăr, privindu-i rugătoare pe cei doi polițişti:

– Asta-nseamnă că va fi inculpată?

– Pentru ce, doamnă Gould?

– Că a luat Ecstasy?

Superintendentul clătină din cap:

– Mă îndoiesc. După cum se prezintă situația, nu există nici o dovadă că a luat.

Rohypnol, poate...

– Dar eşti o domnişoară foarte neînvățată,

Bibi, şi sper că n-ai să mai vii la poliție să te smiorcăi data viitoare cînd mai accepți tablete necunoscute şi neidentificate de la un bărbat. Îți convine sau nu, răspunzi de propriul tău comportament şi sfatul cel mai bun pe care ți-l pot oferi e să mai asculți şi de tatăl tău din cînd în cînd.

„Bine zis, şefule," replică Galbraith în sinea lui.

Carpenter îşi încercă norocul cu declarația anterioară a lui Bibi.

– Nu-mi plac mincinoşii, domnişoară. Nici unuia din noi nu-i plac. Cred că şi colegului meu, detectivul inspector Galbraith, i-ai spus aseară o minciună, nu-i aşa?

Ochii fetei se dilatară într-un fel de panică, dar nu răspunse.

– Ai spus că n-ai fost niciodată pe *Crazy Daze*, cînd noi credem că ai fost.

– N-am fost.

– Ai oferit un set de amprente la începutul săptămînii. Corespund cu mai multe seturi găsite în cabina iahtului lui Steve. Eşti bună să ne explici prezența lor, în lumina afirmației că n-ai fost acolo niciodată? se încruntă el.

– Păi... Tony nu ştie, înțelegeți... o, Doamne! începu ea să tremure de nervozitate. Eu doar... Steve şi cu mine ne-am îmbătat într-o seară cînd Tony era plecat. Ar *suferi* aşa de tare dac-ar afla... are ideea asta că Steve arată bine şi ar *muri* să afle că am... în fine, ştiți dumneavoastră...

– Că ai avut relații sexuale cu Steven Harding la bordul lui *Crazy Daze*?

– Eram beți. Nici nu mai țin minte mare lucru. N-a *însemnat* nimic, insistă ea disperată, ca şi cum infidelitatea s-ar fi putut scuza atunci cînd alcoolul slăbea inhibițiile. Dar poate că ideea de *in vino veritas* era prea obscură pentru ca o fată imatură de nouăsprezece ani s-o înțeleagă.

– De ce te temi aşa de mult ca Tony să nu afle? întrebă curios Carpenter.

– Nu mă tem, holbă ea ochii şi mai tare, într-o vizibilă demonstrație că mințea.

– Ce-ți face, Bibi?

– Nimic. Doar că... uneori, îl apucă rău de tot gelozia.

– Pe Steve?

Dădu din cap.

– Şi cum se manifestă?

– N-a făcut-o decît o dată. Mi-a prins degetele cu portiera maşinii, după ce m-a găsit în bar cu Steve. El a zis c-a fost un accident, dar... în fine... Cred că n-a fost.

– Asta s-a întîmplat înainte sau după ce te-ai culcat cu Steve?

– După.

– Deci ştia ce făcuserăți?

Fata îşi apăsă mîinile pe obraji.

– Nu văd cum ar fi putut să afle... a fost plecat toată săptămîna, dar de-atunci... ei bine, e... *ciudat...*

– Cînd a fost asta?

– În vacanța trecută.

Carpenter îşi consultă agenda.

– Între douăzeci şi patru şi treizeci şi unu mai?

– Ştiu că era o vacanţă bancară.

– Perfect, zîmbi el încurajator. Doar una sau două întrebări mai am, Bibi, şi pe urmă am terminat. Îţi aminteşti o ocazie cînd Tony te ducea undeva cu maşina lui Steve şi Kate Sumner mînjise clanţa portierei din stînga cu fecalele fiicei sale?

Pe faţa tinerei apăru o expresie de silă.

– A fost oribil. M-am murdărit pe toată mîna.

– Îţi mai aduci aminte cînd a fost?

Se gîndi puţin.

– Cred că pe la începutul lui iunie. Tony spusese că avea să mă ducă la cinema în Southampton dar a trebuit să mă spăl atît de mult pe mîini ca să dau jos toată mizeria, încît pînă la urmă nu ne-am mai dus.

– Deci, după ce te culcaseşi cu Steve?

– Da.

– Mulţumesc. Ultima întrebare. Unde locuia Steve cînd era plecat?

– La *mile* distanţă, sublinie ea. Părinţii lui au o caravană în Lulworth Cove şi Tony se duce singur acolo întotdeauna cînd trebuie să-şi încarce bateriile. Eu îi tot spun c-ar trebui să se lase de predat fiindcă nu poate *suferi* deloc copiii. Zice că dacă va face o căderea nervoasă va fi vina *lor,* chiar dacă toţi ceilalţi vor spune că e fiindcă a fumat prea mult cannabis.

Interogatoriul lui Steven Harding fu mai dur. Îl informară că Marie Freemantle dăduse poliţiei o declaraţie despre relaţia lor şi că, din cauza vîrstei ei, putea fi pus sub acuzare.

Totuşi, refuză serviciile unui avocat, spunînd că nu avea nimic de ascuns. Părea să presupună că Marie fusese chestionată în urma conversației lui neoficiale cu Nick Ingram din seara precedentă şi nici Carpenter nici Galbraith nu-i schimbară opinia.

– Eşti actualmente în relații cu o fată de cincisprezece ani pe nume Marie Freemantle? îl întrebă Carpenter.

– Da.

– Despre care ştiai că e minoră cînd ai avut prima oară contact sexual cu ea?

– Da.

– Unde locuieşte Marie?

– Pe Dancer Road cincizeci şi patru, Lymington.

– De ce ne-a spus agentul tău că ai o prietenă pe nume Marie domiciliată la Londra?

– Fiindcă acolo crede el că stă. I-a luat cîteva lucrări şi, cum ea nu voia ca părinții ei să afle, am dat adresa unui magazin din Londra care joacă rolul de mijlocitor poştal.

– Ce fel de lucrări?

– Imagini nud.

– Pornografice?

Harding păru stînjenit.

– Numai porno soft.

– Video sau fotografii?

– Fotografii.

– Erai şi tu în poze cu ea?

– În unele, recunoscu el.

– Unde sînt acum fotografiile?

– Le-am aruncat peste bordul iahtului.

– Fiindcă te reprezentau comițînd acte indecente cu o fată minoră?

– Nu arată minoră.

– Răspunde la întrebare, Steve. Le-ai aruncat peste bord fiindcă te reprezentau comițînd acte indecente cu o fată minoră?

Harding dădu din cap.

– În scopul înregistrării, Steven Harding a dat din cap afirmativ. Tony Bridges ştia că te culcai cu Marie Freemantle?

– Ce treabă are Tony cu asta?

– Răspunde la-ntrebare, Steve.

– Nu cred. Nu i-am spus niciodată.

– A văzut fotografiile cu ea?

– Da. A venit pe iaht luni şi erau pe masă.

– Înainte de luni le mai văzuse?

– Nu ştiu. Mi-a făcut mizerie pe iaht acum patru luni.

Îşi plimbă limba prin gura uscată.

– Poate să le fi găsit atunci.

Carpenter se rezemă în scaun, jucîndu-se cu pixul între degete.

– Ceea ce trebuie să-l fi înfuriat, spuse el, mai mult enunțiativ decît interogativ. Îi este elevă şi avea şi el o slăbiciune pentru ea, deşi fără să o atingă, din cauza funcției lui, lucru despre care ştiai.

– Păi... ăă... cred că da.

– Înțelegem că ai cunoscut-o pe Marie Freemantle în data de 14 februarie. S-a întîmplat în timp ce aveai relația cu Kate Sumner?

– N-am avut nici o relație cu Kate Sumner, clipi el din ochi nervos, încercînd, la fel ca Tony

în seara trecută, să anticipeze direcția în care se îndreptau întrebările. M-am dus o dată la ea acasă şi s-a cam... mă rog... s-a aruncat pe mine. A fost okay, dar niciodată nu mi-au prea plăcut femeile mai în vîrstă. I-am spus clar că nu mă interesa nimic de durată şi am crezut că a înțeles. N-a fost decît un clei scurt în bucătărie – nimic de ce să te agiți.

– Deci, cînd Tony ne spune că relația a durat trei, patru luni, minte?

– Of, Iisuse! se enervă şi mai tare Harding. Ascultați, poate i-oi fi dat impresia asta. Vreau să zic, o ştiam pe Kate... înțelegeți, ca pe-o cunoştință... de-o bucată de vreme, înainte să fim efectiv împreună, şi s-ar putea să... în fine, să-i fi dat lui Tony impresia că era puțin mai mult decît a fost de fapt. A fost doar o glumă, serios. El e cam puritan.

Carpenter îl privi un moment, înainte de a-şi coborî ochii spre o hîrtie de pe masă, din fața lui.

– La trei luni după ce ai cunoscut-o pe Marie, în perioada 24-31 mai, ai avut o aventură de-o noapte cu Bibi Gould, prietena lui Tony Bridges. E adevărat?

Harding scoase un geamăt slab.

– Ei, haideți! Aia chiar *n-a fost* nimic. Ne-am îmbătat la cîrciumă şi am dus-o pe *Crazy Daze* să doarmă pînă-i trecea, pentru că Tony era plecat şi lăsase casa încuiată. S-a dat la mine cam tare şi... ce să zic, cinstit, nu-mi mai aduc aminte mare lucru. Eram trotilat şi nu pot să jur că s-a-ntîmplat ceva care să merite atenție.

– Tony ştie?

Nu răspunse imediat.

– Nu... ia ascultați, de ce-i tot dați cu Tony?

– Răspunde la întrebare, te rog. Tony ştie că te-ai culcat cu prietena lui?

– Nu ştiu. În ultima vreme, nu mai era tocmai în apele lui, aşa că mă întrebam dacă nu cumva m-a văzut-o aducînd-o înapoi, a doua zi dimineață.

Cu un gest îngrijorat, se trase de părul care-i cădea peste frunte.

– Fusese vorba să stea toată săptămîna la caravana alor lui, dar Bob Winterslow a zis că l-a văzut în ziua aia acasă la bunicul lui, pregătindu-se să-şi tracteze barca.

– Îți mai aminteşti în ce zi era?

– În lunea vacanței bancare. Salonul de coafură al lui Bibi nu e deschis în vacanțele bancare, motiv pentru care a şi putut să rămînă peste noapte, duminică.

Aşteptă ca detectivul să vorbească şi, cînd acesta tăcu, ridică mărunt din umeri.

– Ascultați, n-a fost cine ştie ce. Plănuiam să mă lămuresc cu Tony dacă zicea vreodată ceva...

Altă ridicare din umeri.

– ...dar n-a zis.

– Spune ceva în mod normal cînd te culci cu prietenele lui?

– Nu mi-am făcut un obicei din asta, ce Dumnezeu! Problema e... în fine, Bibi era la fel ca... la fel cum era şi Kate. Încerci să te porți frumos cu o femeie, şi-n clipa următoare se cațără pe tine.

Carpenter se încruntă:

– Spui că te-au forțat să ai contacte sexuale cu ele?

– Nu, dar...

– Atunci slăbeşte-mă cu scuzele.

Îşi consultă din nou însemnările.

– Cum i-a venit agentului tău ideea că Bibi era prietena ta?

Harding se trase iarăşi de păr, avînd bunul simț de a arăta jenat.

– Fiindcă i-am spus că era fată de viață.

– În sensul că ar fi fost dispusă să facă poze porno?

– Da.

– Agentul tău i-ar fi menționat asta lui Tony?

Harding clătină din cap:

– Dacă-i spunea, Tony m-ar fi sfîşiat în bucăți.

– Numai că pentru Kate Sumner nu te-a făcut bucăți, nu-i aşa?

Întrebarea îl nedumeri vizibil:

– Tony n-o cunoştea pe Kate.

– Cît de bine o cunoşteai *tu,* Steve?

– Tocmai asta-i nebunia. Aproape deloc... okay, am făcut-o o dată, dar... în fine, asta nu-nseamnă că ajungi să cunoşti pe cineva, nu? Pe urmă am evitat-o, fiindcă era penibil. După aia, a început să mă trateze de parcă aş fi nedreptățit-o în vreun fel.

Carpenter scoase declarația lui Harding:

– Ai afirmat că era obsedată de tine, Steve. *Ştiu că făcuse pentru mine o mare pasiune...* citi el. *Dădea tîrcoale pe la clubul de iahting aşteptîndu-mă să acostez... De cele mai multe ori, stă-*

tea doar şi se uita la mine, dar uneori se ciocnea de mine anume şi-şi freca sînii de braţul meu... E adevărat ceva din toate astea?

– Poate c-am exagerat un pic. S-a învîrtit într-adevăr vreo săptămînă, pînă şi-a dat seama că nu mă interesa. Pe urmă, a cam... mă rog, a abandonat ideea, cred. N-am mai văzut-o din nou pînă n-a făcut figura cu scutecul.

Carpenter căută în dosar declaraţia lui Tony Bridges.

– Iată ce-a spus Tony: *Mi-a spus de mai multe ori, anul ăsta, că avea probleme cu o femeie numită Kate Sumner, care se ţinea după el...* Te-ai hotărît să exagerezi un pic cînd i-ai spus lui Tony?

– Da.

– Ai numit-o pe Kate „curviştină“?

Harding îşi pleoşti umerii.

– Era doar o expresie.

– I-ai spus despre Kate că era uşor de tras?

– Ascultaţi, n-a fost decît un banc. Era încuiat rău de tot cu sexul. Toţi îl tachinau, nu numai eu... pe urmă a apărut Bibi şi... în fine, s-a mai destupat la cap.

Carpenter îl studie atent o clipă.

– Deci, te-ai culcat cu Bibi doar de banc?

Harding îşi privi mîinile.

– N-am făcut-o dintr-un motiv anume. S-a întîmplat şi atît. Vreau să spun, chiar *era* uşor. Singurul motiv pentru care se învîrteşte cu Tony e că are ceva cu mine. Ascultaţi, se apleca el în scaun, nu vreau să vă faceţi o idee greşită despre toată povestea asta.

– Şi care e ideea greşită, Steve?

– Nu ştiu, dar mi se pare că vi s-a pus pata pe Tony.

– Avem motive, răspunse Carpenter, trăgînd altă hîrtie din teancul aflat în fața lui şi ascunzîndu-i cuprinsul cu degetele făcute căuş. Ni s-a spus că l-ai văzut dîndu-i lui Bibi un drog numit...

Coborî ochii spre hîrtie, ca şi cum cuvîntul ar fi fost scris acolo.

– ...*rohypnol,* ca să nu se plîngă de slabele lui performanțe. E adevărat?

– Of, fir-ar să fie! îşi rezemă Harding capul în mîini. Cred că Marie a dat din gură, nu?

Începu să-şi mîngîie tîmplele cu degetele, cu mişcări încete, circulare, iar Galbraith fu fascinat de grația acțiunilor lui.

Era un tînăr extraordinar de frumos şi nu-l surprindea că fusese găsit de Kate mai atrăgător decît William.

– E adevărat, Steve?

– Oarecum. Mi-a spus că i-a scăpat-o o dată, cînd ea îi făcea o mulțime de mizerii, dar eu nu l-am văzut făcînd-o şi, din cîte pot şti, mințea cu neruşinare.

– De unde ştia despre rohypnol?

– Toată lumea ştie.

– I-ai spus tu?

Harding înălță capul pentru a privi hîrtia din fața superintendentului, întrebîndu-se vizibil cîte informații erau scrise acolo.

– Bunicul lui nu mai doarme prea bine de cînd i-a murit soția, aşa că medicul i-a recomandat rohypnol. Tony mi-a povestit, aşa că eu am rîs şi

am răspuns că-i putea rezolva toate problemele dacă punea şi el mîna pe puţin Nu-i vina mea dacă bulangiul ăsta idiot l-a şi folosit.

– Tu l-ai folosit, Steve?

– Mai lăsaţi-mă! La ce-mi trebuia?

Un zîmbet vag trecu peste chipul lui Carpenter, în timp ce schimba tactica.

– Cît de curînd după incidentul cu scutecul a început Kate să pună fecale pe maşină şi să-i declanşeze alarma?

– Nu ştiu. După cîteva zile, poate.

– De unde-ai ştiut că ea era?

– Fiindcă lăsase rahatul lui Hannah pe cearşafurile din iahtul meu.

– Lucru care s-a întîmplat pe la sfîrşitul lunii aprilie?

Harding dădu din cap.

– Dar ea n-a început acestă...

Carpenter căută o expresie potrivită.

– ...„campanie de murdărire“ decît după ce şi-a dat seama că nu erai interesat să dai curs unei relaţii cu ea?

– Nu sînt eu de *vină,* răspunse deznădăjduit Harding. Era aşa de... *de... plicticoasă.*

– Întrebarea pe care ţi-am pus-o, Steve, repetă Carpenter cu răbdare, a fost dacă şi-a început campania „de murdărire“ după ce şi-a dat seama că nu-ţi trezea interesul?

– Da, îşi înfipse el podurile palmelor în pleoape, făcînd un efort de a-şi aminti detaliile. Mi-a făcut viaţa un iad, pînă n- am mai putut suporta. Atunci m-am gîndit să-l conving pe William să-i spună că eram curist.

Superintendentul parcurse cu un deget declarația lui Harding.

– Ceea ce s-a întîmplat în iunie?

– Da.

– Ai avut vreun motiv anume de a aştepta o lună şi jumătate ca să-i pui capăt?

– Fiindcă devenea tot mai rău, nu mai bine, spuse tînărul, cu o izbucnire neaşteptată de furie, ca şi cum amintirea încă l-ar mai fi durut adînc. Am crezut că avea să se plictisească dacă nu-mi pierdeam răbdarea, dar cînd a început să-mi ia la ochi barca pneumatică, mi-am zis că pîn-aici. M-am gîndit că pe urmă avea să-nceapă cu *Crazy Daze* şi nici mort n-aş fi lăsat-o să-mi facă una ca asta.

Carpenter dădu din cap, ca şi cum ar fi găsit explicația rezonabilă. Trase din nou declarația lui Harding şi urmări pe text cu degetul.

– Deci, l-ai căutat pe William şi i-ai arătat nişte poze de-ale tale dintr-o revistă gay, fiindcă voiai să-i spună soției lui că erai gay?

– Da.

– Mmm, întinse Tony Bridges mîna după declarația lui Tony Bridges. Tony, pe de altă parte, zice că atunci cînd i-ai spus că voiai s-o reclami pe Kate la poliție pentru hărțuire, el te-a sfătuit ca în schimb să-ți muți maşina. Conform lui, *asta* a rezolvat problema. De fapt, i s-a părut destul de amuzant cînd i-am spus aseară că soluția ta pentru a scăpa de hărțuielile lui Kate a fost să-i arăți lui William fotografii gay de-ale tale. A spus: *De cînd îl ştiu, Steve a avut un obraz ca talpa bocancului.*

Harding ridică din umeri:

– Ei, şi? A mers. Numai asta mă interesa.

Încet, Carpenter îndreptă hîrtiile de pe masă, în fața lui.

– De ce crezi că asta a fost? îl întrebă el. Vreau să zic, nu sugerezi serios că o femeie atît de furioasă pentru că fusese refuzată încît era gata să te hărțuiască şi să te intimideze luni de zile avea să renunțe pur şi simplu cînd afla că erai gay? Şi-n fond, eşti sau nu eşti? Recunosc, nu sînt expert în dezordinile mintale, dar aş crede că intimidarea ar fi devenit cu atît mai gravă. Nimănui nu-i convine să fie făcut de rîs, Steve.

Harding îl privi perplex;

– Doar că *a încetat.*

Superintendentul clătină din cap:

– Nu poți înceta un lucru pe care nu l-ai început niciodată, fiule. A, cu siguranță, a şters scutecul lui Hannah pe cearşaful tău într-un moment de iritare, ceea ce probabil i-a dat lui Tony ideea, dar nu Kate se răzbuna pe tine, ci prietenul tău. Era o răzbunare deosebit de potrivită, la urma urmei. Tu l-ai iritat ani de zile. Probabil l-a încîntat la nebunie să ți-o plătească şi el cu aceeaşi monedă. Singurul motiv pentru care a încetat a fost amenințarea ta de a te adresa poliției.

Pe chipul lui Harding apăru un zîmbet grețos, ca o acuarelă diluată. Părea să-i vină rău, îşi spuse Carpenter, cu satisfacție.

Mama lui William Sumner renunțase de mult la încercările de a-şi determina fiul să vorbească. Surprinderea inițială în fața apariției lui neanun-

țate la ușa ei făcuse loc fricii și, la fel ca o ostatică, încerca să-l liniștească, nu să-l înfrunte.

Indiferent ce anume îl adusese înapoi în Chichester, nu era un lucru pe care el să fi vrut să i-l împărtășească. Părea să alterneze între furie și spaimă, legănîndu-se înainte și-napoi în accese de mișcare frenetică, numai pentru a se prăbuși într-o letargie înlăcrimată cînd îi trecea criza. Nu-l putea ajuta. Păzea telefonul cu fanatismul unui nebun, iar bătrîna, handicapată de nemișcare și groază, se retrase într-o observare tăcută.

În ultimele douăsprezece luni, devenise un străin pentru ea, iar un soi de antipatie înfrînată o împingea spre cruzime. Constată că-l desconsidera. Întotdeauna îi lipsise șira spinării, își spunea ea, motiv pentru care Kate dobîndise atît de ușor ascendentul asupra lui. Gura i se strînse între riduri disprețuitoare, în timp ce asculta suspinele seci care-i zguduiau făptura slabă și, cînd în sfîrșit rupse tăcerea, femeia își dădu seama cu un sentiment fatalist că ar fi putut prevedea ce avea să spună.

– ...N-am știut ce să fac...

Bănuia că-și ucisese soția. Acum, se temea că-și omorîse și copilul.

Cînd ușa celulei se deschise, Tony Bridges se ridică în picioare și îl privi pe Galbraith cu un zîmbet stingherit. Încarcerarea îl împuținse, arăta ca un om mărunt și nesemnificativ, care descoperise ce însemna ca viața să-i fie controlată de alții. Se terminase cu atitudinea țanțoșă de ieri, înlocuită de o recunoaștere nervoasă a faptului

că puterea lui de convingere se tocise în zidul de piatră al neîncrederii poliției.

– Cît mă veți ține aici?

– Atît cît va fi necesar, Tony.

– Nu ştiu ce vreți de la mine.

– Adevărul.

– Tot ce-am făcut a fost să fur o barcă.

Galbraith clătină din cap. I se păru că vedea un regret momentan în privirea speriată care o întîlni un moment pe a lui, înainte de a se retrage pentru a-l lăsa pe tînăr să treacă. Era un soi de remuşcare, presupunea.

– ...N-am vrut s-o fac. N-am făcut-o – nu cu adevărat. Kate ar mai trăi şi acum, dacă n-ar fi încercat să mă împingă peste margine. Din vina ei a murit. Ne înțelegeam de minune, pînă s-a repezit la mine şi, cînd m-am dezmeticit, era în apă. Nu mă poate acuza nimeni pentru asta. N-ar fi fost normal s-o înec şi pe Hannah, dacă aveam de gînd s-o omor pe mama ei?...

Capitolul 25

Broxton House dormita paşnic în lumina soarelui de după-amiază, cînd Nick Ingram îşi opri maşina în faţa porticului de la intrare. Ca întotdeauna, se opri să-i admire liniile curate, în unghiuri drepte, şi tot ca întotdeauna, îi regretă lenta deteriorare. Pentru el, mai mult poate decît pentru familia Jenner, reprezenta ceva valoros, un memento viu că frumuseţea exista în toate; dar la o adică, în pofida muncii lui, Nick era de un sentimentalism durabil, cîtă vreme ele nu erau. Uşile duble stăteau larg deschise, ca o invitaţie pentru orice hoţ în trecere, iar Ingram luă geanta Celiei de pe masa din hol, în drum spre salon. Tăcerea se aşternuse peste casă ca o pătură de praf, iar Ingram se îngrijoră dintr-o dată că sosise prea tîrziu. Pînă şi propriii săi paşi pe duşumeaua de marmură se auzeau doar ca o şoaptă în marea pustietate care-l înconjura.

Deschise încet uşa salonului şi păşi înăuntru. Celia stătea rezemată de perne, cu ochelarii bifocali alunecaţi în vîrful nasului şi gura deschisă, sforăind uşor, iar Bertie îşi ţinea capul pe perna de lîngă ea. Arătau ca un tablou din *Naşul,* iar Nick se stăpîni cu greu să nu rîdă sonor. Sentimentalul din el privea cu drag. Poate că Maggie avea dreptate, îşi spuse. Poate că fericirea avea mai mult de-a face cu contactul fizic decît cu igiena. Cui îi păsa de taninul din ceştile de ceai, cînd aveai o sticlă păroasă cu apă fierbinte gata oricînd să se culce alături de tine şi să te iubească, în vreme ce nimeni altcineva n-o mai făcea? Bătu uşurel într-un panou al uşii şi privi amuzat cum Bertie deschise prudent un ochi, apoi îl închise la loc, cu vizibilă uşurare, dîndu-şi seama cu vizibilă uşurare că Nick nu avea nici o pretenţie la loialitatea lui.

– Nu dorm, să ştii, spuse Celia, ridicînd o mînă să-şi potrivească ochelarii. Te-am auzit intrînd.

– Vă deranjez?

– Nu, se săltă ea mai sus, trăgîndu-şi jacheta peste piept, într- o încercare tardivă de a-şi proteja demnitatea.

– Nu trebuia să vă lăsaţi geanta pe masa din hol, îi spuse el, apropiindu-se s-o pună pe pat. V-o putea fura oricine.

– N-au decît, dragul meu. N-am înăuntru nimic demn de luat.

Îl privi atentă.

– Te prefer în uniformă. Îmbrăcat aşa, arăţi ca un grădinar.

– Am spus c-o ajut pe Maggie la zugrăvit şi nu pot vopsi în uniformă, îşi trase el un scaun. Unde e?

– Unde i-ai spus dumneata. În bucătărie, oftă Celia. Sînt îngrijorată din cauza ei, Nick. N-am crescut-o pentru munca manuală. Pînă termină, va avea nişte mîini de marinar.

– Le şi are deja. Nu poţi să mături grajdurile şi să cari găleţile cailor zi de zi, rămînînd cu mîinile fine. Se exclud reciproc.

Celia ţistui dezaprobator:

– Un gentleman nu observă aşa ceva.

Întotdeauna ţinuse la ea. Nu ştia de ce, decît că atitudinea ei directă îl atrăgea. Poate îi amintea de propria lui mamă, o femeie Cockney practică, decedată de zece ani. Cu siguranţă, îi era mai uşor să se înţeleagă cu oamenii care spuneau ce aveau pe suflet decît cu cei care-şi învăluiau sentimentele în zîmbete ipocrite.

– Ba probabil să observă, să ştiţi. Numai că nu menţionează.

– Dar tocmai asta e, prostuţule, replică ea arţăgoasă. Un gentleman se cunoaşte după maniere.

Ingram zîmbi:

– Deci preferaţi un mincinos în locul unui om cinstit? Nu impresia asta mi-aţi dat-o acum patru ani, cînd şi-a făcut Robert Healey numărul.

– Robert Healey era un bandit.

– Da, dar unul simpatic.

Celia se încruntă la el:

– Ai venit aici ca să mă enervezi?

– Nu, am venit să văd dacă vă simţiţi bine.

– Ei bine, mă simt, îl alungă ea cu un gest. Du-te şi găseşte-o pe Maggie. Sînt sigură că se va bucura să te vadă.

Ingram nu schiţă nici o mişcare.

– A fost chemată vreuna dintre dumneavoastră două ca martoră la procesul lui Healey?

– Ştii bine că nu. A fost judecat doar pentru ultima înşelăciune. Noi, toţi ceilalţi, a trebuit să stăm mai în spate, ca să nu încurcăm pricina, ceea ce m-a înfuriat mai tare ca orice. Voiam să apar în instanţă, ca să-i spun netrebnicului ăluia părerea nea despre el. N-aveam să-mi mai primesc niciodată banii înapoi, dar cel puţin puteam să mă răzbun.

Îşi încrucişă braţele peste piept.

– Oricum, nu e un subiect asupra căruia să doresc să stărui. Este nesănătos să scormoneşti trecutul.

– Aţi citit reportajele despre proces? continuă el, neluîndu-i în seamă declaraţia.

– Unul sau două, răspunse scurt Celia, pînă am renunţat, de furie.

– Ce v-a înfuriat?

Buza bătrînei începu să tresară într-un uşor tic nervos.

– Îi descriau victimele ca pe nişte femei singure, disperate după iubire şi atenţie. În viaţa mea nu m-a scandalizat mai rău ceva. Ne făceau să părem nişte proaste.

– Dar cazul dumneavoastră nu a fost judecat, îi atrase Nick atenţia, iar acea descriere se aplica ultimelor lui victime – două surori vîrstnice şi nemăritate, care locuiau singure într-o fermă izolată

din Cheshire. O țintă perfectă pentru Healey, cu alte cuvinte. N-a fost descoperit decît fiindcă a încercat să grăbească frauda, falsificîndu-le numele pe cecuri. Administratorul băncii a fost destul de îngrijorat ca să se adreseze poliției.

Ticul continua să tresară.

– Atîta doar că, uneori, îmi spun că era adevărat, zise ea cu dificultate. Nu m-am gîndit niciodată că eram singure, dar am cam înflorit într-adevăr cînd a intrat în viețile noastre şi mă simt umilită de fiecare dată cînd îmi amintesc.

Ingram duse mîna în buzunarul de la spate al blugilor şi scoase o tăietură dintr-un ziar.

– Am adus ceva ce vreau să vă citesc. Ceea ce i-a spus judecătorul lui Healey înainte de pronunțarea sentinței.

Netezi hîrtia pe genunchi.

– *Eşti un om educat, cu un I.Q. înalt şi stil fermecător,* citi Ingram, *iar aceste calități te fac extrem de periculos. Manifeşti o desconsidrație lipsită de scrupule față de sentimentele victimelor dumitale, iar în acelaşi timp exerciți un considerabil farmec şi inteligență pentru a le convinge de sinceritatea dumitale. Prea multe femei au fost amăgite de dumneata pentru ca cineva să creadă că naivitatea LOR* – accentuă el cuvîntul – *a fost singurul motiv al succeselor dumitale şi sînt convins că reprezinți o reală amenințare la adresa societății.*

Depuse hîrtia pe pat.

– Judecătorul a recunoscut că Healey *era* un om fermecător şi inteligent.

– Totul era o prefăcătorie, răspunse Celia,

căutîndu-şi consolarea la Bertie, pe care începu să-l scarpine între urechi. Era actor.

Ingram se gîndi la talentul actoricesc foarte modest al lui Steven Harding şi clătină din cap.

– N-aş crede, spuse el cu blîndeţe. Nimeni n-ar putea menţine o asemenea prefăcătore timp de un an. Farmecul era veritabil, ceea ce v-a atras şi pe dumneavoastră şi pe Maggie, şi am impresia că problema amîndorura e greutatea de a vă reconcilia cu acest lucru. Trădarea lui devine mult mai gravă dacă l-aţi plăcut.

– Nu-i adevărat, scoase ea un şerveţel de sub pernă, pentru a-şi sufla nasul. Cel mai mult mă supără faptul că am crezut că ne plăcea şi *el* pe noi. Nu sîntem chiar atît de greu de iubit, nu-i aşa?

– Deloc. Sînt sigur că vă adora pe amîndouă. Toată lumea vă iubeşte.

– Of, nu fi absurd! se răsti Celia. Dacă ne iubea, nu ne-ar fi jefuit.

– Ba cum să nu, îşi rezemă Ingram bărbia în mîini, privind-o. Problema dumneavoastră, doamnă, e că sînteţi o conformistă. Presupuneţi că toţi ceilalţi trebuie să se comporte la fel şi chiar o fac. Dar Healey era un escroc profesionist. Hoţia era meseria lui. Şi-a făcut din ea o carieră de zece ani, nu uitaţi. Asta nu înseamnă că nu ţinea la dumneavoastră, cum nu însemnă nici că eu n-aş ţine la dumneavoastră, dacă aş fi nevoit să vă arestez.

Gura i se arcui într-un zîmbet strîmb.

– Dacă nu vrem să murim de foame, facem ceea ce ştim cel mai bine pe lumea asta, iar dacă

acel lucru ne întristează, plîngem de nu mai putem.

– Prostii.

– Oare? Credeți că mie îmi face plăcere să arestez un copil de zece ani pentru vandalism cînd știu că provine dintr-o familie dezorganizată, că fură fiindcă nu știe să citească și că va fi bătut cu cureaua de maică-sa fiindcă e prea proastă ca să-l trateze altfel? Îl pedepsesc pe băiat pentru că asta sînt plătit să fac, dar țin de-o mie de ori mai mult la el decît la maică-sa. Și criminalii sînt oameni, ca toți ceilalți, și nici o lege nu spune că nu pot fi agreabili.

Celia îl privi peste lentilele bifocale.

– Da, dar pe Martin *nu* l-ai plăcut, Nick, așa că să nu susții contrariul.

– Într-adevăr, recunoscu el, nu l-am plăcut, dar era un sentiment personal. L-am considerat un flecar de nota A. Sincer să fiu, însă, n-am crezut nici un moment că doamna Fielding spunea adevărul cînd l-a acuzat că-i furase antichitățile. În ceea ce mă privea pe mine, era mai imaculat decît zăpada... de-a dreptul perfect, de fapt... visul oricărei tinere femei.

Zîmbetul i se strîmbă și mai mult.

– Am presupus – și încă o mai cred, pentru că nu corespundea cu modul de operare al lui Healey – că era vorba de senilitate doamnei Fielding, și singurul motiv pentru care am venit la dumneavoastră era că n-am putut rezista ispitei de a-i mai tăia din nas lui Healey.

Ridică ochii spre ai ei.

– Cu siguranță, nu m-a ajutat să descopăr

nimic din ceea ce urmărea de fapt. Chiar şi cînd Simon Farley mi-a spus că dăduse două cecuri fără acoperire la cîrciumă şi mi-a cerut s-o rezolv repede fiindcă nu voia scandal, nici nu mi-a dat prin minte că Martin era un profesionist. Dacă bănuiam, aş fi abordat altfel situația şi poate că nu v-ați fi pierdut banii, iar soțul dumneavoastră ar fi fost şi acum în viață.

– Of, pentru numele lui Dumnezeu! exclamă ea enervată, trăgîndu-l atît pe tare pe Bertie de urechi încît bietul animal îşi încreți fruntea de durere. Nu-mi începe să te simți şi dumneata vinovat.

– De ce nu? Dacă eram mai bătrîn şi mai înțelept, mi-aş fi putut face mai bine treaba.

Într-o manifestare de tandrețe necaracteristică pentru ea, Celia îi puse o mînă pe umăr.

– Mi-a fost destul de greu să fac față propriei mele vinovății, fără a mă mai apăsa şi a dumitale şi a lui Maggie. După cum spune ea, tatăl ei a murit fiindcă a strigat la el. *Eu* îmi amintesc că a făcut o criză de nervi şi, după două săptămîni, a căzut mort cînd a băut peste măsură în cabinet. Dacă e să-i dau crezare fiului meu, a murit de inimă rea, fiindcă Maggie şi cu mine îl tratam ca pe un proscris în propria lui casă.

Oftă.

– Adevărul e că Keith suferea de alcoolism cronic, cu antecedente cardiace, şi putea muri în orice clipă, deşi e clar că escrocheriile lui Martin numai bine nu i-au făcut. Şi nu era ca şi cum ar fi fost furați banii lui Keith. Ai mei erau. Tatăl meu mi-a lăsat zece mii în testament, acum douăzeci

de ani, şi am reuşit să-i înmulţesc pînă la o sută de mii, jucînd la bursă.

Amintirea o făcu să se încrunte iritată, înainte de a-l bate scurt pe umăr:

– Toate astea-s ridicole. Una peste alta, singurul vinovat e Robert Healey şi refuz să las pe oricine altcineva să-şi asume răspunderea.

– Asta vă include şi pe dumneavoastră şi Maggie, sau veţi continua să vă puneţi cenuşă-n cap pentru ca şi noi, ceilalţi, să ne simţi vinovaţi prin asociere?

Îl privi un moment gînditoare.

– Am avut dreptate ieri în legătură cu dumneata. Eşti un tînăr *foarte* provocator, îşi agită ea o mînă spre hol. Du-te şi fă-te util. Ajut-o pe fiica mea.

– Se descurcă perfect şi singură. Probabil că doar am să stau să mă uit.

– Nu vorbeam despre vopsitul bucătăriei, replică Celia.

– Nici eu, dar răspunsul rămîne acelaşi.

O clipă, îl privi fără expresie, apoi scoase un chicotit gutural:

– Pe principiul că cel care aşteaptă le primeşte pe toate?

– Pînă acum a mers, întinse el mîna spre una dintr-ale ei, prinzîndu-i-o strîns. Sînteţi o femeie intuitivă, doamnă J. Întotdeauna am dorit să vă cunosc mai bine.

– Of, pentru numele lui Dumnezeu, bagă-ţi minţile-n cap! îi împinse ea mîna. Încep să cred că Robert Healey era un novice pe lîngă dumneata.

Îl amenință cu degetul:

– Şi nu mă mai numi „doamnă“. E copleşitor de *infra dig* şi mă face să mă simt ca o spălătoreasă.

Închise ochii şi trase adînc aer în piept, ca şi cum s-ar fi pregătit să-i decerneze bijuteriile coroanei.

– Mă poți numi Celia.

...Nu mai puteam gîndi normal, asta era problema... dacă m-ar fi ascultat, doar, în loc să strige tot timpul... Cred că ceea ce m-a surprins a fost forța ei... Altfel, nu i-aş fi rupt degetele... a fost uşor... erau foarte mici, ca nişte iadeşuri, dar nu e genul de lucru pe care ar dori un om să-l facă... să zicem aşa, nu sînt mîndru că am făcut-o...

Nick o găsi pe Maggie în bucătărie, cu brațele încrucişate, privind pe fereastră la caii din padocul uscat de secetă. Pe tavan se aşternuse un strat de emulsie albă strălucitoare, dar nici unul dintre pereți încă nu fusese atins, iar ruloul de zugrăvit era abandonat în tasă, unde vopseaua se întărea.

– Ia uite la dobitoacele astea nenorocite, spuse ea. Cred c-am să telefonez, ca să-i dea în judecată pe bestiile de proprietari.

O cunoştea prea bine.

– Ce te sîcîie de fapt?

Maggie se răsuci în loc, sfidătoare:

– Am auzit totul. Ascultam la uşă. Probabil te-ai crezut foc de deştept?

– În ce sens?

– Martin şi-a dat osteala s-o seducă pe mama înainte de a mă seduce pe mine. Atunci, am fost impresionată de tactica lui. Pe urmă, am înțeles că era singurul lucru care m-ar fi putut atenționa că era un escroc şi un mincinos.

– Poate a descoperit că-i mergea mai uşor cu ea, sugeră ponderat Nick. Mă bucură, mama ta. Şi, ca să se ştie, n-am intenția să te seduc. Ar fi ca şi cum mi-aş croi drum printr-o jumătate de milă de sîrmă ghimpată – o muncă a naibii de grea, dureroasă şi fără nici un rezultat.

Îl învrednici cu un zîmbet sucit:

– Ei bine, nu te aştepta să te seduc *eu* pe *tine,* replică ea arțăgoasă, fiindcă o să te-apuce bătrînețele.

Nick desprinse din tasă sulul de zugrăvit şi îl băgă sub apa de la robinet.

– Crede-mă, nimic nu e mai departe de intențiile mele. Mi-e prea frică să nu m-aleg cu-o falcă ruptă.

– Martin n-a avut nici o problemă.

– Nu, confirmă el sec. Dar, în fond, Martin n-ar fi avut probleme nici cu un elefant, dacă ieşeau ceva bani. Mama ta are o perie de frecat? Trebuie să scoatem vopseaua întărită din tasa asta.

– Trebuie să cauți în bucătărie.

Îl privi într-o tăcere furioasă cum scormonea prin resturile vechi de patru ani, în căutarea ustensilelor de curățat.

– Ipocrit mai eşti, continuă ea. Tocmai ai petrecut o jumătate de oră activînd respectul de

sine al mamei prin ai spune cît de adorabilă este, dar eu mă pomenesc comparată cu un elefant.

Se auzi un rîs înfundat.

– Martin nu s-a culcat cu mama ta.

– Şi ce contează asta?

Nick ieşi cu o găleată plină de cîrpe solidificate.

– Mă deranjează faptul că dormi cu un cîine, spuse el sever. Al dracului să fiu dac-am să închid ochii şi față de un dihor.

Se lăsă o scurtă tăcere, înainte ca Maggie să pufnească în rîs.

– Pe moment, Bertie e în pat cu mama.

– Ştiu. E cam cel mai prost cîine de pază pe care l-am cunoscut vreodată.

Scoase grămada de cîrpe din găleată şi le ridică să le inspecteze.

– Asta ce naiba mai e?

Alte rîsete.

– Indispensabilii tatălui meu, idiotule. Mama-i foloseşte în loc de cîrpe, fiindcă nu costă nimic.

– A, just, puse el găleata în chiuvetă, pentru a o umple cu apă. Înțeleg logica. Era un tip masiv, tatăl tu. Aici e destul material ca să ajungă la un costum *trois pices.*

Desprinse o pereche de chiloți-pantaloni în dungi.

– Sau un şezlong, încheie el, îngîndurat.

Ochii lui Maggie se îngustară bănuitori:

– Nici să nu te gîndeşti să mă seduci cu chiloții tatălui meu, canalie, că de nu, îți vărs toată găleata aia-n cap.

Nick îi zîmbi:

– Asta nu-i seducție, Maggie, e curte. Dacă voiam să te seduc, aş fi adus cu mine cîteva sticle de brandy.

Stoarse chiloții-şort şi îi ridică să-i cerceteze.

– Totuşi... dacă presupui că ăştia ar da rezultate...

...de cele mai multe ori sîntem numai eu, nava şi marea... îmi place aşa... mă simt comod înconjurat de spațiu... oamenii te pot călca pe nervi, după un timp... mereu vor ceva de la tine... de obicei, dragoste... dar totul e destul de superficial... Marie? E okay... nimic nemaipomenit... sigur că mă simt responsabil pentru ea, dar nu pentru totdeauna... nimic nu e veşnic... decît marea... şi moartea...

Capitolul 26

John Galbraith se opri lîngă maşina lui William Sumner, pe strada din Chichester, şi se aplecă să privească pe fereastră.

Vremea era încă frumoasă, iar căldura acoperişului înfierbîntat de soare îi ardea faţa. Porni pe cărare spre apartamentul Angelei Sumner şi sună la uşă. Aşteptă zornăitul lanţului.

– Bună ziua, doamnă Sumner, salută Galbraith, cînd ochii strălucitori ai femeii priviră prin deschizătură. Cred că William e la dumneavoastră, arătă el spre maşina parcată. Pot vorbi cu el?

Oftînd, bătrîna scoase lanţul şi deschise larg uşa.

– Am vrut să vă telefonez dar, cînd i-am propus, a smuls firul din perete.

Galbraith dădu din cap:

– Am încercat de mai multe ori, însă nu răspundea nimeni. Dacă aţi fost acasă, aşa se ex-

plică. M-am gîndit să vin oricum.

Doamna Sumner îşi întoarse fotoliul rulant, pentru a-l conduce pe coridor.

– Tot spune că nu ştie ce să facă. Asta înseamnă că el a omorît-o?

Galbraith îi puse o mînă pe umăr, liniştitor:

– Nu. Fiul dumneavoastră nu e un asasin, doamnă Sumner. O iubea pe Kate. Cred că i-ar fi dat şi luna de pe cer, dacă i-o cerea ea.

Se opriră în uşa salonului. William stătea prăbuşit într-un fotoliu, cuprinzîndu-şi protector trupul cu braţele şi ţinînd telefonul în poală, cu obrazul neras şi ochii înroşiţi şi umflaţi de prea mult plîns şi prea puţin somn. Galbraith îl studie îngrijorat, recunoscînd că era oarecum responsabil pentru că-l împinsese pînă la limită. Putea scuza amestecul în secretele lui William şi Kate, în numele justiţiei, dar nu era decît o logică rece. Ar fi putut să fie mai delicat, îşi spuse el – întotdeauna puteai fi delicat – dar, din păcate, delicateţea rareori ducea la adevăr.

Strînse umărul Angelei Sumner.

– Poate ne faceţi un ceai, îi propuse el, dîndu-se la o parte pentru a-i lăsa loc să-şi întoarcă scaunul. Aş dori să-i spun lui William cîteva cuvinte între patru ochi, dacă e posibil.

Femeia dădu din cap, recunoscătoare:

– Voi aştepta pînă mă chemaţi.

Galbraith închise uşa în urma ei, ascultînd ţiuitul motorului electric care se pierdea spre bucătărie.

– L-am prins pe asasinul lui Kate, William, spuse el, aşezîndu-se pe scaunul din faţa lui.

Steven Harding a fost acuzat oficial de răpire, viol şi omucidere, şi va fi trimis curînd în închisoare pentru a aştepta procesul. Vreau să subliniez că soţia ta nu a fost părtaşă la ceea ce i s-a întîmplat ci, dimpotrivă, s-a luptat din răsputeri pentru a se salva pe sine însăşi şi pe Hannah.

Tăcu o clipă pentru a cerceta chipul lui William, dar cînd văzu că nu avea nici o reacţie, continuă:

– Nu voi susţine că n-a avut relaţii sexuale cu Steven Harding, anterior evenimentelor din săptămîna trecută, fiindcă a avut. Totuşi, n-a fost decît o aventură scurtă, acum cîteva luni, şi a urmat unei campanii prelungite a lui Harding de a o face să-i cedeze. Totuşi – ceea ce e foarte important, denatură el deliberat adevărul în favoarea lui Kate – e clar că s-a hotărît foarte repede să pună capăt relaţiei, cînd şi-a dat seama că pentru ea căsnicia era mai importantă decît o slăbiciune oarecare pentru un bărbat mai tînăr. Nenorocul ei a fost neputinţa de a recunoaşte că Steven Harding e obsedat de sine însuşi şi periculos de imatur, şi că avea motive să se teamă de el.

O nouă pauză.

– Se simţea singură, William.

Din pieptul celuilalt ieşi un suspin sugrumat.

– Am urît-o atît de mult... Am ştiut că era mai mult decît o cunoştinţă oarecare, cînd ea a spus că nu voia să mai vină la noi în casă. La început, flirtase cu el, apoi s-a înrăit şi a început să-l facă în tot felul... Cred că se plictisise de ea...

– Atunci ţi-a arătat Harding fotografiile?

– Da.

– De ce a făcut-o, William?

– A spus că voia să i le-arăt lui Kate, dar...

Ridică la gură o mînă tremurătoare.

Galbraith îşi aminti un lucru pe care-l spusese Tony în seara trecută.

Singurul motiv pentru care Steve face pornografie e faptul că ştie că se vor uita numai nişte tipi anormali. N-are complexe cu sexul, aşa că-l excită să se gîndească la ei frecîndu-şi-o cu pozele lui...

– Dar de fapt voia să ți le arate ție?

Sumner dădu din cap:

– Voia să dovedească faptul că soția mea s-ar fi culcat cu oricine – chiar şi cu un bărbat care prefera alți bărbați – decît că se culce cu mine.

Lacrimile îi şiroiau pe față.

– Cred că i-a spus că nu eram prea grozav. Am răspuns că nu voiam să văd pozele, aşa că a pus revista pe masă în fața mea şi mi-a spus...

Se chinui să reia cuvintele, închizînd chinuit ochii, ca pentru a şterge amintirea.

– ...„s-o sug".

– A spus că se culcase cu Kate?

– N-a avut nevoie. Am ştiut, cînd Hannah l-a lăsat s-o ia în brațe pe stradă, că se întîmpla ceva... pe mine nu mă lăsase niciodată s-o fac.

Din ochii obosiți i se prelinseră alte lacrimi.

– *Ce* a spus, William?

Sumner îşi ciupi buzele.

– Că viața lui devenise insuportabilă de cînd Kate îi freca lucrurile cu scutecele lui Hannah şi

că dacă n-o puneam să înceteze avea să anunțe poliția.

– Şi l-ai crezut?

– Kate era... aşa, spuse el, cu glas întretăiat. Putea fi foarte veninoasă cînd nu ieşea cum voia ea.

– I-ai arătat revista?

– Nu.

– Ce-ai făcut cu ea?

– Am ținut-o în maşină.

– De ce?

– Ca să mă uit... să-mi amintesc...

Îşi rezemă capul de spătarul fotoliului, cu privirea în tavan.

– Ca să am ce urî, cred.

– I-ai vorbit lui Kate despre asta?

– N-avea nici un rost. Ar fi mințit.

– Şi-atunci ce ai făcut?

– Nimic, răspunse el simplu. Am continuat ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat. Întîrziam la lucru... stăteam în cabinetul meu... o evitam... Nu puteam *gîndi,* înțelegi. Mă tot întrebam dacă era al meu copilul.

Se întoarse spre polițist:

– Era?

Galbraith se aplecă înainte, prinzîndu-şi mîinile între genunchi:

– Medicul legist a estimat vîrsta foetusului la paisprezece săptămîni, ceea ce plasează concepțiunea la începutul lunii mai, dar legătura lui Kate cu Harding s-a terminat la sfîrşitul lui martie. Îi pot cere medicului să facă un test A.D.N. dacă vrei o probă certă, dar cred că nu încape nici o

îndoială că era însărcinată cu fiul tău. Nu se culca pe unde apuca, William.

Tăcu, pentru a lăsa informația să-şi facă efectul.

– Dar nu încape nici o îndoială că Steven Harding a acuzat-o pe nedrept de hărțuire. Da, s-a dezlănțuit o dată, într-un moment de furie, dar probabil numai fiindcă era revoltată pe sine însăşi pentru că-i cedase. Adevăratul făptaş era un prieten al lui Harding. Kate l-a refuzat, aşa că s-a folosit de ea ca de un paravan pentru propria lui răzbunare, fără a se gîndi o clipă în ce pericol o punea.

– *N-am crezut niciodată că avea să-i facă ceva... Iisuse! Credeți că am vrut s-o omoare? Era o ființă tristă... singură... plicticoasă... Doamne, dacă avea vreo bucurie, trebuie că şi-o ținea bine ascunsă... Ascultați, ştiu că sună nasol – acum nu mai sînt nici eu mîndru – dar mi s-a părut comic felul cum reacționa Steve. Se căca pe el de frica ei. Povestea aia cu ascunsul după colțuri era adevărată. Credea c-avea să-l atace în mijlocul străzii, dacă reuşea să-l prindă pe nepregătite. Tot vorbea despre filmul „Atracție fatală“ şi spunea că greşeala lui Michael Douglas a fost că n-a lăsat personajul lui Glenn Close să moară cînd a încercat să se sinucidă.*

– De ce nu ne-ai spus înainte? întrebase Carpenter.

– Fiindcă trebuie să crezi că cineva e vinovat, înainte să te bagi în belea. Nici într-un milion de ani n-aş fi crezut că Steve avea vreo legătură. Nu-i place violența.

– Încearcă atunci cu violarea, replicase Carpenter. În principiu, crezi că există cineva sau ceva ce să nu *fi fost violat de prietenul tău? Ospitalitatea... prietenia... căsnicia... femei... fete... fiecare afurisită de lege la care te poți gîndi... Nu ți-a trecut nici un moment prin minte, Tony, că un om de-o patologie antisocială atît de intensă ca Steven Harding, atît de indferent față de sensibilitățile altora, putea să reprezinte un pericol pentru o femeie despre care credea că-l teroriza?*

Sumner continuă să privească în tavan, ca şi cum răspunsurile s-ar fi găsit undeva în suprafața albă a acestuia.

– Cum a adus-o pe iaht, dacă ea nu mai era interesată? întrebă el sec. Ai spus că nimeni n-a mai văzut-o cu el, după ce au vorbit în față la Tesco.

– *Mi-a zîmbit ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat, le spusese Harding, m-a întrebat ce mai făceam şi cum mergea cu actoria. Am răspuns că mare tupeu avea să mai vorbească măcar cu mine după ceea ce făcuse, iar ea n-a făcut decît să rîdă şi mi-a spus să-mi bag mințile-n cap. „Mi-ai făcut a favoare,“ a zis. „M-ai învățat să-l apreciez pe William şi dacă eu nu-ți port nici o ranchiună, de ce mi-ai purta tu?“ I-am spus că ştia al naibii de bine de ce-i purtam rîcă, aşa c-a-nceput să se zbîrlească. „Ți-am plătit-o cu aceeaşi monedă,“ a răspuns. „Ai fost un căcănar.“ Şi a plecat. Cred că asta m-a înfuriat cel mai tare – nu suport cînd oamenii îmi întorc spatele – dar ştiam că femeia din Tesco se uita, aşa că am traversat High Street şi am luat-o pe după*

tarabele pieței de vis-a-vis, urmărind-o. Nu plănuiam decît să-i spun totul în față, să-i zic că avea noroc că nu mersesem la poliție...

– Sîmbăta e zi de piață pe Hight Street, în Lymington, spuse Galbraith, aşa că locul era ticsit de vizitatori din afară. Oamenii nu observă mare lucru în mijlocul unei mulțimi. A urmărit-o de la distanță, aşteptînd să se întoarcă din nou spre casă.

– *Părea destul de furioasă, deci cred c-o enervasem. A luat-o pe Captain's Row, aşa c-am ştiut că probabil se ducea acasă. I-am dat o şansă, să ştiți. M-am gîndit că dacă o lua pe sus, o lăsam în pace, dar dacă o lua pe drumul de jos, pe lîngă clubul de iahting şi garajul lui Tony, aveam să-i dau o lecție...*

– Foloseşte un garaj de la vreo două sute de iarzi de casa voastră, continuă Galbraith. A ajuns-o din urmă cînd trecea prin dreptul lui şi a convins-o să intre cu Hannah înăuntru. Mai fusese de cîteva ori, cu prietenul lui Harding, Tony Bridges, aşa că e clar că nu s-a aşteptat să fie vreun motiv de îngrijorare.

– *Femeile sînt nişte boarfe-aşa de proaste. Cred orice, atîta vreme cît tipul pare sincer. N-a trebuit decît să-i spun că-mi părea rău, să-mi storc cîteva lacrimi – sînt actor, aşa că mă pricep – şi iarăşi a fost toată numai zîmbete şi-a zis că ba nu, ei îi părea rău, nu voise să fie crudă şi n-am fi putut să lăsăm morții cu morții şi să rămînem prieteni? Aşa că eu am zis, sigur, ce-ar fi fost să-i dau nişte şampanie din garajul lui Tony ca să vadă că nu mai aveam nici un gînd rău?*

Poţi s-o bei cu William, i-am zis, numai să nu-i spui că e de la mine. Dacă era cineva pe stradă, sau dacă moş Bridges se uita de după perdele, n-aş fi făcut-o. Dar a fost al dracului de uşor. După ce-am închis uşile garajului, am ştiut că puteam să fac orice voiam...

– Trebuie să-ţi aminteşti cît de puţin îl ştia, William. Conform lui Harding însuşi, toate cunoştinţele ei despre el proveneau din două luni de complimente şi atenţii continue, timp în care voise să se culce cu ea, o scurtă perioadă de amor nesatisfăcător pentru amîndoi, care a făcut ca *el* s-o trateze cu refuz şi *ea* să se răzbune meschin cu scutecul lui Hannah pe cearşafurile lui din cabină, după care au urmat patru luni de evitări reciproce. În ceea ce o privea pe ea, era o istorie veche, Nu ştia că maşina lui era mereu mînjită cu fecale, nu ştia că el te interpelase şi-ţi spusese s-o opreşti, aşa că, atunci cînd a acceptat un pahar de şampanie în garaj, a luat cu sinceritate oferta de pace drept ceea ce părea.

– *Dacă nu mi-ar fi spus că William era plecat în weekend, n- aş fi mers pînă la capăt, dar ajungi să ai sentimentul că unele lucruri sînt sortite să se întîmple. A fost vina ei, serios. O tot ţinea că n-avea la ce să se întoarcă acasă, aşa că i-am oferit un pahar. Dacă e să fiu cinstit, aş spune că a căutat-o cu lumînarea. Se vedea de la o poştă că murea de încîntare să fie singură cu mine. Hannah nu era o problemă. M-a plăcut întotdeauna. Sînt cam singurul, în afară de mama ei, care-o putea lua în braţe fără să-nceapă să urle...*

– Am adormit-o, folosind un drog hipnotic pe bază de benzodiazepină numit rohypnol, pe care l-a dizolvat în şampanie. Se numeşte drogul pentru violuri la întîlniri, fiindcă e uşor de administrat unei femei fără ştirea ei. Este destul de puternic ca s-o adoarmă pentru şase-zece ore şi, în cazurile raportate pînă acum, femeile declară perioade intermitente de luciditate, cînd ştiu ce li se întîmplă, dar sînt incapabile să facă ceva. Înţelegem că se fac demersuri pentru a-l trece în programul 3 de droguri controlate, în 1998, adăugîndu-i un colorant albastru şi făcîndu-l mai greu de dizolvat, dar pe moment e deschis tuturor abuzurilor.

– *Tony îşi ţine proviziile de droguri în garaj, sau cel puţin aşa făcea pînă a auzit că m-aţi arestat, cînd a intrat şi le-a scos pe toate. Luase rohypnolul de la bunicul lui, fiindcă bietul bătrîn tot adormea în timpul zilei. Odată, l-a găsit în bucătărie cu gazul deschis la maximum, fiindcă îi căzuse capul în piept înainte de a apuca să apropie chibritul de arzător. Tony voia să plaseze rohypnolul, dar i-am spus că-i putea prinde bine cu Bibi, aşa că l-a păstrat. Cu Kate, a mers ca un vis. S-a stins ca o lumînare. Singura problemă era că o lăsase şi pe Hannah să bea puţină şampanie, iar cînd a ieşit, Hannah a căzut pe spate, cu ochii larg deschişi. Am crezut că murise...*

– E foarte neclar cu privire la ceea ce intenţiona să-i facă lui Kate. Spune că voia să-i dea o lecţie, dar dacă a avut de la bun început intenţia s-o violeze şi apoi s-o omoare, nu poate sau nu vrea să spună.

– Nu voiam să-i fac nici un rău lui Kate, numai să-i dau o temă de gîndire. Mă şucărise cu toată chestia aia cu rahatul şi mă sîcîia îngrozitor. Totuşi, cînd lui Hannah i s-a rupt filmul, a trebuit să mă mai gîndesc. A fost destul de înspăimîntător, să ştiţi. Vreau să zic, să omori un copil, chiar şi accidental, e pe nasoale. M-am gîndit să le las pe amîndouă acolo unde erau şi s-o tulesc cu Mount Ephraim în Franţa, dar mi-era frică să nu le găsească Tony înainte de a mă întîlni cu ea şi-i spusesem deja că plecam la Poole în weekend. Cred că statura mică a lui Kate mi-a dat ideea să le iau pe amîndouă cu mine...

– Le-a urcat la bord sub nasul tuturor, continuă Galbraith. A adus-o pe *Crazy Daze* la unul din pontoanele vizitatorilor de lîngă clubul de iahting şi a transportat-o pe Kate în husa de prelată unde-şi ţine barca pneumatică atunci cînd n-o foloseşte. Sînt nişte saci voluminoşi, se pare, destul de mari ca să încapă înăuntru opt picioare de cauciuc dezumflat, plus scîndurile podelei şi ale banchetelor, şi spune că nu i-a fost deloc greu s-o înghesuie pe Kate înăuntru. Pe Hannah a dus-o la bord în rucsac, iar căruciorul l-a luat sub braţ, în văzul tuturor.

– Oamenii nu-şi pun niciodată întrebări, dacă faci ceva pe faţă. Cred că are o legătură cu psihicul britanic şi faptul că niciodată nu ne amestecăm decît dacă e absolută nevoie. Uneori, însă, cam ai vrea s-o facă. E aproape ca şi cum ai fi silit să faci unele lucruri pe care de fapt nu le vrei. Tot ziceam în simea mea, întrebaţi-mă ce-am în sac, nenorociţilor, întrebaţi-mă de ce duc un că-

rucior de copil sub braț. Dar nu m-a întrebat nimeni, bineînțeles...

– Apoi, a plecat spre Poole, spuse Galbraith. Se apropia amiaza şi spune că nu se gîndise ce-avea să facă în continuare, după ce le sechestra pe Kate şi Hannah la bord. Zice că era stresat şi nu mai putea gîndi normal – ridică el ochii spre Sumner – cam la fel ca în descrierea ta de adineaori, şi pare într-adevăr să fi optat pentru a nu face nimic, a le lăsa închise şi inconştiente în saci, pe principiul că ce nu se vede, nu există.

– Cred că-mi dădusem seama tot timpul că trebuia să le arunc peste bord, dar tot amînam. Am ieşit în Canal ca să am mai mult spațiu în jur şi, pe la şapte, le-am cărat sus pe punte ca să termin treaba. Totuşi, n-am putut s-o fac. Auzeam scîncete din rucsac, aşa că ştiam că Hannah mai trăia M-am bucurat. N-am vrut nici un moment să le omor, pe nici una din ele...

– Afirmă că pe la şapte şi jumătate a început să-şi revină şi Kate, iar atunci a eliberat-o şi a lăsat-o să se aşeze lîngă el în cabina de comandă. Mai susține că ea a avut ideea să se dezbrace. Totuşi, avînd în vedere că lipseşte şi verigheta, presupunem că în realitate s-a hotărît să-i înlăture de pe trup tot ce putea ajuta la identificarea ei, înainte de a o arunca peste bord.

– Ştiu că era speriată şi mai ştiu că probabil a făcut-o ca să-ncerce să mi se bage sub piele, dar eu nu i-am cerut nici un moment să se dezbrace şi nici n-am silit-o să facă sex cu mine. Luasem deja hotărîrea să le duc înapoi. Altfel, n-aş fi

schimbat direcția și n-ar fi ajuns niciodată în Egmont Bight. I-am dat ceva de mîncare, pentru că spunea că-i era foame. De ce-aș fi făcut asta, dacă urma s-o omor...?

– Știu că e dureros pentru tine, William, dar credem că a stat cîteva ore imaginîndu-și ce avea să-i facă înainte de a o ucide, iar după ce a dezbrăcat-o, și-a pus în aplicare acele fantezii. Totuși, nu știm cît de conștientă era Kate, nici cît știa din ceea ce se întîmpla. Una dintre dificultățile pe care le întîmpinăm este aceea că pe *Crazy Daze* nu s-a găsit nici o urmă recentă a prezenței lui Kate și Hannah la bord. Credeam că a ținut-o pe Kate goală pe punte cam cinci ore, de la șapte-treizeci și pînă la o jumătate de oră după miezul nopții, ceea ce ar explica semnele de hipotermie și lipta probelor criminalistice care s-o asocieze cu interiorul. Încă mai căutăm dovezi în exterior, dar mă tem că duminică, în timpul înapoierii la Lymington, a avut la dispoziție cîteva ore ca să spele puntea cu găleți întregi de apă sărată.

– *Okay, am întrecut limita de la început, recunosc. După un timp, situația a scăpat de sub control – vreau să zic, a intrat în panică de mama focului, cînd a crezut că Hannah murise – dar pînă s-a întunecat am lămurit totul. I-am spus lui Kate că, dacă promitea să-și țină gura, aveam s-o duc în Poole și s-o las să debarce cu Hannah acolo. Altfel, aș fi spus că a venit la bord de bună voie și, cum Tony Bridges știa că era în călduri după mine, nimeni n-ar fi crezut-o pe ea în locul meu, și cu atît mai puțin William...*

– Spune că a promis s-o ducă pe Kate la Poole şi e posibil ca ea să-l fi crezut, dar nu credem că avea intenția s-o facă. E un marinar bun, dar totuşi a cîrmit pe un curs care l-a readus spre uscat la vest de St Alban's Head, cînd ar fi trebuit să ajungă mult la est. Afirmă că s-a dezorientat fiindcă ea îi tot distrăgea atenția, dar e o coincidență prea mare că a aruncat-o în apă acolo, reținînd că era locul unde plănuia să vină a doua zi dimineață.

– Ar fi trebuit să aibă încredere în mine. I-am spus că n- aveam să-i fac nici un rău. Lui Hannah nu i-am făcut nimic, nu?...

– Declară că s-a repezit la el şi a încercat să-l împingă peste bord, iar cu acel prilej a căzut ea însăşi.

– Am auzit-o strigînd şi zbătîndu-se în apă, aşa că am învîrtit de timonă ca să-ncerc s-o găsesc. Dar era aşa de întuneric că nu vedeam nimic. Am tot strigat-o, însă foarte repede s-a lăsat tăcerea şi pînă la urmă a trebuit să renunț. Nu cred că ştia să înoate prea bine...

– Pretinde că a făcut tot posibilul pentru a o găsi dar crede că s-a înecat în cîteva minute. Declară totul un accident îngrozitor.

– Sigur c-a fost o coincidență că am ajuns lîngă Chapman's Poole. Era întuneric beznă, pentru Dumnezeu, iar pe St Alban's Head nu e far. Aveți idee cum e să navighezi noaptea fără nici un semn de reper care să-ți arate unde eşti? Nu mă concentrasem, nu ținusem seama de deriva fluxului şi schimbările vîntului. Eram destul de sigur că ajunsesem mult prea la vest, motiv

pentru care am schimbat cursul ca să corectez spre est, dar abia cînd am ajuns să văd farul de pe Anvil Point am avut idee că eram la o aruncătură de băț de Poole. Ascultați, nu credeți că aş fi omorît-o şi pe Hannah dacă aveam de gînd s-o omor pe Kate...?

Cînd Galbraith tăcu, Sumner îşi desprinse în sfîrşit privirea din tavan.

– Aşa va declara în instanță? Că a murit accidental?

– Probabil.

– Va cîştiga?

– Nu şi dacă tu îi vei ține ei partea.

– Poate că spune adevărul, replică celălalt, neliniştit.

Galbraith zîmbi uşor. Bunătatea *era* un joc de noroc.

– Niciodată să nu mai spui asta în prezența mea, William, spuse el, cu un gîjîit răguşit. Findcă, aşa să-mi ajute Dumnezeu, dacă o faci, te bat de-ți iau în paştele mă-tii lumina ochilor. Am văzut-o pe soția ta, adu-ți aminte. Am plîns pentru ea încă înainte ca tu să ştii măcar că era moartă.

Sumner clipi din ochi, alarmat. Galbraith se îndreptă de spate:

– Canalia a drogat-o, a violat-o – de mai multe ori, credem – i-a fracturat degetele fiindcă a încercat să-şi elibereze fiica din rucsac, apoi a apucat-o de beregată şi a gîtuit-o. Ea, însă, n-a vrut să moară. Atunci, a legat-o de un motor exterior de rezervă pe care i-l dăduse prietenul lui şi a lăsat-o să plutească într-o barcă pneumatică

umflată parțial. Îşi bătu palma cu pumnul.

– Nu ca să-i lase vreo şansă de a trăi, William, ci ca să se asigure că murea încet şi cu groază, chinuindu-se cu gîndul la ceea ce avea să-i facă lui Hannah şi regretînd că îndrăznise vreodată să se răzbune pe el.

– *Puştoaica n-a țipat nici măcar o dată după ce am scos-o din rucsac. Nu-i era frică de mine. De fapt, cred că-i părea rău pentru mine, fiindcă vedea că eram necăjit. Am învelit-o într-o pătură şi am culcat-o pe podeaua cabinei, unde a adormit. Aş fi putut intra în panică, dacă începea să plîngă în port, dar n-a făcut-o. E o fată ciudată. Vreau să zic, se vede clar că nu-i prea deşteaptă, dar ai senzația că ştie anumite chestii...*

– Nu ştiu de ce n-a ucis-o pe Hannah, decît că pare să se teamă de ea. Acum spune că faptul că ea e în viață dovedeşte că n-a vrut să moară nici Kate, şi s-ar putea să fi decis că, întrucît n-avea să reprezinte niciodată o amenințare pentru el, îşi putea permite s-o lase în viață. Spune că a schimbat-o, i-a dat de mîncare şi de băut, din geanta care era în în spatele căruciorului, apoi a debarcat-o de pe iaht în rucsac. A lăsat-o adormită în grădina din față a unui bloc de apartamente, pe drumul dintre Bournemouth şi Poole, la o milă de Lilliput, şi pare să fi fost mai şocat decît toată lumea că a fost lăsată să se întoarcă pe jos tocmai pînă în port, înainte de a se întreba cineva de ce umbla singură.

– *În geanta căruciorului era nişte paracetamol, aşa că i-am dat o doză ca să fiu sigur că dormea la coborîrea de pe iaht. Nu că ar fi avut*

cu adevărat nevoie. Cred că încă mai era sub efectul rohypnolului, fiindcă am stat ore întregi în cabină privind-o şi nu s-a trezit decît o dată. Nu avea cum să fi ştiut unde era Salterns Marina, şi-atunci cum naiba a găsit drumul înapoi? V-am tot spus că e ciudată. Dar n-aţi vrut să mă credeţi...

– La întoarcerea spre Lymington, a aruncat peste bord tot ce-l putea pune în legătură într-un fel sau altul cu Kate şi Hannah – husa bărcii pneumatice, hainele lui Kate, inelul ei, căruciorul, scutecul murdar al lui Hannah, pledul în care fusese înfăşurată – dar a uitat sandalele pe care le lăsase acolo Kate, în aprilie, zîmbi uşor Galbraith. Deşi, în mod ciudat, spune că şi-a amintit de ele. Le-a scos dintr-un dulap după ce a lăsat-o pe Harding adormită pe podeaua cabinei şi le-a pus în sacul căruciorului, iar acum spune că singura persoană care le-ar fi putut ascunde sub grămada de haine era Hannah.

– *Am luat-o razna făcîndu-mi griji cu amprentele. Nu mă puteam hotărî dacă să şterg în interiorul iahtului sau nu. Înţelegeţi, ştiam că aveaţi să găsiţi amprentele lui Kate şi ale lui Hannah de cînd fuseseră la bord, în aprilie, şi mă întrebam dacă ar fi fost mai bine să mă port ca şi cum vizita aia n-ar fi avut loc niciodată. În cele din urmă, m-am hotărît să le las exact aşa cum au stat trei luni, fiindcă nu voiam să vă imaginaţi că făcusem ceva mai rău decît în realitate. Şi am avut dreptate, nu? Nu mi-aţi fi dat drumul, miercuri, dacă găseaţi vreo dovadă că mă hotărîsem s-o vatăm pe Kate aşa cum spuneţi voi...*

Ochii lui Sumner se umplură din nou de lacrimi, dar nu spuse nimic.

– De ce nu mi-ai spus că Harding şi Kate avuseseră o aventură? îl întrebă Galbraith.

Trecu un moment şi, cînd William răspunse, ridică rugător o mînă tremurătoare, ca un cerşetor implorînd mila:

– Mi-era ruşine.

– Pentru Kate?

– Nu, şopti el, pentru mine. Nu voiam să ştie nimeni.

Ce să ştie? se întrebă Galbraith. Că nu-şi putea menţine interesul nevestei? Că făcuse o greşeală însurîndu-se cu ea?

Întinse mîna şi luă telefonul din poala lui Sumner.

– Dacă te interesează, Sandy Griffiths spune că Hannah a umblat prin casă toată ziua, căutîndu-te. I-am cerut lui Sandy să-i spună că aveam să te aduc acasă, iar Hannah a bătut din palme. Nu mă face să par un mincinos, prietene.

William se cutremură de durere:

– Am crezut că avea să-i fie mai bine fără mine.

– Nici o şansă, îl ridică Galbraith în picioare, luîndu-l cu o mînă de sub braţ. Eşti tatăl ei. Cum i-ar putea fi mai bine fără tine?

Capitolul 27

Maggie stătea culcată pe podea, întinzîndu-şi spatele îndurerat, în timp ce Nick introducea meticulos o pensulă plină de vopsea prin toate adînciturile care ei îi scăpaseră.

– Crezi că Steve ar fi făcut-o dacă Tony Bridges nu-l ațîța mînjind peste tot cu rahat?

– Nu ştiu, spuse Nick. Superintendentul este convins că e complet psihopat, zice că nu era decît o chestiune de timp înainte ca obsesiile lui sexuale să se transpună în viol, aşa că s-ar putea s-o fi făcut oricum, cu sau fără Tony Bridges. Adevărul e că, probabil, Kate s-a aflat în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit.

Tăcu un moment, amintindu-şi... mica mînă care se legăna în spuma valurilor.

– Biata femeie!

– Totuşi... Tony va pleca liber? Nu este deloc cinstit, nu-i aşa? Vreau să spun, trebuie să fi ştiut

că Steve era vinovat. Nu putea să creadă că...

Nick ridică din umeri.

– Susține că n-a ştiut, că el l-a bănuit pe soț.

Dădu uşurel cu pensula spre un păianjen, privindu-l cum se ascundea înapoi în umbre.

– Galbraith mi-a spus că el şi Carpenter l-au agățat pe Tony în ultima noapte pentru că tăcuse prima oară cînd l-au interogat, iar scuza lui Tony a fost că, întrucît Kate era aşa de curvă, n-a înțeles de ce ar fi ajutat poliția să-l înfunde pe bărbatu-său. Considera că a primit ce-a meritat pentru că-şi bătuse gura cu slabele performanțe ale nenorocitului. Pe frontul ăsta se pare că şi el are probleme, aşa că simpatiile lui sînt de partea lui William.

– Şi omul ăsta e *profesor?* întrebă ea, dezgustată.

– Nu pentru multă vreme, o asigură Nick, decît dacă ceilalți deținuți vor fi pasionați de chimie. Carpenter i-a aruncat şi lui mănuşa – pervertirea cursului justiției, trafic de droguri, falsa sechestrare a iubitei, violul respectivei iubite sub influența rohypnolului, incitare la omor... chiar şi – chicoti el – deteriorare penală a maşinii lui Harding... şi toate astea, fără să mai menționăm ce vor hotărî să-i arunce în cîrcă Vămile şi Accizele.

– Aşa-i trebuie, replică Maggie, fără compasiune.

– Mmmm.

– Nu pari convins.

– Numai fiindcă nu văd cu ce-i va folosi închisoarea unuia ca Tony. Nu-i un băiat rău, doar debusolat. Şase luni de serviciu comunitar într-un

cămin de handicapați i-ar prinde mult mai bine.

Privi păianjenul scufundîndu-se într-o băltoacă de vopsea.

– Pe o scară de la unu la zece, impotența spasmodică nici măcar nu figurează, în comparație cu handicapurile fizice sau mitale grave.

Maggie se ridică în capul oaselor, cuprinzîndu-și genunchii cu brațele.

– Credeam că polițiștii ar trebui să fie niște ticăloși fără scrupule. Te moleșești, Ingram?

Coborî privirea spre ea, cu un licăr de amuzament în ochi.

– Așa se face curtea, teamă mi-e. Scrupulele vin și trec, fie că-ți place, fie că nu. E în legea firii.

Maggie își lăsă fața pe genunchi, refuzînd să se lase distrasă.

– Nu înțeleg de ce a înecat-o Steve pe Kate lîngă Chapman's Poole, spuse ea în continuare. Știa că urma să vină acolo a doua zi dimineață și trebuia să-și fi dat seama că exista riscul ca valurile s-o scoată pe plajă. De ce a vrut să-și periciteze întîlnirea cu Marie?

– Nu sînt sigur că poți aplica logica în acțiunile unuia ca Harding. Carpenter e de părere că, odată ce a luat-o pe Kate la bord, nu a mai existat decît un singur loc unde s-o ucidă. Spune că în banda video a francezului se vede cît de tare îl excita toată agitația.

Îl văzu pe păianjen ridicîndu-și picioarele din vopseaua umedă, pentru a și le mișca într-un protest inutil.

– Dar nu cred că Steve se așteptase ca trupul ei să fie acolo. Îi rupsese degetele și o legase de

un motor, aşa că probabil a avut un şoc îngrozitor dîndu-şi seama că reuşise să se elibereze. Probabil avea intenția să se umfle în pene la mormîntul ei, înainte de a fugi cu Marie. Carpenter crede că Harding e un embrion de asasin în serie, aşa că, după părerea lui, Marie are noroc să mai fie în viață.

– Şi eşti de acord?

– Dumnezeu ştie.

Ingram deplîngea inevitabila moarte a păianjenului, în timp ce viețuitoarea epuizată îşi cufunda abdomenul în vopsea.

– Steve susține că a fost un accident cumplit, dar n-am idee dacă spune adevărul sau nu. Carpenter nu-l crede, şi nici Galbraith, dar mie mi-e foarte greu că un om tînăr ca el poate fi atît de diabolic. Hai să zicem doar că mă bucur că ieri l-ai avut cu tine pe Bertie.

– Carpenter crede că voia să mă omoare şi pe mine?

– Nu ştiu, clătină din cap Nick. L-a întrebat pe Steve ce era aşa de important în rucsac încît a riscat să se întoarcă după el, şi ştii ce-a răspuns Steve? „Binoclul meu." Atunci, Carpenter l-a întrebat de ce-l mai lăsase acolo, iar el a spus: „Fiindcă uitasem că binoclul era înăuntru."

– Şi asta ce înseamnă?

Nick rîse încet.

– Că în rucsac nu era nimic de care să aibă nevoie, aşa că s-a hotărît să-l arunce. Nu dormise, era nervos, iar ghetele Mariei îl tot loveau în şale, făcîndu-i rosături. Nu voia decît să se descotorosească de el cît mai rapid posibil.

– De ce e aşa de comic?

– Este exact opusul motivului pentru care am crezut că-l lăsase acolo.

– Ba nu e deloc, îl contrazise Maggie. Mi-ai spus că l-ar fi incriminat fiindcă o dusese pe Hannah cu el pe iaht.

– Dar n-a omorît-o pe Hannah, Maggie, pe Kate a omorît-o.

– Şi?

– Tot ce-am făcut eu, găsindu-l, a fost să ajut apărarea. Harding va susține că rucsacul dovedeşte că n-a intenționat să omoare pe nimeni.

I se părea că suna abătut.

– Totuşi, spuse ea veselă, cred că-ți vor oferi un post la cartierul general. Trebuie că-s foarte impresionați de tine. L-ai luat pe Steve în obiectiv de cum l-ai văzut.

– Şi l-am scos din nou în clipa cînd mi-a depănat o poveste plauzibilă, rîse Nick iarăşi, de astă dată cu dispreț de sine însuşi. Singurul motiv pentru care m-am luat de el a fost fiindcă mă irita, iar superintendentul o ştie. Probabil Carpenter mă crede cam fraier. M-a făcut maniac al sugestiilor, oftă el. Nu sînt sigur că am stofă de anchetator. Nu poți ghici la nimereală, şi pe urmă să inventezi argumente care să-ți susțină teoria. Aşa se ajunge la erori judiciare.

Îl privi lung, speculativ.

– Carpenter a mai spus şi altceva?

– Mai mult sau mai puțin. A spus că au apus de mult zilele cînd polițiştii puteau miza pe presimțiri. Acum, totul e să introduci date în computere.

Maggie începea să se înfurie în numele lui.

– Atunci, am să-i telefonez ticălosului ca să-i spun ce-am pe suflet, exclamă ea indignată. Dacă nu erai tu, le-ar fi luat luni de zile ca să stabilească legătura între Kate şi Harding – dacă o stabileau vreodată, la drept vorbind – şi nici n-ar fi găsit barca aia eşuată, sau să fi dedus de unde dispăruse. Ar trebui să te felicite, nu să-ți găsească defecte. *Eu* sînt cea care a înțeles totul greşit. E clar că am în gene un cusur care mă face să gravitez spre pungaşi. Pînă şi mama l-a găsit pe Harding cel mai înfiorător bandit. A spus: „Mă mir că s-a dat atîta în spectacol pentru o muşcătură de cîine. Eu am pățit-o mult mai rău şi nu mi s-a oferit decît o vorbă de încurajare."

– O să-mi înşire mațele pe gard, cînd va afla că am pus-o să-şi facă praf şoldul pentru un asasin.

– Ba nici pomeneală. Spune că-i aminteşti de James Stewart în *Destry Rides Again.*

– Şi e de bine?

– A, da, replică Maggie, cu o undă sardonică în voce. I se înmoaie genunchii de fiecare dată cînd îl vede. James Steward joacă rolul unui şerif pacifist care aducea legea şi ordinea într-un oraş violent fără să ridice niciodată glasul sau să scoată pistolul. Se îndrăgosteşte de Marlene Dietrich, care se-aruncă în calea unui glonț ca să-l salveze.

– Mmmm. Personal, m-am văzut întotdeauna în rolul lui Bruce Willis din *Die Hard*. Polițistul eroic şi plin de sînge care, cu arsenalul lui de încredere, salvează lumea şi femeia iubită făcîn-

du-i praf pe Alan Rickman şi banda lui de psihopați.

Maggie chicoti:

– Asta-i încă o tentativă de seducție?

– Nu. Încă îți mai fac curte.

– Mă temeam eu, clătină ea din cap. Eşti prea drăguț, asta e problema ta. Cu siguranță că eşti prea drăguț ca să faci praf pe cineva.

– Ştiu, răspunse el amărît. N-am stofă de aşa ceva.

Coborî scara şi se lăsă pe vine în fața ei, frecîndu-şi ochii obosiți cu dosul mîinii.

– Începusem să-l plac pe Harding. Şi încă o mai fac, într-un mod ciudat. Mă tot gîndesc ce pagubă uriaşă e totul şi ce bine ar fi fost dacă cineva, undeva, l-ar fi prevenit că toate au prețul lor.

Ridică mîna să pună pensula în tasa de pe masă.

– Ca să fiu drept cu Carpenter, *da,* m-a felicitat. A spus chiar că mă va sprijini dacă mă hotărăsc să candidez pentru funcția de detectiv. După el, am potențial – imită expresia încruntată a superintendentului – şi e cazul să ştie, fiindcă nu degeaba e Super de cinci ani.

Afişă zîmbetul său strîmb:

– Dar eu nu sînt convins că într-acolo mă duce talentul.

– Of, pentru numele lui Dumnezeu! exclamă ea, dezvăluindu-şi mai mult din gene decît ştia. Ai fi un detectiv excelent. Nu-mi pot da seama de ce-ți faci griji. Nu mai fi aşa de-al naibii de prudent, Nick. Trebuie să profiți de ocazii.

– Profit.. cînd găsesc că au sens.

– Iar asta n-are?

Zîmbind, se ridică, pentru a duce tasa la chiuvetă să toarne apă în ea.

– Nu sînt sigur că vreau să mă mut, privi el prin camera transformată. Aş prefera să trăiesc într-o fundătură, unde cîte o sugestie din cînd în cînd contează.

– Aha, înțeleg, coborî ea ochii.

Nick şterse în tăcere pensula de vopsea, întrebîndu-se dacă înțelegea într-adevăr şi dacă acela avea să fie singurul ei răspuns. Rezemă pensula la uscat pe scîndura de scurs, în timp ce se gîndea serios dacă să-şi croiască drum printr-o jumătate de milă de sîrmă ghimpată, asta fiind cea mai logică variantă la urma urmei.

– Să revin mîine? E duminică. Am putea începe holul.

– Voi fi aici, spuse ea.

– Okay, porni Ingram spre uşa oficiului.

– Nick?

Se întoarse în loc.

– Da?

– De obicei, cît durează la tine să faci curte?

Un zîmbet amabil îi încreți ochii.

– Pînă ce?

– Pînă cînd...

Deodată, Maggie păru stînjenită.

– Lasă. A fost o întrebare prostească. Ne vedem mîine.

– Voi încerca să nu întîrzii.

– Nu contează dacă întîrzii, mîrîi ea printre dinți. O faci din generozitate, nu fiindcă ai fi obli-

gat. Nu ți-am cerut să-mi zugrăveşti toată casa, să ştii.

– Adevărat, confirmă el, dar ține de curte. Credeam că ți-am explicat toate astea.

Maggie se adună pe picioare, cu ochi scăpărători.

– *Pleacă,* spuse ea, împingîndu-l pe uşă şi trăgînd zăvorul în urma lui. Şi pentru numele lui Dumnezeu, mîine adu cu tine şi nişte brandy, mai răcni. Curtea asta pute. M-am hotărît că prefer să fiu sedusă.

Televizorul mergea, iar Celia, cu telecomanda în mînă, chicotea în sinea ei, cînd Maggie intră tiptil în salon ca să vadă dacă totul era bine. Bertie abandonase căldura înăbuşitoare a patului şi stătea întins pe canapea cu burta în sus şi picioarele crăcănate.

– E tîrziu, mamă. Ar trebui să dormi.

– Ştiu, dar e atît de nostim, iubito.

– Ai spus că e o integrală de filme horror.

– Este. De-asta rîd.

Maggie îşi fixă mama încruntîndu-se perplexă, apoi luă telecomanda şi stinse imaginea.

– Ne-ai ascultat, o acuză ea.

– Păi...

– Cum ai *putut?*

– Voiam pipi, se scuză Celia, şi nu vorbeați tocmai în şoaptă.

– Medicul a zis că n-ai voie să umbli de una singură.

– N-am avut încotro. Am strigat de cîteva ori, dar nu m-ați auzit. În orice caz, continuă ea, cu

ochii sclipindu-i de umor, vă înțelegeați atît de bine încît am conchis că ar fi fost o lipsă de tact să vă întrerup.

Îşi măsură un moment fiica în tăcere, apoi bătu brusc cu palma pe pat:

– Eşti prea mare ca să urmezi un sfat?

– Depinde ce sfat, răspunse Maggie, aşezîndu-se.

– Orice bărbat care invită femeia să fugă de el merită să-l ai.

– Asta a făcut tatăl meu?

– Nu. El m-a luat de pe picioare, m-a dus în fugă la altar şi pe urmă mi-a acordat treizeci şi cinci de ani ca să mă căiesc în voie, zîmbi Celia cu nostalgie. Motiv pentru care sfatul este bun. M-am lăsat cucerită de opinia umflată a tatălui tău despre sine însuşi, i-am luat încăpățînarea drept autoritate, alcoolismul drept spirit şi lenea drept charimsă...

Se întrerupse, cu o expresie de scuză, dîndu-şi seama că-l critica pe tatăl fiicei sale.

– N-a fost chiar atît de rău, reluă ea, cu aplomb. Pe vremea aia, toți erau mai stoici – eram învățați să înghițim multe – şi uite ce-a ieşit. Tu... Matt... casa...

Maggie se aplecă înainte, pentru a-şi săruta mama pe obraz:

– Ava... Martin... hoție... datorii... inimi frînte... un şold şubred...

– Viață, contră Celia. Un grajd de întreținere încă viabil... Bertie... O bucătărie nouă, mare... Un viitor...

– Nick Ingram?

– Ei, de ce nu? întrebă Celia, cu chicoteli reînnoite. Dacă eram cu patruzeci de ani mai tînără şi-mi arăta cel mai mic interes, fii sigură că n-aş fi avut nevoie de o sticlă de brandy ca să pun lucrurile în mişcare.

Sfîrşit

"Literatură polițistă în culmea absolută a valorii."
New York Times

"Una dintre stelele literaturii polițiste. Walters e o maestră."
Daily Telegraph

Minette Walters s-a impus ca una dintre cele mai interesante scriitoare din literatura polițistă.

Cu primul roman "Casa de gheață" a luat premiul Asociației Scriitorilor de Literatură Polițistă în 1992. Al doilea roman al ei, "Întîlnirea" a fost aclamat de cititori şi de critici, şi a primit premiul pentru cel mai bun roman polițist publicat în SUA, în 1993.
A urmat altă succesiune de premii pentru "Botnița scorpiei", "Camera întunecată", mai toate romanele ei fiind electrizante, devenind filme sau seriale de succes.

www.miron.ro
magazin virtual

18,00 LEI

ISBN 978-973-8991-42-2

